

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

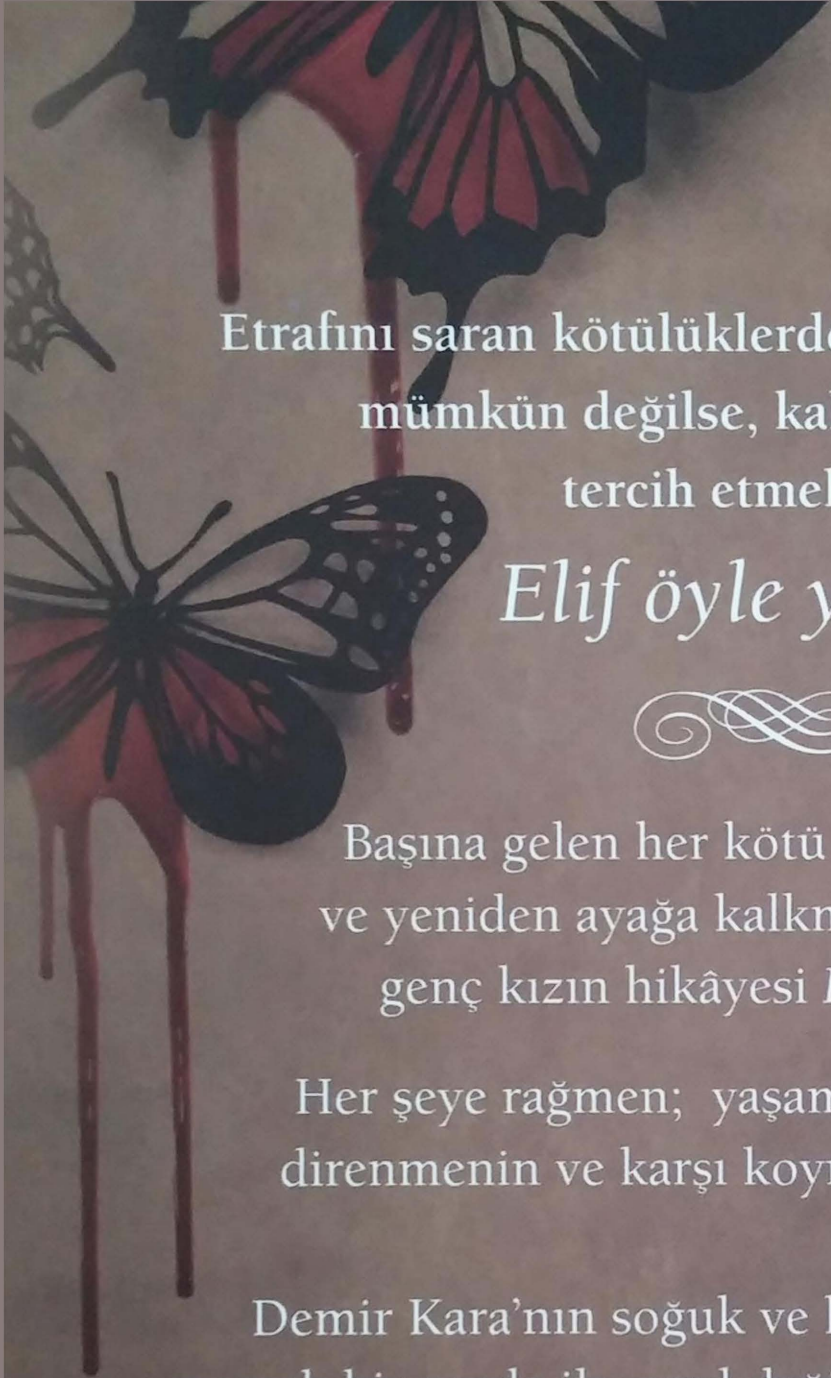
TUĞÇE AKSAL



Karanlık AŞK-2

HER ŞEYE RAĞMEN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



Etrafını saran kötülüklerden kaçıp kurtulmak
mümkün değilse, kalıp savaşmayı
tercih etmelisin.

Elif öyle yaptı.



Başına gelen her kötü şeyde yeniden
ve yeniden ayağa kalkmayı başaran bir
genç kızın hikâyesi *Karanlık Aşk*.

Her şeye rağmen; yaşamının, sevmenin,
direnmenin ve karşı koymanın hikâyesi...

Demir Kara'nın soğuk ve karanlık hayatının;
sıcacık bir sevdâ ile nasıl değişmeye yüz tuttuğuna
gençlikten yetişkinliğe bu sevgi ile yürürken,
bir genç kızın ve bir genç adamın birlikte nasıl
değiştiğine şahit olacaksınız.

KAKTÜS TEAM

Dışarıdan gelen yağmurun hırçın sesi, sanki Duru'nun ölümünü göklerin bile kabullenmediğini gösteriyordu. "Morg" tabelasının yanındaki büyük kapı açılırken ürperdiğimi hissettim. İçerisi çok soğuktu ve ben bunu dışarıdan bile hissedebiliyordum. Soğuktan nefret eden kardeşimin burada huzurla yattığını nasıl düşünebilirlerdi. "Gel evlat!" Morg görevlisinin fısıltıyla çıkan sesiyle başımı sallayıp peşinden girerken, "Umarım bunun için işimden olmam." diye söylenmesine cevap vermedim. Yaptığım şeyin yasak olduğunu bilsem de kardeşimi son kez görmeliydim. Görevli, dolaplardan birini önünde, "Adı Duru'ydu değil mi?" diye sorunca başımı tekrar salladım. Adam güçlkle dolabı açıp Duru'yu sürükleyerek soğuk tablanın üzerine yatırırken nefesimi tuttum. Bembeyaz teni daha da solmuş, boynundaki ipin izi kırmızı ve mor renklere bürünmüştü. Parmaklarımı ipin izlerinde dolaştırırken gözlerim cayır cayır yanıyordu. Teni buzdan farksızdı. O ipek saçları daha birkaç saat olmasına rağmen şimdiden cansızlaşmışlardı. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu yanılttı. Şu anda, o en sevdiği dizisini izlemek için benimle televizyon kavgası yapıyor ve onu gıdıkladığım için kahkahalarla gülüyor olmalıydı. Burada olmamalıydı. Gözlerimi açıp kiraz dudaklarının mor ve kuru olduğunu görünce titreyen dudaklarımı zorla ıslattım. O, kuru dudaklardan nefret ederdi ki...

Saçlarını okşayıp yanağımdaki yaşları yüzüne düşürerek alnını öptüm. "Hadi evlat!" diyen morg görevlisine bakmadan son kez canımın diğer parçasına baktım. Kulağına eğilip beni duyacakmış gibi "Bu kalp burada attığı sürece, senin yaşaya-

madığım hiçbir şeyi yaşamayacağım.” diye fısıldadıktan sonra tekrar alından öpüp “Görüşürüz diğer yarım” diyerek, kaçarcasına morgtan çıktım. Kalbim atmıyordu, sanki nefes almak istemiyordum. Duru’nun nefes almadığı bir hayatta sanki hiçbir suçum yokmuş gibi, hiçbir şey olmamış gibi yaşamak istemiyordum. Onun yaşamak isteyip de yaşayamadığı şeyleri bende yaşamayacaktım. Hızla yağan yağmurda eve doğru yürürken gözyaşlarımı saklamamagerek yoktu. İçindeki yangına rağmen soğuktan titreyen bedenim umrumda değildi.

Evin önüne geldiğimde, korumaların evden gelen gürültüleri dinlediğini gördüm. “Herkes işine baksın.” diyebildim sadece. Onların şaşkın bakışları arasında eve doğru yürürken annemin sesi gitgide daha fazla duyuluyordu. Kapıyı açtığımda sağa sola çarpıp kırılan eşyaların sesleri ve annemin, babamın yüzüne bakarak haykırdığı o tek cümle evin içinde yankılandı.

“Senin yüzünden!”

Beni fark etmemeleri için sessizce yukarı çıkarken Duru’nun odasının kapalı olduğunu gördüm. Bir süre girmek ve girmemek arasında kaldıktan sonra yavaşça kapıyı açıp içeri girdim. Işığı açtığım an kalbime bir ağırlık çöktü. Hâlâ tavanda sallanan ipi görünce titrek bir nefes alarak kapıyı kapatıp yaslandım. Belli ki olaydan sonra polisler gerekli incelemeyi yapıp her şeyi olduğu gibi bırakarak çıkmışlardı.

İpi tutup çekerek parçalara ayırırken, “Neden Duru, neden!” diye bağırarak odadaki her şeyi devirmeye başladım.

“Neden beni bu vicdan azabıyla bırakıp siktir olup gittin Duru!”

Kapının açıldığını duyarken kimin geldiğine bakmadan “Çık dışarı!” diye bağıırıp elimdeki kar küresini duvara fırlattım. Bunu ona doğum gününde alıp çocuk gibi sevinmesine neden olmuştum. Küre parçalara ayrıldı, yatağın üzerindeki yastıkları tek tek duvara fırlattım. Yorganı kucaklarken aniden durup başımı az önce görür gibi olduğum şeye çevirdim. Duru’nun

oyuncak ayı koleksiyonunun arasındaki kırmızı ışığa kaşlarımı çatarak yaklaşırken “Oğlum” diyen anneme susmasını işaret ettim. Kamerayı alırken “O ne?” diyen anneme “Duru’nun kamerası. Şarjı bitmiş herhalde.” dedim. Gözlerimidarmadağın odanın içinde gezdirdikten sonra dolapları karıştırdım ve bulduğum kabloyla kamerayı şarja takıp sandalyeye oturdum. Annem, Duru’nun yatağına oturup ne yapmaya çalıştığımı anlamaya uğraşırken kaydı geri sarmaya başladım. Kardeşimin hızla hareket eden görüntüsüne “Duru” diye fısıldayınca annem yanıma geldi. Kaydın geri sarımı bittikten sonra titreyen ellerimlebaşlatma tuşuna bastım. Annem ellerini omuzlarıma koyarak ayakta durmaya çalışıyordu.

“Merhaba”

Kaydı durdurdum. Gözlerime yaşların dolmasıyla beraber derin bir soluk alırken, annemin titreyen elleri yavaşça omzumun sıkı. O kadar uzun zamandır konuşmuyordu ki onun sesini ne kadar özlediğimi ancak anlıyordum. Babam, “Devam et” diyerek odaya girince kamerayı daha sıkı kavrayıp oynatma tuşuna tekrar bastım.

“Bunu izlediğinize göre ben öldüm; çünkü kurtulmuş olsaydım ilk işim bu kaydı yok etmek olurdu. Videonun sonlarında ölümümü izleyeceğiniz için şimdiden özür dilerim.” Duru’nun her zamanki gibi dudaklarını ıslatmak için yaladığını görünce istemeden gülümserken aklıma morgdaki hali gelince bir şeyin boğazımı sıkıldığını hissettim. “Çok üzgünüm... Size bu anları yaşattığım, kendime bunu yaptığımı, ailemi yarı yolda bıraktığım için... Ama yapamıyorum. Güçlü olduğumu sanıyordum. Ne de olsa Adnan Kara’nın kızıyım değil mi? Ama değilmişim. Yaşadıklarımın yükü o kadar ağırki kim yardım ederse etsin altında eziliyorum. Ezildikçe toprağa gömülüyorum. Toprağa gömül-dükçe ölmek istiyorum.” Duru’nun gözüinden akan yaşları kameranın ekranından silebilecekmişim gibi elimi kamerada gezdirdim. Duru’nun “Anne” demesiyle annem ellerini omzumdan

çekip babama sıkıca sarıldı. "Annem... Sesimi son kez bu videoda dinlemeni istemezdim. Konuşmam için elinden geleni yaptığını, sessizliğimden nefret ettiğini, tek bir kelime için bana yalvardığım günleri, hatta bazen hırpalayıp bağırarak, durulduğunda da sıkıca sarılıp ağlayarak bana yardımcı olmaya çalıştığın anları unutmadım. Hepsi burada. Ama yapamadım be anne! Konuşsam her şeyin başa saracağını biliyordum. Sana o kadar çok şey söylemek istedim ki o anlarda... Affet! Sessizlik en büyük cezadır derler ama sana değildi bu cezam. Affet! Seni çok seviyorum.

Baba... Babam... Herkesin aksine ben sana ne kırgınım ne de kızgım. Bu yaşımıza kadar bizi bunca kötülükten koruduktan sonra bir olaydan dolayı sana nasıl kızabilirim ki. Elinde olsa beni korumak için canını bile vereceğini çok iyi biliyorum; ama artık beni koruyabileceğini sanmıyorum. Sana o adamların isimlerini söyleyemedim. Korktum. Tekrar beni bulabilme ihtimallerinden korktum, tekrar aynı olayları yaşamaktan... Artık isimlerini hiç korkmadan söyleyebilirim. Bari başka kızların canı yanmasın. Beni kaçıran adamlardan birinin adı: Recep..."

Kaydın devamında Duru adamların adları ve eşkâllerine kadar her şeyi gözyaşları ve titrek soluklarıyla anlatırken, babam yumruklarını sıkmış, gözlerinden ateşler saçarak dinlemişti.

"Ve sıra geldi diğer yarıma... Demir. Kardeşim. Her zaman bir elmanın iki yarısı olduğumuzu düşündüm ben. Birbirimizi tamamladığımızı, bir diğerimiz olmadan yaşayamayacağımızı... Yanılmışım. Seni hep kendimden daha çok sevdiğimi düşünüyordum. Ta ki her an yanımda olmak zorunda hissetmenin verdiği ağır yüke kadar. Hayatını herbat ettim be kardeşim! Elmanın kesilip atılması gereken çürük tarafı benmişim. Bir an önce bunu yapmasam o çürük senin hayatına daha da bulaşacak. Nedense şu anda bana bir sürpriz yapmak için yanımdan ayrıldığını hissediyorum. Yoksa bunca zamandır tuvalete gitmek için bile yanımdan ayrılmayan kişi neden birkaç saattir ortada olmasın ki!" Duru'nun buruk gülümsemesini gördüğümde, ortadan

kaybolduğum anda aldığım motoru parçalamamak için kendimi zor tutuyordum. “Evde seni böyle bir sürprizle beklediğim için özür dilerim Demir. Kendini suçlayacağını biliyorum ama Sakın! Bugün olmasa bile başka bir günhatta yakınımda olsan da bunu yapacaktım. Yanımda olmaman benim için daha iyi oldu o kadar. Yapamıyorum be kardeşim! Yaşadıklarımı her an tekrar tekrar yaşıyorum. Her gece gördüğüm kâbuslar yüzünden uyumadan sabahı ediyorum. Sen geldiğinde gözlerimi kapalı tutuyorum ki seninde uykuların kaçmasın. Yoruldum. Yaşadıklarımın, yaşamak isteyip de yaşayamayacaklarımdan... Ama sen yaşa. Bu zamana kadar kurduğumuz ne kadar hayal varsa hepsini bizim için gerçekleştir. Hissediyorum, şu anda hiçbirini yapmayacağına dair kendine yemin ettin. Nasıl mı? Seni senden iyi tanıyorum çünkü. Sakın Demir! Ben senin hayatına devam etmeni istediğim için aranızdan ayrılmak istiyorum. Sakın boşu boşuna ölmüş gibi hissettirtme bana. İlk olarak motor almakla başlayabilirsin.”

Duru’nun buruk gülümsemesine ağlayarak gülümserken “Biraz daha beklesen, bir saatçik daha beklesen...” diye içimden geçirdim.

“Sonra... Hani bir gece kulübü hayalimiz vardı. İçinde her gece çılgın partilerin düzenleneceği, herkesin adından bahsedeceği, girmek için deli gibi kuyruk olacağı... Bizim mekânımız! Onu mutlaka aç. Arka tarafında hayalimizdeki gibi bir gizli odamız olsun. Sadece bizim girebileceğimiz. Şifreli bir kapısı olan” Elimle burnumu silerken, bütün hayallerimizi ayrıntısına kadar hatırladığı için bu boktan anda bile mutlu oldum. Konuşmasada biliyordu, hepsini hatırlıyordu. “Aa! Benimi dizimi izlemeyi sakın unutma. Cristopher’a ne olacak deli gibi merak ediyorum ve bunun için seninle hâlâ televizyon kavgası yapabilirim. Aç ve benim için izle. İzlemek istemiyorsan bile aç bırak, ben yukarıdan bir yerden izlerim. Aslında teknik olarak aşağıdan olması daha büyük bir ihtimal ama takdiriilâhî işte...” diyerek kahka-

ha atınca, acıyla gülümsedim. O, uzun zamandır beklediğim ilk gerçek kahkahasını atsa da benim için kanıyordu.

"Geri kalan hayallerimizin neler olduğunu biliyorsun. Büyük ihtimal bunları annemlerle izlediğin için özel hayatımızı deşifre etmeyeceğim diye susuyorum. Hepsini gerçekleştireceksin ve bende seninle gururlanacağım." Annem ve babamında burukça gülümsediğini duyarken kameradaki Duru'nun suratını yavaşça okşadım. "Sakin ağlama Demir. Buğulu gözlerini sevmiyorum. Gerçekten hak etmeyen hiçbir şey için gözyaşlarını dökme. Döktüğün her gözyaşı değerini bildirsin karşındakine. Kendini suçlama. İnan bana şu ana kadar nefes almama neden olan, beni ayakta tutan tek kişisin. Elinden gelenin fazlasını yaptın. Senin bir suçun yok. Sakin kendini suçlama! Okulu bırakmanı istemiyorum. Benim için oku. Üniversiteye git. Her sabah seni okulda görmek istiyorum. İlk dersinde neler yaşadığını bilmek... Güçlü ol Demir. Bu andan sonra ailemizin, hele de annemin sana daha çok ihtiyacı olacak. Güçlü ol, ama bu gücünü karanlıktan alma ne olur! Senin gözlerinde gördüm kardeşim. Yeterince karanlığa batmışken seni aydınlığa ulaştıracak kişiyi bul. Âşık ol. Kalbin doğru kişiyi bulacaktır, önemli olan o kişiyi fark edebilmen. Korkma! Aşk çok güzel bir duygu... Eğer..." Duru derin bir nefes alıp elleriyle gözyaşlarını silerken kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum. "Neyse, nerede kalmıştık? Hayata karşı dimdik ayakta dur. Benim için diren. Güçlü ol. Bıkma, yılma, pes etme. Seni sevenleri sahiplen. Sana düşman olanlara gerekeni yap, ama sakın yanıma gelmeye kalkma. Yeminle yiter ya... Yıldım oğlumu her yerde sen. Bırak azıcık rahat, yüzü göreyim." deyip kahkaha atarken ayağa kalktı. Kamerasını ayıcıklarının arasına yerleştirirken "Gözlüküyor muyum?" diye bağırınca başımı salladım. Tavanın geçen boruya bağladığı ipin altına sandalyesini çekti. Ayağına çıkarken "Bu anları size izletip izletmemeyi çok düşünüyordum ama çok acı çekmediğimi görmenizi istedim" deyip ayağına geçerken "Sakin birbirinizden vazgeçmeyin ve

sizi çok sevdiğimi unutmayın. Hepinizi çok seviyorum.” dedi. Sandalyesini geri iterken sıçrayarak uyandım. Telaşla gözlerimi karanlık odada gezdirirken yanımdaki hafif nefesle nerede olduğumu hatırladım. Nefes nefese Elif’in yanına tekrar uzanıp alnından öptüm. Kalbim delicesine çarparken elimi başıma bastırıp derin bir soluk alıp “Sadece rüya.” diye fısıldadım.

“O kötü anı bana tekrar yaşatan kötü bir rüya.”



Tekrar yaşadığımı hissettiren bir kokuyla, içimi kıpır kıpır eden o nefesi tenimde hissederek gözlerimi araladım. Yanımda iki büklüm şekilde uyuyan Demir’i görünce bir anlığına koluma ve göğsüme saplanan ağrıyı unuttum. Geceki konuşmamızdan sonra böyle huzurla uyuması, derin bir soluk almama neden oldu. Kolundaki ve elindeki sargıyla istemeden kaşlarım çatılırken “Ne yaptın sen Demir?” diye düşünmeden edemedim. Gece nasıl fark etmemiştim bu sargıları. Yavaşça doğrulmaya çalışırken göğsümdeki ağrı kendini yeniden gösterince, inleyerek başımı yastığa dayadım. Allah’ım bu nasıl bir ağrıydı. Kolum neyse de göğsüm neden bu denli sızlıyordu? Ağrımı unutmak için derin nefes almaya çalışarak gözlerimi odada gezdirdim. Lüks odanın içinde isimlerin yazdığı şeritler dikkatimden kaçmazken “Ne çok çiçek gelmiş.” diye düşündüm. Gözlerimi tekrar Demir’e çevirdiğimde bunca kıpırdanmama rağmen uyanmaması, gerçekten yorgun olduğunu gösteriyordu. Kapının açılma sesiyle Demir gözlerini aralarken gülümseyerek “Günaydın” diye fısıldadım. “Günaydın” dedi saçlarını karıştırarak. İçeri girenlerle başımı kapıya doğru çevirirken “Bunların burada ne işi var?” diye düşünerek “Baba” dedim. Demir, dikkatli bir şekilde olabildiğince hızlı kalktı yanımdan. Annem ve Afet teyze ağlamaktan kan çanağına dönmüş

gözleriyle bana bakarken, babam ve Oğuz amca gözlerini Demir'e sabitlemişlerdi.

“Senin burada ne işin var delikanlı?”

Babamın sesi ondan beklenmeyen bir sertlikte çıkarken, Demir sessiz kaldı. “Çık dışarı!” diyerek yürümeye başlayan babamı göğsümü tutarak “Baba!” diye uyardım. “Ben çağırdım.” Demir’in kendini suçladığını ve sırf bunun için hiçbir savunma yapmayacağını biliyordum. Babam ateş saçan gözlerini bana çevirirken “Seni bu hale getiren adamı yanına mı çağırdın?” diye bağırınca “Önder” diye tısladım. “Ben uyurken ne var ne yoksa aileme yetiştirdiğine inanamıyorum.” diye düşünürken “Vurulmana neden olan bu adamı...” diye devam etmesi derin bir soluk alma neden oldu. Anlaşılan vurulmamdan dolayı bu kadar sinirlenmişti. Tecavüz olayını bilseler, olacakları düşünmek bile istemiyordum. “Sana ne anlattılar bilmiyorum ama...” demeye çalıştım. Demir, yürümeye başladığında “Gitme” diye fısıldadığım için olduğu yerde durup bana döndü. Yanımdan ayrılacağı fikri bile göğsümdeki ağrıyı daha çok arttırınca yeniden “Gitme” dedim, gözyaşlarımla savaşılmaya çalışarak. “Şişt” diyerek yanıma gelip alnımı öptü. Benden ayrılırken “Kapının önündeyim.” diye fısıldayınca başımı salladım. Alnımı tekrar öptükten sonra kimseyle göz teması kurmadan odadan çıktığı an, babam bana doğru döndü:

- Bu adam için ağladığına inanamıyorum Elif!
- Baba hiçbir şey bilmiyorsun...
- Bilmem gereken her şeyi biliyorum. Önder bu sabah bize vurulduğunu ve günlerce komada kaldığını söylediğinde ne hissettiğimizi biliyor musun sen? diye bağırınca “Özür dilerim” diye fısıldadım. “Önemli değil demeyeceğim, çünkü önemli. Hayatın önemli kızım, anladın mı? Senin için olmayabilir, ama annen ve

benim için önemli." Babamın sesi odada yankılanırken elimi göğsüme bastırarak doğrulmaya çalışınca Afet teyze ve annem yanıma gelip yardım etti. "Yeter artık! Her hareketine saygı duymamızı bekliyorsun; ama sen bizim isteklerimizin hiçbirine saygı duymuyorsun. Bu mu bize verdiğin sözleri tutma şeklin? Vurulacak bir adamın önüne atlayarak ölümden dönmek mi?" "Enver, sakin ol!" diyen anneme bakmadan babam yatağın ayakucunu tutarken "Oyun bitti küçük hanım. Evine dönüyorsun" deyince kaşlarımı çatıp "Ne!" diye bağırdım. O eve dönmeyecektim. Ne yeni hayatımdan ne de Demir'den vazgeçmeyecektim.

"Bebeğim buraya gelene kadar ne halde olduğumuzu biliyor musun? Bizi çok korkuttun ve bir daha böyle bir şey yaşamak istemiyoruz. Eve dönmen en doğru karar." Anneme hayretle bakarken "Dönmeyeceğim." diye cevap verince babam "Sana fikrini sormadık hanımefendi!" dedi sertçe. Öfkeyle ayağa kalkarken elimle göğsüme bastırıp dayanılmaz ağrıyı biraz olsun hafifletmeye çalıştım. "Dönmeyeceğim!" "Ne halde olduğunuzu, ne hissettiğinizi bilemem, ama tahmin edebilirim. Özür dilerim, ama eve dönmeyeceğim. Bu olayda ne Demir'in ne başkasının suçu var. Tek suçlu benim. Her şeyi bile bile yaptım. Ne kadar inatçı olduğumu çok iyi biliyorsunuz, istemediğim bir şeyi yaptıramayacağınızı da... Tamam, bundan sonra daha dikkatli olacağım. Böyle saçma şeyler yapmayacağım, yaparsam bile kesinlikle o boş boğaz Önder'e asla bahsetmeyeceğim, sizinle daha fazla zaman geçireceğim; ama asla yeni hayatımdan vazgeçmeyeceğim. Buna ne sizin ne de bir başkasının gücü yetebilir?" Nefes nefese konuşmaya devam ederken annemin çığlığıyla gözlerimi acıyla kapatmam aynı anda oldu. "Doktor!" diye telaşla bağırdı babam. Annem ve Afet teyzenin hıçkırarak

ağlamalarının yanında, beni nefessiz bırakacak ağrı hiçbir şeydi. Doktor yanıma gelip uzanmama yardım etti ve göğsümdeki sargıyı açtı. Derin nefesler almaya çalışırken "Sanırım içerideki dikişler zorlanmış." dedikten sonra "Ameliyathaneyi hazırlayın!" diye bağırınca Demir'le göz göze geldim. Onun benden daha çok korktuğunu gözle-rinden anlayarak güçlkle elimi uzattım. Elimi tuttuğu an, var gücümle parmaklarını sıkarak "İyi olacağım." diye fısıldamamla iki adamın beni sedyeye koyması bir oldu. Hızla odadan çıkarıldığımda yanımda koşar adım ilerleyen ailemden daha çok Demir'in perişan hâli umu-rumdaydı. Aklımda olan tek şeyse: Ona bu acıyı bir daha yaşatmak istemediğimdi.

★ ★

Dikişlerim yenilendikten sonra on gün hastanede, üç hafta boyuncada evde el bebek gül bebek bakılınca nihayet yürüyebilecek hâle gelmiştim. Babamın ısrarıyla bir süreli-ğine evime ve eski odama dönerken buraya ait olmadığımı her geçen gün daha çok hissetmeye başladım. Önder ve Demir beni bir an bile yalnız bırakmazken Melek, Emir ve Gökhan sık sık ziyaretime gelerek beni sıkıntıdan kurtar-maya çalışmışlardı. Çete, eve girmelerine izin vermediğim için kapının önünde beklerken sadece Cem'in arada bir içeri girmesine izin veriyordum. Hayatımı kurtarmak için gereken kanınneredeyse tamamını hiç düşünmeden ver-miş olması, ona duyduğum nefreti birazda olsa azaltmış-tı. Tıpkı Önder'e olan sinirim, gösterdiği ilgiyle günden güne azalmasıgibi... Babam, Demir'in yanımda kalmasına istemeye istemeye izin verirken, annem her geçen gün ar-kadaşlarımı biraz daha yakından tanımaya çalışmıştı. Her ne kadar rahatım için ellerinden geleni yapsalarda artık kendimi buraya ait hissetmiyordum ve gitme vaktiydi.

Yemek yerken Demir'in evde olmamasından yararlanıp "Artık evime dönme vakti geldi." deyince babam çatalını sert bir şekilde tabağa bıraktı. Ellerini masada kavuşturup sinirle ağzındaki lokmayı bitirmeye çalışırken, gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Oyun bitti, dediğimde ciddiydim kızım."

"Ben de geri dönmeyeceğim, dediğimde ciddiydim baba. Şu anda buradaysam sadece sizi kırmamak için."

"Ha sen o haldeyken bizim seni bırakacağımız gibi bir ihtimalin olduğunu düşünüyordun ya." deyip alayla gülerken "O haldeyken değil, ama şu anda öyle bir ihtimal var baba ve gerçek olacak." dedim sertçe. "Ya Rabbim, ya sabır... Sen bizi sınamak için mi bu kızı yarattın?"

"Enver" diyerek konuya giren annem bana baktı, "Kızım neden bizi anlamamak için elinden geleni yapıyor-sun?" deyince "Siz neden beni anlamamak için elinizden geleni yapıyorsunuz?" dedim. Babam sandalyesini iterek hızla ayağa kalktı. "Onu anlamamamızdan bahsediyor ya! Duydun mu Ayşe? Biz onu anlamıyormuşuz! Neyini anlayacağız küçük hanım ha!" Babam o kadar bağırıyordu ki her kelimesinde olduğum yerde zıplıyordum. "Son kararım bu, baba. Lütfen beni size karşı gelmeye zorlamayın!"

Babam öfkeyle bana baktıktan sonra kapıyı çarparak çalışma odasına girerken, derin bir nefes alıp masadan kalktım. Ne yaparlarsa yapsınlar kararımdan vazgeçmeyecektim. Ben buraya ait değildim ve burada kalmak istemiyordum.

Birkaç gün boyunca sürekli kavga ettik. Bu gerginlikler, her seferinde babamın kendini çalışma odasına kapatmasıyla son bulmuştu. Önder'in yardımıyla zar zor babamı razı ederken yeni kuralların hayatıma dâhil olmasını engelleyememiştim.

"Telefonun çaldığı anikiletmeden açılacak. Her gitti-

ğın yerin lokasyonunu Önder'e bildireceksin; gece dışarı çıkmayacak, acil bir durum olursa Önder'e haber verip onunla beraber çıkacaksın. Her attığınız adımdan habirim olacak. Her yere arabanla gideceksin, insanların senin hakkında ne düşündüğü umurumda bile değil. Haftada en az bir gün buraya gelecek ve kalacaksın. Bu senin son şansın. Eğer bir daha böyle bir şey yaşanırsa..." dediğinde "Yaşanmayacak!" diye kestim sözünü.

"Umarım Effy. Sana bir şey olursa, o çocuğu öldürürüm."



Eve girdiğimizde gözlerimin fal taşı gibi açılmasına engel olamadım. Önder gülümseyerek "Ayşe teyze, doktorun 'Mikrop kapmaması gerekiyor.'lafını biraz abartmış olmalı." dedi. Gerçekten annemin her hafta evi dip köşe temizlettiğini biliyordum; ama evimi hastaneden farksız hale dönüştürdüğünü düşünmemiştim. Salona girip göğsümü tutarak koltuğa örtülmüş çarşafı kaldırırken, Önder "Bırak, ben yaparım." dedi ve elimden çarşafı alıp katlayarak tekli koltuğa koydu. Koltuğa dikkatlice oturup ayaklarımı uzattıktan sonra Önder yanıma oturup bacaklarımı kucağına aldı. Parmaklarımı oynatırken "Babam ne saçma kurallar koydu değil mi?" dedim. Amacım yalnızca onun tepkisini ölçmekti. "Yoo, yeni kurallar fevkaladenin fevkinde." demesi telaşlanmama neden oldu. "Kuralları uygulayacağını söyleme bana." Önder tek kaşını kaldırarak bakarken "Elbette uygulayacağım, ama o kadar katı değil." deyince resmen içime su serpildi.

"Ciddi misin?"

"Evet, telefonun çaldığı an ikiletmeden cevap vereceksin. Açamazsan en azından mesajla bana iyi olduğunu haber vereceksin. Her gittiğin yeri bana bildireceksin özellik-

le de Demir'le olduğuunda. Ben de seni babana karşı idare edeceğim, ama lütfen dikkatli ol Effy yalvarırım. Bir daha beni bu kadar çaresiz bırakma."

"Tamam tamam söz, söz, söz..." diyerek Önder'e sarılmaya çalışırken göğsüme ve koluma giren ağrıyla yüzümü buruşturdum. "Yavaş" dedi, koltuğa yatmama yardım ederek. Telefonuma gelen mesaj için kalkmaya çalışırken "Kıpırdama ben getiririm." diyerek telefonumu uzatmasıyla "Teşekkürler" diyerek alıp gelen mesajı açtım.

Gönderen: Demir

Önder yatıya kalmayacak herhalde Elif!

Demir'in mesajıyla dudağımı ısırırken bir yandan da Önder'in bende olduğunu nereden bildiğini düşünüyordum. "Ee kimmiş?" diyerek kendini tekli koltuğa atarken "Demir" deyince rahatsızca boğazını temizledi. "Ne istiyormuş?" Yeni koyduğumuz kuralları yıkmamak için "Yanıma gelmek" deyince, Önder derin bir nefes alıp "Gelsin." dedi. "Yalnızca benim yanıma gelmek" diyerek, Önder'in beni anlaması için imalı imalı bakarken "Mesaj alınmıştır" deyip ayağa kalktı. Alnımdan öpüp "Dikkatli ol." dedi ve yanağımı okşayarak kapıya yöneldi. Başımı salladım. İçi içini kemiriyordu, biliyordum; ama yapacağım hiçbir şey yoktu. Yanımda onun yerine Demir'in olmasını her şeyden çok istiyordum. Önder çıktıktan bir süre sonra kapıdaki anahtar sesiyle kaşlarımı çatıp "Kim o?" diye bağırınca annemlerin gelmemiş olmasını dileyerek yavaşça ayağa kalktım. Demir elinde poşetlerle salonun kapısından girdiğinde "Demir" diyerek şaşkınlığımı yüzümden belli ederken "Anahtarın mı var?" dedim.

"Hoşbulduk sevgilim." dediğinde ağzım hafifçe aralandı. "Hangisine şaşıracığımı bilmiyorum. Sevgilim

demene mi, anahtarının olmasına mı?” deyince Demir belli belirsiz gülümseyerek elindeki poşetlerle mutfığa doğru gitti. Peşinden giderken “Demir” deyince “Efendim güzelim?” dedi. İçim kıpır kıpır olurken, sanırım iltifatlara alışmam lazım diye düşünerek şaşırdığım diğer konunun üstüne gitmeye karar verdim. “Anahtarın var!” “Yani?” diyerek poşetteki şeyleri tezgâha boşaltırken yavaşça sandalyeye oturdum. “Sana göre normal bir şey yani, bu?”

“Sevgilisini yormak istemeyen biri için normal bir şey.”

Şaşkınlıkla Demir’e bakarken yanıma gelip burnumu öperek, çenemden tutup ağzımı kapattı. “Şimdi kapat, yemek yerken açık kalmasına ihtiyacın olacak.” demesiyle “Yemek mi?” diye sordum.

“Hı hı” diyerek meyve poşetlerini dolaba yerleştirirken “Yemek mi yapacağız yani?” diye sordum inanamıyormuş gibi. “Sen dinleneceksin ben yapacağım.” dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Demir kahkaha atıp “İlla bir yerinin açılması mı gerekiyor?” dedi. Isıttığı suyu tencereye döküp, aldığı makarnayı suyun içine bırakırken bir yandan da güçlükle bulduğu tavanın içinde yağı eritip kıymayı kavurdu. Salçayı ekledikten sonra baharatları karıştırırken “Kekik koyma.” dedim. “Neden?”

“Tadını sevmiyorum.” Demir bir süre bana baktıktan sonra kekik dışındaki diğer baharatlarla sosu hazırladı. Soslu makarnaları tabaklara koyarken hala gözlerime inanmıyordum. Tabakları masaya koyduktan sonra çekmeden iki çatal aldı. “Afiyet olsun” diyerek çatalı elime tutuşturunca bir Demir’e bir makarnaya baktım. “İnsanları zehirleyerek öldürmek tercihim değil.” diyerek benim lafımı bana satınca, kıkırdayıp çatalı makarnaya daldırdım. Yemeğimi ağzıma götürdüğümde gözlerimi kapatarak

“mmmm” diye bir ses çıkarınca Demir’in gülümsediğini duydum.

“Seninle evleneceğim Demir Kara” dediğimde öksürmeye başlarken “Bunu normalde erkekler söyler Elif” deyince kıkırdayıp “Demir Kara’nın yemek yaptığı bir dünyada bana kimse normallikten bahsetmesin!” dedim.

Demir, kahkaha atmaya başlayınca yanaklarım kızarak gülümsedim. Yemeklerimiz bittikten sonra Demir tabakları kaldırırken salona geçtim. Koltuğa oturup televizyonu açtığımda Demir yanıma otururken yavaşça başımı omuzuna yasladım. Kolunu kaldırıp sırtımı göğsüne yaslararken “Ağrın var mı?” diye sordu. Başımı hayır anlamında salladım. Burnunu saçlarımda dolaştırıp derin nefesler aldığımda kalbimin yerinden çıkacağını hissettim. “Kokunu özlemişim.” diye fısıldadı. Başımı çevirip Demir’in gözlerinin içine bakarken bu ânı ne kadar özlediğimi bir kere daha anladım.

“Ben, senin olan her şeyi özledim.”

“Elif seni tanımıyorum.” dediğinde kaşlarımı çattım. Titrek bir nefes alıp başımı öptü. “Seni tanımıyorum. Kim olduğunu, neyi sevdiğini, neden nefret ettiğini, küçükken en çok yapmak istediğin şeyi, hayallerini, düşüncelerini... Sana ait neredeyse hiçbir şeyi bilmiyorum. Kekiği sevmediğini bile şimdi öğrendim.”

“Ben de sana ait hiçbir şeyi bilmiyorum.” diyerek başımı göğsüne yasladım. “Seni tanımama izin verir misin Elif Sancak?” demesiyle hızla Demir’e döndüm. “Seni, nefes alırken hangi hücrenin kıpırdadığını bilebilecek kadar tanımama izin verir misin?”

Başımı salladığımda beni kendine çekip alnımı öptü. Başını başıma yaslararken televizyonda çıkan şarkıyla kıkırdamaya başladım.

“Ne oldu?”

“İşte bu şarkı tam anlamıyla bizim oldu.” deyince başını televizyona çevirdi.

“Kurşun adres sormaz ki, yaktın beni en derinden...”

★ ★

Bir aylık raporumun süresi biterken bana yine okul yolları gözüküyordu. Ayna karşısındayken yeni kapanmaya başlayan kurşun izlerine baktım. Parmaklarımı izlerin üzerinde gezdirirken aklıma vurulma ânı geldi ve gözlerime hücum eden yaşları engelleyerek giyinmeye başladım. Çantamı alıp evden çıkarken babama verdiğim söz aklıma gelince garajdan arabamı çıkardım. Yürüyerek on dakika olan yol için boşuna benzin harcıyorum diye düşünene kadar otoparka gelmiştim bile. Tüm gözlerin benim üzerimde olması karnuma ağrıların girmesine neden oldu. Kara haber tez duyulur diye düşünerek arabadan inerken gözlerin bende değil de arabada takılı kalmış olması rahatlamama neden oldu. Tabi ya... Yakın çevrem hariç, kimse yaşadıklarımı bilmiyordu ki.

Arabayı kilitleyerek yürümeye başladığımda birbirini dürten çocuklardan biri “Oha Porsche Panamera!” diye bağırınca gülümsedim. Bu okuldaki çoğu kişi için bu araba hayalden de öteydi.

Demirlerin yerine baktığımda her zamanki gibi muhabbet ettiklerini görürken Esra’nın Demir’e olan yakınlığı yumruklarımı sıkımda neden oldu. Sözde sevgili olan bizdik, ama ben daha çok kuma görevi görüyordum. Hızla; Önder, Gökhan ve Melek’in yanına doğru yürürken Melek ayağa kalkıp koşarak bana sarıldı. İnleyerek “Melek” diye fısıldayınca “Çok çok özür dilerim. Canın çok yanmadı ya?” demesiyle göğsümü tutup “İyiyim.” dedim. Önder dikkatlice bana sarılıp başımın üstünü öperek “Nasılsın?” diye sorunca “İç güveysinden hallice..” deyip Gökhan’a baktım. “Günaydın”



“Günaydın Effy”

Banka oturduğumda göğsümü tutmamla “Ağrın mı var?” diye soran Önder’e başımı hayır anlamında sallarken Gökhan yanıma oturup elimi tuttu.

Önder “Yüzün neden acı çekiyorum diye bağıyor o zaman?” dediğinde zorla gülmeye çalışırken, Gökhan “Canın acıyorsa söyle, saklaman bizim canımızı acıtır.” dedi.

Her ne kadar dikişlerim kapanmaya başlasa da hâlâ hareket ettikçe etimden et koparılmış gibi canım acıyordu.

“Tamam, belki biraz ama içinde kurşun yarası olan birine göre normal şeyler bunlar.”

“Eve gitmek ister misin?” diye sorduğunda başımı sallayıp “Çok uzun bir süredir evdeyim. Eminim okulda daha çabuk toparlanacağım.” diyerek, Demir’e baktım. Neden beni gözleriyle hapsederken yanıma gelmek için en ufak bir girişimde bulunmuyordu. Hadi yanıma gelmiyordu neden o yılışık kızı etrafından uzaklaştırmıyordu artık. Emir’in okuldan çıktığını gördüğümde bizimkilere “Birazdan geliyorum.” diyerek ayağa kalkarken, Emir beni fark ederek koşarak gelip sarılınca inleyerek “Emir” diye tısladım. “Lanet olsun! Çok özür dilerim Effy, benim tamamen aklımdan çıkmış.”

“Tamam, sorun değil, ama bir üçüncüsü olursa sanırım öleceğim.” dediğimde kaşlarını çatarak “Üçüncüsü?” derken “Boşver!” deyip elimi göğsüme bastırdım. “Emir sana bir şey sormam lazım”

“Haydi sor sor.” dediğinde iğrenerek gülümsedim.

“Tamam, sabah sabah çekilmiyorum. Biliyorum. Hadi sor” deyince derin bir nefes alıp Demirlere baktım. “O gece, Demir ve Esra kol kola geldi ya, neden olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?”

“Hayır, yok.” dediğinde tek kaşımı kaldırıp Emir’e dönerken “Peki Esra’yı yanından uzaklaştırmamasının nedenini biliyor musun?” diye soruyu farklı bir açıdan sorunca Emir gözlerini kaçırıp “Bilmiyorum Effy.” deyince içimden ah ha dedim. “Biliyorsun Emir.”

Emir derin bir soluk verirken “Öğrenmeden bu işin peşini bırakmayacaksın değil mi?” diye sorunca başımı salladım. Emir bir elini beline koyup diğer eliyle saçlarını karıştırırken “Esra’nın babası ve Adnan amca ortak” deyince “Yani?” dedim sakince. “Bu iki dev isim zamanında çok büyük bir işe imza attı. O sıralar Duru hayattaydı hatta. Yaşanan olayları biliyor, aileler fazla içli dışlı. Esra oldum olası Demir’e ilgiliydi, ama Demir hiçbir zaman karşılık vermedi. Bir gün Esra, Demir’e aşkını ilan edip karşılığını alamayınca kendini öldürmeye niyetlenip yalnızca Demir’e haber verdi. Bizim vicdan kumkuması, bu olaydan sonra Esra tekrar kendine zarar vermesin diye hiçbir zaman onu tersleyecek bir şey yapmadı. O gece Esra’nın ailesi de oradaydı, ama sana yemin ederim neden kol kola geldiklerini bilmiyorum.”

Az önceki iki çarpma yüzünden göğsüm sızlarken elimi bastırıp “Bu acımasızlık, resmen Demir’in iyi niyetini kullanıp yanında kalmaya çalışıyor.” derken sesimin acıyla çıkmasına engel olamadım. Emir kolumu tutup “Effy iyi misin?” diye sorduğunda daha cevap veremeden diğer kolumda bir el hissettim. Demir’in nasıl bu kadar sessiz ve hızlı olduğunu düşünmeden edemiyordum. “Ne oldu? Elif iyi misin? Rengin attı. Ne oldu?”

Emir ve Demir’in yardımıyla banklara otururken “Uzun zamandan sonra bu kadar hareket edince... Yoruldum sanırım.” dedim. Bizimkiler yanımıza gelirken Demir önümde diz çöküp başını dizime yasladığında bahçedeki bütün gözlerin bize döndüğünü hissettim. Yavaşça

elimi yanağına koyup başını kaldırdığımda gözlerindeki buğu içimi titretirken “Demir” diye fısıldamamla aniden ayağa kalkıp okula doğru yürümeye başladı. “Neyin var Demir ya?” diye içimden geçirerek arkasından bakarken zilin çaldığını duydum.

Yavaşça ayağa kalkıp “Ben bir lavaboya...” derken Melek “Ben de geliyorum.” deyince gülümsedim. Vurulduğum zaman benimle gelmediği için pişmanlığını illa gözümüne sokmak zorundaydı. Ağır adımlarla tuvalete girdiğimizde Esra’nın lavaboda olduğunu görmek içimdeki sıkıntıyı arttırırken suyu açıp ellerimi yıkamaya başladım. Tam yüzümü yıkamak için lavaboya eğildiğimde Esra’nın arkamdan sertçe ittirmesiyle göğsüm lavaboya çarparken nefesim kesildi. “Pardon şekerim” Ellerimi lavaboya dayayıp nefes almaya çalışınca canımın daha çok yanmasıyla gözlerim yaşarmaya başladı. Melek korkuyla “Effy!” dediğinde kısık sesle “İyiyim.” deyince “Emin misin?” diye sordu. Gözlerimi kapatıp başımı sallarken lavaboyu sıkmaya çalışmam canımın ne kadar yandığını gösteriyordu.

Nefes alamıyordum. Nefes almaya çalıştıkça kurşunun geçtiği yerler zonkluyordu. Bir süre aynadaki acı çeken yüzümüne baktıktan sonra “Merak etmişlerdir. Hadi gidelim.” deyince Melek koluma girip yürümeme yardım etti.

Sınıfa girdiğimizde olabildiğince dik yürümeye çalışırken Demir’in gözlerinin beni takip ettiğini görmek işimi daha da zorlaştırıyordu. Dikkatlice sırama oturduğumda hoca sınıfa girdi. Göğsümdeki ağır şiddetlenince elimle göğsüme bastırdım. Elime gelen ıslaklıkla hafifçe elimi çekip ne olduğuna bakarken Önder’in “Effy” diyen telaşlı sesiyle tekrar elimi göğsüme bastırdım.

“Efendim?”

“İyi misin?” diye sorduğunda “hı hı” diyerek başımı

sallarken "Kötü hissedersen söyle, hemen çıkarız" dedi. "Tamam, söylerim."

Elimi çektiğimde elimin ve gömleğimin kana bulandığını görmek strese girmeme neden olurken kalbim deli gibi çarpıyordu. Ne yapacağımı bilmeden Demir'e baktığımda telaşla beni izlediğini görmem, içimdeki panik havasını daha çok arttırdı. "İyi misin?" diye fısıldamasıyla kanlı elimi göğsümden çekip çaktırmadan Demir'e gösterdim. Aniden ayağa kalkıp gömleğimin içinden göğsüme bakarken Önder'in "Ne oluyor?" diye sormasına kalmadan "Lanet olsun Effy" diye bağırmasıyla "Asıl sana lanet olsun Önder!" diye söylendim. Ne bağıırıyorsun!

Demir beni kucakladığı gibi sınıftan çıkarırken Önder'in koşarak peşimden gelmesi, işleri daha da zorlaştırıyordu. Şimdi bunun nasıl olduğunu sorduklarında Esra yaptım desem Önder yine Demir'e yüklenecekti. Revirdeki doktor dikişlerimin zorlandığını söyleyerek pansuman yapıp sardıktan sonra Demir yanıma gelip "Dikişlerini nasıl zorladın Elif?" diye sorunca derin bir nefes aldım. "Biri bir şey mi yaptı?" dediğindeki bir şeyden şüphelendiğini belli eden ses tonu yalan söylememe yardımcı olmuyordu. Önder'e baktım. Onun yanında gerçeği de söyleyemezdim. Allahım bana bir çıkış yolu göster.

"Kim ne yapacak? Birkaç kere sıkıca sarıldılar ya sanırım ondan oldu."

Demir tek kaşını kaldırıp "Emin misin?" dediğinde başımı salladım. Önder "Yedik say" derken, Demir de belli ki aynı fikirdeydi. Derin bir nefes alıp ayağa kalktığımda başım dönünce, Demir "Eve gidiyoruz" dedi ve elbette Önder "Evet" diyerek ona katıldı. "Merhaba Edi ve Büdü" diyerek sitemimi belli ettim.

Zorla eve götürüldüğümde Demir, her zamanki gibi yanımda kalmazken Önder de her zamanki gibi ilgisiyle

beni boğmak üzereydi. Telefonuma gelen mesajla birazda olsa evin ortamından uzaklaşmak isterken mesajı açıp yüzümde ufak bir tebessümle okudum.

Gönderen: Emlr

Bence tam anlamıyla iyileştiğinde bir kutlama yapmalıyız.

Şimdi dinlen ve iyi olmadan karşına çıkma!

★ ★

Bu kızı anlamak gerçekten zor... Biri ona zarar verdiğinde bile o kişiyi koruması gerçekten sinir bozucu. Hayır, öğrenemeyeceğimi düşünecek kadar aptal da değil! Evine geldiğimizde onun yanında kalmak istesemde telefonuma gelen mesaj yüzünden Elif'i Önder'e emanet edip yola koyuldum. Günlerdir Muhsin denen şerefsizi aramamıza rağmen bulamamamız canımı sıkarken babamın her gün bu adam için toplantı yapması sinirlerimi dahada bozuyordu. Holdinge gittiğimde babamın adamlarıyla toplantıda olduğunu görünce yavaşça içeri girdim. Adamlardan biri arama raporlarını babama anlatırken "Herkes dışarı çıksın!" deyince ortamda derin bir sessizlik oldu. "Toplantınıza sonra devam edersiniz. Çıkın!" Adamlar, babama bakıp çıkın emrini aldıktan sonra hızla toparlanırken "Sıkıldım bu durumdan." diyerek ellerimi masaya koydum. "Kim bu adam baba? Neden onu bulabilecekken saçma sapan yerlerde aratıyorsun. Onun seninle alıp veremediği ne var?"

"Demir haddini aşma!" dediğinde alayla gülerken "Ne haddinden bahsediyorsun baba. Bu adamı, tek emrinle bulabilecekken haftalardır aynı yerde dönüp dolaşıyorsun. Neyi saklıyorsun?" dedim. "Sana hesap vermek zorunda değilim." dedi sakince.

"Eğer biri benim canıma kastettiyse... Evet, Adnan Kara! Bana hesap vermek zorundasın."

Babam ayağa kalkıp ağır adımlarla büfede duran viskisini bir

bardağa doldururken "Böyle basit adamlarla uğraşarak zamanımı kaybetmek istemediğim için olabilir." deyince "Oğlunu az kalsın öldürecek olan adam, senin için basit adam mı?" diye sordum hayretle. "Sonuçta hayattasın değil mi oğlum?"

"Elif sayesinde" diye bağıırıp yumruğumu masaya geçirdiğimde babam kaşlarını çatarken "Kimse ona hayatını tehlikeye atmasını söylemedi." dedi. Alayla kahkaha atıp "Bu mu?" yani deyince babam içkisinden sakince bir yudum aldı.

"Senin yaptıkların yüzünden çevremdekilerin zarar görmesine vereceğin cevap bu mu?"

"Sana o kızıdan uzak durmanı emrettiğimde beni dinleseydin..." derken "Baba!" diye bağıırınca derin bir soluk alıp bana bakmadan içkisinden bir yudum daha aldı. "Gerçekten ne zamandan beri suçsuz insanların hayatlarını bu kadar değersiz görmeye başladın!"

Babam elindeki bardağı sertçe masaya koyarken "Sen ne zamandanberi böyle bir adamı oldun baba?" diye bağıırınca hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. "Verecek cevabın yok ha... Her zaman olduğu gibi..."

Arkamı dönüp sandalyelerden birine tekme atarak kapıya yürüdüktan sonra tam açmak için hamle yapmışım ki babamın fısıltı gibi çıkan cevabı sanki yeri göğü inletmişti.

"Suçsuz olan evladımı kara toprağa verdiğimden beri..."



1 AY SONRA

Telefonumun susmayan melodisiyle gözlerimi aralar-ken etrafın hala karanlık olması, kalbimi yerinden çıkaracak gibi attırmıştı. Telaşla telefonu aldığımda arayan kişinin ismini görünce korkuyla "Demir" diye fısıldayıp telefonu açtım.

"Alo Emir, bu saatte aradığına göre ciddi bir durum var. Demir'e bir şey mi oldu?"

Emir'in birkaç saniyelik sessizliğı asırlar gibi gelirken "Ciddi bir durum var, ama kimseye bir şey olduğı yok." demesi azda olsa içimi rahatlattı.

"Ne oldu?"

"Kapıyı açarsan anlatacağım." dediğinde 'Kapıyı mı?' diye düşünürken zilin çalmasıyla hızla yataktan kalktım. Koşar adım kapıya gittiğimde telefonun hala kulağımda olduğunu, Emir'in şaşkın bakışı ve ufak kahkahasıyla fark ettim. "Gülmeyi kes, insanda akıl mı bırakıyorsun. Saatin farkında mısın Emir!"

"O yüzden, önce kapıyı çalacağıma telefonla aradım ya. Hoş, 15 dakikadır kapıdayım. Ne ağır uykun varmış be kızım!"

"Bu aceleyi neye borçluyuz acaba?"

"Sebeb-i ziyaretim" dediğinde gözlerim büyürken "Allah'ın emri.." diye devam etmesiyle yumruğumu omuzuna geçirip "Emir!" diye bağırdım. Sesim yankılandığında saatin gece yarısı olduğunu hatırlarken "Geç içeri!" deyip yakasından tuttuğum gibi Emir'i içeri aldım.

"Vay! Verilen kanlar işe yaramış. Maşallahın var."

"Kapa çeneni ve damarlarımda o iğrenç insanın kanının dolaştığını hatırlatma!"

Emir kırdığı potla yüzündeki gülümsemeyi silerken "Salona geçelim." diyerek yürümeye başladım. Koltuğa esneyerek oturduğumda Emir'in kızarmış gözlerini yeni fark ediyordum. Belli ki birkaç gündür uykusuzdu.

"Ne oldu?"

"Bugün Demir'in doğum günü." dediğinde "Ne?" diye telefonda takvime girerken "4 Nisan Demir'in doğum günü mü?" diye sordum. Emir'in başını evet anlamında sallaması karnıma yumruk yemiş gibi hissettirmişti. Demir ile ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ne eski Demir'i ne şu ankini... Doğum günü olduğunu bile Emir'den öğreniyorum, bu o kadar acı ki...

Emir'in bu tür iyiliklerinden hoşlanmadığına şüpheliyim. Belki de bu iyiliklerin tamamını benim için değil, kendileri için yaptıklarını düşünüyor olabilir. Belki de bu iyiliklerin tamamını benim için değil, kendileri için yaptıklarını düşünüyor olabilir.

"Ne oldu?"

Kapıyı açmadan anlatmadığını dediğinde "Kapıyı mı" diye düşündüm. Zilin çalmasıyla hızla yataktan kalktım. Kızgın adam kapıya gittiğinde telefonun hala kulağımda olduğunu Emir'in gaskın bakışı ve utak kabalığıyla fark ettim. "Allah'tı kes, insanda akıl mı bırakırsın. Saatin farkında musun Emir?"

"Çiziden önce kapıyı çalacağıma telefonla aradım ya. Hış 13 dakikadır kapıda. Ne ağır uykun varmış be kızım!"

"Bu aradığı neye boşluyuz acaba?"

"Sırtı zivaretim" dediğinde gözlerimi büyütürken "Allah'ın emri..." diye devam etmesiyle yumruğumu omuzuna geçirip "Emir!" diye bağırdım. Sesim vankılandığında saatin gece vansı olduğunu hatırlarken "Geç içeri!" diye yıp yakasından tuttuğum gibi Emir'i içeri aldım.

"Vay! Verilen kanlar işe varanmış. Maşallahın var!"

"Kapa çemeni ve damarlarımda o iğrenç insanın kanının dolıştığını hatırlatma!"

Emir kındığı potla yüzündeki gülümsemeyi silerken "Sakona geçelim." diyerek yürümeğe başladım. Koltuğa esneyerek oturduğumda Emir'in kızarmış gözlerini yeni fark ediyordum. Belli ki birkaç gündür uykusuzdu.

"Ne oldu?"

"Bugün Demir'in doğum günü." dediğinde "Ne?" diye telefonda takvime girerken "4 Nisan Demir'in doğum günü mü?" diye sordum. Emir'in başını evet anlamında sallaması karnıma yumruk yemiş gibi hissettirmişti. Demir ile ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ne eski Demir'i ne şu ankiyi... Doğum günü olduğunu bile Emir'den öğreniyordum, bu o kadar acı ki...

“Ben... Bilmiyordum.”

“Normal. Çünkü Demir, doğum gününün kutlanmasından hoşlanmaz.”

Emir’e “Neden?” diye sormak isterken sanki beni duymuş gibi “Duru öldüğünden beri doğum günlerini kutlamıyor. Ona göre, 4 Nisan’da eğlenmek kardeşine haksızlıkmış.” dediğinde yavaşça ağzım aralandı. “O zaman bizimde kutlamamıza izin vermez.”

Emir başını salladığında “O zaman gecenin bir yarısı uykumu ne böldün be adam!” demek isterken “Ama sen çok iyi görünüyorsun ve bence bugün senin iyileşmeni kutlamak için çok güzel bir gün.” dedi. Gözlerimin içine baktığında bana ettiği imayı anlarken “Bir taşla iki kuş vuralım diyorsun.” dedim.

“Ha şunu bileydin.” Emir keyifle arkasına yaslandığında “Ama bunu nasıl yapacağız. Demir gibi birinden bir şey saklamakimkânsız.” deyince “O iş bende. Karışma.” dedi.

“Nasıl?”

“Sen sadece akşam 8’de IRON’da ol yeter. Sizinkilere de haber ver, ama gizli doğum gününden bahsetme. Herkes senin iyileşmeni kutladığımızı sansın. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Birinin pot kırıp her şeyi berbat etmesini istemeyiz.”

“Tamam.”

Emir ayağa kalkıp “O zaman yarım kalan güzellik uykuna devam et. Gece zombi gibi eğlenmeni istemem.” diyerek burnumu sıktıktan sonra “Ne hediye alacağız?” diye sordum. “Sanırım ilk kutlama için bir hediye almasak daha iyi. Bir sonraki sene düşünürüz.”

Emir elini sallayarak salondan ayrıldı. Bir süre sonra kapı kapanma sesini duyunca derin bir soluk alıp arkama dayandım. Birbirimizi tanımak istediğimizi söylediğimizden beri bir ay geçmişti, ama biz değil birbirimizi ta-

nımaya çalışmak adam akıllı görüşememiştik bile. Demir Kara'yı o yanımda olmadan tanıyabilir miydim? Sanırım, hayır.

★ ★

Gözlerimi açtığımda iki büklüm koltukta uyuduğumu görünce akşamki olayın rüya olmadığını anladım. Her yerim tutulmuş gibi ağrıyordu. Hafif hareketlerle gerinmeye çalışırken duyduğum mesaj sesiyle koltuğun arasına sıkışmış telefonumu elime aldım.

Gönderen:Emir

Bir kere daha seni uyandırma riskini göze alamayacağım için mesaj atıyorum. Akşam için her şey hazır. Geç kalmayın.

Bu çocuk gerçekten uyumuyor muydu? Ne zaman tüm hazırlıkları bitirmişti. Telefonumdaki arama ve bir mesajı yeni fark ederken gördüğüm isimle kalbim, parmak uçlarımda atmaya başlamıştı sanki.

Gönderen:Demir

Seni özledim Elif Sancak.

Parmaklarımın hangi tuşlara bastığını ekrandaki harflerle görürken kalbimde kanat çırpın kuşu sakinleştirmeye çalıştım.

Gönderilen: Demir

Benim özlemim boyut atladıysa demek ki :)

Demir'in mesajı gördüğündeki yüzünü hayal etmeye çalışırken istemeden gülümsedim. Nedense benim verdiğim tepkilere kahkahalarla gülüyordu ve benim en sevdiğim an bu gülümsemenin beni sardığı ufaklık andı. Telefondaki aramalara girdiğimde hepsinin Önder'den ol-

duğunu gördüm. Geri aramaya tıklayıp telefonu kulağıma götürdüğümde tüm sevimliliğimi yüzüme takınırken telefon açıldı.

“Alo canımcımcımcım”

“Effy böyle mi anlaştık?”

Takındığım sevimliliğin hiçbir işe yaramayacağını anladığımda geri adım atarken “Uyuyakalmışım Önderim ne olur kızma.” dedim.

“Eğer anlaşılmaya uymazsan babanın kurallarına göre oynarız.” dediğinde sesindeki tehdidi iliklerime kadar hissederken sanki görecekmış gibi gözlerimi kıstım.

“Tehdit?”

“İstediyini düşün.”

“Pekâlâ.” deyip başımı yavaşça sallarken “Detayları kahvaltıda konuşalım istersen, harika bir yer biliyorum.” dedim. Önder kahkaha atarken “Yalnız gel. Polise haber verme.” deyince “Sana o mafya bozuntularının karı hiç yaramadı.” demesi içimdeki tüm mutluluğu söküp almıştı. Ben o adamları aklıma getirmemeye çalıştıkça neden herkes, pişirip pişirip önüme koyuyordu ki... “Saatlerimizi ayarlamamıza gerek var mı?”

“Yok” dediğimde sesimden tüm keyifsizliğim anlaşılıyordu.

“Tamamdır. O zaman yarım saate oradayım” dediğinde gözlerim büyürken, “Keşke saatlerimizi ayarlasaydık...” diyerek kahkahayla telefonu yüzüme kapattı. Koşar adım banyoya, odama gidip elime geçen ilk şeyi dolaptan aldım. Beyaz tişörtüm ve üzerine bahçıvan pantolonumu giydikten sonra saçlarımı atkuyruğu yaptım. Beyaz converselerimi ayağıma geçirip güneş gözlüklerimi ayna karşısında saçıma takarken duyduğum korna sesiyle “Tam zamanında” diyerek çantamı aldım ve evden çıktım.

Önder beni gördüğü gibi arabadan inerken “Zamanla-

man günden güne daha mı iyi oluyor?” deyince “Bende tam onu düşünüyordum.” dedim ve Önder’e sıkıca sarıldım. Omzunun üstünden arabanın içine baktığımda kimseyi göremeyince “Yalnız gel lafını ciddiye alacağını düşünmemiştim.” dedim. Önder’den ayrıldığımda yüzündeki ifade bir terslik olduğunu belli ederken “Sakin polise haber verdim, deme.” dememle burukça gülümsedi. Bir terslik vardı ve sanırım bu Melek’le alakalıydı. “Hadi gidelim.”

Arabaya atladığımızda yarım yamalak hatırladığım yolları tarif ederek yolumuzu bulmaya çalıştım. Mekâna ulaşınca ellerimi çırpıp “Geldik!” diye bağırdım. Burası Demir’in beni kahvaltıya getirdiği ufak, manzaralı kafeden başka bir yer değildi. Önder kaşlarını çatarak içerişinin nasıl bir yer olduğuna bakmaya çalışırken “Hadi” diyerek arabadan inip içten bir gülümsemeyle kafenin ağaçtan güzel girişine baktım. İçeri girdiğimizde Ali dayı o sıcak gülümsemesi ile bizi karşılarken “O küçük hanım, hoş geldiniz, Demir Paşa’m nerelerde?” demesiyle Önder bir hışım bana dönerek “Demir mi?” bakışını attı. Önder’in bakışlarını es geçerek Ali dayıya dönüp gülümsedim.

“Onun işleri var Ali dayı, bu Önder senin kahvaltının müptelası olacak kişi.” derken göz kırpınca adam göbeğini tutarak kahkaha attı. “Paşamla fazla takılıyor gibisiniz küçük hanım” dediğinde söylemek istediğim imayı anladığını belli edince hafifçe gülümsedim. Bizi Demir’in masasına oturtup o şahane kahvaltıyı önümüze serene kadar, Önder sadece manzarayı seyrederken kahvaltının gelmesiyle derin bir soluk alıp beklenen soruyu sordu. “Demek buraya Demir Paşa’m ile geldiniz küçük hanım” Ali dayıyı fısıltıyla taklit edişi kıkırdamama neden olurken “Evet, başımı çarptığımın ertesi günü kahvaltı yapmak için getirmişti.” dedim.

“Sadece tost yeseniz olmuyordu yani.” dediğinde kah-

kahama engel olamazken “Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim.” sözünün bizim için yazıldığını bir kez daha anladım.

“Ne gülüyorsun?”

“Mutluyum çünkü. En yakın arkadaşım la şahane bir kahvaltı yapıyoruz” Önder’in buruk tebessümünden sonra “Ama en yakın arkadaşım mutlu değil ve bunun nedeninin burada olmayan bir kişiyle alakalı olduğunu düşünüyorum.” dedim. Önder gözlerini bana çevirdiğinde içinde kopan fırtınaları fark ederken uzanıp elini tuttum. “Ne oluyor Önder?”

“Seni bunun için aramıştım.” dedikten sonra susunca yavaşça elini sallayıp bakışlarımla “Devam et” deyince çayından bir yudum aldı. “Olmuyor Effy, deniyorum ama olmuyor.” dediğinde “Ne olmuyor?” diye bakarken “Melek ile yürütemiyorum. O çok... Nasıl diyeyim? ” deyip birkaç saniye düşündükten sonra “Farklı” diyerek devam etti. “Ortak noktamız yok denecek kadar az. Basketboldan hoşlanmıyor, araba kullanmaktanda. Sanırım bunda seninle yaptığı kazada etkili. Kaçamak yapamıyoruz, sürekli anne ve babasını öne sürüyor. Önceden sinemaya giderdik, artık ona bile gidemiyoruz. Hanımefendinin ders çalışması gerekiyormuş. Çok boşlamış. Gece hayatından hoşlanmıyor, ben tek çıkınca sorun yapıyor. Of.. Daha bir sürü şey sayabilirim sana. Resmen zıt kutuplar gibiyiz.”

“Zıt kutuplar birbirinizi çek...” derken sözümü kesti. “Beni itiyor Effy. Tamam, zıt kutuplar birbirini tamamlar belki ama benim hayalim seninle olduğu gibi ortak noktalarının çok olduğu biriyle birlikte olmak. Ortak noktamız olmayan kızlarla ne yaptığımı çok iyi biliyorsun.”

“Yatıyorsun.” dediğimde belli belirsiz gülümserken “Kibarcası o.” deyip çayından bir yudum daha aldı.

“Melek’le birlikte de olmuyoruz Effy. Bu, ilişkiyi iyice

çıkmaza sokuyor. Melek'le buluşmak istemiyorum resmen."

Önder'in ağzına peynir atmasını izlerken "Kafamda deli sorular, kolayca silemiyorum." moduna almıştım kendimi. Bütün erkekler böyle mi düşünüyordu gerçekten. Sevecekleri kızlarla ortak noktaları olmasını, yoksa da ortak nokta olarak aynı yatakta mı vakit geçirmeliydiler.

Demir onunla yatmayacağını bildiği için mi beni daha yakından tanımak istemişti. Ortak noktamız var mı yok mu öğrenmek için mi? Peki o zaman neden uzak duruyordu. Yoksa kendi kafasında ortak noktamız olmadığına mı karar vermişti? "Ne düşünüyorsun?"

Önder'in sorusuyla kendime gelirken "Bütün erkekler böyle mi düşünüyordur?" diye sorunca Önder gözlerini açarak "Çoğu, ama senin sormak istediğin kişiyle ilgili en ufak bir fikrim yok" dedi. Demir'i düşündüğümü bu kadar çok mu belli ediyordum? "Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?" diyerek konuyu değiştirmek isterken Önder başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Ama siz yan yana çok mutlu görünüyordunuz, hiç tartışmanıza şahit olmadım mesela."

"Çünkü ona karşı fazla anlayışlıyım ve genelde onun istekleri oluyor. Bak, ben onu çok seviyorum; ama anladım ki âşık değilim. Başlardaki ilgisi, masumluluğu hoşuma gitmişti. Sana benzetmişim çoğu yerde, yani o öyle düşünmemi sağlamış; ama şimdi anlıyorum ki seninle uzaktan yakından alakası yok. Bir ilişki içine girdiğimizde de o uyumu yakalayamadığımızı gördüm. Yinede vazgeçmedim. Elimden geldiğince ona ayak uydurmaya çalıştım, ama bu kendimden vazgeçmek anlamına gelince... Ne bileyim işte. Olmuyor Effy."

Önder haklıydı. Kimse kendi kişiliğinden vazgeçip başka birine dönüşmemeliydi. Zaten dönüşmezdi de.

Elbet bir gün gerçek kişiliği ortaya çıkardı. Sevdiği kişiyi her şeyiyle kabul etmeliydi insan. İyi yanıyla kötü yanıyla belki de karanlık tarafıyla...

“Sence ne yapmalıyım?”

Önder’in meraklı bakışları arasında “Ben olsam ne yapardım?” diye düşünürken bu güzelim kahvaltının bana haram olduğunu anladım. “Karışmak istemiyorum, ama iyi düşün Önder. Bunun geri dönüşü olacağını sanmıyorum. Yani Melek... Seni seviyor, ama hiçbir zaman gururunu hiçe sayıp.. Of bilmiyorum. Mantığın ve kalbin arasında kalmışsın. Annem kalbini seç derdi, ama sizin bu durumunuzda mantıklı bir karar olur mu bilmiyorum. Sadece iyi düşün.” Önder başını sallayıp kahvaltısını etmeye devam ederken, iştahım kalmadığı için çenemi elim dayayıp dışarıdaki manzarayı izledim. Peki, biz ne yapacaktık? Birbirimizi tanımadan, ortak noktamız olup olmadığını bilmeden, yakınlaşmadan uzaktan uzağa sevebilecek miydik birbirimizi? Aşkımız mı galip gelecekti yoksa beklentilerimiz mi? Sanırım bunların hepsini zaman gösterecekti.

★ ★

“Saat sekizde IRON’da olmalıyız unutma”

“Tamam Effy! Otuz kere tekrarladsın. Tamam. Akşam sekizde IRON’da iyileşmeni kutlayacağız. Git artık! Yoksa sekize kadar hazırlanamayacaksın.”

Önder’in yanağından öpüp eve doğru koştum. Tüm gün kafam Önder ve Melek’ten yola çıkarak Demir’le ilişkimdeyken geceyi unutmuştum ve şu anda nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ne yapacaktık? Ne giymeliydim? Demir için özel bir gecede, onun için özel olmak istiyordum. Bu geceyi ve beni asla unutmamasını...

Hızla banyomu yaptıktan sonra üzerime bornozumu giyerken aynadaki yansımam dikkatimi çekti. Sırtımda

göğüsümde ve kolumdaki dikiş izlerine bakarken “Kesinlikle kapalı bir şey tercih etmeliyim.” diyerek odaya gittim. Uzun süre dolabın önünde ne giyeceğimi düşündükten sonra saatin yaklaştığını gördüm. Hızlı bir şekilde hazırlandıktan sonra telefonumun çalmasıyla Önderlerin geldiğini anlarken çantamı ve deri montumu elime alıp evden çıktım. Ön koltukta heyecanla el sallayan Melek’e karşılık arabadan çıkıp beni karşılayan asık suratlı Önder canımın sıkılmasına neden olurken “Selam” diyerek arabaya oturdum. Sessiz bir yolculuktan sonra kulübün sokakına girdiğimizde “Yok artık” diyen Melek’in de benim gibi düşündüğünü anladım. Allah’ım yaz, kış, hafta içi, hafta sonu bir kulüp nasıl bu kadar kalabalık olabilirdi?

Her zamanki gibi kuyruğa girmeden içeri girdiğimizde gözüm Demirlerin locasına takıldı. Emir’in heyecanı yüzünden okunuyordu. Önderler merdivenlerden elele inerken derin bir nefes alıp dikkatlice aşağı inmeye başladım. Demir’in mutsuzluğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Locaya doğru ilerlerken Emir’in bizi görmesiyle ayağa kalkması bir oldu. Demir ne olduğuna bakmak için kafasını çevirdiğinde düşünceli suratında belli belirsiz bir tebessüm oluşunca gülümsedim. “İşte partiyi başlatacak kızda geldi. Hoşgeldiniz.” diyerek sıkıca sarılan Emir’e mesafeli bir karşılık verip “Hoşbulduk.” dedim.

“Parti derken?”

Demir’in şüpheli sesiyle hepimiz panik havasında donup kalırken Emir hızlıca “İyileşmesini kutlayacağız ya. Hadi oturun.” dedi. İçimden oh diyerek Demir’in yanına oturduğumda beni baştan aşağı süzüp bir şey söylemeden başını mekâna çevirmesi içimin daralmasına neden oldu. Sabah özledim diyen insan, sanki şu anda yabancıymışım gibi davranıyordu. Mekândaki herkes, içkilerini yudumlayıp kahkahalar eşliğinde muhabbet ederken, müziğin

içimi kıpır kıpır yapmasını engellemeye çalışıyordum. Locada tam bir kasvet havası hâkimdi ve bu ortamı bozacak kişinin Demir'in gazabına uğrayacağına emindim. İçkilerimiz geldiğinde Emir "Effy'nin iyileşmesi şerefine" diyerek bardağını havaya kaldırırken Demir kolunu arkamdan atıp koltuğa iyice yaslandı ve diğer elindeki bardağı hafifçe havaya kaldırıp Emir'e eşlik edip bardağı kafasına dikti. Onun bu soğuk tavırları, içimi parça parça ederken Önder "Ne parti ama!" deyince burukça gülümsedim. Demir'in locasında zaten çok eğlenceli bir parti yapacağımızı düşünmüyordum. Çünkü Demir'in kuralları vardı ve kimse bunu çiğnemeye cesaret edemezdi. Benim takıldığım konu Demir'in bana uzak durması diye düşünürken kolumda hissettiğim ele hafifçe başımı çevirip daha sonra Demir'e döndüm. Beni kendine dikkatlice çekerken kolumdaki kurşun yerini unutmadığını elini koyduğu yerden rahatlıkla anlayabiliyordum. Gözlerindeki düşünceleri umursamadan içimden geçeni fısıldarken oda aynı anda aynı şeyi söyledi.

"Seni özledim."



Babamın yarım yamalak yaptığı Muhsin'i arama işini üzerime alınca Elife çok fazla vakit ayıramamıştım. Kafamda sürekli canıma kasteden adam varken şimdi birde doğum günümünden dolayı tüm zihnimi Duru kaplamıştı. "Elif'in iyileşmesini kutlayacak bugünüümü buldunuz?" dediğimde Emir, her zamanki gibi kendince haklı nedenleri sıralarken hem Elif'i özlediğim, hem de onun mutlu olmasını istediğim için sesimi çıkarmamıştım. İçimde bu geceye dair tek heyecan Elif'in mavi gözlerinin sürekli üzerimde bıraktığı histi. Kafamdaki sorular yüzünden ona mesafeli durmanın canını sıktığını anladığımda kolundan hafifçe kendime çektim. Afallayan suratını öpmek için kendimi zor tutuyordum. Bu kız, direncimi gerçekten fazla zorluyordu. Onu

o kadar özlemiştim ki... Saçlarımın ve teninin kokusu, burnuma dolduğunda derin bir nefes alıp kokusunu içime hapsedmek istedim. Belki yine çok uzun bir zaman görüşemeyecektik ve ben o zamanlar onun yokluğuna sadece içimde sakladığım duygularla dayanabiliyordum. Adamakıllı tanımadığım bir kız bana neler yapmıştı böyle. Nasıl bu kadar işlemişti içime?

Ortam hızlanırken yavaşça elini tutup parmaklarını parmaklarıma kenetledim. Bu hareketimle Elif'in gözleri büyürken parmağımla hafifçe elini okşamam, dudaklarını ısırmasına neden oldu. Her temasım, onu heyecanlandırıyor gibiydi. Müziğin artmasıyla gözümü kapatıp kendi iç hesaplaşmamı bastırmaya çalıştıktan sonra ayağa kalktım. Bu gece onun gecesiydi ve o en sevdiği şeyden, danstan mahrum kalmamalıydı. Locadaki herkes gibi bana şaşkın bir ifadeyle bakıp "Nereye?" diye sorduğunda elinden çekip "Gel." deyince yavaşça ayağa kalktı. Heyecanlandığını elimi sıkmasından anladım.

Kenetlenmiş ellerimize bakan Anıl "Yok artık!" deyince Kaan "Hadi canım..." diye bağırdı. Bora'yla göz göze geldiğimizde, düşündüğüm şeyi yapmayacaksın herhalde bakışını gözlerinde hissederken tamda onun düşündüğü şeyi yapmaya gidiyordum. Dans edenlerin arasına locadan kimsenin görmeyeceği bir alana giderken birkaç kişinin etrafımızdan çekilmesi bir oldu. Elif'i belinden kendime çekip topuklularının üzerinde daha rahat kalmasını sağlarken kulağına eğilip "Göster bakalım şu meşhur dansını." diye fısıldadım. Elif'in şaşkın bakışı belli belirsiz gülümsememe neden olurken kendine gelip "Ciddi misin? Dans mı edeceğiz? Hemde burada hem de beraber..." dedi hızlı hızlı.

"İlk ve son kez..."

Yüzündeki şaşkınlık yerini tebessüme bırakırken kendini hafifçe müziğin ritmine bıraktı. En son Duru'yla dans ettiğim aklima geldiğinde ister istemez içim burulurken kafamdaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Bu gece Elif'in gecesiydi ve her şey onun istediği gibi olmalıydı. Müzik hareketlendikçe Elif'in

hareketleri daha da seksi bir hal almaya başladı. Onun bana her temasında dudaklarımı biraz daha dişlerken beni öpecek gibi uzaklaşıp birden uzaklaşması beni deliye çeviriyordu. Gerçekten izlemesi daha kolaydı ve aklıma daha önce bu dansı yaptığı insanlar gelince hepsini öldürmek istiyordum. O utangaç kız, dans sırasında fazla cüretkâr oluyordu. En son yakınlaşmasıyla derin bir nefes alırken, Elif kıkırdayarak ellerini boynuma doladı.

İşte bu yüzden senden uzak durmaya çalışıyorum.” dediğinde yüzündeki zekâ amiden silindi. “Beni çok zorluyorsun Elif Sancı.” demem utanarak gözlerini kaçırmasına neden oldu. Dansa devam ederken ellerime hâkim olamadığımı anladığımda Elifi kendime çekip “Biraz daha devam edersen bu gece eve gidemezsin” deyince gözleri büyüdü. “O kadar mı?” dediğinde “Evet şu anda seni o kadar...” deyince dudaklarını birbirine bastırdı. Bir süre o pozisyonda kendimize gelmeye çalışırken dayanamayıp Elif’in dudaklarına ufak bir öpücük koymamla anında karşılığı almam bir oldu. Eskiye nazaran öpüşürken daha az geriliyordu. Kısa bir öpüşmeden sonra Elif’ten ayrılırken söylediği bir cümleyle bütün bu kargaşanın bir anda durduğunu hissettim.

“Doğum günün kutlu olsun sevgilim”



Bütün romantizm bir anda son bulurken Demir’in suratına nefretle baktığını hissediyordum. Ah be Elif! Neden çeneni tutamazsın ki sen! “Ne saçmalıyorsun sen?” diyerek benden tamamen ayrılması bozulmama neden olurken “Sadece doğum gününü kutladım.” diye fısıldadım. Gözlerini kısarak bana baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden insanları yararak locaya dönerken pistin ortasında kalakalmıştım. Peşinden gidip hırpalanmayı göze mi almalıydım, yoksa burada kalıp insanların beni danslarıyla ezmesini mi? Yavaş adımlarla locaya doğru yürürken Demir’in Emir’in üstüne eğildiğini görünce adımlarımı hızlandırdım. “Ne oluyor abi ya?” dediğinde Demir Emir’in yakasını kavrar-

ken “Bütün bu kutlama zırvallığı doğumgünüm için miydi?” diye böğürünce hepimiz sustuk.

“Hayır, Elif’in iyileşmesini kutluyoruz. O hayata yeniden doğarken, zaten doğmuş olan birinde bu ânı paylaşmasını istedik.” Emir zar zor konuşurken Demir “Ve bu doğum günü kutlaması değil yani?” diye bağırdı.

Emir “Değil, sadece Elif’in bu gecesinde yanında ol istedik. Tıpkı onun senin yanında olmayı istediği gibi.” dediğinde Demir, Emir’in yakasını bırakarak hızla bana dönerken istemeden birkaç adım geriledim.

Önder ayağa kalktığında çaktırmadan oturmasını işaret ederken Demir yanıma gelip kolumu sıkıca kavradı.

“Sizden böyle bir şey istedim mi?” Kolumu her saniye biraz daha fazla sıkarken gözlerimin dolmasına engel olmadım. “Abi kızı bıraksan ya, yeni toparlandı zaten.”

Demir kolumu bırakmadan beni korumaya çalışan Anıl’a hışımla dönerken “Sen, benim yaptığım şeylere karışma hakkını ne zamandan beri kendinde buluyorsun?” diye bağırınca Kaan “Abi kurşun gelen kolu. Yapma canını yakıyorsun.” dedi. Sanırım birazdan ağlayabilirdim. Sevdiğim adam beni düşünmezken iğrendiğim adamlar benim için o kişiye kafa tutuyorlardı. “Abi” diyerek ayağa kalkan Bora “Sonradan pişman olacağın bir şey yapma!” deyince ağzım hafifçe aralandı. Bora da mı? Hepsinin Demir’in gazabına uğramayı göze alarak beni korumasına inanamıyordum. Daha önceden zarar verdiği bir kızı şimdi korumaları ironik değil miydi? Bu hareketleriyle onları affedeceğimi sanıyorlarsa çok yanılıyorlardı. Demir onlardan hırsını almak ister gibi kolumu daha çok sıkarken “Kesin sesinizi, hemen kulübümü terk edin!” diye bağırdı. Bora “Bizde mi?” diye sordu. Demir gözlerini kısarak çetesine dönüp, “Özellikle siz.” deyince sessizce yutkundum. Gerçekten sinirliydi. Herkes toparlanmaya

başladığında Demir, bana dönüp gözlerindeki ateşle beni yakarken "Bu yaptığını hiçbir zaman unutmayacağım Elif." dedi ve hızla kolumu bıraktı. Önder "Ben de senin bu yaptığını" diyerek nefret dolu bakışlarını Demir'e gönderirken beni elimden tutup çekerek merdivenlere doğru yürütmeye başladı. Kulüpten çıktığımızda dışarıdakilerin garip bakışlarını üzerimizde hissetmek berbat bir duyuydu.

Önder "O çocuk için ağladığına inanamıyorum." diye bağırarak önden yürürken, gözyaşlarımdan önümü görmediğim için Melek bana sarılarak yürümeme yardım etti.

★ ★

Eve geldiğimizde Melek'le arabadan inerken Önder bize hiçbir şey söylemeden basıp gitti. Zaten sıkın olan canıma Önder'in bu yaptıkları tuz biber olurken sessizce eve girip üzerimizi değiştirdik. Melek pijamasını giyip mutfğa ilerlerken bende salona gidip DVD'ler arasından bu geceye en uygun filmi seçmeye çalışıyordum. Melek elindeiki kupayla salona girerken "Ne izliyoruz?" diye sorunca "Dengesizlik ve aşk konulu bir film arıyorum ama hala bulamadım." dedim. Melek kupaları sehpaye koyarken "Aslında konu erkekler olunca aşk ve dengesizlikten başka bir konu olmaz." deyince gülümseyip kupaya uzandım. Oldum olası bitki çayı sevmezdim, ama Melek sayesinde yavaş yavaş da olsa papatya çayına alışmışım. Bir yudum içerken "İyi misin?" diye sordu. Kupa dudaklarımda Melek'e bakarken "Değilim" diyerek yutkunup kupayı sehpaye koydum.

"Effy biraz onun açısından da bakmak lazım olaya. Kardeşinin kaybından kendini suçlayan biri..."

"Bu, ona beni hırpalama yetkisini vermez. O nefret ettiğim adamlar bile beni korurken âşık olduğum adam canımı acıtmak için elinden geleni yaptı."

“Bunun olacağını bile bile gittik Effy, kendini bu kadar üzme.” Melek nasıl bu kadar soğukkanlı konuşabiliyordu. Onu seviyordum ve bunu biliyordu. Buna rağmen kolayca üzülme diyebiliyordu. Aynı durumda olsa kendisi güçlü durabilir miydi acaba?

“Bakma bana öyle, zor olduğunu tahmin ediyorum; ama güçsüz olursan o zorluk seni yıkar geçer Effy. Sen güçlü bir kızsın, ama konu Demir olunca bu gücün ortadan kalkıyor. Farkında mısın intikam almak için başladığın yolda aşkın yüzünden intikamdan vazgeçtin. Tamam, o adamlardan nefret ediyorsun, yan yana gelmemek için elinden geleni yapıyorsun; ama intikam gibi bir şey de istemiyorsun artık. Neden? Demir senin hassas noktan, ona zarar gelmesini istemiyorsun. Demir bunun farkında ve nasılsa Effy beni üç beş gün sonra affeder psikolojisiyle istediğini yapıyor. Sende buna izin veriyorsun. Lütfen biraz kendine gel. Demir’i seviyor olabilirsin, ama kimse için kendinden ödün verip kendini ezdirme. Ne kadar acı çekersen çek, bunu karşı tarafa belli etme. Nerede o Demir Kara’ya meydan okuyan kız? Âşık oldukça onu kaybetme korkusu yaşadığının farkındayım; ama unutma, sen nasıl onun bu halleriyle bile onu kabul edip seviyorsan, o da seni her şeyinle kabul edip sevmeli.”

Melek’in söyledikleriyle kafamda bir şeyler sonuca bağlanırken çayımdan bir yudum daha aldım. Haklıydı. Konu Demir olunca kendimden ödün veriyordum. O pisliklere bile sırf Demir için katlanmaya çalışıyordum. Bu, ben değildim. Elif Sancak bu değildi. Bundan sonra bana baktığında bir ayna göreceksin Demir Kara. Sen bana nasıl davranırsan o şekilde karşılığını alacaksın!

★ ★

O kadar sinirliydim ki sakinleşeceğim tek yerin neresi olduğunu biliyordum. Uzun zamandır uğramadığım eve gidip

bodrumdaki spor salonuna inerkenkiyafetlerini çıkarıp sinirle fırlattım. Boks eldivenlerini elime geçirip sinirimi kum torbasından çıkarmaya çalışırken az önce olanları unutmaya çalışıyordum. Nasıl böyle bir şey planlardı? Bundan hoşlanmayacağı mı bildiği halde nasıl böyle bir şeye izin verirdin sen Emir? Ter içinde kalana kadar kum torbasına yumruklarımı ve tekmelemlerimi savurdum. Duyduğum ayak seslerini umursamadan yumruklarımı daha da sert geçirirken "Hey, yavaş ol kobboy." diye bağırdı Emir. "Kum torbasını patlatman sinirini geçirmeyecek." "Beni nasıl buldun?" diye sorarak elimdeki eldiveni fırlattıktan sonra yerdeki suyu kafama dikip içimdeki ateşi söndürmeye çalıştım. "Gevşek ağızlı bir çeten var."

"Onlar benim burada olduğumu nereden biliyormuş?"

"Bunu çetene sorarsın."

Elimin tersiyle ağızımdaki suyu silip alınımdaki teri havluya sildim. "Onlardan önce hırsımı senden çıkarmamı istemiyorsan, kaybol." dediğimde Emir "Amcamın evinden beni kovamazsın." dedi kollarını önünde birleştirerek. "Bu ev benim olmasada bu spor salonu benim. Çık dışarı!"

"Demir"

"Ne Demir amına koyayım. Ne?" diyerek elimdeki havluyu hırsla yere fırlatırken, içimdeki öfkeyi daha fazla içimde tutamayacağımı anladım. "Sen ne cüretle Elife bugünün doğum günüm olduğunu söylersin Emir?"

Emir tek kaşını kaldırarak "Niye, sır mıydı? Ben sizin sevdiğini olduğunuzu sanıyordum." deyince alt dudağımı sinirle ısırıp yumruğumu sıktım. "Bu, unutmaya çalıştığım bir günü bilmesini gerektirmez."

"Eğer bu günü güzel hatırlatacak tek kişiye bilmesi gerekir Demir." Emir'in üzerine yürürken "Emin ol, bugün, hafızamda bundan iyi kalamazdı." diye tıslayınca "İzin verseydin kalacaktı." dedi tane tane.

"Duru'ya ihanet edemem Emir."

Emir üzerime yürüyüp işaret parmağını göğüsüme sertçe bastırırken “Bu yaptıklarından daha fazla edemezsin ki...” deyince gözlerimi önce parmağının tenimde bıraktığı ize sonra da Emir’e çevirdim. “Sen kim oluyors-” “Arkadaşın, sırdaşın, kuzenin, ailen, kardeşin... Hangisini seçmek istersen seç Demir.”

Emir’in ilk kez bu denli diklenişı kafamı allak bullak ederken “Onun, doğum günlerini ne kadar çok sevdiğini unuttun mu?” diye sorduğunda belli belirsiz gülümsedim. Küçük bir ocuk gibi günler öncesinden planlarını yapar, bir türlü uyuymazdı. Doğum günü sabahı çılgınlar gibi evde koşturup deli gibi dans ederdi. “Bu yüzden kutlamak ona ihanet etmiş gibi hissettiriyor... Bugün heyecanlanması gereken kişı oydu, ben değil”

“Kendine fazla haksızlık etmiyor musun Demir? Onun son söylediklerini unutmuş gibisin” dediğinde yumruğumu eldiven giymeden torbaya sertçe geçirirken “Elini kıracaksın lan!” diye bağırdı. Duru’nun video kaydını annem ve babamdan başıka tek bilen kişı Emirdi ve her zaman bir şeyleri kabul ettirmek için bu videoyu ortaya koyması artık sabrımı taşırmaya başılamıştı. Ellerine yerdeki boks eldivenlerini geçirip birbirine çarparak “Can-sız bir kum torbasından sinir çıkarmak kolay, görelim bakalım canlıdaki performansını.” deyince gözlerimi kısarak yumrukla-rımı sıktım. “Yedek eldivenlerini getirmemi ister misin?”

“Gerek yok. Seni eldivensizde yenerim.” diyerek yumru-ęumu suratına geçirirken Emir birkaç adım gerileyerek hafifçe dudağını yukarı kıvrırdı. “İlk taşı günahsız son vuruşu suratsız olanatsın.” diyerek yumruklarını sırayla atmaya çalışırken hep-sinden ustalıkla kurtulup karnına birkaç yumruk geçirdim.

Bir süre sonra nefes nefese yere uzandık. Saatlerdir bir-birimizin ağzına özenle sıarken ter içinde kalmış ve çok yorulmuştuk. Sağ yanım ve enemin ağrısıyla yüzümü buruştururken Emir “Oğlum hırsını geçir dedim bbreğime mi geçir dedim?” diyerek inledi. enemdeki acıya rağmen kahkaha attım. Emir’e baktığımda kolu, gözünün altı morarmaya yakın-

laşmış, kaşı ve dudağı patlayıp yüzünü kan içinde bırakmıştı. Sol böbreğini tutarak acıyla inleyip yattığı yerden doğruldu, ben de başımı tekrar zemine dayayıp derin nefesler aldım.

“Madem Duru’nun söylediklerini bu kadar önemsiyorsun, Effy’e şans ver Demir.”

“O kıza şans vermem sadece ölümüne neden olur Emir, Duru’nun bu Demir’i tanıyarak söylediği bir şey değildi o.”

“O zaman Duru’nun tanıdığı Demir ol!”

“Artık çok geç Emir. Elif’ide kendi karanlığıma mahkûm edemem. O ne kadar istesede..”

“Saçmalıyorsun.”

“Saçmalıyor muyum?” Sağ yanımı tutarak ayağa kalkarken “Saçmalıyorum ha!” dedim. “Daha birkaç ay önce yaşanan olayları ne kadar çabuk unutuyorsun. Az kalsın beni korusun diye ölüyordu be kız. Başına tekrar böyle bir olay gelmeyeceğinin garantisini ben versemde Elif’in bir garantisi yok. Yine aynı şekilde beni kurtarmaya çalışacağından adım gibi eminim. Fazla korkusuz ve bu benim korkmama neden oluyor. Muhsin denen iti hala bulamadık, babam inatla bilmediğim başka şeylerle uğraşıyor. O adam, intikamını almadan durmayacak. Buna benzer bir sürü olay yaşayacağım belki. Onun masumiyetini karanlığımınla gölgeleyemem.”

“Demir” dediğinde Emir’in sesinde baba şefkatiseziliyordu. “İnan bana hayatımda en son isteyeceğim şeyi yapmaya çalışmak, benim için her şeyden daha zor. Onu bu kadar severken ondan uzak durmak ölmeden mezara girmiş gibi hissettiriyor, ama yapamam Emir. Ne kadar seversem seveyim bencil olamam. O kalp yerinde atarken güzel, toprak altında durduğunda değil. En azından Muhsin belasından kurtulana kadar Elife yakın olmamalıyım. En azından hayatımdaki bir itten kurtulana kadar sevdiğim kızın hayatını her şeyden öncelikte tutmalıyım.” deyince Emir yanuma gelip omuzumu sıktı. “Ahh” diye inlememle Emir “pardon abi” diyerek kahkahalarla elini çekti. Vücudum-

daki acılardan daha çok kalbim acıyordu ve bildiğim bir şey vardı. OdaElif'i yanımda istediğimdi, karanlığımda değil...

★ ★

Güne her zamanki gibi en yakın arkadaşımın muhteşem kahvaltısından gelen kokularla başlarken "Sucuuuu-uuk" diye bağırarak yataktan kalktım ve koşarak mutfğa gittim. "Allah'ım gerçekten sucuklu yumurta" dediğimde Melek kahkaha atıp "Yüzünü yıka gel." deyince ışık hızıyla banyoya gidip elimi yüzümü yıkadıktan sonra aynı hızla mutfğa döndüm. Masaya dudaklarımı yalayarak bakarken "Nam nam nam nam benim arkadaşım neler de yapmış" deyince "Teşekkürlerini sonraya sakla. Otur hadi." dedi ve çaylarımızı bardaklara döktü. Melek'in bu anaç tavrını çok seviyordum. Annemin yokluğunu hiç aratmıyordu.

"Acaba bana mı taşınsan?" dediğimde "O nereden çıktı?" diyerek tabağına kahvaltılıkaları koyarken "Böylece bu şahane kahvaltayı her gün edebilirim." dedim sucuklu yumurtayı ağzıma tıkarken. Yalandan kızmış gibi yapıp "Ne yani sadece kahvaltı için mi beni çağırıyorsun?" dediğinde kıkırdayıp yağlı ağızımla yanaklarına sulu öpücükler bıraktım. "Effy" diye bağırmasıyla kahkaha atıp yerime geri oturdum. "Daha iyi misin?" diye sorduğunda, başımı bilmiyorum der gibi sallarken "Sadece daha güçlü hissediyorum. İyi miyimbilmiyorum." dedim. Telefonuma gelen mesajla ağzıma tıktığım ekmeği çiğneyerek odaya koşarken "İnşallah Demir'dir" diye dua etmeye başlayarak telefonu elime aldım.

Gönderen: Gökhan

Bugün bir şeyler yapalım mı? Yani istersen..

Dudağımı yamultarak mutfağa döndüğümde “Belli ki beklenen kişi değil.” deyince başımı evet anlamında sallayarak “Gökhan” deyip mesajı cevaplamaya başladım.

Gönderilen: Gökhan

Bugün aile günü. Birazdan çıkıcağım. İstersen akşama bir kahve içebiliriz?

Telefonu masaya koyup kahvaltıma devam ederken tekrar gelen mesaj sesiyle Melek imalı bir şekilde bana baktı.

Gönderen: Gökhan

40 yıl hatır kulağa hiç fena gelmiyor ha :)

Melek boğazını temizleyerek ağzındaki lokmasını çiğnerken “Bugün annemlerle buluşacağız ya ondan sonra bir şeyler yapalım mı diye sordu?” dediğimde “Hı hı...” dedi inanmıyormuş gibi. Melek, “Effy bu çocuk senden hoşlanıyor olabilir mi?” diye sorduğunda kaşlarımı çatarak, “Ne alakası var!” deyince Melek çayından bir yudum alıp konuşmaya başladı. “Yani Önder’le arkadaşlığınızı garipsemiyorum; çünkü siz senelerdir dostsunuz, ama bu çocuk geleli daha birkaç ay oldu ve sizinle fazla samimi olmaya çalışıyor gibi.”

“Saçmalama Melek, sadece iyi anlaşıyoruz o kadar.”

“Peki, sen öyle diyorsan...”

Sessizce kahvaltımıza devam ederken aklımda Melek’in söyledikleri dolanıp durdu. Gökhan gibi biri Demir’i ne kadar çok sevdiğimi bildiği halde benden hoşlanabilir miydi? Yada sadece bu zor zamanlarımda yanımda olup destek olmaya mı çalışıyordu? Kahvaltımızı ettikten sonra sofrayı toparlayıp hazırlanmaya başladık. Melek’e “Sen de



gelmek ister misin?" desem de o inatla "Çiftlerin yanında üçüncü kişi olmayı sevmem." diyerek bana laf sokuyordu.

Evden çıkıp Melek'le ayrıldıktan sonra annem ve babamla buluştum. Kahvelerimizi içerken ettiğimiz muhabbet ve sonrasındaki bowling ve sinema keyfi tam anlamıyla ilaç gibi gelmişti. Gökhan'a haber verip beklemeye başladım. Babamın tekrar tekrar hatırlattığı kurallar yüzünden delirmeme ramak kalmıştı ki Gökhan'ın arabasıyla geldiğini gördüm. İkisine de sıkıca sarılıp vedalaştıktan sonra koşarak uzaklaştım.

Koşuşuma gülümseyerek bakıp "Bu kadar özlemediğimi bilmiyordum." dedi.

"Sadece baskıdan kaçıyorum."

"Ha... Özlemedim diyorsun yani?" dediğinde suratımı, saçmalama der gibi, buruştururken Gökhan'a sıkıca sarıldım. "N'aber?"

"Eh, işteden iyiliğe adım adım. Çok uzun zaman oldu ha!" diyerek benden ayrıldığında derin bir nefes aldım. "Evet, en son baş başa dışarı çıktığımızdan beri aylar geçti" Gökhan arabanın kapısını açıp koltuğu işaret ederek reverans yapınca gülümseyip yerime oturdum. Gökhan kapıyı kapattıktan sonra koşarak yerine otururken "Nereye gidiyoruz diye sormayacağım. Çünkü nereye gideceğimizi çok iyi biliyorum." diyerek arabayı çalıştırıp gaza bastı. İlk kez bu kadar kendinden emin gözüküyordu. Kısa bir yoldan sonra dışarıdan çok tatlı görünen bir kafenin önünde durduk. "Burası mı?" diye sorunca Gökhan başını evet anlamında sallayarak kemerini çözdü. Tozpembe, açık mavi ve turkuaz tonlarının hâkim olduğu kafe, insanı çocukluğuna döndürecek güçteyken "Burası sana benziyor." diyen Gökhan'a döndüm. "Anlamadım?"

"Dışı ne kadar sevimli dursa da kahveleri fazla sert..."

Gökhan'a şaşkınlıkla bakıp kahkaha atarken "Hadi!" diyerek arabadan indi. Kafenin terasındaki bir masaya oturup siparişlerimizi verdikten sonra etrafı incelemekten kendimi alıkoyamıyordum. "Beğendin sanırım." dediğinde başımı sallayınca "Sevindim." demesiyle hafifçe gülümsedim.

Kahvemden bir yudum alırken suratımı buruşturup "Dediğin kadar varmış." deyince Gökhan kahkaha atıp parmağıyla burnumdaki ıslaklığı aldı. Bu hareketiyle nedense yanaklarım kızarmıştı. Bir süre muhabbet ettiğimizde Gökhan'ı, Demir'den daha çok tanıdığımı anladım. Buraya neden geldiğine, buradaki hayatına, yurt dışında neler yaşadığına, neleri sevip nelerden hoşlanmadığına, dans ederken ne hissettiğine kadar her şeyini biliyordum. Peki, neden Demir'i bu kadar ayrıntılı yaşayamamıştım. Saate baktığımda epey geç olduğunu fark ettim. "Çok geç olmuş. Kalksak sorun olur mu?" diye sorduğumda Gökhan gülümseyerek hesabı istedi.

O kadar muhabbetten sonra sessiz bir yolculuk yapıp evin önünde durduğumuzda kemerimi çözüp "Her şey için teşekkür ederim." derken, Gökhan kolumdan tutup beni kendine doğru çekerek yanağıma uzun bir öpücük koydu. Dudaklarının değdiği yer alev alev yanmaya başladıığında "İyi geceler" diyerek benden ayrılırken "İyi geceler" deyip arabadan indim.

Gökhan gaza bastığı gibi sokakta kaybolduğunda arkamı dönüp çantamdan anahtarlarımı arayarak yürürken bugünün bana ne kadar iyi geldiğini anladım.

Gökhan gerçekten eğlenceli biriydi ve birazda olsa sıkıntılarımdan uzaklaşmamı sağlamıştı. Kapıyı açıp anahtarları kâseye attıktan sonra üzerimdekileri çıkartarak salona geçerken bir el, beni ağzımı kapatarak göğüsüne yaslayınca kalbimin yerinden çıkacağını hissettim.



Ellerim ve ayaklarımdaki acıyla gözlerimi araladım. Hiçbir şey görememem çılgılık atmama neden olurken ağzımdaki bağ yüzünden sesimi çıkaramıyordum. Neredeydim ben? Beni kim buraya getirmişti? Korkudan deli gibi titrememin nedeni şu anda bulunduğum durum değildi. Her taraf karanlıktı ve ben karanlıktan ölesiye korkuyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladığında ağzımdaki şey yüzünden inler gibi çıkan ağılamamla kapının açılması bir oldu. Işıkların yanmasıyla gözlerimi sıkıca yumup yavaşça aralarken içeri giren birkaç kişiyi görüp duvara yaslandım.

“Bakın burada kim varmış?” Tanımadığım sesin sahibi beni inceleyerek “Demir’in kurtarıcı meleği,” diye devam etti. Anlaşılan bu adam, Muhsin denen herifti.

“Senin o gereksiz kurtarıcılığın yüzünden bir çuval incir berbat oldu Elif Hanım yoksa Effy mi demeliyim?” dediğinde gözyaşlarım yanaklarımdan sessizce süzölürken yutkunamadığımı hissettim. Sanki boğazımda bir el vardı ve öldüresiye sıkıyordu.

“Senin yüzünden her yerde beni arıyor o çocuk. Ölmüş olsaydı böyle bir derdim olmayacaktı.»derken elindeki tespihle önümde diz çöktü. “Daha öncede birçok suikastla burun buruna gelen bir çocuğun, bu kadar iştahla birini aradığını görmemiştim. Demek ki onun için fazla önemlisin. Buda aklıma bir plan getirdi.” O kadar sakın ve tek tek konuşuyordu ki bu durum daha çok ürpermeme neden oluyordu.

“Önce seni öldürüp bir süre Demir’in perişanlığını izleyeceğim, sonrada onu öldürüp babasından intikamımı alacağım.” dediğinde bir an nefes alamayacağımı hissederken, olayın şoku geçtiğinde hıçkırarak ağlamaya başladım. Beni öldürmesinden daha çok Demir’i öldüre-

ğinden korktuğumu anladım. “Ağlama!” diye bağıarak yanağıma sert bir tokat attığında başım sağ tarafa doğru dönerken titrek nefesler almaya başladım. Eli o kadar ağırdı ki yanağımyı yerinden söküp çıkardığına yemin edebilirdim. “Ağlayan kadın sesinden nefret ederim.” Kaşlarını çatıp nefretle bana bakarken gözlerini üzerimde gezdirmesi karnıma yumruk atılmış gibi hissettirmişti.

“Düşündüm de... Seni ölmekten beter edersem Demir için daha acılı bir ölüm seçmiş olurum.” dediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi atarken “Tıpkı Duru’ya olanlardan sonraki gibi” dedi. Elimin kolumun boşaldığını hissederken “Ne dersin?” diye sordu. Bir şeyler söylemeye çalışırken alayla gülüp “Sahi ağzın kapalı... Bende ilk kez bir kız konuşmadan karşısındakini dinliyor diye seviniyordum. Açın şunun ağzını!” diye emir verince adamlarından biri ağzımdaki bağı, aşağı doğru çekti. Bileklerimdeki ipleri çekiştirirken “Bizden ne istiyorsun?” diye tıslayınca Muhsin’in gülümsemesi yüzüne daha çok yayıldı.

“Sizden... Hım düşüneyim... Mesela ölmenizi” deyip histerik bir kahkaha atınca aklıma akşam Melek’in dedikleri geldi. Güçsüz olma. Güçsüz olursan seni yıkarlar. Dimdik dur karşısında. Her ne kadar bunu Demir için söylemiş olsa da bu adam içinde işe yarayabilirdi. Ağlamanın bir fayda etmediğini anladığım için kendimi derin nefesler alarak durdururken “Neden?” deyince sesimin ciddi ve sert bir tonda çıkması adamın şaşırmasına neden olmuştu.

“Adnan oğlumu aldı benden!”

“Sen de onun kızını almışsın. Ödeştiniz!” Kaşlarını çatarken ne kadar korkunç görüldüğünü düşünmekten kendimi alamamıştım. Demir de sinirlendiğinde korkunç gözüküyordu ama bu adamınki... İğrençti...

“Ben onun evladının hayatını kurtarıırken o benimkinin

canını aldı. Kızının ölümü benim suçum değil, ama oğlumun ölümü onun suçu. O yüzden ödeşmedik!" dediğinde tüm kanımın çekildiğini hissettim. "Saçma" diyerek tam gözlerinin içine baktım. "Kimse kimseyi suçu yokken öldürmez. Elbet bir şey yapmışsındır." Muhsin hızla saçımı kavrayıp eline dolarken çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bak küçük kız. Suçsuzum demedim ama suçumu telafi etmek için ona kızını bağışladım. Yoksa o kızın o adamların elinden nasıl kurtulacağını sanıyorsunuz?" Muhsin'in kulağımda tıslayan sesiyle ve saçlarımın acısıyla ağlamak isterken elimden geldiğince güçlü olmaya çalıştım. Ne olup bittiğiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum, ama haklı olabilirdi. Duru'yu kaçırıp günlerce işkence ve tecavüz eden adamlar, onu bırakmak yerine öldürmeyi tercih edebilirlerdi.

"Ama Adnan herkesi aynı kefeye koydu. Bağlantısı olan herkesi bulup benzer acıları onların çocuklarında tattırdı ve benim oğlumda bunlardan biriydi." Saçımı bırakıp beni duvara doğru iterken başımı duvara çarpmamla birkaç saniyeliğine gözlerim kararınca tuttuğum gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Ağlama Effy, güçlü ol ve dimdik dur.

"Ne yaptı?"

Muhsin oda içinde volta atarken aniden bana dönünce nefesimi tuttum. "Gerçekten bunu merak ediyor musun?" dediğinde başımı evet anlamında sallarken adam şüpheli bir şekilde beni incelemeye başladı. "Oğlum uyuşturucu bağımlısıydı. Uzun tedaviler sonucu bu illetten kurtuldu. Ama Adnan benden intikam almak için oğlumu önce uyuşturucu satıcısı yaptı. Satarken kullanacağını da biliyordu. Sonra onu polise ihbar etti. Oğlum, polisten kaçarken üç yerinden vurularak oracıkta öldü." Sesi o kadar nefret dolu çıkmıştı ki beni de Demir'i de gözünü kırpmadan öldüreceğine ilk kez bu kadar emin oldum. Demek o gece o yüzden üç el ateş edilmişti.

“(O zaman git Adnan’ı öldür. Demir’in bir suçu yok, onu rahat bırak.”

“Demir’in suçu yoktu. Ta ki her yerde beni arayıp tüm sinirimi üstüne çekene kadar... Rahat bırakmak konusuna gelince... Sanırım Adnan aynı acıyı yaşayana kadar onu rahat bırakmayacağım.”

“Ne yani Demir’i satıcı yapıp daha sonra uyuşturucuya alıştırarak en son da polisin vurmasını sağladıktan sonra mı rahat bırakacaksın?” dediğimde Muhsin şaşkınlıkla kahkaha atarken kaşlarını çatıp “Öldüğünde rahat bırakacaksın yani.” diyerek devam ettim. “Ben sadece vurmaya odaklanmıştım, ama düşündüm de senin fikrin daha güzelmış. Hem bir süre işlerimi yaptıracak adamda bulmuş olurum.” Hay sıçayım senin ağzına Effy. Adamla resmen ortak olup kaş yapayım derken göz çıkararak sevdiğinin kuyusunu kazıyorsun.

“Demir bunu asla kabul etmeyecek.” dediğimde Muhsin gözlerini kısarken “Sen elimde olduktan sonra her şeyi kabul edecektir.” deyince derin bir nefes alıp sonradan pişman olacağıma emin olduğum cümleyi kurdum. “Demir’e dokunma ve Adnan’dan başka şekilde intikamını al. Yaptıracağın işlere gelince, nasılsa ben elindeymişim ya, ben yaparım.”

Muhsin’in şaşkınlıkla kaşları havaya kalkarken yaptığım salaklığı anında anlayıp “malsın Effy!” diye söyledim. “Sen bana ne yapıp ne yapmamam gerektiğini söyleyebileceğini mi sanıyorsun!” diyerek üzerime gelirken dışarıdan gelen büyük bir gürültüyle olduğu yerde durup arkasını döndü. “Ne oluyor?” dediğinde, açılan kapıdan cüsseli bir adamın önünde her yeri toz içinde ve kaşından kanlar süzülerek içeri giren Gökhan’ı görünce az önceki cesur halimden eser kalmamıştı.

“İçeri girmeye çalışırken bulduk abi, silahı vardı” Korumanın sesiyle Gökhan adamın elinden kurtulmaya

çalıştı, aynı anda başka bir adam yumruğunu suratına geçirince "Gökhan" diye bağırdığım ve haliyle Muhsin aniden bana döndü.

"Tanıyorsun."

Gökhan, "Bırakın onu." diye bağırırken adamlardan biri, yumruğunu karnına geçirince acıyla inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Çöktüğü yerden kalkamaması için omuzlarına bastırdıklarında "Gökhan" diye fısıldadım. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü gören Muhsin, Gökhan'ın silahını inceliyordu. "Güzel silah ama ne yazık ki senin değil" diyerek arkasını dönüp silahı Gökhan'a doğrulttu. "Yapma" diye bağırdığımda başını hafif bir şekilde bana çevirdi.

"Önemsiyorsun."

"Onu rahat bırak. Senin derdin benimle ve Demirle."

"Düşündüm de artık değil." diyerek adamlarına Gökhan'ı bırakmalarını emrederken silahı beline yerleştirdi. "Az önce dediğini kabul ediyorum. Benim için çalışacaksın-" derken Gökhan'a dönüp devam etti. "-ız. Bunun karşılığında Demir'e dokunmayacağım, ama bu anlaşmayı birine söylediğinizi ya da sadece Demir'e söyleyip iş birliği yaptığınızı öğrenirsem. Bu sefer öldürecekler listeme sarışın yakışıklı bir çocuk da eklenir."

"Ben tek başıma hallederim. Gökhan'ı bu işe karıştıрма." dediğimde başını sallayarak "O, buraya gelerek zaten bu işe karışmış oldu. Kabul mü? Yoksa ben bildiğim yoldan ilerlemeye devam edeyim mi?" deyince Gökhan'a baktım. Bile bile onu bu anlaşmaya sokamazdım ama buradan çıkabilmemiz için kabul etmekten başka çarem yoktu.

"Kabul."

Muhsin keyifle ellerini ovuştururken "Çözün şunu" diye emredince adamlardan biri iplerimi hızlıca çözdü.

“Unutma Elif, bir kişi bile bilirse üç kişinin cenazesi kaş. kar.” Koşarak Gökhan’ın yanına gidip kanlı yüzünü ellerimin arasına alırken “Gidin ve benden haber bekleyin.” dedi. Gökhan’ın omuzunun altına girerek kalkmasına yardım ettim. Tam odadan çıkarken Muhsin “Elif” deyince olduğum yerde durdum.

“şimdi Adnan için başka bir intikam planı bulmalıyım. Bir fikrin var mı?”

★ ★

“İyi misin?” diyesordu, “Beni düşüneneğine kendi haline bakazıcık.” dediğimde eliyle biryeri işaret etti. “Arabaorada.” Ağır adımlarla arabaya gittiğimizde Gökhan’ın cebinden anahtarı alıp şoför koltuğuna geçerken “Hayallerini gerçekleştiriyorsun ha!” demesiyle “Hiçbir şeyi unutmaz mısın sen?” dedim. Yola çıktığımızda tabelaları takip ederek bildiğimiz bir adrese gelirken arabayı durdurup elimden geldiğince hızlı bir şekilde indim. Gökhan inleyerek kapıyı açtığında kolunun altına girerek eve yürümesine yardım ederken tutuk olmayan yerlerimde bu ağırlıkla tutulduğunu hissettim. Salona girdiğimizde kendini çuval gibi koltuğa bıraktı. Koşarak banyodan Demir’in bana getirdiğı pansuman malzemelerinden birkaçını aldım. Salona döndüğümde Gökhan’ın başını koltuğun omuz kısmına yasladığını görüp “iyi misin?” diye sorunca “Olacağım” dedi. Yanına oturup tentürdiyot gibi bir şeyi pamuğa dökerek “Oraya nasıl geldin?” diye sordum. “Sizi takip ettim.” derken pamuğı kaşına bastırmamla inleyince pamuğı çekip hafifçe üfleyerek “Ama nasıl?” dedim.

“Telefonunu arabada unutmuştun. Onu getirmek için geri döndüğümde bir adamın seni zorla bir arabaya bindirdiğini gördüm.” diye anlatırken o korku dolu anlar tekrardan gözümde belirliyordu. Gökhan “Ahhh Yavaş” diye inlediğı an pamuğı kaşına sertçe bastırdığımı anladım.

“Özür dilerim, özür dilerim.” diyerek üflemeğe çalışırken Gökhan elimi tutup “Sorun değil. Tamam” deyince derin bir nefes alarak yanına oturdum. “Gökhan ben çok özür dilerim.. Oraya... Ölebilirdin Gökhan. Nasıl böyle bir şeye cesaret edebilirsin? Ayrıca o silahı nereden buldun”

“Seni o halde gördükten sonra ölmenin umurumda olacağını mı düşündün gerçekten? Silah konusu tam bir komedi... Dışındaki korumayı bayıltırken” dediğinde “Sen korumayı mı bayılttın?” diye kesince başını evet anlamında sallayıpacıyla gülümsedi. “İçeridekiler kadar besili değildi.” Şaşkınlığımı gizleyemiyordum. Elimdeki pamuğa tekrar tentürdiyot döküp Gökhan’ın kaşını tamamen temizlerken bir süresessizce beni izledi. “O adamlarla ne işin vardı Effy?” Derin bir nefes alıp kaşını bandajladıktan sonra vücudundaki morluklara krem sürerken “Effy” dedi uyarıcı bir tonda. “Vurulmama neden olan adamdı o.” diyerek tüm olanları ayrıntısına kadar anlattım. Elimi tutup “Polise gitmeliyiz.” deyince başımı salladım.

“Kendi ipimizi kendimiz çekelim diyorsun. Bilmem farkında mısın ama aylardır kimse bu adamı bulamadı. Adnan amcanın polis tanıdıkları olmadığını mı sanıyorsun? Kimse onu bulamazken, o bizi yine eliyle koymuş gibi bulur ve bu sefer bizi salacağını hiç sanmıyorum.”

“Yani ne olursa olsun Demir’e zarar gelmemesi için kendi hayatından vazgeçmeye karar verdin öyle mi?” diye sorduğunda gözlerim dolarken “Tıpkı benim senin için kendi hayatımdan vazgeçmem gibi” diye fısıldayınca gözyaşlarımyanaklarımdansüzüldü. “Hey hey hey” diyerek elleriyle yüzümü kavrarken “Ağlaman için söylememiştim. Özür dilerim.” demesi daha çok ağlamama neden oluyordu. “Sen neden özür diliyorsun, deli. Bu belayı başına ben sarıdım. Ben özür dilerim. İstersen o adamla tekrar konuşup” “Salak,” dediğinde Gökhan’ın berbat haldeki suratına

bakarken "Alt tarafı bir arabaya bindirildiğini gördüğünde senin peşine takılan birinin bundan sonra seni yalnız bırakacağını düşünüyor musun gerçekten?" deyince Gökhan'a sıkıca sarıldım. "Ne olursa olsun ben her zaman yanındayım." dediğinde hıçkırıklarımı omuzlarıyla bastırmaya çalıştı. "Yaşamda da ölümdede..." deyince kollarımı daha sıkı sardım. Kendimle beraber Gökhan'ı da karanlığa doğru sürüklüyordum ve bizi neler beklediğini ikimizde bilmiyorduk.

★ ★

Yeni bir okul gününe uyanırken yazdan kalma hava bile bana gecedende farksız gibi geliyordu. Sanki her şey rengini kaybetmiş etraf kararmıştı. Tüm gece gördüğüm kâbuslar yüzünden adamakıllı uyuyamazken beynimi kemiren düşünceler başımın ağrımına neden olmuştu. Yine iyilik meleği tarafım öndeydi ve ben yine sevdiğim bir çocuk yüzünden kendimi ön plana atmıştım. Yusuf bu yaptığımı değmezdi, ama Demir için canımı bile vermeye razıydım. Bakalım bu sefer başıma ne gelecekti?

Okul için hazırlanıp evden çıktığımda "neyseki Demir bana karşı mesafeli yoksa bu olayı ondan nasıl saklardım" diye düşünerek arabama binerken Gökhan'ın durumu yüzünden okula biran önce gitmek istiyordum. Otoparka girdiğimde arabasından yeni inen gündüz gözüyle daha berbat halde görünen Gökhan'dan gözlerimi ayırmadan motoru durdurup hızla indim.

"Günaydın"

"Günaydın Effy" dediğinde koşar adım yanına ilerleyip "Berbat görünüyorsun" deyince "Sağol ya" diyerek gülüp acıyla suratını buruşturdu. Elimle kaşına dokunmaya çalışarak "Çok acıyor mu?" diye sorunca Gökhan bir yere bakıp tekrar bana dönerek "Daha fazla acımasını istemiyorsan bence elini çekmelisin." dedi. Ne olduğunu anlamak için az önce baktığı yöne doğru dönerken

Demir'in yumruk yaptığı elleriyle bize baktığını görünce Gökhan'a dönüp omuz silktim. "Bir şey olmaz. Artık beni umursadığını düşünmüyorum."

"Seni umursamayan biri için mi kendini tehlikeye atıyorsun?"

"Hayır, sevdiğim biri için."

"Ha benim gibi yani," dediğinde gözlerimin büyümesine engel olamadım. Gökhan acıyla kahkaha atıp "Bir süre gülmesem iyi olacak" deyince burukça gülümsedim. "Şimdi ne yapacağız Effy? Kimseye söylemeyeceğiz tamam, ama nasıl hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam edeceğiz o adamdan haber beklerken. Sonra nasıl bir denge kuracağız o hayatla bu hayat arasında?"

"Bilmiyorum Gökhan, ama hala geç değil. Vazgeçebilirsin." dediğimde dünkü salak diyen bakışı gibi bakarak "Sadece kafamdaki soruları, konuşabileceğim tek kişiye soruyorum. Bu vazgeçmem anlamına gelmiyor." dedi.

Bu sırada otoparka arabasıyla giren Önder'i gördüğümde yüzüme yapmacık bir gülümseme takınırken cool inişine hiç uymayan bir koşturmayla yanımıza geldi. "Gökhan, ne oldu sana? Bu halin ne?" Önder, telaşla bana döndüğünde gözleri bileklerime takılırken "Ver bakayım şu ellerini sen." deyince hırkamin kollarını çekerek kollarımı önümde bağladım. "Ne oluyor burada?"

Ne diyeceğimi bilmez halde dudağımı dişlerken Gökhan "Dün buluştüğümüzde önümüze birkaç serseri çıkıp Effy'i hırpalamaya çalışınca ufak bir aksiyon oldu sokakta. Bu halimiz ondan ama sen birde karşı tarafı gör." deyince Önder'in gözlerinin içine baktım. "Neden bütün serserileri çekiyor bu kız?" dediğinde Gökhan'ın yalanına inandığı için derin bir nefes alırken Önder saatine bakıp "Daha dersin başlamasına yirmi dakika var. Gidip çay may alalım sizde bana bu olayı ayrıntısıyla anlatın." dedi.

Önder yürümeye başladığında Gökhan'a 'ne yapacağız' der gibi bakınca omuzlarını silkerek yürümeye başladı. Nasıl bir yalan uyduracağımızı düşünmeye çalışırken Demir'e bakmamla önümdeki taşa takılıp sendeleyince Gökhan hızla kolumdan tutup beni kendine çekti.

"Önüne bak prenses, sakat bir partner işime yaramaz."

Zorla gülümseyerek "Teşekkürler" deyip Gökhan'dan ayrılırken bulunduğumuz konumu henüz fark ediyordum. "Effy" diyeseslenen Emir'e bakınca Gökhan'a "Sengit, ben birazdan geleceğim." dedikten sonra "Efendim Emir" dedim. Emir Demir'in yanından kalkıp koşarak bana doğru gelirken yüzündeki morluklar dikkatimden kaçmamıştı. "Bugün herkesin dövüşken günü ha!" diyerek gülümsediğinde çaktırmadan hırkamın kollarını düzeltirken "Sana ne oldu?" diyesordum. "Hiç, bokskazası... Gökhan'a ne oldu?" "Hiç, arkadaş hatası..." diyerek dudağımı yamulturken "Geçen akşam konuşamadık." deyince göz ucuyla Demir'e baktım. Emir'i yanıma onun gönderdiğine ve bizi duyabilecek mesafede durması gerektiğini söylediğine emindim. Yoksa Emir böyle bir konuşmayı kesinlikle Demir'den uzakta yapardı. "Konuşacak bir şey mi vardı Emir?" dediğimde Emir hafifçe dudaklarını aralarken böyle bir tepki vereceğimi beklemediğine emindim. "Yani o gece benim fikrimdi Effy ve bu şekilde sonlanmasını istemezdim."

"Ben geceyi güzel sonlandırdım, sizinki nasıldı ki?" deyip göz kırptım. Verdiğim cevap karşısında afallamış suratı çok komik görünüyordu, ama ben gülümseyerek yumuşadığımı onlara göstermeyecektim. Madem Demir beni umursamıyordu, ben neden bütün gece ağladığımı belli ederek onu umursadığımı gösterecektim ki. "Neyse ben arkadaşlarımin yanına dönsem iyi olacak. Müsait olduğunda yanına gelirim."

Hızlı adımlarla Önderlerin yanına giderken Demir'e karşı güçlü durmanın Muhsin'e karşı güçlü olmaktan

daha zor olduğunudüşünerek, banka oturup tepsideki çaylardan birini aldım. Gökhan Önder'e attığımız yalanı detaylandırırken ben sadece başımla onaylıyor, ara arada Demir'e bakıp içimi parçalara ayırıyordum.

Zil çaldığında herkes sınıflarına dağılırken sırama oturup masamın üstüne yattım. Gözlerimi kapatıp sınıftaki seslerin masadan uğultu gibi kulağıma gelmesini dinlerken Önder'in elinin sırtımda dolaştığını hissediyordum. "İyi ol Effy" yazdığını anlasamda başımı kaldırmadım. Sınıf sessizleşince hocanın içeri girdiğini anladım. Gözlerimi aralarken, Demir'in bana baktığını görünce yumup tekrar açmam, belli belirsiz gülümsemesine neden oldu. O kadar özlemiştim ki onun bana böyle bakmasını ve gülümsemesini. Neden böyle olmuştuk?

Telefonumun titremesiyle başımı masadan kaldırıp cebimdeki telefonu çıkarırken gördüğüm mesajla kalbimin durduğuna yemin edebilirdim.

Gönderen: Bilinmiyor

*15 dakika içinde gönderdiğim adreste olmazsanız,
anlaşma biter.*

Telefondan başımı kaldırıp Gökhan'a baktığımda, onun da aynı telaşlı ifadeyle bana baktığını görünce, pislik adamın onada mesaj attığını anladım. Telefonun saatine bakıp "Onbeş dakika içinde bu adrese nasıl ulaşabiliriz?" diye düşünürken istemsizce Demir'e baktım.

Bir terslik olduğunu anlamış gibi gözlerini kısarak ikimize baktığını gördüğüm an tekrar saate bakınca on dört dakika kalması, kalbimin dahada hızlı çarpmasına neden oldu. Gökhan, "Ne yapacağız?" diyerek dudaklarını oynattığında, derin bir soluk alarak gözlerinin içine bakıp fısıldadım.

"Kooooş."



"Ben geceyi güzel sonlandırdım..."

Bu ne demekti şimdi. Emir'e bunu söylerken en ufak bir reddüdü yoktu. O geceyi güzel sonlandırmış. Kiminle lan... dibinden ayrılmayan piçle mi? O yüzünü kim dağıttıysa eli ri dert görmesin. Benim dokunamadığıma dokunmaya dederse zevkle o yaraların yenisini yapabilirim.

Düşünceler beynimde dolaşırken uyuyan güzelimin gözlerini aralayıp inanamıyormuş gibi tekrar sıkıca kapatıp açma gülümsememe neden oldu. Maviliklerindeki hüznün içimi b gibi yakarken onu ne kadar özlediğimi düşünüyordum. Tekrar gülümsese ve ben onu görsem...

Masadan kalkıp, cebindeki telefonu çıkardığında yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmezken başını kaldırıp Gökhan denen çocuğa bakması yumruklarımı sıkma neden oldu. Dışarıda bu ille takıldığı yetmiyormuş gibi derste de bununla mı mesajlaşıyordu. Peki, o kadar tedirgin olacak ne mesaj yazmıştı bu çocuk. Elif'in bana dönen bakışlarında korkuyu hissederken kaşlarımı daha çok çattım. Bir şey onu korkutuyordu ve o şey kesinlikle telefonundaki mesajla alakalıydı. Telefonu tutan ellerine baktığımda bileklerindeki kızarıklar dikkatimden kaçmazken Elif'in ayağa kalkıp koşmaya başlamasıyla sıramdan kalkmak içim hamle yaptım. O çocukla çıktıklarını gördüğüm an tekrar yerime otururken, sınavtaki uğultularla gözlerim Önder'i buldu. Yüzündeki şaşkınlıktan ifadeden onunda hiçbir şeyden haberinin olmadığını anladım. Benim ya da Önder'in bilmediği şeyi o çocuğun bilmesi içimde öfkeyi harekete geçiriyordu. Hızla telefonumu alıp sakinliği korumaya çalışarak Elif'e mesaj attım.

Gönderilen:Elif

Ne karıştırdığını bilmiyorum ama o koşman hesabını bana vereceksin Elif Sancı

Cevap alamadığımı her saniye sınırlım verimi korkuya bırakıyordu. İçimde kötü bir his vardı. Başına yine bir bela açmış olabileceği gibi bir his...

★ ★

Okuldan çıkıp koşarak otoparka doğru ilerlerken Gökhan'ın arabaya yönelmesiyle kolundan tutup "Motorla daha hızlı oluruz" dediğimde "tamam" diyerek motora bindik. Kalbimin yerinden çıkacağını hissederken, araçların arasında sağlı sollu tam gaz verilen adrese gitmeye çalışıyordum. Bu adam çok tehlikeliydi ve her şeyi yapabiliirdi.

Adres lüks bir otele aitti, motordan inip anahtarları kapıdaki valeye fırlattım. Gökhan elimi tutarak asansörlere doğru daha hızlı koşmama yardım etti. Asansöre binip üçüncükata çıkana kadar nefeslerimizi düzene sokmaya çalışırken, kapının açılmasıyla ikimizde oda numarasını aramaya başladık.

"302. Burası!"

Koşarak kapının önüne geldiğimde, Gökhan kapıyı çalarken kapının açılıp iki yarmanın bizi içen atması bir oldu. "Ne yapıyorsun be hayvan" diye bağırarak yerden kalkmaya çalışırken "Yirmi dakika" diyen sesle olduğum yerde kaldım. Yirmi dakikada mı gelmiştik yani? Muhsin, ifadesiz bir suratla saatinin üzerinde ritim tutmayı bırakıp yaktığı purosunu ağzına götürürken "Be-ben elimden geldiğince hızlı sür-sürdüm" diye kekeledim. Korkuyordum, ama alt tarafı beş dakika içinde anlamayı bozacağını düşünmüyordum...

"Yirmi dakika... Hımm... Hiç fena değil" deyip pıçvari bir şekilde sırtınca içimden bildiğim bütün küfürleri saymaya başladım. "Ne demek bu?" dediğimde Muhsin purosundan nefes alıp "Size ulaştığımda ne kadar sürede o

verde olursunuz diye hesaplamaya çalışıyordum" deyince yumruklarımı sıkıp gözlerimi kısıtım. Bizi mi deniyordu yani? Muhsin ayağa kalkıp yanıma gelirken "İlk sefer için gayet başarılısınız." diyerek sigara kokan elini yanağım da gezdirince, Gökhan "Dokunma ona!" diye bağırarak beni arkasına aldı. Muhsin bu hareketinden hoşlanmamış gibi tek kaşını kaldırırken, "Sana dokunmamı ister misin delikanlı?" diyerek purosunun ucunu Gökhan'ın boyun kısmına doğru getirince "Sen hastasın!" dedim dişlerimin arasından.

Muhsin, olduğu pozisyonda kıpırdamadan bana bakıp sigarasını Gökhan'ın boynundan çekerken derin bir nefes aldım. "Sizi hiç sinamadan işe alacağımı mı sandınız? On beş dakika dememe rağmen yirmi dakikada gelmenizi, çevrede polis ve Demir'in olmamasından dolayı affediyorum. Tebrikler deneme sınavından geçtiniz. Şimdi ben tekrar arayana kadar gözümün önünden kaybolun." dedikten sonra daha ne olduğunu anlamadan, iki iri yan adam bizi içeri soktukları şekilde, aynen dışarı attı.

Sinirlerim bozulduğu için ağlamaya başladığımda, Gökhan beni kendine çekerek sıkıca sarılırken "Hayvan herif" dedim titrek nefesimle. Bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Gökhan saçlarımı okşayarak "şş" dediğinde ağlamamı durdurmaya çalışırken aklımda tek bir soru vardı:

Deneme testi bu kadar zor olan bir işin kendisi nasıl olur?

★ ★

Deneme testinin stresinden sonra Önder'e hesap vermeyi ertelemek istediğim için, okul yerine sahildeki kalyonlara gidip oturduk. Dalga sesleriyle rahatlamaya çalışırken Gökhan'ın sürekli bir şeyler anlatıp güldürmeye çalışması canımı daha çok sıkıyordu. Şu anda beni bu olaylara kendisi bulaştırmış gibi moral vermeye çalışıyor-

du. Ben ise onu böyle bir iğrençliğe nasıl sürüklediğimi düşünmeden edemiyordum.

“Hadi bana motor kullanmasını öğret.”

Gözlerimi denizden ayırıp Gökhan’a çevirerek ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırken “Ciddiyim hadi... Hep merak etmişimdir ama hiçbir zaman arabamdan vazgeçemedim... Belki bana motoru sevdirebilirsin.” demesiyle kahkaha attım. Tek derdimiz buymuş gibi bir de ona motoru mu sevdirecektim?”Saçmalama Gökhan.”

“Ne o,boynuz kulağı geçer diye mi korkuyorsun?” dediğinde şaşkın bir gülümsemeyle bakarak “Hah... Sen beni geçeceksin öyle mi?” deyince Gökhan ufak bir kahkaha attı. Demir Kara’nın bile beni geçmekte zorlandığı bir işte, yeni yetme biri beni geçecekti öyle mi? Buna sadece gülerim.

“Hadi o zaman” deyip ayağa kalkarken ellerimden tutup benide kendine doğru çekerek ayağa kaldırınca, “Sen ciddisin.” dedim hayretle. “Hiç olmadığım kadar. Hadi” diyerek pantolonunun arkasını silkelerken “Benden günah gitti, bir şey olursa sorumluluk kabul etmiyorum.” dedim. Trafiğin olmadığı bir alana gidip basitçe motoru tanıtırken Gökhan’ın sürekli gülmemek için dudaklarını birbirine bastırması yavaş yavaş sinirlenmeme neden oluyordu.

“Ne?”

“Yok bir şey öğretmenim.” Sesindeki muzır çocuk tüm sinirimi yok ederken “Neden gülüyorsun o zaman?” deyince “Hiç... Hadi devam et” dedi. “Bu gaz, bu fren, bu vites unutma tamam mı? Hadi atla bakalım.” Gökhan ustaca motora bindiğinde istemsizce ağzım aralanırken yakalarını düzelterip karizmatik bir bakışla bana baktı. “Hocamdan kaptım.” deyip göz kırpınca gülümsedim. “Yavaş ve dikkatli ol. Ayağını şuraya koy...”

Dediklerimi tek tek yaptıktan sonra gaza basıp, beş metre sonra yere kapaklanınca çığlık atarak yanına koştım. "Düşmeden öğrenilmez değil mi? " deyip gülmeye başlayınca "Canın acıdı mı?" diyerek elini tutup kalkmasına yardım ettim. "Ne yapacaksın, öpüp geçirecek misin?" diyerek dalga geçmesi gözlerimi kısmama neden oldu. Belli ki hiç canı acımamıştı.. "Hadi bir daha" deyip, üstünü başını silkeleyerek motoru yerden kaldırdı. Aynı ustalıkla motora binip ben komut vermeden çalıştırmasıyla "Gökhan!" diye uyarınca olduğu yerde motoru bağırarak gaza bastı. O kadar hızlı gidiyorduki çığlık atmak için ağzımı ellerimle kapattım. Bu hızda düşse sağ çıkması imkânsızdı. Bu çocukta deli cesareti mi varderken tek ayağı yerde motoru kaydırarak ustaca bir dönüş yapınca ağzım bir karış açıldı. Motorun önce önünü sonra arkasını kaldırarak bana doğru geldikten sonra önümde lastik yakarcasına dönmeye başladı. Ben silkelenip kendime gelmeye çalışırken Gökhan motoru durdurup yüzümün aldığı şekle kahkahalarla gülmeye başladı.

"Yurt dışında motor turnuvalarındaki birinciliklerimden sana bahsetmeyi unutmuşum... Tüh!"

"Beni kandırdın!" diyerek omzuna bir tane patlatırken "Gözümün içine baka baka yalan söyledin." diye bağırarak Gökhan'ın omuzuna vurmaya devam ettim. Sanki içimdeki siniri onun vücudundan çıkarmak istiyordum.

"Hey hey dur. Bir yerini acıtacaksın. Sadece kafanı dağdıtmak istedim ve sanırım başarılı da oldum." dediğinde gerçektende birkaç saattir nasıl iğrenç bir durumda olduğumuzu düşünmediğimi fark ettim.

"Atla bakalım. Okuldan almam gereken bir arabam var" dediğinde Gökhan'ın arkasına oturup, ellerimi beline dolayarak başımı sırtına yasladım. Uzun bir yoldan sonra okulun otoparkına girdiğimizde, zilin çalmasıyla

tek tük öğrencilerin dışarı çıkması bir olmuştu. Motor-
dan indiğimde Gökhan tam bir beyefendi gibi elimi öpüp
«Sizinle motor kullanmak bir şerefti küçük hanım» de-
yince «O şeref bana ait mösyöööö» diyerek kıkırdadım.
«Yarın görüşürüz o zaman, kremlerini aksatma» diyerek
yüzünü işaret edince «Merak etme yarın daha yakışıklı
çıkacağım karşına» demesi kahkaha atmama neden oldu.
Sınıfa girip sıramda çantamı bulamayınca herhalde çıkar-
ken Önder aldı, diye düşündüm. Arkamı dönerken sert
bir şeye çarpıp geriye doğru sendeledim.

«Mesajıma neden cevap vermedin?» dediğinde sınıftan
çıktığımdan beri telefonuma bakmadığım aklıma gelirken
elim cebime atmaya çalışmamla Demir kolumdan iterek
beni duvara yasladı. «Sınıftan koşarak çıkıyorsun, at-
tığım mesaja dönmüyorsun ve saatlerdir ortada olmama-
na rağmen okula, o çocukla gülüşerek geliyorsun. Neredesin
sen?» Demir'in gözlerinin kahvesinin siyaha döndüğünü
hissederken kafamda açıklamam için gereken yalanları to-
parlamaya çalışıyordum. «Elif...» diye tıslarken kolumu
daha çok sıkıp, «Canımı acıtıyorsun,» deyince alaycı kah-
kahasıyla gözlerini kısarak bana daha çok yaklaştı.

«Ne haltlar karıştırdığını anlatmazsan, bu acı diğerleri-
nin yanında hiçbir şey olacak.»

Demir'in dişlerinin arasından söylediği cümle kalbimi
deli gibi çarptırırken «Sen ne diyorsun ya... Ne halt karış-
tıracakmışım?» derken gözleri bir anlık bileğime kayınca
üzerimdeki hırkanın kollarını sıyırdı. «Bunlar ne?» Dün
geceki ip izleri kollarımda bariz bir şekilde belliyken «Elif
bileğindeki bu izler ne!» diye tekrarlayınca «Seni ilgilen-
dirmez» diye bağırdım. Konunun değişmesinden her ne
kadar memnun olsam da atacağım yalanın değişmemesi
canımı sıkıyordu. Demir yüzüme birçok duygunun barın-
dığı bir bakışla bakarken yavaşça elini gevşetti.

“Haklısın. Bundan sonra seninle hiç işim olmaz.”

Demir arkasını dönüp hızlı adımlarla sınıftan çıkarken gözyaşlarımda onunla beraber yuvalarından çıkmıştı. Onu bu kadar severken ve yanımda olmasını isterken ondan uzak durmaya çalışmak zaten ölümdü. Bir de ondan bir şeyler saklamak ölmeden mezara girmişim gibi hissettiriyordu.

★ ★

Eve geldiğimde telefonuma bakmak yeni aklıma gelmişti. Otuz iki arama, on mesaj mı? Arayanların Demir ve Önder olduğunu görünce Demir ile zaten hesaplaştığım için Önder’i aradım.

“Neredesin sen?”

“Hadi ama önce alo de, halimi hatrımı sor. ”

“Sınıftan koşarak çıkıyorsun ve saatlerce ortada yoksun. Sonra sana normal bir insan gibi davranmamı mı bekliyorsun?”

“Gökhan’la işimiz vardı,”

“Ne işymiş bu” dediğinde, hah gel bir daha yalan uydur, diye düşünmeden edemedim. Seni ilgilendirmez desem, hiç üşenmez eve gelip o telefonu bana yedirirdi.

“Gökhan’la sinemaya gittik,”

“Koşarak mı?”

“Çok istediğimiz bir film vizyona girmiş. Çok heyecanlanmıştık, koşa koşa gittik.” deyip kendi saçmalığıma gülerken Önder sıkkın bir şekilde soludu.

“Yedim say.” dediğinde sesindeki farklılık dikkatimi çekerken “Sadece beni merak ettiğin için böyle geliyor değil mi sesin?” deyince titrek bir nefes aldı. “Önder ne oluyor?”

“Melek’le ayrıldık.”

“Ne zaman?”

“Öğle arasında” diyerek iç çekince kaşlarımdın çatıldığını hissettim. Zaten ayrılmayı istemiyor muydu? O zaman

neden bu kadar üzgün geliyordu sesi. "Nasıl ya sabah okulda yoktu..."

"Sadece ilk derse gelmedi. Annesiyle bir işi varmış sanırım bilmiyorum. Öğlen arası konuşalım, dedim tamam dedi, içimdeki her şeyi döktüm tamam dedi, ayrılalım bit-sin, dedim tamam dedi. O tamam kelimesinin ben..."

Önder'in sesinde birazda olsa pişmanlık sezerken "Neden bu kadar sinirlisin. Sen zaten bunu istiyordun. Yoksa çok üzüldü de" derken "Hiç üzülmeyi." diyerek sözümü kesince neden böyle hissettiğini anlamış oldum. "Düşünabiliyor musun Effy, ne dersem diyeyim, tamam, dedi. Yüzünde üzüldüğüne dair en ufak bir işaret yoktu. Sanırım o da bunu istiyordu."

Melek'in geçen gün dedikleri tekrar aklıma gelirken şu anda hıçkırığa hıçkırığa ağladığına emindim. "Sanmıyorum, ben yarın konuşurum onunla. Sende sıkma canını. İkinci içinde hayırlısı olsun. Yarın görüşürüz." diyerek telefonu kapattıktan sonra mesajlara girip haber vermem gereken kişiye hızlı hızlı mesaj yazdım.

Gönderilen: Gökhan

Bugün biz heyecanla koşu koşu sinemaya gittik...

Önder ararsa bilgine..

Mesajı gönderdikten sonra Melek'i arayarak her zamanki bilindik kadının sesini duyunca, ne olur sadece uyumak istediğin için telefonunu kapatmış ol, diye içimden geçirerek telefonu yatağa koydum. Üzerimi değiştirirken gelen mesajla telefonumu elime aldığımda gördüğüm mesaja gülümsediğimi fark ettim.

Gönderen: Gökhan

Umduğumuzu bulamadık.

Kimseye tavsiye etmeyelim bu filmi... :)

Deli çocuk diyerek mutfağa gidip buzdolabından vişne suyunu ve dolaptan cipsleri alarak salona geçip kendimi koltuğa attım. Bugün yaşadıklarımız, yaşayacaklarımızın fragmanı gibiydi ve bana bu kadarı bile fazlasıyla yetmişti.

★ ★

Çalan telefonumu el yordamıyla bulup gözlerimi araldım. Uyandırma alarmından önce mesaj atan kişiye sevgi dileklerimi iletmek isterken, esneyerek mesajı açmam içime çektiğim bütün havayı yutmama neden olmuştu.

Gönderen: Melek

Gece beni aramışsın okula gidiyorum. Erken gelir misin?

Saate baktığımda 'okulun bekçisi bile nöbet değiştirmemiştir' diyerek yataktan kalkarken ayılmak için hızlı bir duş alıp üzerime formalarımı geçirdim. Alelacele kuruttuğum saçlarımı yandan örerek çantamı ve telefonumu elime alırken girişteki kâsedan arabanın anahtarını alıp evden çıktım. Garajdan çıkardığım arabamla son sürat okula giderken en yakın arkadaşımın ne halde olduğunu düşünerek gaza daha çok bastım. Otoparka girdiğimde in ve cinin top oynadığı bahçede tek başına oturan Melek'i görünce hızla koştum. Beni gördüğü an ayağa kalkıp bana doğru koşarken "Melek" diye seslenerek sıkıca sarıldım. Gözleri sabaha kadar ağlamaktan kızarmış gibiydi ve lanet olsun ki ben neden olduğunu çok iyi biliyordum.

"Biz... Biz Önder ile ayrıldık." dediğinde, biliyorum demek istiyordum ama titrek nefesleriyle anlattığı şeyleri bölmek için sustum. "Bizim uyuşamadığımızı düşünüyor, oysa ben birbirimizi tamamladığımıza inanıyordum." derken çatallanmış sesi birazdan ağlayacak olmasına işaretti. "Effy ben onu çok seviyorum. İnan bana belki de hayatımda kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Tamam,

onun gibi biri değilim... Ortak zevklerimiz yok, ama biz bir yolunu bulup ortada buluşuyorduk. Neden böyle oldu?" Melek'in ağlamaya başlamasıyla sessizce sırtını okşarken "Hiçbir şey yokken Effy, durup dururken... Konuşalım dedi ve..." diyerek hıçkırıklara boğulması içimi parça parça etmişti. Ağlamasını istemesemde onu rahatlatacak tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Bir süre hıçkırdamadan, hıçkırıklar arasında konuşmaya çalışmasını dinledikten sonra yavaşça kendimden ayırıp ellerimle gözlerindeki yaşları sildim. "Birbirinize zaman verin biraz. Belli ki seninde benimde bilmediğimiz bir depresyon sürecinde. Hatasını anlayacaktır. Emin ol" dedim. Ben bile buna inanmazken Melek'i buna nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Önder çok uzun zamandır ne yapacağını düşünüyordu ve onu aldığı bir karardan kimse geri döndüremezdi. Önder için bu ilişki bittiyse bitmişti ama o zaman neden dün akşam sesi pişmanlık kokuyordu.

Bir süre bankta Melek ile dertleştikten sonra bahçenin yavaş yavaş dolmasıyla Melek elini yüzünü yıkamak için tualete giderken bende gelen geçeni izliyordum. Otoparka giren arabalar kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olurken, Demir'in arabasının sağ koltuğundan Esra'nın inmesi tam anlamıyla kalbime yumruk yemiş gibi hissetmeme neden olmuştu. Esra'nın etrafa gülücük saçan suratını duvara sürtüp, Demir'in girmesine izin verdiği kolunu kopartmamak için kendimi zor tutuyordum. Her zamanki yerlerine oturduklarında Demir'le kısacık bir an göz göze geldiğimiz an bana bir yabancıymışım gibi bakması kalbimin sıkışmasına neden oldu. Hiçbir zaman onun kadar umursamaz olamayacağımı anladım. Şu anda ağlamamak için kendimi tutmamın nedeni Melek'in bugünkü ağlama kotamızı doldurmuş olmasıydı. Melek, koşar adım yanıma geldiğinde yüzündeki ifa-

de hoşuma gitmedi, "Ne oldu?" deyince yanıma oturup elimi tuttu. "Şey Effy, sana bir şey söylemem gerekiyor." Başımı salladığımda gözleri bir anlık Demir'lerin tarafa kayarken derin bir nefes alıp "Dün gece..." deyince "Ee" dedim.

"Dün gece Esra ve Demir... Şey olmuş... Beraberlermiş ve... Of Effy anla işte..."

Duyduklarım karşısında istemeden Demirlere bakarken gözlerimin dolmaya başlamasıyla "Nereden duydu?" diye sorunca "Tuvalette Ceren kızlarla konuşuyordu. Esra bir yatakta Demir ile fotoğrafını çekip atmış ve altınada 'Sonunda onun oldum.' diye yazmış." dedi. İçime öküç oturmuş gibi ne konuşabiliyor, ne nefes alabiliyor sadece Demirle Esra'ya kırgınlık ve nefretle bakıyordum. "Effy, çok üzgünüm" dediğinde, Melek'e dönüp "Bende" diyebildim yalnızca. Telefonum çalmaya başlayınca, gözlerimi Demir'in bana bakan gözlerinden ayırmadan açtım.

"Ne var?" İçimdeki öfkeyi kusmak istercesine sesim o kadar sert çıkmıştı ki karşıdaki ses kahkaha atarak gülmeye başlayınca nefesimi tuttum ve telefonu kulağımdan ayırarak arayan kişinin ismine baktım.

"Bak bak bak... Masum kızımız asi olmuş. Bir deneme testi seni bu kadar değiştirdiyse verdiğim işlerden sonraki halinden ben bile korkabilirim."

Melek'e, geliyorum, diye fısıldayıp ayağa kalkarak onun duymayacağı bir mesafeye ilerlerken karşımdan gelen iki kişi yüzünden yönümü değiştirmiştım. Gökhan'la göz göze geldiğimiz an ne olduğunu anlayarak, o mu, diye dudaklarını oynatınca evet anlamında hafifçe başımı salladım. Gökhan, Önder'i oyalamak için bir banka çekirtirken zorla gülümseyerek el sallayıp arkamı dönüp kaşlarımı çattım. "Söyle!"

"Bir an hiç cevap vermeyeceksin sandım. Bu kadar bekletmeden sonra bence benimle daha nazik konuşmalısın."

“Niye? Bu da ben ararsam nasıl tepki vereceksin testi mi?” deyince tiz bir kahkaha atması yumruklarımı sıkma-
ma neden olmuştu. “Bu hallerini seviyorum asi kız, ama
testler bitti. Artık gerçek işlere imza atalım.” dediğinde
kalbimin sıkışma hissini derin nefesler alarak geçirmeye
çalıştım.

“Bugün senin bir kadından antika bir broş almanı isti-
yorum.” dediğinde derin bir nefes alırken “İzinsiz almanı
istiyorum.” demesiyle elimin ayağımın titrediğini hisset-
tim. Onun sakın sesine karşılık ve heyecanla “Yani çalış-
mamı istiyorsun?” deyince “Sen öyle demek istiyorsan...”
dedi.

“Ben yapamam...”

“Hadi ama Elif, anlaşmamızı unutuyorsun sanırım.”
diye uyarıcı bir ses tonu kullanırken arkamı dönüp yaşa-
ması için her şeye katlanacağım adama baktım. Gerçekten
tüm bu yapacaklarımı hak ediyor muydu? Özellikle dün
gece Esra’nın kollarındayken... Gözlerimi Demir’den ayır-
madan “Anlat!” dediğimde Muhsin’in keyifli sesi kulağı-
mı doldururken Demir kiminle konuştuğumu çözmeye
çalışır gibi bakıyordu.

“İşte bu, aferin sana. Broşu alacağın kadın kırk beş
yaşlarında, uzun koyu kumral saçları var. Soylu ve
asil biridir. Son zamanlarda her sabah aynı kafede
aynı saatlerde kahvesini içip dergi karıştırır. Çok pa-
halı ve antika bir broşu var, zaten gördüğün an ne de-
mek istediğimi anlayacaksın. Sürekli onu takar ve hiç
çıkarmaz. Onu alıp bana getireceksin. Gerekli bilgi-
leri sana atacağım. Saat 9.30’da verdiğim adreste ol.”
Muhsin hiçbir şey söylememe izin vermeden telefonu
yüzüme kapattığında saate bakarken 9.00’a yaklaştığı-
nı görünce “Yok artık.” diye bağırdım. Her gün okuldan
kaçarken sınıfı nasıl geçecektim. Gelen mesajdan adres

bilgilerini okudum. Bu kadar büyük, gösterişli ve hiç çirkin olmayan broşu biz nasıl çalacaktık? Gökhan'ın telaşla bana baktığını görürken telefonu işaret ederek numarasını çevirip aramaya başladım.

"Ne dedi?"

"Beklenen görev geldi."

"Neymiş?"

"Bir broş çalacağız." Yüzündeki saniyelik şaşkınlığı anında silerken "9.30'da verilen adreste olmalıyız. Otoparkta buluşuruz. Önder'e bir şey uydur." deyip telefonu kapatınca saate baktım. Zaman resmen aleyhimize işliyordu. Gökhan, Önder'le konuşurken ben Melek'in yanında gidip çantamı koluma takarak "Derse yetişmeye çalışırım," deyince, Melek "Nereye?" diyerek ayağa kalktı. "Ya annem aradı. Ufak bir işimiz varmış. Önemli bir şey yok." "Emin misin? Yüzündeki ifade tam aksini söylüyor," dediğinde zorla gülümsemeye çalışıp "Eminim" diyerek yanaklarından öptükten sonra "Görüşürüz" diyerek yürümeye başladım. Çeterin önünden geçerken Emir -sanırım Demir'in dürtmesiyle- seslendi.

"Effy nereye?"

Yavaşça onlara döndüğümde hepsinin merakla beni incelemesinden çok, Esra'nın zafer kazanmış edasıyla Demir'e daha çok yaklaşması canımı sıkıyordu. "İşim var."

"Okul vaktinde mi?" diye sorduğunda Emir'i Demir seslendiriyormuş gibi hissediyordum. Tam ağzımı açmışım ki belimde hissettiğim bir elle belli belirsiz irkilip Gökhan'a döndüm. "Gidelim mi?"

Gökhan belimdeki elini çekip elimi sıkıca kavrarken "İyi dersler arkadaşlar" diyerek beni çekestirmeye başlayınca "Canına mı susadın?" diye fısıldadım. Arkama bakmak bile istemiyordum. Bakmamama rağmen alev alan gözleri vücudumda hissedebiliyordum. "En azından şu anda sa-

dece benim ölüm tehlikem var. Orada biraz daha dursaydın senin ve Demir'in de yaşamı tehlikeye girecekti."

★ ★

Verilen adres çok zengin bir muhitteki çok büyük bir kafeye aitti. Gökhan'a dönüp "Nasıl yapacağız?" diye sorunca, elimi tutup "Önce bir sakın ol." dedi. Sesindeki sakinlik bende yıllardır geçimini hırsızlıkla sağlıyormuş izlenimi bırakıyordu.

"Bu adam, kadının fotoğrafını neden atmamış ki sanki?" dediğinde içimden Muhsin'e söverken "Çünkü bizimle oynamayı seviyor." dedim gözlerimi kısarak. "Neyse mecbur iş başa düştü. Önce kafeye girip tarifine göre kadını bulalım. Yakınlarında bir masaya oturup biraz gözlem yapalım. Sonra doğaçlama ve el çabukluğu ile broşu alıp kaçalım." deyince mantıklı bir plan olmaması, az önceki düşüncelerimi çürütmüştü.

Kafeye girdiğimizde masa ararmış gibi etrafa bakınırken kafam kadar bir broş takan kadın anında dikkatimi çekmişti. Kırk beş yaşlarındaki birine göre fazla güzel duran kadının yüzündeki ifade, içimde ona sarılma isteği uyandırıyordu. Sanki hayat onu yormuş yada çok zorlamıştı. Gözlerindeki tanıdık sima, kafamı allak bullak ederken Gökhan'ın çekiştirmesiyle ona yakın bir masaya oturup sipariş verdik. Gökhan, her şey olağanmış gibi davranmaya çalışırken ben kadının göğsündeki broştan gözlerimi alamıyordum. O büyüklükteki bir şeyi kadına fark ettirmeden nasıl alacaktım ki? Siparişlerimiz geldikten sonra Gökhan'la hiç konuşmadan birbirimize bakarken, kadının birkaç kere bana doğru baktığını görmem karnıma ağırların girmesine neden oldu. Benim hırsız olduğumu anlamış olamazdı değil mi? Sonuçta alнімda hırsız yazmıyordu. Saate baktığımda, zamanın hızla geçiyor olması daha çok canımı sıkarken içeceğimden bir yudum

alıp ayağa kalktım. Gökhan “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadığında “Beyin gücü ve evrene mesaj göndererek broşu alamayacağımıza göre, harekete geçmenin zamanı geldi.” deyince Gökhan kahvesinden bir yudum alıp ayağa kalktı.

“Ne oluyor? Kadını dövmeye gitmiyoruz.” dememe kalmadan elimi kavradı. Yanaklarıma anında kan pompalanırken kendinden emin bir şekilde kadına doğru yürümesi az önceki cesur davranışımı yok etmişti. Şu anda arkamı dönüp koşarak buradan uzaklaşmak istiyordum.

“İyi günler hanımefendi” dediğinde, kadın okuduğu dergiden başını kaldırıp Gökhan’a bakarken bir anlık gözleri bana kayınca istemsizce gülümsedim. “Rahatsız ediyoruz kusura bakmayın, ama sevgilim sizi birine benzetmiş.” dedi. Gökhan’a bakarak, sevgilim mi, diye bağışlamak istememe rağmen sadece kadının şaşkın suratına bakıp “Şey. Anneme... Kaybettiğim anneme çok benziyorsunuz.” diyerek Gökhan’ın yalanına devam ettim. Bu sefer Gökhan bana şaşkınca dönüp, anneni mi oha Effy, der gibi bakarken kadının yüzündeki acı, nedense kalbime dokunmuştu. “Annen için çok üzüldüm. Sende benim dikkatimi çekmiştin. Seneler önce kaybettiğim kızıma o kadar benziyorsun ki... Oturmak ister misiniz?”

Gökhan’la birbirimize bakıp bu kadar kolay mıydı yani diye düşünerek kadının masasına otururken, “Ne zaman kaybettin anneni?” diye sorunca içimden, tövbe tövbe Allah’ım sen annemi bana bağışla, diye geçirip “Geçen sene.” dedim.

“Kıyamam, çok yeniymiş.”

“Acımız çok büyük” diyen Gökhan’a çaktırmadan dirseğimi geçirirken “Sizi görünce birden içimden koşup sarılma isteği geldi.” dedim. Kadın içten bir gülümsemeyle “Aynı his bende de...” derken, telefonun çalmasıyla “Müsadenizle çocuklar, buna cevap vermem

gerekiyor” diyerek telefonunu açtı. “Efendim oğlum” Kadının yüzündeki gülümseme yavaşça silinirken “Anlamadım?” diyerek ayağa kalkınca bize bir dakika işareti yapıp, dışarıya doğru yürümeye başladı. Sandalyeye yayılıp derin bir nefes alırken kadının kase montunda sallanan broşu görüp, Gökhan’la birbirimize baktık. Gökhan ayağa kalkıp kadının yerine oturduktan sonra monttaki broşu çıkarmaya çalışırken ben de etrafa göz gezdirip, bize bakanlara her şey yolunda gülümsemesi atıyordum. “Çabuk ol!”

“Lanet şeyi nasıl taktıysa kancası açılmıyor.” diye fısıldadığında, kadının elindeki telefona bakarak bize doğru geldiğini görünce gözlerim büyüdü. “Geliyoorr” diye sesizce bağırdım. Gökhan ılık hızıyla eski yerine oturup elimi sıkıca kavrarken kalbimin güm güm atmasına engel olmaya çalışıyordum. “Kusura bakmayın çocuklar, ama benim kalkmam gerekiyor.” diyerek eşyalarını çantasına koyan kadınla birlikte yavaşça ayağa kalkarken “Önemli değil bizimde kalkmamız gerekiyordu zaten.” dedim. “Annen için çok üzüldüm. Tekrar başın sağolsun.” Dedğinde hafifçe gülümsedim. Gökhan “Dostlar sağolsun” deyince karnına dirseğimi geçirdim. Yüzünü buruşturup acısını içinde tutmaya çalışırken, kadın “İyi günler” diyerek montunu eline alıp hızla yürümeye başladı. “Muhsin bizi öldürecek.” diye fısıldarken kadının arkasından yere düşüp büyük bir ses çıkaran broşa gözlerimi açarak baktım. Gökhan’ın dakikalarca uğraştığı şey kendiliğinden yere mi düşmüştü yani? Kadın bunu fark etmeden kafeden çıkarken, Gökhan oturduğumuz masaya bir miktar para bıraktı ve elimi sıkıca kavradıktan sonra hızla broşu yerden alarak sanki kadına yetiştirecekmişiz gibi koşar adım yürümeye başladı. Kadının bir taksiye bindiğini görürken bizde hızla arabaya binip ‘öndeki arabayı takip et’ modunda kafeden ayrıldık. Kalbim hala yerinde davul çalarken “Nasıl?” diye sorunca

Gökhan "Bilmiyorum." dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

"Sen o kadar uğraştın çıkmadı. Kendiliğinden nasıl düşer?"

"Sanırım kadının geldiğini söylediğinde iğnesini açmayı başarmışım."

Elimdeki broşa bakıp 'çok şanslıyız' diye düşünürken "İnanamıyorum ya. Şu anda resmen ilk işimizi yaptık ve hırsızlar kervanına katıldık." Dediğimde, Gökhan arabayı sağa çekip dörtlüleri yaktı. "İçin rahatlayacaksa biz onu çalmadık. O bize geldi. Hadi ara şu adamı ve bitsin şu işkence." Başımı sallayarak, titreyen ellerimle telefonu aldım ve numarayı tuşladım. "Aradığınız numara kullanılmamaktadır." Kadının sesiyle telefondaki numaraya bakıp doğru olduğundan emin olduktan sonra "Nasıl kullanılmamaktadır ya? Daha 1 saat önce kullanıyordu" deyince Gökhan "Ne oldu?" diye sordu. Tam o sırada telefonumun çalmasıyla irkilirken, tanımadığım numaradan gelen çağrıya cevap verdim. "Alo?"

"Aynı numarayı birden çok kez kullanacak kadar salak mı sandın sen beni?" deyince, o zaman aradığımı nasıl anladın mal, demek isterken sadece "Broş elimde." diyebilmişim. "Biliyorum. Sizi fazla hafife almışım."

"Biliyor musun?" diye sorduğumda, Muhsin ufak bir kahkaha atarak "Beni çok hafife alıyorsun küçük." deyince kaşlarımı çattım. "Adresi ver getirelim."

"Vazgeçtim. Ben bulunduğunuz adresten aldıracağım. Bekleyin." derken, bulunduğumuz adresi nereden biliyosun, diyemeden telefonu yüzüme kapattı. Gökhan'ın "Ne oldu?" demesine kalmadan camımın sertçe tıklatılmasıyla çılgılık atıp Gökhan'a doğru kaydım. Camın aralanır aralanmaz korkunç bir adam iğrenç gülümsemesiyle "Muhsin abinin selamı var. Emaneti alayım." deyip kocaman elini arabanın içine soktu. Gökhan beni tamamen kendine çe-

kip "Senin Muhsin'in adamı olduğunu nereden bilelim?" dedi. Adamın yüzündeki gülümseme silinirken telefonunu çıkartıp kulağına götürdüğünde gözlerimi ayırmadan Gökhan'a baktım. Adamın elinden telefonu aldı.

"İşte benim çömezlerim. Aferin, böyle sorgulayıcı olmanız hoşuma gitti. Broşu adama verin." Gökhan, elimden aldığı broşu adama telefonla beraber uzatırken herifin keyifli gülümsemesi tekrar yüzüne yerleşti. Adam yanımdan uzaklaşırken bende eski yerime oturunca Gökhan arabayı çalıştırıp gaza bastı. İlk görevimiz başarıyla tamamlanmış mıydı yani?



Okula döndüğümüzde herkes bahçedeydi. Demir'in her zamanki yerinde olması şaşırtmamıştı. Görev derken ilk üç dersi kaçırmıştık. Arabadan indiğimizde Esra'nın sinsi gülüşü ve 'zafer benim' bakışı aklıma yeniden Demir'le birlikte olduklarını getiririyor, karnıma ağrıların saplanmasına ve öfkeden yumruklarımı sıkımda neden oluyordu. "Sonunda onun oldum." Bu hareketin sonun olacak haberin yok kızım!

Bankta oturan Önder'in yanına giderken bahçeye çıkan Melek'i görünce "Ben bir şuna bakayım." diyerek Gökhan'ın yanından ayrıldım. Telefonumun çalmasıyla kalbimin hızı değişti. Daha yeni hırsızlık yapmışım ve kendimde başka bir iş yapacak güç hissetmiyordum. Gördüğüm isimle derin bir nefes alırken telefonu açıp Melek'e bir dakika işareti yaptım.

"Efendim Emir?"

"Eyy okulda mısın?" diye sorduğunda "Evet şimdi geldim," deyince "Harika. Radyodayım. Müsait olduğunda yanıma uğrar mısın?" diye sordu. "Hemen geliyorum," diyerek telefonu kapatıp Melek'i yanaklarından öptükten sonra "Emir'in yanına gideceğim. Gelmek ister misin?"

diye sordu. "Yok canım biraz hava alsam iyi olur."

"Tamam, hemen geleceğim."

Koşar adım okula girip merdivenlerden indikten sonra Emir'in tedirgin bir şekilde kapıya baktığını görünce "Selam" diyerek içeri girdim. Emir'e sarıldığımda "Selam" demesi az önceki halini desteklerken "Bir terslik mi var?" diye sordum. "Effy, Gökhan ile sevgili misiniz?" diye sorduğunda ne saçmalıyorsun sen, der gibi baktım yüzüne "Sürekli berabersiniz." diyerek devam etti.

"Ve bu sevgili olduğumuz anlamına mı geliyor? Seninle ya da Önder'le de sürekli beraberim. Sevgili miyiz?"

"Ama onun kadar yakın durmuyorsun." dediğinde yüzüme yayılan gerginliği görünce "Tamam tamam, haklısın, saçmalıyorum" diyerek dudağını yamulttu. "Ben sadece..."

"Emir kulusun" diyerek cümlesi tamamladım. Şaşkınlıkla "Nereden biliyorsun?" deyince hafifçe gülümsedim. "Çünkü kendi ses tonunla bunu sormuyorsun. Sesinde merak yok. Sadece alacağın cevabı nasıl vereceğini düşünüyorsun."

"Beni bu kadar iyi tanıman çok güzel." dedikten sonra derin bir nefes alıp "Seni merak ediyor." dedi. "Esra'yla sevişmelerinden arta kalan zamanlarında mı?" dediğimde, Emir'in gözleri büyürken "Bu kadarını da sesimden anlaman imkânsız." deyince kahkahama engel olamadan gülmeye başladım. "Kız arası dedikodu... Mevzu, popüler çocuk ve kaşar kızın birlikteliği olunca çabuk yayılıyor."

Emir'in suratı ciddi bir hal alırken "Bilmediğin şeyler var Effy, düşündüğün gibi değil." deyince daha fazla dayanamadım. "Her zamanki gibi değil mi? Bilmediğim bir şey var! Düşündüğüm gibi değil! Aslında bir açıklaması var!" diye sıraladım. Kulağına eğilip "Ama biliyor musun?"

Artık hiç umurumda değil. Emin ol sizinde bilmediğiniz çok şey var ve Demir bunu öğrendiğinde bu yaptıklarından dolayı ömür boyu vicdan azabı çekmeye devam edecek.” dedim. Emir, ağzını açmaya çalıştığında “Umrunda değil, derken çok ciddiym. Başka bir diyeceğin yoksa Melek’in yanına gideceğim” diyerek kestim. Emir başını sallayıp “Yok” dedi. Hızla arkamı dönüp merdivenlerden çıkarken içimdeki öfke ve kıskançlık tüm bedenimi ele geçiriyordu. Benden vazgeçip gidip o kızla yatıyor. Sonra benim ne yaptığımı merak edip, üstelik konuşmaya bile tenezzül etmeyip başkasını kullanarak hesap sordurtuyor. Bende bu adam için hırsızlık yapıp yakalanmayı goze alıyorum. Bu dünyada gerizekalılar topluluğu varsa ben kesinlikle önde gideni, bayrak sallayanıydım.

★ ★

İlk işimizden sonra bir hafta boyunca her telefonda yüreğim ağzıma gelirken, yakalandım yakalanacağım, diye diye günlerim geçer olmuştu. O büyüklükteki broşu kadının hala fark etmemesi, polise gidip peşimize düşmemesi imkânsızdı. Ben bu stresi yaşarken ikinci sınavlarımız yaklaşıyor ve ben bir türlü adapte olamıyordum. Sözde bu dönem çok çalışacak geçen dönemki gibi olmayacaktım. Peh! Ders çalışmıyorsam arkadaşlarıma destek olarak kafamı dağıtırim diyerek bir gün Önder’e bir gün Melek’e moral geceleri düzenlerken aklımda sürekli Demir ve Esra’nın sevişmesi canlanıyordu. O geceden sonra tekrar tekrar birlikte olduklarına emindim. Çünkü Esra her geçen gün biraz daha keyifleniyordu ve Demir’in de birkaç kere ona gülümsediğine şahit olmuştum. Bu durum, içimdeki bütün organlar yer değiştiriyormuşçasına gibi canımı acıtırken yine her zamanki gibi Gökhan en büyük destekçimdi. Ne de olsa sırdaş olmuş, dertlerimizde birlikte boğulmuştuk.

Sabah kalktığımda aklıma bir haftadır adam akıllı ko-

nuşamadığım arkadaşım geldi, hızla hazırlanıp evden çıktım. Emirle ne zaman konuşmaya çalışsam ya Demir'in seslenişi yüzünden konuşmamız yarım kalıyor ya da "Kulüpteyim sonra konuşalım." diyerek başlamadan bitiyordu. Belli ki son konuşmamızdan sonra Demir, ona ambargo koymuştu. Okula girip koşar adım merdivenlerden inerken Emir'in yayını bitirdiğini görünce kapıyı tıklatarak içeri girdim. "Effy,"

"Emir" İkimizde birbirimize sıkıca sarıldığımızda onunda en az benim kadar özlediği anlaşıyordu. "Bir şey mi oldu?" sorusunu "Sadece seni özledim." diyerek cevapladım.

"Bende" demesi üzerine "Menemenini daha çok" diye ekleyince, Emir kahkahasına engel olamayarak "İşte benim Effy'im" dedi. Şaşkın ve kızaran bir ifadeyle ona bakarken "Ben hep aynı Effy'yim" dediğimde başını hayır anlamında salladı. "Hayır, uzun bir süredir aynı değilsin. Gözlerindekişık sönmüş gibi. Gülmüyorsun, eskisi gibi konuşmuyorsun, dalıp gidiyorsun. Kafanı bir şey kurcalıyor ama bir türlü çözemiyoruz." dediğinde "Çözemiyoruz?» diye yineledim.

"Bak, ne kadar umrumda değil desede Demir'in senin için telaşlandığının farkındayım. Bunu anlayabilecek kadar iyi tanıyorum onu."

"Emir..." deyip derin bir nefes alarak sustum. Ona kafamdakiler anlatamazdım. Ne Muhsin'i ne de kendime güçlü imajı verdiğim için Demir ve Esra'nın bende yaptığı yıkımı. "Bir süredir arkadaşlarımla sıkıntıları ile başım çok meşgul. Belki o yüzden öyle düşünmüşsünüzdür"

"Sadece Gökhan mı kafanı dağıtabiliyor?»

"Anlamadım?"

"Yalnızca onun yanında gülümsediğini gördüm. Tam bir Effy gülümsemesi olmasada en azından tebessüm ediyor-

dun." Haklıydı. Son zamanlarda yalnızca Gökhan'ın yanında gülümsüyordum. Çünkü o beni güldürebilmek için elinden geleni yapıyordu, bazı kişilerin aksine... "Sanırım öyle" "Sana iyi geliyorsa" derken dayanamayıp "Bana iyi gelen tek şey Demir'di." dedikten sonra titrek bir nefes alarak "Oda Esra'yla birlikte olduğu an benim için bitti." diyerek Emir'e sıkıca sarıldım.

"Effy..."

"Lütfen..." diyerek devam etmesini engellerken "Sonra görüşürüz." diye ekleyip radyodan çıktım. Orada kalırsam belki de içimde kopan fırtınaların hepsini Emir'e gösterecektim. Bahçeye çıktığımda derin bir nefes alıp temiz havayı ciğerlerime doldururken Önder ve Gökhan'ın hararetti bir şekilde konuştuklarını gördüm. Demirlerin tarafa bakınca ister istemez gözlerim doluyordu, yine... Telefonum çaldığında arayan numarayı görünce, elim kolum boşaldı, "Kâbus geri döndü." diyerek açtım.

"Evet"

"15 dakika içinde deneme testi için geldiğiniz otelde olun! Bu sefer gecikmenizi affetmem."

Telefonu her zamanki gibi yüzüme kapatırken "Yine mi 15 dakika? Bu adamın onbeş rakamıyla ne alıp veremediği var?" diyerek saate baktım. Ne motorum ne de arabam vardı. 15 dakika içinde sabah trafiğinde arabayla oraya gitmemiz imkânsızdı. Bize motor lazımdı. Otoparka baktığımda Demir'in motorunun orada olduğunu görünce "Hadi kızım Effy, o motoru almazsan Demir'in cesedini kollannın arasına alırsın" diye kendi kendimi gazlarken tekrar saate baktım. Bir dakika geçmişti bile. Demir ve çetesine doğru koşmaya başladığımda Gökhan'la göz göze gelirken telaşımdan ne olduğunu anlamış ama ne yapmaya çalıştığımı anlayamamış bir şekilde beni izliyordu. "Otoparka git!" diye bağırarak etraftaki meraklı bakışla-

rın arasında nefes nefese Demirlerin önünde dururken elimi uzatıp "anahtarlar" dedim. Demir kaşlarını çatarken bana bakarken "Anlamadım?" deyince telefondaki saate baktım. Hadi ama istesem bu kadar hızlı geçmez vakı. "Motorun anahtarlarını ver."

"Sen ne cüretle bana emir verirsin?" diyerek ayağa kalktığı anda yüzündeki öfke içimi titretirken "Lütfen" dediğini de sesimin ne kadar çaresiz çıktığını fark ettim. "Neden?" "Demir yalvarırım soru sorma. Sadece anahtarları ver." Bir gözüm saatte bir gözüm Demir'deyken Esra'nın yanımıza geldiğini "Senin burada ne işin var?" diyen sestenedim. Esra'yı umursamadan yalvaran gözlerle Demir'e bakarken "Lütfen..." deyince kafasının allak bullak olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum.

"Ne istiyor bu?" diyen Esra'ya hırsıyla dönüp "Tek kelime daha edersen senin o ses tellerini kopartırım." diye bağırdım. Islık ve "voov" sesleriyle Demir'e dönerken Esra'nın üzerime gelmesini Demir eliyle durdurdu. "Neden istediğini söylemeden anahtarları alamazsın Elif."

Saate baktığımda on dakika kaldığını görürken "Lanet olsun" diye fısıldayarak otoparka doğru koştuğumda Gökhan telaşla bana bakıyordu. "Ne yapıyordun orada?" "Gökhan on dakikamız kaldı ve arabanın kaç basacağına bana göstermen lazım."

Gökhan'la yola çıktığımızda o kadar hızlı gidiyorduk ki her taraf bulanıklaşmıştı. Yollara baktığımda başım dönüyor stresten kusacak gibi hissediyordum. Demir yüzünde resmen beş dakika kaybetmiştik. Daha doğrusu benim sarklaklığım yüzünden. Sen hangi akla hizmet Demir'in saate hesap sormadan anahtarını vereceğini düşünürsün ki. Otele gelip arabadan koşarak inerken fişek hızıyla daha önceden geldiğimiz odaya çıktık. Nefes nefese çaldığımız kapıdan her zamanki gibi atılır gibi içeri alınınca gözüm duvardaki saate takıldı. "Kahretsin."

“Yirmi beş dakika...” Gökhan’la nefes nefese yutkunmaya çalışırken Muhsin’in öfke saçan gözleri üzerimize sabitlenmişti. “Performansınız iyileşeceğine daha da kötüleşiyor.”

“Geçen sefer motorlaydık ve bu sefer motorumuz yoktu. Ayrıca Demir’i atlatmak zorunda kaldık.” diye gerçek ve yalanı karıştırarak söyleyince Muhsin bir süre suratımıza bakıp “Pekâlâ” diyerek ayağa kalktı. Bufesindeki içkilerden birini bardağına doldururken “Sızı buraya neden çağırdığıma gelecek olursak. Yarın bir tabloyu bir adama satacaksınız ama öncelikle o tabloyu” derken “Çalmamız gerekecek” diyerek kestim. Muhsin’in yüzündeki hain gülümseme midemin bulanmasına neden olurken “Öyle demek istiyorsan” diyerek içkisinden bir yudum aldı. “Orijinal bir tablo ve emin olun başına bir şey gelirse sızı öldürmek zorunda kalırım.”

Bu adambizi öldürmek için yer arıyor, diye düşünürken Gökhan “Nereden çalacağız?” diye sorunca Muhsin “Bir evden” dedi sakince. “Neee?” diye bağırıp derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalışırken “Delirmiş olmalısın. Bizi profesyonel sanıyorsun herhalde.” dedim. Muhsin, yüzündeki alaycı gülümsemeyle koltuğa oturup bardaktaki içkiyi döndürürken “Çömezlere göre fazla profesyonelsiniz. Broşu kısa sürede almanız takdire şayan.” dedi.

“Bu aynı şey mi? Birinin evine gizlice girip bir şey almaktan bahsediyorsun. Bunu biz yapamayız.”

Muhsin gözlerini Gökhan’a sabitleyerek “Yapabilir misiniz diye sorduğumu hatırlamıyorum.” deyince tüm cesaretimi toplayarak “Adresi ver!” dedim. “Effy delirdin mi? O eve girersek yakalanmamamız imkânsız.” “Bunu yapmazsak yaşamamızın imkânsız olduğu gibi” dediğimde Muhsin bardağı tuttuğu elinde parmakla beni işaret ederek “Bu kız beni tanımaya başlamış.” deyince gözlerimi kısıp “Adresi ver!” diye tekrar ettim.

Muhsin adamlarından birine işaret ettiğinde adam elime bir kağıt tutuştururken "Tablo ikinci kattaki çalışmamın odasında. Evde genelde çalışanlar ve evin hanımı oluyor. Birde kapıda birçok koruma. Ama o kadar şanslısınız ki evde çalışanların hepsi bugün izinli ve bir süreliğine kurumlardan yalnızca bir tanesi kapıda olacak. Saat 21.00'de eve girmiş olun." dediğinde Muhsin'e "Bu kadar şeyi nereden biliyorsun?" diye sorduğumda göz kırpıp "Meslek sırrı!" dedi.

"Tabloyu aldığınız gibi sizi bir adrese yönlendireceğim. malı müşterilere teslim edeceksiniz." dediğinde kaşlarını çatarken "Bol şans" diyerek gülümseyince hızla Gökhan'ın kolundan çekerek odadan çıktım. Arabaya bindiğimizde bir süre hiç kıpırdamadan dururken "Değer mi Eddy?" diye sorunca başımı Gökhan'a çevirdim. "Belki de o eve girdiğimizde yakalanacağız ve senelerce hapiste yatacağız. Demir için değer mi?"

Gökhan'ın sesindeki kırgınlık yüreğime otururken elimi iki elimin arasına aldım. "Bu olay artık Demir'i korumaktan çıktı Gökhan. Kendimiz için yapmalıyız. Vazgeçersek... Kendimi zerre düşünmüyorum, ama sana bir şey olursa yaşayamam." dediğimde gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. Gökhan telaşla yüzümü ellerinin arasına alırken "Şşş ağlaman için söylemedim." demesi içiçe keke çeke ağlamama neden oldu. Beni kendine çekip sıkıca sarıldığında sırtımı okşarken "Sakin ol" diye fısıldayınca derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

"Bunuda halledeceğiz... Birlikte..."



Saatlerdir soyacağımız evin yakınlarında, kendimizi saklandığımız yerden plan yapmaya çalışıyorduk, ama hayatımda gördüğüm en büyük evde ufak bir tabloyu nasıl çalacağımızı hala bulamamıştık. Bu kadar gösterişli

ve şatoyu andıran bir eve nasıl gireceğimizi düşünürken zaman çabucak geçmiş ve hava kararmaya başlamıştı. Neden kapıda bir tek koruma var. O tek koruma bu büyük-lükteki bir yeri nasıl koruyacak, diye düşünürken gözüm evin her tarafındaki kameralara takılınca "Lanet olsun kameralar" diye fısıldadım. "Onları dert etme. Önce şu korumayı geçip içeri girelim, o iş bende."

"Nasıl?" dediğimde eliyle giriş kapısının olduğu yeri işaret ederken "Genellikle güvenlik kısmında kamera takibi yapılır. İçeri girelim ben onları etkisiz hale getiririm. Yinede eve girerken yüzümüze maske takınız. İşimizi şansa bırakmayalım." deyince karnımda bir şeylerin hareket ettiğini hissettim. "Korumayı nasıl geçeceğiz?"

"Her şeyi de devletten beklememek lazım. Bir erkeği etkileyecek güzellik ve seksilik sende. Sana güveniyorum." deyince yüzümü buruşturarak "Nee?" diye bağırdığımda Gökhan eliyle ağzımı kapattı. "Sadece şakaydı. Git ve adamın önünde bayıl Effy. Gerisine karışma." Gökhan ellerini çekerken saate bakıp "Zamanı geldi. Hadi!" deyince derin bir nefes alıp gizlendiğimiz yerden çıktım. Ağır adımlarla kameralara yüzümü göstermemeye çalışarak kapının önüne doğru ilerlerken adamla göz göze geldiğimiz an gözlerimi kapatarak kendimi yere saldı. Bayılma konusunda uzman olduğumu yanıma koşan ayak sesleri ve boynumda nabzımı ölçen el kanıtlıyordu. Bir inleme sesi ve yanıma düşen iri cüsseyle gözlerimi yavaşça araladım. Gökhan elimden tutup beni kaldırdığında "Sence de fazla kolay olmadı mı?" diye sorunca "Bilmiyorum. Daha önce kimsenin evine gizlice girmeye çalışmadım." diyerek elindeki maskeyi ve eldivenleri bana uzattı.

Ben maskeyi kafama geçirip eldivenleri takarken Gökhan da adamı yoldan kenara çekip bir ağacın dibine koydu. "Hadi" diye fısıldayarak içeri girdiğimizde Gökhan

sağdaki ufak yere girerken ben etrafı kolaçan etmeye başladım. Kısa bir süre sonra arkamdan "Tamamdır, gidelim." diye fısıldayan Gökhan'la olduğum yerde sıçrarak başparmağımı damağıma dayayarak üç kere kaldırdım "Ödüm koptu." diye fısıldadığımda "Üzgünüm" deyince "Ne yaptın orada?" diye sordum. "Effy içeriye girip bir tablo çalacağız biliyorsun değil mi?"

"Anlamadım?" dediğimde kaşlarını çatarak "Yaptığımız planı unuttuğunu düşündüm de. Kameralar tamam. Çabuk olmalıyız" diyerek kolumdan çekiştirirken, kalbimin boğazımda attığını hissettim. Evin önüne geldiğimizde Gökhan etrafı kontrol ederek cebinden birkaç tane alet çıkarınca "Onlar ne?" diye fısıldadım. "Kapının aç, susam açıl diyerek açıldığını düşünmüyorsun herhalde."

Gökhan'ın sessizce çalışmasına ağzım açık şaşkınlıkla bakarken, bir süre sonra tık diye açılan kapıya "Helal olsun be. Babanda mı hırsızdı" deyince Gökhan gözlerini devirdi. Parmak uçlarımızda içeri girdiğimizde, Gökhan eliyle merdivenleri işaret etti ve sessizce merdivenleri tırmanmaya başladık.

İkinci kata çıktığımızda çılglık atmamak için ellerimle ağzımı kapatırken on tane kapıdan hangisinin çalışma odası olduğunu nereden bileceğiz lan Muhsin, diye düşünürken Gökhan'a baktım. Onunda benimle aynı düşünceye sahip olduğunu yüzünden anladığımda "Ne yapacağız?" diye fısıldayınca Gökhan susmamı işaret edip sessizliği dinlemeye başladı. "Kimse yok" diye fısıldayarak en yakın olan kapıya gidip usulca açarken "Ne yapıyorsun?" dememle "Kapının ardını göreceksin gözlerin mi var Effy?" dedi sitemle. İçerideki odanın kütüphane olduğunu gördüğümüzde Gökhan yavaşça kapıyı kapatarak ağır adımlarla diğer seçeneğe ilerledi. Tek tek kapıları açıp müzik, oyun, sinema vb. odalarla karşılaşırken

maşallah ev ev değil sosyal yaşam merkezi, diyerek son kalan üç kapıdan bir tanesini açınca "İşte burası" diyerek hızla içeri girdim. Gökhan kapıyı arkamızdan kapatırken ben dışarıdaki ışıklar yardımıyla odayı incelemeye başladım. Kahverengi ve ahşabın muhteşem uyumu karanlıkta bile gözlerimden kaçmıyorken Gökhan çalışma masasının arkasındaki tabloyu duvardan indirip çerçevesinden çıkardı.

"Tamamdır, hadi çıkalım."

Resmi rulo haline getirip, çıkmak üzere kapıya yöneldi. Tam o anda pencereden içeri sızan araba fanyıyla olduğumuz yerde kalırken kendimi tavşan gibi hissettim. Korkudan tir tir titrerken "Biri geldi. Gökhan biri geldi, Gökhan sıştı, biri geldi." diye fısıldayınca Gökhan arkasını dönüp "Sakin ol." dedi. Gözlerim yanmaya başladı. "Şşş Effy" deyip beni kendine çekerken "Bir şey olmayacak. Sakin ol. Adamı sakladık, kameraları kapattık. Kapıyı çok zorlamadan açtık. Kimse içeride birinin olduğunu anlamaz." dedi. Kalbim yerinde depar atarken, kapının kapanma sesiyle olduğum yerde sıçradım. "Gökhaan" diyerek Gökhan'a daha sıkı sarılırken denneden gelen bir kadının sesiyle nefesimi tuttum.

"Oğlum sen mi geldin?"

"Kapıdaki korumalar nerede? Babam Cengiz'in yanına birkaç adam göndereceğini söylemişti. Cengiz'de ortada yok." Duyduğum sesle o güne kadar duyulmamış bir çığlık atacaktım ki Gökhan elleriyle ağzımı kapatıp sesi mi kesti. Kalbimin ilk kez bu kadar hızlı attığına şahit oldum. Demir'in burada ne işi vardı. Yoksa bu ev... Hayır olamaz...

"Az önce kapıdaydı. Hatta bir şeye ihtiyacınız var mı diye sordu. Belki bir yere gitmiştir..."

"Diğer adamlar gelmeden kapıdan ayrılmaz anne. Bu

işte bir terslik var. Ben Cengiz'e bakıp geleceğim." Anne demişti. Demir aşağıdaki kadına anne, demişti. Şu anda Gökhan beni tutmasa kesinlikle yere düşüp bayılırdım. Allah'ım ne yapacaktık biz. Annesi aşağıda, Demir dışarıda belki de babası ve adamları yoldaydı. Nasıl çıkacaktık buradan. Bizi bulduklarında ne açıklama yapacaktık. Gökhan yanağını tutarak "Effy" diye fısıldayıp beni sarstığında korku dolu gözlerimi ona çevirirken "Korkma!" dedi "Gökhan, Demir burada... Belki de şu anda bayılttığımız adama doğru adım adım ilerliyor. Nasıl çıkacağız?"

Gökhan yavaş adımlarla cam kenarına gidip dışarıya göz gezdirdikten sonra yanıma gelip "Ayrılacağız." dedi "Ne?" diye sessizce bağırırken Gökhan cebindeki anahtarı çıkarıp bir elime, ruloyu da diğer elime koydu. "Buradan çıkmamızın başka yolu yok Effy. Ben Demir'i oyalarken sen arkana bile bakmadan arabaya koşacaksın. Ne olursa olsun ne duyarsan duy durma. Sadece koş. Arabayla beni ana yolun girişinde bekle. Şüpheli bir şey hissedersen bas git ve resmi o şerefsize teslim et."

"Gökhan be-ben yapamam. Seni bı-bırakamam."

"Sana yapabilir misin demedim!" dedi, Muhsin'i taklit ederek. Belli belirsiz gülümsedim. Böyle bir durumda bile beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu. Yavaşça alnımdan öpüp "Sadece koş." diye fısıldadığında başımı salladım.

Odadan çıkmasından kısa bir süre sonra bir kadın çığlığı evde yankılanırken, sertçe kapanan bir kapı sesinin ardından bir süre bekleyip odadan çıktım. Hızlı adımlarla merdivenlerden indiğimde yüzünü tam seçemediğim kadının tekrar çığlık atmasıyla evden dışarı fırladım. Etrafta kimsenin olmamasını fırsat bilip nefes bile almadan daha hızlı koşmaya başladım.

Elimdeki ruloyu o kadar çok sıkıyordum ki büyük

ihimal buradan kurtulsak bile Muhsin ona zarar verdiğim için beni öldürecekti. Bahçeden çıktıktan sonra hiç durmadan arabayı sakladığımız yere ilerlerken kalbimin beni yarı yolda bırakacağını düşünüyordum. Kapıyı açıp arabaya oturduğumda ruloyu arkaya attım ve nefes nefese arabayı çalıştırıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde yola koyuldum. Ana yolun girişindeki ormanlık alanda arabayı çalışır halde bırakırken, ne olur ne olmaz, diye farları kapattım. Gözlerim çok acıyordu. Gözyaşlarımla büyük bir savaş içindeydim. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken yanımdan geçen üç arabayı görünce koltuğa iyice sinip "Gökhan" diye fısıldadım. Büyük ihtimal Adnan Bey ve adamları gelmişti ve Gökhan'ın hala ortada olmamasının nedeni Demir'in onu yakalamasıydı. Benim yüzümden, diye yattığım yerden doğrulurken arabanın kapısına çarpan maskeli adamla çığlık attım. Gökhan maskesini çıkartıp yanıma oturduğunda "Gazlaaaa" diye bağırınca elimin ayağımın boşalmasını umursamadan gaza basıp ana yola çıktım. Arabaların arasından son sürat ilerlerken, Gökhan nefes nefese arkaya bakarak "Başardık." deyince direksiyonu daha sıkı tutup bağıra bağıra ağlamaya başladım. "Effy" dediğinde gözyaşlarımdan yolu göremiyordum. "Effy sağa çek!" deyince hızımı düşürüp emniyet şeridinde durdum.

Gökhan beni kendine çektiğinde "Çok korktum. Sana bir şey oldu sandım." dedim. Daha çok hicçkırmaya başlarken "Şş buradayım. İyiyim. Ağlama artık." deyip sırtımı okşamaya başladı. Titrek nefesler alarak "Sen... Sen nasıl çıktın oradan?" diye sorunca Gökhan benden ayrıldı ve eliyle gözyaşlarımı nazikçe sildi.

"Kadın çığlık atınca kendimi dışarı attım. Demir eve doğru koşarken beni kapıda görünce arka bahçeye doğru koşmaya başladım. O da peşimden. Bu arada bahçeleri

neredeyse üç futbol sahası kadar büyük... Kadın tekrar çılgık attığında Demir'in adımlarının yavaşladığını hissederek koşmaya devam ettim. Sanırım annesi hırsızdan ağır bastı. Bahçe duvarından atlayıp ormana doğru koşarken birkaç arabanın geldiğini görünce arkama bakmadan koşmaya devam ettim. Farları kapatmışsın. Allah'tan benim canavarın farklı bir sesi varki seni karanlık ormanda bulabildim. "

Kendime gelmeye çalışırken telefonumun çaldı. Arayanın Muhsin olduğuna emindim. "Kıyamam çok mu korkmuş benim çömezim."

"Sen ne aşağılık, ne pislik bir adamsın. Sen bizi Demirlerin evine nasıl hırsızlık yapmaya gönderirsin!" diye bağırdığımda Muhsin kahkaha atarak "Adnan'dan başka türlü bir intikam almam gerektiğini sen söylemiştin küçüğüm." demesi, yüzüne tükürme isteği uyandırıyor.

"Kıçı kırk bir tabloyla mı intikam alacaksın? Daha güzellerini daha pahalılarını alabilecek güçte o adam, bu hırsızlığa sadece güler."

"Kızının yaptığı bir tabloyla bence ne daha güzelini bulabilir, ne parayla satın alabilir, ne de güler? Tabloyu aldınız mı?" dediğinde "Aldık Allah'ın belası. Aldık." diye bağırınca adam dahada güçlü bir sesle kahkaha atmaya başladı.

"Güzel. Umarım başına bir iş gelmemiştir. Adresi veriyorum, tabloyu satın alacak adam sizi orada bekliyor."

Muhsin adresi söylerken vicdanım içimi kemirip duruyordu. Hırsızlık zaten kendimi kötü hissetmeme neden olurken sevdiğim adamın en değerli varlıklarından birinin yaptığı bir şeyi başkalarına verecek olmam berbat hissetmeme neden oluyordu. Demir'i koruyayım derken bu hırsızlıkla ona en büyük zararı ben vermiştim.



Evdeki kargaşa ortamı durulduğunda arabama atlayıp yola çıktım. Hangi aptalların evimize girip Duru'nun yaptığı tabloyu çalacak kadar cesaret gösterdiğini düşünmeden edemiyordum. Belli ki yüreği fazla yemişlerdi zamanında. Neyse ki babamın orijinal şeyleri kasasında saklama huyu yüzünden Duru'nun yaptığı tablonun sadece kopyası çalınmıştı.

Hızla Elif'in evine doğru giderken, umarım bu sefer evinde-sindir, diye söylenmeden edemedim. Babamın "Annenin yanına git" emrinden önce, Elif'le konuşmak için evine doğru giderken aramış ve telefonunun kapalı olması yüzünden deliye donmuştum. Umarım daha çok sinirlenmeme neden olmazsın, diyerek gaza basarken aklımda sadece Elif'in ne haltlar karıştırdığı vardı. Günlerdir neden bambaşka biri gibi davranıyordu. O çocuk, sevdiğim kızı değiştiriyor muydu? Eğer öyleyse, eğer benim Elifimi sırf değişmesin diye kendimden uzak tutarken o çocuk bunu yapıyorsa... İşte o zaman ölümlerden ölüm beğensin. Kapının önüne geldiğimde evin ışığının yandığını görünce hızla arabadan indim. Koşar adım ilerlerken cebimden Elif'in evinin anahtarlarını çıkardım. Kapıyı açtığımda duyduğum ağlama sesiyle salona doğru ilerlerken Elif'ime sarılmış bir piç bulmayı beklemiyordum. "Elif!"

Sesimi duymasıyla Gökhan'dan hızla ayrılıp ayağa kalkan Elif, elleriyle gözlerini silerken "Demir" dedi titrek bir sesle. Gözlerindeki pişmanlık ve korku karışımı ifade bakışlarımın Gökhan'a çevrilmesine neden olurken onun kendinden emin duruşu içimde onu öldürme isteği uyandırıyor. "Ne işin var lan senin burada?" dediğimde Elif'in tekrar ağlamaya başlaması bir terslik olduğunu belli ederken hızla ilerleyip Gökhan'ı yakasından tuttum. "N'aptın lan!"

"Ne diyorsunsen be?" dediğinde yakalarını daha sıkı kavrayıp kendime çekerken "Elif'i ağlatacak ne yaptın?" diye tıslayınca "Hiçbir şey." dedi gözlerimin içine nefretle bakarak. "Sen ne cüretle Elife sarılırsın lan o zaman."

"Demir lütfen!"

Elif'in acması sesi kalbime bir ok gibi saplanırken Gökhan yakalarından itip "Defol git bu evden." diye bağırınca "Sen kim kimin evinden kovuyorsun lan?" demesi dişlerimi sıkmana den oldu. Üzerine doğru yürümeye başladığımda Elif aramız girip ellerini göğüsüme koyarak beni durdururken "Lütfen Demir," diye fısıldayıp arkasını döndü.

"Gökhan bizi yalnız bırakır mısın?"

"Effy" dediğinde "Yemin ederim senin o Effy diyen dilini rinden sökerim," diye üzerine yürürken Elif olmayan gücünü beni ittirdi. "Gökhan lütfen. Sonra görüşürüz."

Gökhan'ın istemeye istemeye evden çıkışını takip ederken Elife dönüp "Ne yaptı lan bu sana?" diye bağırınca "Hiç şey..." dedi ağlayarak. Kolunu tutup "Dokundu mu?" diye tladığımda başını hayır anlamında sallarken "Neden ağlıyorsun o zaman?" diye bağırmam daha çok ağlamasına neden oldu. "Ne oluyor kızımı günlerdir sana. Bakıyorsun görmüyorsun, duruyorsun gülmüyorsun. Dikkat ettim okulda adam akıllı bir şey yemiyorsun. Sürekli mutsuzsun, sürekli düşüncelisin, sürekli dokunsalar ağlayacak gibisin. Bana bakınca güçlü oluyor, benim bakmadığım anlarda savunmasız bir çocuğa dönüşüyorsun. Neyin var Elif? Lanet olsun yanına geldim, Emir'i gönderdim b bök söylediğin yok."

Elif'in daha da güçlü ağlamasıyla sinirle soluyup yüzüne bakarken, aniden kendime çekip sıkıca sarıldım. Göğsüme çarpıp titrek nefesleriyle, başımı kaldırıp yukarı bakarak, Allah'ım bana güç ver, diye içimden geçirirken Elif'in kollarını bana dolmasıyla derin bir nefes aldım. "Demir!"

"Efendim Elif"

"Özür dilerim"

"Ne için"

"Her şey için..." dediğinde Elif'i kendimden ayırırken kollarını çatarak yüzüne baktım. Bir şeyler karıştırdığını biliyordum.

dum, ama belli ki bu karıştırdığı şeyler benimle alakalıydı. "Ne yaptın?" diye sormamla telefonu çalmaya başlayınca gözünde gördüğüm panik dahada işkillenmeme neden olurken sehpanın üzerindeki telefonu elime aldım. Kayıtlı olmayan bir numarayı gördüğümde "Bu kim?" diye sormamı Elif'in gözlerini kaçırmamasına neden oldu. "Elif bu kim?" dedim. Arama bittiğinde cevapsızlara tıklayıp daha önceden de birkaç kere konuştuklarını görünce yumruğumu sıkarken tekrar çalmasıyla açıp kulağıma götürdüm.

"Tablonun ağzına sıçılmasına mı sınırlanmeliyim yoksa sahile olmasına mı? Bu hareketinle anlaşmamıza ihanet ettin ufaklık." Elif'in korku dolu gözleriyle duyduğum ses içimdeki ateşi körüklerken, tabloyu çalan Elif miydi, düşüncesi beynimi keminiyordu. Nasıl? Neden? Bu kim? Telefonu kapatıp parmağımı Elife sallayarak "Sakin bana bahsettiği tablonun bugün evimden çalınan tablo olduğunu söyleme." derken telefonun tekrar çalmasıyla "Kim bu?" dedim numarayı göstererek.

Elif, "Muhsin" diyerek elleriyle ağzını kapatıp ağlamaya devam ederken birkaç saniye duyduklarımı hazmetmeye çalıştım. Aylardır ona zarar verdiği için peşinde olduğum adamla konuşuyor, bir anlaşma yapıyor ve bundan bana bahsetmiyormuydu yani... "Kim dedin kim!"

"Demir lütfen dinle beni..." diyerek üzerime yürümeye başladığında elimle durmasını işaret ederken son anda telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Sen nasıl benim yüzüme telefonu" derken "Sen ne cüretle Elife yaklaşırsın lan şerefsiz" diye sözünü kesince keyifli bir kahkaha kulaklarımı doldurdu.

"Ooo Demir... Bende bu küçük sürtüğün ne zaman benim emrime karşı gelip sana her şeyi anlatacağını merak ediyordum. Broştan sonra söylememesi yüzünden bir de senin evime sokup hırsızlık yaptırtmak zorunda kaldım, her şeyi anla diye lanet olsun ki küçük orospu senin kalbini çalmasından da belli ki, hırsızlıkta çok iyi..." Elif'in koltukta yıkılmış haline bakarken

yumruklarımı sıktım. Annemin broşunun aniden ortadan kaybolması da mı Elif'in suçuymdu?

"Bana bak şerefsiz. Neyi amaçladığını bilmiyorum, ama adamsan adam gibi karşıma çıkarsın. Sakın bir daha Elif'i oyunlarına dâhil etme. Seni onun beş metre ötesinde bile görürsen ölürsün."

Muhsin kalıkaha attıktan sonra "Çocuk" deyince sinirle elimi masaya vurdum. "Ne kadar söylemesini istesemde sozum dinlemeyip emrime karşı geldiği için onu bu saatten sonra rahatsız bırakır mıyım? Senin hayatını kurtarayım derken kendi hayatının ve o yanındaki sarı çocuğun ipini çekti haberi yok."

"Muhsin!" diye bağırarak masaya vururken kahkahalara "Büyüde gel çocuk. Büyüde gel!" deyip telefonu yüzüme kapatmasıyla "Ahhhh" diyerek telefonu duvara fırlattım. Elif'in hıçkırarak ağlamasını umursamadan iki kolundan tutup sarı koltuktan kaldırırken "Anlat!" diye bağırınca "Demir" diye fısıldadı.

"Anlat Elif anlaaaaaat!"

"Seni korumak için" diye başlayarak kaçırılmasından hırpalanmasına kadar konuştukları her şeyi anlatınca içimdeki öfke engel olamayıp bütün salonu darma duman etmişim. Bir yandan küfür edip bir yandan yıkıp dökerken, Elif köşede bir yere çökmüş hıçkırarak ağlıyordu. "Sen bana bunu nasıl söylemezsin!" Çok kızgındım. Bunları sakladığı için ona, saçma yakıştırmalar yapıp gerçekleri görmediğim için, bu belayla uğraşırken yanındayken olmayıp o çocuğa izin verdiğim için kendime kızgındım. Bense nefes alamazken, o bensiz alamadığı nefesi bana vermez meşguldü ve ben bunu göremeyecek kadar kör olmuştum. Allah seni kahretsin Demir!



Koltukta sakinleşmeye çalışırken, Elif'in de ağlaması kesilmiş, sadece titrek soluğunun sesleri duyuluyordu. Sınırlar başım zonklarken Elif'in yerdeki camları toplamasını izledim

O ufakık kalbine neler saklamıştı. Kim bilir o şerefsizin işlerini yaparken neler hissetmişti. Bugün motoru isterken ki yaltırışı gözlerimin önüne geldiğinde boğulacak gibi hissediyordum Benim için benden vazgeçmişti. Benimi için benim karşıma gelmişti. Benim için kendi hayatından vazgeçmişti. Bu nasıl bir sevgiydi.

"Bırak, elini keseceksin." dememe kalmadan elini kesip iç çelince yüzümü buruşturarak yanına gittim. Elini tuttuğumda kendine çekerken "Ver şu elini." diyerek elini daha sıkı kavradığımda yüzünü buruşturarak camı kesliğine baktı. Ufakık kesik onun canını yakarken benim olmeme neden oluyordu. Kalkıp kendini nasıl tehlikelere atmıştı birde. Kesğin içinde cam olup olmadığına bakarken yüzümdeki acıyı saklayamıyordum. Banu şaşkın bir ifadeyle bakan Elif'i kolundan tutup kaldırdım. Banyoya gidip elini suya tuttuktan sonra havluyla kurulayıp dolabında yarabandı ararken Elif'in beni dikkatlice izlediğini hissediyordum. Kesilen yeri sardıktan sonra yara bandının üzerine ufak bir opüçük bıraktım. Elif'in yanaklarını sessizce çizen yaş, benim yüreğimde gürültüyle yankılanıyordu. Derin bir nefes alıp onu kendime çekip sarıldım. İç çekerek ağladığını titreyen ufakık bedeninden anlarken, ah be mavi gözlüm, diyerek kollarımı daha çok sıkılaştırdım. Başının üstüne çenemi koyduktan sonra, sakinleşmesi için yavaşça saçlarını okşarken, kollarını bedenime doladı. Bu anları yaşamayalı o kadar çok zaman olmuştu ki...

"Sana çok kızgıyım." dediğinde, titrek bir nefes alırken "Ama kendime daha çok..." deyip başını öptüm. Çocuk gibi ağlayarak konuşmaya çalışması gülümsememe neden olurken dudaklarımı alnına koyup konuşması bitene kadar sessizce bekledim. "Demir... Ben... Gerçekten çok özür dilerim... Ben sana... Anlatmak istedim ama seni öldürmekle tehdit etti... Korktum... Bana bir şey olmasından çok senin başına bir şey... Gelecek diye çok korktum... Ben..."

Daha fazla konuşmanın bir anlamı olmadığını fark eder-

ken "Yatalım mı?" diye sorunca benden ayrılıp gözlerini sı-
lerek "Gitmeyecek misin?" deyince başını hayır anlamında
salladım. Burnunu sildiğinde yüzündeki tebessüm içimi sıca-
cık yaptı. "Yatalım o zaman." Bana aldığı eşofmanları dolap-
tan çıkarıp uzatırken üzerimdekileri çıkartıp elinden aldım.
Yanakları kızarak bana bakmamaya çalışmasını bile öze-
leştim. Utana sıkıla üzerimdekileri çıkarırken yatağa yatıp ra-
hatça soyunması için gözlerini kapattım. Yatağa girdiğini
hissedince gözlerimi araladım. Elif çekinerek bana doğru yan
yatarken bende ona doğru dönüp kolumu başımın altına al-
dım. O kadar masumdu ki... Bembeyaz teni, ağlamaktan kı-
zarmış gözleri, hafif aralık kırmızı dudakları titrek nefesleriyle
tam bir çocuk gibiydi. Ayıcıklı pijamalarını unutmayalım...
Tek elimle onu belinden tutup kendime çekerken nefesini tut-
ması gülümsememe neden oldu. Dudaklarına ufak bir öpücük
bıraktığımda saniyesine karşılık almam onunda beni ne kadar
özlediğini belli ediyordu. Bir süre sonra ellerim pijamasının al-
tında teninde dolaşırken onu sırt üstü yatağa yatırıp üzerine
çıktım. Ellerini saçlarımda ve boynumda dolaştırması onu daha
istekli öpmeme neden olurken saçlarımı çekmesiyle hafifçe inle-
yip dudağımı ısırdım. Bu kızda ne vardı bilmiyorum, ama kesin-
likle sevişirken kendimi tutmam için beni çok zorluyordu. Ku-
lağının arkasından boynuna doğru dudaklarımı kaydırdığımda
başını geriye doğru atarken zevk aldığını fark etmem hoşuma
gitmişti. Bir elim bacağında diğeri saçlarının arasında dolaşır-
ken dudağımı dişlemesi içimdeki bir şeyleri harekete geçiriyor-
du. Teni beni kendine çağırırken kokusu başımı döndürüyordu.
Pijamasının üstünü sıyırmaya başladığımda kolumdaki elinin
kasıldığını hissederken hafifçe uzaklaşıp gözleri kapalı olan Elife
baktım. Yüzündeki ifade ne kadar zevk alıyormuş gibi dursa da
rahatsızlığı daha ön plandaydı. Aklına o iğrenç olayın geldiğini
anlayarak yanına uzandığımda, gözlerini açıp telaşla bana bak-
tı. Dudaklarına ufak bir öpücük bırakıp "Sen ne zaman hazır

hissedersen..." diye fısıldayıp burnunu öptükten sonra belinden kendime çekip koluma yatırdım. Derin nefesleriyle ellerimi sırtında dolaştırmaya başladığımda "Bir şey mi yazıyorsun?" diye sordu. "Hı hım" dedim onun gibi. Kıkırdayarak "Baştan yaz." deyince alnımı öpüp o kusursuz sırtında zevkle parmaklarımı dolaştırmaya devam ettim.

"Nefes gibi muhtacım sana."



Sabah gördüğüm manzara karşısında gözlerimi tekrar tekrar yumup açarken, rüyada olamam değil mi, diye düşünmeden edemedim. Demir yanımdaydı ve biz sarmaş dolaş uyuyorduk. Aklıma akşam yaşadıklarımız geldiğinde kalbimin sıkıştığını hissederek derin bir nefes aldım. Kâbus bitmiş miydi? Yoksa yeni mi başlıyordu? Tam her şey düzeldi derken tepe taklak olmamız ne kadar zamanımızı alırdı? Ellerimi Demir'in kaslı kollarında yavaşça dolaştırırken beni kendine daha çok çekmesiyle kıkırdadım. Bu hareketi her zaman çok hoşuma gidiyordu. Burnunu saçlarıma yaklaştırarak derin bir nefes çektikten sonra yavaşça gözlerini araladı. "Günaydın sevgilim."

Bir kelime insanın kalbini bu derece hızlı attırabilir miydi? 'Sevgilim mi, desem yine inkar edecekti. Sevgili miyiz, diye düşünsem yine bir şeyler tersine dönecekti. Bu büyüünün bozulmasından o kadar korkuyordum ki "Eğer yine benden uzaklaşacaksan günaymasın uyanmayalım Demir." dedim. "Artık çok geç." diyerek hızla yataktan kalktığında kalbim güm güm atarken dönüp eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Uyandık ve üzgünüm sevgilim. Ömrünün sonuna kadar bu adamı çekmek zorundasın."

Demir o cennet gülüşünü yüzüne takarak yürümeye başladığında "Döndüğümde yatakta olursan birdaha seni o yataktan çıkartmam." deyince yanaklarım kızarak ya-

avaşça doğruldum. "Banyo yapacaksan havluların yerini biliyorsun." diye bağırdığımda "Biliyorum" diye karşılık vermesi gülümsememe neden olurken, Allah'ım rüyaysa mümkünse uyanmadan öleyim, diyerek ayağa kalktım. İçeriden su sesi gelmeye başladığında Demir'in olmamasını fırsat bilip hemen üzerimdekilerden kurtularak formamı giyerken su sesinin kesilmesiyle yavaşça banyoya doğru yürümeye başladım.

Beline sardığı havluyla dışarı çıktığında dudaklarımı dişlediğimi fark ederken "Olamaz ya. Resmen giyinişini kaçırmışım." demesi yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Yanıma gelip ıslak vücuduyla beni kendine çektiğinde "Demir ıslaksın." dedim. Demir ufak bir kahkaha attıktan sonra alnımı öpüp odaya doğru yürümeye başladı. Banyoya girip aynadaki buharı sildim. Saçlarımı tarayıp tepeden bir balerin topuzu yaparken "Hazırsan çıkalım." diyen Demir'le irkildim. Kesinlikle erkekler hazırlanma konusunda ışık hızını bulmuşlardı. "Forman yok." dedim. İmalı bir şekilde bana bakarken dudaklarımı çizgi haline getirip "Hımm... Arabanın bagajında." deyince "Akıllı sevgilim" demesi kalbimde bir şeylerin kolbastı oynamasına neden oldu.

Kitaplarımı çantama alelacele doldurup telefonumu elime aldım. Şarjının az kaldığını görünce şarj aletini de çantama soktum. Salonun önünden geçerken karşılaştığım manzara, aklıma Demir'in sinirli halini getirince koşar adım evden çıktım. Demir üzerine geçirdiği gömleği ve kravatıyla arabasının bagajını kapatırken dünle hiç alakası olmayan hali birazda olsa rahatlamama neden oldu. Yanına gittiğimde beni baştan aşağı süzüp "Gerçekten bu etek bu kadar kısa olmak zorunda mı?" diye sormasıyla kaşlarım havaya kalktı. "Kıskanç bir Demir Kara" deyince yanıma gelip çenemden tutarak "Sadece onun olanı par-

laşmayı sevmeyen bir Demir Kara" diye fısıldamasıyla bir anlığına nefesimi tuttum. Onun olanı! Ben, onun muydum yani? Peki, en çok istediğim şey, neden şu anda beni mutlu etmiyordu? Onun oldum. En sonunda onun oldum.

"Gidelim mi? Çok açım." demesiyle gözlerimi açıp "Dejavu" deyince Demir gülümseyip "Hadi" diyerek arabaya oturdu. Yola çıktığımızda yine o sahil kenarındaki kafeye gideceğimizi düşünürken kendimizi okulda bulunca birazda olsa hayal kırıklığına uğradım. "Derse geç kaldım diye mızızlanman yerine adam akıllı kahvaltı edelim istedim." dedi. Oda o günü unutmamıştı.

Otoparka girdiğimizde çetenin gözleri üzerimize toplanınca tüm iştahımın kaçtığını hissettim. Her ne kadar son zamanlarda çok fazla gözüme batmasalarda beni dikkatli izledikleri zaman her birinin yüzüne yumruk atmak istiyordum. Ömrüm boyunca bana yaşattıkları şeyi unutmayacaktım. Buna rağmen sırf sevdiğim adam için bazı zamanlar onlara katlanmak zorundaydım ve bu benim hayattaki en zor sınavımdı.

Arabadan indiğimizde Demir "Biri bize iki çay iki tost kapsın." diye bağınca Kaan "Hemen" diyerek kantine doğru koşmaya başladı. Demir, yanıma gelip elimi ellerinin arasına aldığı anda düşüncelerimden sıynılırken parmaklarımızı birbirine sıkıca kenetlemesi, afallamama neden oldu. Arkamızdaki çetenin fısıltıları kulaklarıma dolarken ellerimin stresten terlediğini hissediyordum.

"Ne yani Effy ile..."

"Demir elini tuttuğuna göre..."

"Biz yüzüne nasıl bakarız abi, nasıl yengedeceğiz. Onu geçtim bütün olanları..."

"Şşşş... Abi onu bunu bırakın, Esra geliyor."

Başımı çevirdiğimde bize doğru hırsıyla yürüyen Esra'yı görünce elimi çekmeye çalışsamda Demir daha sıkı kav-

rayarak banka oturup beni yanına çekti. "Demir bu ne demek oluyor?"

Demir "Sen bana hesap mı soruyorsun?" dediğinde sesinin sakinliği bile ürpermeme neden olurken, Esra canına susamış gibi "Evet" diyerek gözlerini bana çevirdi. Bakışlarındaki iğrenme duygusuyla tekrar Demir'e dönüp "O kadar özel zamanlarımızdan sonra" demesine kalmadan Demir yanımdan kalkarken aklıma seviştikleri geldi. Sırf bana inat olsun diye şu kıza dokunmuştu. O kız Demir'i öpmüştü, onun olmuştu. "Sakin bir kelime daha etme!"

Esra'nın gözlerinde bir anlık parlama hissederken "Ne o Demir? Korkuyor musun yoksa? Neden? Benimle sevişirken korkusuzdun. Hiçbir şeyi umursamıyordun. Ups... Yoksa sen Effy'e birlikte olduğumuzu, beni sabaha kadar nasıl inlettğini anlatmadın mı?" demesiyle yüzüne okkalı bir tokat yemesi bir oldu.

Çıglık atmamak için ellerimle ağzımı kapatırken gözlerimi Esra'nın yanağında kalan beş parmak izinden ayıramıyordum. "Sana tek bir kelime daha etme dedim."

Esra yanağını tutup dolu dolu olmuş gözlerini okul bahçesinde gezdirdi. Demir'in "Haddini aştın." demesiyle bakışlarını ona çevirdi. Sonra bana bakıp ağlayarak okula doğru koşmaya başladı. Ben bu kızı tanıyorsam bu iş kesinlikle burada bitmemiştir.

Kaan, Esra'nın yanından hızla geçmesiyle arkasını dönüp baktıktan sonra "Abi Esra neden ağlayarak" derken Bora "Kaan hiç sırası değil." diyerek onu susturdu. Demir, yumruklarını sıkıp olduğu yerden kıpırdamazken aniden çöp tenekesine tekme atınca irkildim. Bu sinirli hali bana geceyi hatırlatmıştı. Arkasını dönüp "Ver şunları!" diye Kaan'a bağırınca Kaan hızla tost ve çayı banka koydu. "Ye." dediğinde sesindeki sertlik elim ayağımın boşalmasına neden olurken, "Ye şunu Elif," diye bağırınca ellerim titreyerek tosta uzandım.

Çayı aldığım da titreyen ellerim yüzünden bardak elimden kayıp kaynar çay bacaklarıma dökülünce çığlık atarak ayağa kalktım. “Bir çayı içmekten aciz misin?”

Demir’in bağıırışı ve bacaklarımdaki acıyla gözlerim dolmaya başlarken ağladığımı göstermemek için okula doğru yürüyordum ki Demir hızla kolumu kavradı. “Nereye?”

“Bırak!”

“Elif sana nereye dedim!” Sesindekisinir ve tehditkâr ton umurumda bile değildi. Yine her şeyi tersine döndürmüştü işte. Bize mutlu olmak haramdı. Bunu şu anda çok iyi anlıyordum. Burak “Abi kızın bacağı yandı. Bıraksana. Belli ki tuvalete gidecek. Baksana su toplamak üzere...” dediğinde Demir gözlerini kısıp Burak’a dönerken kolumu daha çok sıktı.

“Sen Elif’in bacaklarına mı bakıyorsun lan?”

“Yok abi.” derken “Senin gözlerini oyarım Burak.” diye sözünü kesince “Afedersin abi.” diyerek başını önüne eğdi. Sinirle bana dönüp bacaklarıma baktıktan sonra kolumdan okula doğru çekelerken “Canımı acıtıyorsun.” diye bağırmam umurunda bile değildi. Revire girdiğimizde kolumu bırakıp ecza dolabına doğru ilerlerken “Otur!” deyince “Ben hallederim.” dedim.

“Elif beni ikiletmekten vazgeç.” Demir’in sesi ufak odada yankılanırken ağlamamaya gayret ederek sedye-ye oturdum. Yanıma gelip elindeki kremi açarken korkarak yüzüne bakınca gözlerinde sinir ve acı karışımı bir ifade olduğunu gördüm. Esra’yla birlikte olduklarını bilmediğimi mi sanıyordu, yoksa Esra’nın bunu tekrar dile getirdiğinde yaşadığı pişmanlıktan dolayı mı bu kadar sinirliydi? Kremi yavaş ve nazik bir şekilde yarık yerlere sürmeye başladığında, dengesiz, diye bağırmak isterken, ben bu hallerine nasıl alışacağım Demir,

diye düşünüp suratını buruşturdum. "Çok acıyor mu?"
"Hayır."

Kremisürüpellerini yıkadıktan sonra "Hadi çıkalım." diye yince yavaşça ayağa kalkıp Demir'in arkasından yürümeye başladım. Bacaklarımdaki yanık sızısı daha ilk dakikadan geçerken, kalbimdeki sızının nasıl geçeceğini bilmiyordum. Bahçeye çıktığımızda Önder ve Gökhan'ın okula geldiklerini görünce yavaş adımlarla onların olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Demir'in sinirini çekeceğime Önder'in azarını işitirdim daha iyi. Demir adımlarını yavaşlatıp benim tarafıma bakmadan durduktan sonra başını iki yana sallayarak yürüyünce "İnsan bir bakar, nereye gidiyorsun der, tostun soğudu gel ye öyle git der, dengesiz." diye söylenesöylene yürümeye devam ettim. Gökhan beni gördüğü gibi ayağa kalkıp "Effy" diye yanıma koşturunca "Sorun yok. Sadece çayla biraz hasır neşir oldum." dedim. "İyi misin? Hemşireye gösterdin mi?" "Gökhan sakın olur musun? Alt tarafı ufak bir yanık... İyiyim." Şu anda Gökhan'ın yerinde olması gerekirken hiç umursamadan bahçeyi izleyen Önder'in yanına oturdum. Muhsin olaylarından dolayı onu çok uzun zamandır ihmal ediyordum. Gökhan'la sıkı fıkı olmamızın canını sıkıldığını her fırsatta belli ediyordu. Sanırım dün hiçbir açıklama yapmadan Gökhan'la yanından ayrılmanız bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Darıldın mı cicim bana?" diyerek bacaklarımın acısını umursamadan Önder'e birazcık kaydım. "Hiç bakmıyorsun bu yana..." Biraz daha kayıp "Darıldıysan barışalım" diyerek hafifçe onu ittirdikten sonra "Kumru gibi koklaşalım." derken iyice Önder'e yapıştım. Küçüklükten beri birbirimize küstüğümüz zaman yaptığımız hareket, yine omuz gülümsetmeyi başarmıştı; ama o inatla dudaklarını birbirine bastırarak ciddi durmaya çalışıyordu. "Hadi ama..."

“Sana k s m.” dediğinde ağzımın aralanmasını engelleyemezken “Gerçekten mi?  ocuk gibi k secek miyiz yani?” dediğimde bana döndü. Gözlerindeki ifade durumun ciddi olduğunu gösteriyordu.”Effy, bize n’oldu söyler misin?” diye sorduğunda kaşlarını çatarak “Ne olmuş bize?” diye sorunca  nder kafasını bahçeye doğru çevirip alayla kakhaha attıktan sonra tekrar bana döndü.

“Buraya el ele geldiğin adamlarla ne zaman barıştığını bilmiyorum. En son seni Gökhan’labırakıp sabah Demir’le buluyorum ve ikisiyle de ne yaşadığını bilmiyorum.” dediğinde “ nder ben çok özür dilerim.” derken sözümü kesercesine ayağa kalkıp önüme geçti.

“ z r dilediğinde her şey hallolacak mı Effy? Ben senin yanında olabilecek miyim? Yaşadıklarını anında  ğrenebilecek miyim? Dileme Effy, benden özür falan dileme. Her şeyi yapıp ettikten sonra hiçbir şey olmamış gibi karşıma geçip özür dileyerek seni affetmemi bekleme! Ben seni o adamlardan uzak tutmak için bu okula kaydolurken meğer kendimden uzaklaştırmışım farkında değilim.” diye bağırınca gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı.

“B-ben...” dediğimde “Hala  z r dilemeye çalışıyorsun.” diyerek ellerini yüzünde dolaştırdıktan sonra “Benden bu kadar” deyince hızla ayağa kalktım. “ nder...”

“Buraya kadar Effy, yeni sen umurumda bile değil. Eski arkadaşım gelene kadar hayatında yokum. Eğer gelmezse de yeni hayatında ona mutluluklar... Benden bu kadar! Sakın eski Effy olmadan beni arama...” deyip Gökhan’a dönerek “Görüşürüz.” dedi ve arkasını dönerek otoparka doğru yürümeye başladı. Hı kırıklarına engel olamazken Gökhan bana sıkıca sarıldı. Sırtımı okşarken  nder’in gitgide uzaklaşması daha çok ağlamama neden oldu. Her adımımda benden bir şeyler eksiliyordu. Her adımımda nefesim kesiliyordu. Arkasından koşup dur, diye bağırmak

diye düşünüp suratımı buruşturdum. "Çok acıyor mu."
"Hayır."

Kremisürüpellerini yıkadıktan sonra "Hadi çıkalım" diye yavaşça ayağa kalkıp Demir'in arkasından yürümeye başladım. Bacaklarımdaki yanık sızısı daha ilk dakikada geçerken, kalbimdeki sızının nasıl geçeceğini bilmiyordum. Bahçeye çıktığımızda Önder ve Gökhan'ın okula geldiklerini görünce yavaş adımlarla onların olduğu tarafta doğru yürümeye başladım. Demir'in sınırını çekerek Önder'in azarını işitirdim daha iyi. Demir adımlarımı yavaşlatıp benim tarafıma bakmadan durduktan sonra bizi yanı sıra iki yana sallayarak yürüyünce "İnsan bırakmaz der, tostun soğudu gel ye öyle git der dengersiz." diye söylenesöylene yürümeye devam ettim. Gökhan beni gördüğü gibi ayağa kalkıp "Effy" diye nima koşturunca "Sorun yok. Sadece çayla biraz har neşir oldum." dedim. "İyi misin? Hemşireye gittin mi?" "Gökhan sakın olur musun? Alt tarafı ufak ben nık... İyiyim." Şu anda Gökhan'ın yerinde olması gerekirken hiç umursamadan bahçeyi izleyen Önder'in yanına oturdum. Muhsin olaylarından dolayı onu çok üzünce umursamamıştım ihmal ediyordum. Gökhan'la sıkı fıkı olmaması canını sıkıldığını her fırsatta belli ediyordu. Sanırım da hiçbir açıklama yapmadan Gökhan'la yanından ayrıldığımız bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Darıldın mı cicim bana?" diyerek bacaklarımdan umursamadan Önder'e birazcık kaydım. "Hiç bakmıyosun bu yana..." Biraz daha kayıp "Darıldıysan bahçeye diyerek hafifçe onu ittirdikten sonra "Kumru gibi koşuyordum." derken iyice Önder'e yapıştım. Küçüklükten beri birimize küstüğümüz zaman yaptığımız hareket, yine de gülümsetmeyi başarmıştı; ama o inatla dudaklarını bütüne bastırarak ciddi durmaya çalışıyordu. "Hadi ama

"Sana kusum." dediğinde ağzının aralanmasına engel-
leyemezken "Gerçekten mi? Çocuk gibi kusecek meyuz
varı?" dediğinde bana dondu. Gözlerindeki ifade duru-
mun ciddi olduğunu gösteriyordu "Effy, bize n oldu soy-
ler misin?" diye sordugunda kaşlarını çatarak "Ne olmuş
bize?" diye sorunca Onder katasını bahçeye doğru çevirip
alayla kahkaha attıktan sonra tekrar bana dondu

"Buraya el ele geldiğin adamla ne zaman tanıştığını
bilmiyorum. En son seni Çakhan labıralup sahah Demirle
buluyorum ve ilüsiyle de ne yaşadığını bilmiyorum." de-
diğinde "Onder ben çok özür dilerim." derken sözünü
keercemeine ayağa kalkıp önüne geçti

"Özür dilediğinde her şey hallolacak mı Effy? Ben onun
yanında olabilecek miyim? Yaşadıklarını arında öğrenme-
lecek miyim? Dileme Effy, benden özür talan dileme. Her
şeyi yapıp ettikten sonra hiçbir şey olmamış gibi karşına
geçip özür dileyerek seni affetmemi bekleme! Ben onu o
adamlardan uzak tutmak için bu okula kaydettikten me-
ğer kendimden uzaklaştırmışım farkında değilim." diye
bağırınca gözyaşlarını yanaklarından süzülmeğe başladı

"B-ben." dediğimde "Hala özür dilemeye çalışıyo-
sun." diyerek ellerini yüzünde dolağıtırdıktan sonra "Ben-
den bu kadar" deyince huzla ayağa kalktım "Onder."

"Buraya kadar Effy, seni sen umurumda bile değil. Eski
arkadaşım gelene kadar hayatında yokum. Eğer gelmezse
de seni hayatında ona mutluluklar. Benden bu kadar!
Sakin eski Effy olmadan beni arama." deyip Çakhan'a
donerek "Görüşürüz." dedi ve arkasını dönerek otuparka
doğru yurumeye başladı. Hiçkünklenme engel olamaz-
ken Gokhan bana sıkıca sarıldı. Sırtımı okşarken Onder'in
gıgıde uzaklaşması daha çok ağlamama neden oldu. Her
adımında benden bir şeyler ekuliyordu. Her adımında ne-
fesim kesiliyordu. Arkasından koşup dur, diye bağışmak

istiyordum, ama bacaklarımda koşacak derman kalmamıştı. Önder gıdıyordu ve ben en yakın arkadaşımı hayatımda ilk kez kaybetmiştim.



Tüm ders boyunca Önder'in yerine bakıp gözyaşlarımı tutmaya çalışırken, dersin bittiğini Demir'in elimi sıkıca tutmasıyla anladım. "Kalk!" dediğinde bütün sınıfın özellikle Esra'nın bakışları bize dönerken "Nereye?" diye sordum güçsüzce. "Bundan sonra ben nereye gidersem sen oraya geleceksin."

Bu düşünce ne kadar hoşuma gitse de Demir'in gittiği yerler aklıma geldiğinde içimde bir şeylerin akıp gittiğini hissettim. "Okul var ama." dediğimde çantamı diğer eline alırken "Bize yok. Hadi." demesiyle ayağa kalktım. Demir beni sınıftan çekeleyerek çıkartırken güç bela Melek'e dönüp "Seni arayacağım." diye bağırabilmişim.

"Kafamı allak bullak ettiğini biliyor musun?" dediğimde dengesizliğini kastederken "Sende benim" demesiyle gözlerimi açarak peşinden yürümeye devam ettim. Benim ne dengesizliğimi görmüştü ki. O, sabah güneşliyse akşam yağmurluydu. Ben ise ya güneşliydim ya da yağmurlu. Üstelik onun yaptıkları kalbimde gökkuşağı oluştururken, benimkiler onda fırtınalara neden oluyordu. Arabaya binip bilindik yollardan tanıdık bir sokağa girdik. "Bu saatte kulüpte ne işimiz var?" diye sorunca "İn." dedi. Vedat abi bizi kapıda karşılarırken "Demir Bey, dün gece babanız uğradı. Kulübe gelmediğinizi duyunca biraz sinirlendi." dedi. Demir düşünceli bir şekilde başını sallayarak elimden tutup beni kulübe doğru sürükledi.

İçeri girdiğimizde "Sen odaya geç. Ben işlerimi halledip geleceğim. Şifre: Duru." deyince itiraz etmeden kendimi loş koridora attım. Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki yalnız kalıp uyumak benim için en iyisiydi.

Şifreyi girip odaya girdiğimde her şeyin bıraktığım gibi olması gülümsememe neden oldu. Ağır adımlarla ilerleyip yatağa oturduğumda bir süre sessizce gözlerimi odada gezdirdikten sonra kendimi sırt üstü yatağa attım. Ağlamaktan gözlerim, düşünmekten beynim, yokluğundan kalbim yorgundu. Nasıl bu hale gelmiştik? Daha doğrusu neden gelmiştik? Onu kırdığımı biliyordum, ama ona bile söyleyemeyeceğim şeyler yaşıyordum.

Onu bu hale sokan Gökhan'ın yakınlığı mıydı, yoksa her şeyin kendisiyle bağlantılı oluşu mu? Ayakkabılarımı çıkartıp Demir kokan yastıklara sarılarak gözlerimi kapattığımda tek istediğim, şu son günleri unutabilecek bir uyku çekmek ve uyandığımda Önder'le eskisi gibi olmaktı.



Kulübe geldiğimizden beri salak ve saçma hesap işleriyle uğraşmaktan beynim kazana dönmüştü. Akşam babamın neden geldiğini bilmesemde şu anda bunun nedenini öğrenecek gücü kendimde hissetmiyordum. "Benden bu kadar." diyerek ayağa kalktığımda Bora "Nereye abi?" diye sorunca "Bu gecelik ortam size emanet. Ben odada olacağım." dedim. Cem imalı bir şekilde güldüğünde gözlerimi kısıp "Kafandan o siktiğimin düşüncelerini at. Sizin şerefsizliğiniz yüzünden sevdiğim kadına adam akıllı dokunamıyorum bile hayvan herifler!" diye bağırınca hepsi başlarını önlerine eğdi. "Biri ölmediği sürece beni çağırmayın." diyerek çalışma odasından çıkıp kulübe girdikten sonra merdivenleri hızla tırmanıp loş koridorda koşar adım ilerledim. Kapıyı açtığımda loş ışıktaki uyuyan Elif'i görünce gülümseyerek, kapıyı usulca kapattım. Ağır adımlarla yanına yürüdüğümde kendini kasarak uyumuş olması korunmaya muhtaç gibi hissettirirken, bugün yaptığım şeyler aklıma geldi. Hiçbir suçu yokken sırf kendime olan sinirimi ondan çıkarmıştım. Yine! Gökhan denen çocukla yakınlaşmaları çıldırtacak gibi hissettirirken, bana verdiği cevaplar bu hissimi geçirmeye hiç yardımcı

istiyordum ama havalarınmda koyacak derman kalmı-
mıştı. Ünder gidiyordu ve ben en yakın arkadaşımı hay-
atımda ilk kez kaybetmiştim.

★ ★

Tum ders boyunca Ünder'in yerine bakıp gözyaşları
tutmaya çalışırken, dersin bittiğini Demir'in elimi sıkı-
tmasıyla anladım. "Kalk!" dediğinde bütün sınıfın oza-
laklı Ebra'nın bakışları bize dönerken "Nereye?" diye so-
dum güçsüzce. "Bundan sonra ben nereye gidersem sen
odaya geleceksin."

Bu düşünce ne kadar hoşuma gitsede Demir'in gitti-
verir aklıma geldiğinde içimde bir şevlerin akıp gittiği-
hissettim. "Okul var ama" dediğimde çantamı diğer eline
alırken "Bize yok. Hadi" demesiyle ayağa kalktım. Demir
beni sırtından çekeleverek çıkartırken güç bela Melek'e dö-
nüp "Seni arayacağım" diye bağırabilmişim.

"Karamı allak bullak ettiğini biliyor musun?" de-
diğimde dengesizliğini kastederken "Sende benim" deme-
siyle gözlerimi açarak peşinden yürümeye devam ettim.
Benim ne dengesizliğimi görmüştü ki. O, sabah güneş-
liyse akşam yağmurluydu. Ben ise ya güneşliydim ya da
yağmurlu. Üstelik onun yaptıkları kalbimde gökkuşak
oluştururken, benimkiler onda fırtınalara neden oluyor-
du. Arabaya binip bilindik yollardan tanıdık bir sokak
girdik. "Bu saatte kulupte ne işimiz var?" diye soruna
"In" dedi. Vedat abi bizi kapıda karşılarırken "Demir Ber-
du'nun gece babanız uğradı. Kulube gelmediğinizi duyuna
biraz sınırlandı" dedi. Demir düşünceli bir şekilde başını
sallayarak elimden tutup beni kulube doğru sürükledi.

İçeri girdiğimizde "Sen odaya geç. Ben işlerimi halle-
dip geleceğim. Şifre: Duru." deyince itiraz etmeden ken-
dümü koş kondora attım. Kendimi o kadar yorgun hisse-
diyordum ki yalnız kalıp uyumak benim için en iyisiydi.

Şitreyi girip odaya girdiğimde her şeyin bıraktığım gibi olması gülümsememe neden oldu. Ağır adımlarla ilerleyip yatağa oturduğumda bir süre sessizce gözlerimi odada gezdirdikten sonra kendimi sırt üstü yatağa attım. Ağlamaktan gözlerim, düşünmekten beynim, yokluğundan kalbim yorgundu. Nasıl bu hale gelmiştik? Daha doğrusu neden gelmiştik? Onu kırdığımı biliyordum, ama ona bile söyleyemeyeceğim şeyler yaşıyordum.

Onu bu hale sokan Gökhan'ın yakınlığı mıydı, yoksa her şeyin kendisiyle bağlantılı oluşu mu? Ayakkabılarımı çıkartıp Demir kokan yastıklara sarılarak gözlerimi kapattığımda tek istediğim, şu son günleri unutabilecek bir uyku çekmek ve uyandığımda Önder'le eskisi gibi olmaktı.

★ ★

Kulübe geldiğimizden beri salak ve saçma hesap işleriyle uğraşmaktan beynim kazana dönmüştü. Akşam hababının neden geldiğini bilmesemde şu anda bunun nedenini öğrenecek gücü kendimde hissetmiyordum. "Benden bu kadar." diyerek ayağa kalktığımda Bora "Nereye abi?" diye sorunca "Bu gecelik ortam size emanet. Ben odada olacağım." dedim. Cem imalı bir şekilde güldüğünde gözlerimi kısıp "Kafandan o siktiğimin düşüncelerini at. Sizin şerefsizliğiniz yüzünden sevdiğim kadına adam akıllı dokunamıyorum bile hayvan herifler!" diye bağırınca hepsi başlarını önlerine eğdi. "Biri ölmediği sürece beni çağırmayın." diyerek çalışma odasından çıkıp kulübe girdikten sonra merdivenleri hızla tırmanıp loş koridorda koşar adım ilerledim. Kapıyı açtığımda loş ışıktaki uyuyan Elif'i görünce gülümseyerek, kapıyı usulca kapattım. Ağır adımlarla yanına yürüdüğümde kendini kasarak uyumuş olması korunmaya muhtaç gibi hissettirirken, bugün yaptığım şeyler aklıma geldi. Hiçbir suçu yokken sırf kendime olan sinirimi ondan çıkarmıştım. Yine! Gökhan denen çocukla yaklaşmaları çıldırtacak gibi hissettirirken, bana verdiği cevaplar bu hissimi geçirmeye hiç yardımcı

olmamıştı. Çok sarhoş olduğum bir anda Esra'yla yakınlara Elif'i hayal ederek onunla birlikte olmuş, sabah kendime geldiğimde kızı defedip vicdanım ve pişmanlığımınla yalnız kalmıştım. Bu olayın aramızda kalacağını söylememe rağmen tüm arkadaşlarıma anlatacağımı biliyordum ama benim yanımda Elife her şeyi açıklayacak kadar gözünün döneceğini akıl edememişim. Esra'yı gerçekten hafife alıyordum... Ben o sinirle kendimi yarı bitirirken o birde arkadaşımın üzüntüsünü kalbinde taşıyor. Neden kaşga etmişlerdi? Önder otoparka giderken neden bizi tarafa nefretle bakmıştı. Elif'i saatlerce ağlatacak ne demiş olabilir. Neden onun yanında olamamıştım bu anda ve o teselli yine Gökhan'ın kollarında aramıştı.

Kafamdaki düşüncelerle yavaşça Elif'in altından yorgun alırken mırıldanarak kıpırdandı. Uyurken bebek gibi sesler çıkarması yüzünden onu iki kat fazla sarıp sarmalama isteği duyuyordum. Üzerini örtüp yanına uzandığımda yavaşça saçlarını okşarken yüzünün aldığı ifade içimdeki huzuru göğlede. Rüyasında onu üzenleri öldürmenin bir yolu bulunmalı, diye düşünüyordum. Tıpkı Duru'nun huzursuz olduğu gecelerde ona yaptığım gibi Elif'i kendime çekip sırtını göğüsüme yaslayarak Duru'nun en sevdiği şarkıyı mırıldanmaya başladım.

"Yum usulca gözlerini

Uzat üşümüş ellerini

Sakla o masum yüreğini

Zaman gibi sessiz uyu

Bu dünya dipsiz bir kuyu

Pamuktan kalbin solmadan

Hayat yüzüne vurmadan

Uyu... Aşkım uyu... Bu dünya dipsiz bir kuyu...

Uyu melek yüzlüm uyu... Bu dünya dipsiz bir kuyu,"

Şarkıyı söylerken Elif'in rahatladığını hissedince başımı öpük kokusunu içime çekerek gözlerimi kapattım.

"Her şey için özür dilerim sevgilim. Ne olur yaptıklarım yüzünden benden vazgeçme. Seni çok seviyorum."



Burnuma mis gibi kokular dolmaya başladığında ne zaman eve gittiğimi ve ne zaman Melek'in bize geldiğini düşünürken dün gece Demir'in şarkı mırıldanmasının ve beni çok sevdiğini söylemesinin rüya olduğunu düşünmek içimi parça parça ediyordu.

"Hadi ama Melek, menemen yaptığına inanamıyorum." diyerek gözlerimi ovuşturmaya başladığımda "Mis gibi koktu yaaaa" diye bağırınca Melek'in konuşmaması yavaşça gözlerimi aralamama neden oldu. Karşımda Melek yerine âşık olduğum adamı gördüğümde gözlerimi sıkıca yumup tekrar açarken "Rüya değilmiş." dedim. Demir gülümseyerek "Ne rüya değilmiş?" diye sorunca "Sesli mi düşündüm?" diye sordum. Demir başını sallayarak yanıma oturduğunda az önceki olayın şokuyla gözümden kaçırduğım şeyi şu anda fark ediyordum. Demir Kara, elinde bir tepsıyla yatağa kahvaltı getirmişti.

"Bana kahvaltımı hazırladın?" diye bağırdığımda sesimin yüksek çıkmasından dolayı gözlerini sıkıca yumarken "Hazırlattım." dedi. Doğru ya, kendi kulübünde mutfağa girecek halin yok. Hemde adamlarının önünde, diye düşünerek tepsideki kahvaltıya baktım. Her şeyi düşünmüş olmasına mı sevinmeliyim yoksa bunları ağzıma tıkmadan beni rahat bırakmayacağına mı üzülmeliyim diye düşünürken, "Öyle bakarak doyulmuyor sevgilim." demesiyle gözlerimi tepsideki Demir'e çevirdim. Ekmeği menemene bandırıp ağzıma sokunca "Sanırım hiçbir zaman alışamayacağım." dedim ekmeği çiğnemeye çalışarak.

"Neye?" diyerek parmağını yalarken "Dengesizliklerine" deyince tek kaşını kaldırıp bana baktı. Aferin Effy. Her zamanki gibi çok güzel başlayan bir şeyi boka döndürmekte başarıyla ilerliyorsun. Demir tepsiyi yatağa koyarak "Beni dengesiz buluyorsun yani." deyince yalan söyleme-

yi beceremediğim için "Yani... Çoğu zaman" dedim.

Demir çatılan kaşlarıyla ayağa kalkarken "Öyle mi?" demesiyle daha cevap veremediğim üzerime eğilip beni güldürmeye başlayınca kendimi yatağa atıp çılgın atarım katıla katıla gülmeye başladım. "Demek sevgilini dengeleyemezsiniz buluyorsun ha."

"Demiiiiir n'oluuur duur!"

"Hemde çoğu zaman haa!"

"Lütfteen" diye yalvarınca yavaşça durup gözlerime baktı. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken, yüzümdeki anlamsız tebessüm onun gülümsemesiyle anlam buluyordu. Ellerimi yavaşça yanaklarında gezdirdiğimde gözlerini kapatıp avucumun içini öpmesi elimden kalbime bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Bu kadar duygu geçişini bana nasıl yaşatabiliyordu. Üzerimden kalkıp ellerimi tutarak, yataktan kalkmama yardım ederken "Önce kahvaltı, sonrada okul." deyip neredeyse bütün kahvaltım bana elleriyle yedirdi.

"Demir yeter! Bebek değilim ben."

"Benim bebeğimsin."

Kahvaltı bittiğinde duş almak için banyoya giderken bana temiz havlu verip tepsiyi dışarı çıkardı. Hızlı bir duştan sonra havluyu vücuduma sarıp odaya geri döndüğümde, kemerini bağlıyordu. Benim odaya girmemle ayakucumdan başlayıp başımın en üst noktasına kadar gözlerini hayranlıkla üzerimde gezdirirdiğinde, gözlerimi kaçırdım. Kusursuz bir vücudum yoktu. Hele de kurşun izleri ve yanık bacaklara sahipken, ama belli ki Demir bunların hiçbirini umursamıyor ve beni bu halimle bile beğeniyordu.

"Daha fazla böyle durursan sanırım kendime engel olmayacağım."

Yanaklarım kızarak hızlıca eşyalarımı alıp banyoya

dönerken kalbimin yerinden çıkacak gibi atmasına engel olamıyordum. Normalde bir erkeğin bana bakmasına bile tahammül edemezken Demir'in bana dokunması sanki tüm yaralarımı sarıyordu.

Giyindikten sonra saçlarımı tarayıp banyodan çıkarırken, "Hazırım." dedim. Yatakta otumuş telefonunu karıştıran Demir bana baktı.

"Saçların ıslak." diyerek telefonunu yatağa koyup ayağa kalktığı anda "Böyle çok seksisin, ama hasta olursun." dedi ve elimden tutup beni banyoya sürükledi. Kurutma makinasını fişe takarken "Ha sadece hasta olmamam için" dediğinde belli belirsiz gülümseyip makineyi çalıştırarak saçlarımın arasında ellerini dolaştırmaya başladı. Çocukmuşum gibi muamele görmek nedense çok hoşuma gidiyordu. Saçlarım kuruduğunda, o fişi çekerken bende tarakla saçlarımı düzeltiyordum. "Bacağın acıyor mu?" diye sorduğunda, başımı hayır anlamında sallamama rağmen içeri gidip elinde bir kremle döndü. "Yinede sürelim, daha çabuk geçsin."

Önümde diz çöküp bacaklarıma yavaşça kremi sürdükten sonra ufak bir öpücük bırakırken içimin kıpır kıpır olmasına engel olamadım. Arkamdan sarılıp aynada ikimize bakarken "Sanırım artık hazırsın." deyince gülümseyerek başımı salladım. "O zaman hadi çıkalım." diyerek elimi tuttu.



Okulun otoparkına girerken, Esra'nın çeteyle konuştuğunu görünce kaşlarımı çattım. O kadar olaydan sonra hâlâ gidip nasıl onlarla konuşabiliyordu. Bu nasıl bir yüz-süzlüktü. Arabadan indiğimizde Demir, belimden tutup beni kendine çekerek yürürken utansamda elimi beline doladım. Herkesin bakışlarının üzerimize toplanması gerilmeme neden olurken, neden bu kadar dikkatli baktıkla-

anlam veremiyordum. Tamam, okula ilk geldiğimde kız diye bakıyorlardı, Demir'le beraberken okulun en ve en zenginiyle takılıyorum diye bakıyorlardı, ama bakışları hepsinden farklıydı ve ben bir türlü anlam veremiyordum.

Sıra bizim geldiğimizi gördüğünde iğrenir bir ifadeyle sırtını dönüp birkaç sıra ötedeki banka oturdu. Demir, ayağına oturup beni yanına çektikten sonra etraftaki fısıltılar ve bakışlar içimin daha da sıkılmasına neden oldu. Bir süre oturup ayaklarımızı izledikten sonra yavaş yavaş ayağa kalktım. "Nereye?"

"Benim... Şey... Benim tuvalete gitmem lazım." dedi. Ben de hepsi gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdım. Ayağına oturup ayağını kaldırarak hepsini tek tek inceledim.

"Jeee?" Demir "Sen git hayatım." deyince gözlerimi çeteye baktım. Tuvalete gitmenin nesi komikti.

Önce adım girişteki tuvalete girerken kimsenin olmadığını fırsat bilip aynanın karşısındaki halime baktım. Orada dikkatli bakılacak ne vardı. Birilerinin geldiğini düşünürken boş bir kabine girip kapıyı kapatırken gürültü ve sesleri tuvalette yankılandı. Tam zamanında diye düşünürken bir kızın "Şu yeni kız... Effy..." demesiyle eli kapıya dayayıp kızları dinlemeye başladım.

Bir dakika bir dakika, baştan anlat ya anlamadım."

Demir'e yaklaşabilmek için bütün çete ile yatmış işte ben de nesini anlamadım. Anlayacağın saf, masum kızımız bile değilmiş. Demir buna yüz vermeyince intihakışmış. Ondan bir ara okulda yoktu. Demir de vicdani yüzünden tekrardan kendine bir şey yapmasın diye ona ilgileniyor gibi davranmış, en sonunda da kızın hatalarına dayanamayıp istediğini vermiş: Yani kızını vermiş."

Yıllıklarım karşısında bir an nefes alamayacağımı

hissederken bir elim boğazımda diğeri ağzımda dinlemeye devam ettim. "Ee Esra bir şey dememiş mi?"

"Başta çok sinirlenmiş ama 'O kız sadece kullanıp attığım biri, ben sana aşığım.' deyince Demir'i affetmiş."

"E peki şimdi neden yan yana değiller? Demir o kızla okula geldi. Hatta bayağı bayağı yakın geldi."

"Dün tartışırken tokat attı ya. Esra gururuna yediremediği için kendini çekmiş, Demir bir ton af dilemiş ama bizimkisi affetmemiş. Şimdi de Esra'yı kıskandırmak için bu kızı kullanıyormuş işte." dediğinde sinirden gözlerim dönmüştü. Ne demek Demir'e yakın olabilmek için tüm çetenin altına yatıp intihar ettiğim, beni becermesi için yalvardığım, kendimi kullandırmaya izin verdiğim. Bunlar nasıl iğrenç yakıştırmalardı. Kim çıkarmıştı bunları? Kapıyı hızla açtığımda üç kız aynadaki yansıma ile donup kalırken, kapıyı sertçe kapattım. Aynadaki yansıma ben bile korkarken kızlar hızla bana döndü.

"Ne saçmalıyorsunuz siz be?" diye bağırdığımda "Şey... Okul bu dedikodu ile çalkalanıyor, bende arkadaşlanma..." derken üzerine yürüyüp "Kim uydurdu bunu?" diye sordum.

"Ceren ve Esra tuvalette bağıra bağıra konuşmuşlar. Kulaktan kulağa yayılmış. Bende arkadaşlarımdan duydum."

Gözlerimden ateşler çıkarak tuvaletin kapısını çarpıp çıktıktan sonra koşar adım bahçeye çıktım. Sinirden her yerimin uyuştüğünü hissediyordum. Nasıl olur da kendi yaşadığı şeyleri ben yaşamışım gibi anlatırdı? Bu nasıl bir vicdansızlıktı? Bu nasıl bir intikam hırsıydı. Ne yaşadığını bildiği halde, sırf Demir bana yakın diye nasıl böyle bir şekilde öç almaya çalışırdı. Esra'nın oturduğu banka doğru hızla yürürken gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Artık sabrımı taşırılmıştı ve iyi bir dersi hak ediyordu.

Ceren beni fark ettiğinde Esra'yı dürtmesine kalmadan Esra'nın kolundan tutup hızla çekerek banktan kaldırdım.

Bu halimle tam bir Demir Kara kızı olduğumu kanıtlıyordum. Bahçenin ortasına gelip ittirdiğimde dengesini kaybedip yere düşerken üzerine yürüyüp boyalı sarı saçlarını elime doladım. "Ne yapıyorsun sen ya?" bağırışları arasında, saçlarını çekip başını geriye doğru yaslarken "Esra" diye soluyunca "Bırak!" dedi bağırarak. Bütün okul yavaş yavaş etrafımıza toplanıyordu. Beni, hayatta yapmam dediğim kız kavgasına da sokmuştun ya, çek bakalım Elif Sancak'ın dayağını." Demek Demir'e yaklaşılabilmek için bütün çeteyle yattım haa!" diye bağırınca Esra acıyla inledi. "Sonrada benimle ilgilenmediği için intihar etti öyle mi?"

"Bıraksana be!" diye bağırmasını umursamadan saçlarını daha çok çekerken "Sırf bana acıdığı için benimle ilgilendi ve beni becerdi öyle mi Esra?" diye bağırdığımda Esra'nın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

"Ben kullanıp attığı, sense âşık olduğun kızsın ha... Seni kıskandırmak için beni kullanıyor demek. Sen ne alçak, ne aşağılık birisin lan!" diyerek kafasını itip saçlarını bıraktığımda Esra gözyaşları içinde "Böyle yaparak kendini aklayacağını mı sanıyorsun?" diye bağırarak yerden kalktı. Hâlâ nasıl, ne hakla kimden yüz bularak böyle diklenebiliyordu? "Asıl sen aşağılık birisin. Demir'le arama girdin. Onu baştan çıkarmak için elinden geleni yaptın. Sırf ona yakın ol diye bütün çeteyle yattığının duyulmayacağını mı sanıyorsun ha sen?"

"Kızım senin dilini yerinden koparırım." diyerek üzerine doğru yürürken belimden birinin tutmasıyla kim olduğuna bakmadan "Bırak!" diye bağırınca "Effy" diyen sesle Gökhan olduğunu anladım. Ben Gökhan'ın elinden kurtulmaya çalışırken Esra gözyaşlarını silip bana doğru

bir iki adım atarak "Sen, sadece beni kışkandırmak için kullandığı bir fahişesin, ben ise onun kadını. Bunu yediremeyip üzerime saldırmanın bedelini ağır ödeyeceksin." dedi.

Çığlık atarak "Bırak Gökhan!" diye bağırıp kollarının arasında çırpınmaya başladım. "Effy sakın olur musun? Effy!"

"Ne diyor duymuyor musun Gökhan ya... Ne diyor bu?" diye bağırırken kalabalığı yarıp ikimize birden bakan Demir'in Esra'nın yanına doğru yürüdüğünü görünce olduğum yerde durdum. Sanki bir anda bir şeyler, elimin kolumun boşalmasına neden olmuştu. Burada yanına gelmesi gereken kişi benken o Esra'nın yanına gitmişti. Gözyaşlarımın akacağını hissettiğim an, Gökhan'ı itekleyerek kollarının arasından kurtulduktan sonra kalabalığın çekilmesiyle hızlı adımlarla otoparka doğru yürümeye başladım. Kolumda hissettiğim elin soğukluğundan kime ait olduğunu tahmin ederken "Nereye?" demesiyle "Bırak beni. Allah kahretsin, bırak!" diye bağırdım. "Bir tek çetenle zevkine sevişmediğim kalmıştı. Bir de kalkıp onun yanına gittin. Teşekkür ederim Demir... Şimdi git Esra'nın yanına ve beni fahişeliğimle rahat bırak."

Demir kaşlarını çatarak kolumu tekrar kavradığında gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken hiçbir şey söylemeden çekiştirmeye başlamasını engelleyecek gücüm yoktu. Hızla bodruma inip radyoya girdiğimizde Emir CD'leri yerine koyarken "Ne oluyor?" dedi. "Konuşma yapacağım. Okulda olanlarında duyması lazım... Yayına bağlan." Emir hızla sandalyesine oturup bilgisayarda bir şeylere tıkladıktan sonra eliyle söz senin işareti verirken Demir kolumu bırakmadan mikrofona eğildi.

"Açıklama yapmayı sevmem. Bu konuşmayı da yalnızca bir kere yapacağım ve bir daha böyle bir konu açılsa

önce açan kişiyi sonra ona yardım edenlere tek tek gerekeni yapacağım.” Demir’in sesi, tüm okulda yankılanırken boşta kalan elimle gözyaşlarımı sildim. “Benim kim olduğumu az çok tahmin etmişsinizdir, ama ben yinede tekrarlayayım. Ben Demir Kara. Okulda dönen dedikoduları az önce duydum ve eğer benim sabırsız sevgilim izin verseydi o Esra’ya sizin aranızda gerekeni yapacaktım. Anlatılan her şey doğrudur. Bunlar yaşanmıştır. Tek farkla...

Az önce duyduklarınız Esra’nın yaşadıklarının bir hurs uğruna Elif’e yansıtılmasıdır. Daha açık olmak gerekirse Elif yaptı diye anlatılan her şeyi Esra yapmıştır ve benim âşık olduğum kişi Elif’tir. Bir daha kız arkadaşım ile ilgili atıp tutar, dedikodusunu yaparsanız... Atacak bir kalbiniz olmaz... Hadi eyvallah.”

Emir’e kes işareti yaptıktan sonra bana dönerken “Sabırlı olmayı öğrenmelisin.” deyince kaşlarımı çattım. Demek ki Esra’nın yanına gitmesi onu hırpalamak içindi.

Ah Effy, azıcık daha bekleseydin de senin başlattığın işi, Demir layığıyla tamamlasaydı. Demir’in gözlerine bakarken birden aklıma az önce dedikleri gelince içimdeki sinir, balon gibi sönmüştü. Tüm okulun önünde sevgilim mi demişti o? Âşık olduğunu mu söylemişti? Kalbimin yerinde tepindiğini hissederken Demir, belli belirsiz bir tebessümle “Sanırım hiç bir zaman alışamayacağım.” diyerek beni taklit edince “Neye?” diye sordum onun gibi.

Elleriyle boynumu tutup başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı.

“Âşık olduğum kızın şaşırdığında bu kadar tatlı görünmesine”



İki hafta boyunca okula sadece sınavlar için uğrarken geri kalan vaktimi Demir’in zoruyla kulüp odasında piknikleyerek geçiriyordum. Demir elinden geldiğince yanıma uğrayıp yalnızlığıma ortak olmaya çalışsada çoğunluk-

la işleriyle uğraşıyordu. Evimi özlesem de yine Muhsin'in bana ulaşma ihtimalinden dolayı hiçbir yere kıpırdamama izin vermiyordu.

Önder'i o kadar çok özlemiştim ki haftalardır onunla bir kere bile konuşamamıştık. Okulda olduğum sayılı zamanları Gökhan'la geçirirken, benimle göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu. Onun benden uzak kalmak için ekstra çaba sarf etmesi canımı yakarken Demir'le olan mutluluğumu bile doğru dürüst yaşayamıyordum.

Telefonumu elime alıp eski fotoğraflarımıza göz gezdirdikten sonra deli cesaretiyle Önder'in numarasını çevirip telefonu kulağıma götürdüm. Uzun bir çalmadan sonra açan olmayınca bir kere daha denedim. Yine açmadığında, benden bu kadar kolay kurtulamazsın, diyerek mesajlara girerken bir tarafım cevap vermeyecek diye korkuyordu.

Gönderilen: Önder

Bitsin artık bu çile..

Telefon elimde odanın içinde bir süre volta atıp bir yatağa bir koltuğa otururken cevap gelmemesi, ümitlerimin tükenmesine neden oluyordu. Beni unutmuş muydu? Arkadaşlığımızdan bu kadar kolay vazgeçmiş olamazdı. Ama neden mesaj atmıyor derken telefonumun titremesiyle ellerim titreyerek mesajlara girdim.

Gönderen: Önder

Sen ne söylersen söyle...

Mesajı okurken yeni bir mesaj daha gelince kalbimin deli gibi çarpması, şarkıyı devam ettireceği düşüncesinden.

Gönderen: Önder
Bu hayat geçmez böyle...

Yeni bir mesaj gelmeden önce ellerim birbirine dolaşarak yazarken yalvarırım şarkının devamını yollamasın diyordum.

Gönderilen: Önder
*Eğer bildiğimiz sözleri devam ettireceksen.
Yalvarırım şarkının devamını getirme...*

Gözyaşlarım gözlerime toplandığında telefon elimde beklerken duyduğum sinyal sesiyle nefesimi tutarak mesajı açtım.

Gönderen : Önder
*Devamını elim yazsa dilim söylemez,
dilim söylese kalbim kabul etmez..*

Son okuduklarımla sinirlerim boşalınca, gözyaşlarımda akmaya başladı. Titreyen elleriyle Önder'i aramaya başladım. Telefonu açtığı anda "Önder" diye titreyen sese karşılık, telaşlı bir tonda "Effy" deyince "Sinirlerim bozuldu." dememle kahkaha atmaya başladı. Onun kahkahasıyla biraz daha sakinleştiğimi hissettim. Aynı anda "Özür dilerim." deyince bir süre sessiz kalıp yine aynı anda "Önemli değil." dememiz kahkaha atmamıza neden oldu.

"Önder ben gerçekten çok üzgünüm. Söylediklerinde" derken "Neredesin sen?" diye sözümü kesince, fısıltı gibi "Kulüpte" dedim. Önder, derin bir iç çekip "Ne anyorsun orada?" diye sorduğunda, sesindeki ton sakin kalmaya çalıştığını belli ederken "Çok uzun hikâye." dedim, tele-

fonda konuşmak istemediğimi belli edercesine. "Yarım saat sonra kulübün önünde ol." diyerek cevap vermeme izin vermeden telefonu kapattı. Saate baktım. Yarım saati hazırlanmaya değil, Demir'i razı etmeye ayıracağım için hızla banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Üzerimdeki beyaz badinin artık gri olduğunu görünce evden getirdiğim birkaç kıyafeti kurcaladım. Maalesef hepsi üzerimdekiyle aynı kaderi paylaşıyorlardı. Okul formasıyla dışarı çıkamayacağım için Demir'in dolabını açıp tişörtlerinden rastgele birini üzerime geçirirken altıma siyah kotumu giydim. Aynadaki halim kendi kendime kahkaha atma neden oldu. Demir'in tişörtü o kadar büyük olmuştu ki mini bol bir elbiseyi giymiş gibi hissetmiştim. Saçlarımı tarayıp çantamın içine cüzdan ve telefonumu koyduktan sonra derin bir nefes alarak odadan çıktım. Loş koridor boyunca kafamda Demir'e söyleyeceklerimin planını yaparken gördüklerim karşısında kafamdaki her şey uçup gitti.

Locada bizim altı erkeğin aralarına oturmuş altı kızdan bir tanesinin Demir'in üzerine düştüğünü gördüm.

Beni odaya sok, gün yüzü gösterme, kendin burada kızlarla takıl, diye söylenerek merdivenlerden inerken önüme geçenleri ittirdim. Locanın önüne geldiğimde tüm gözler bana çevrilince, erkekler tedirgin olurken kızlar kahkahalarla gülmeye başladılar. Demir'e gözlerimi kısarak bittin sen bakışımı attığım sırada yanında ona sımaşan kız "Bu eziği kim aldı ya içeri? Tipe bak... Abisinin tişörtünü giyip gelmiş. Utanmasa pijamayla gelirmiş." derken, Demir ayağa kalkıp "Abisinin değil," diyerek bana doğru yürüdü. "Sevgilisinin."

Yanıma gelip beni belimden çektikten sonra kıza dönerek "Eğer ezikliğin nasıl bir şey olduğunu tatmak istemiyorsan, Kaybol!" deyince kız sinirle ayağa kalkıp gözlerini kısarak locadan indi. Diğer kızların ağzını bıçak açmaz-

Gönderen: Önder
Bu hayat geçmez böyle

Yeni bir mesaj gelmeden önce ellerim birbirine dokunarak yazarken yalvarırım şarkının devamını yollamıyordum.

Gönderilen: Önder
Eğer bildiğimiz sözleri devam ettireceksen
Yalvarırım şarkının devamını getirme

Gözyaşlarım gözlerime toplandığında telefon elimde beklerken duyduğum sinyal sesiyle nefesimi tutarak mesajı açtım.

Gönderen : Önder
Devamını elim yazsa dilim söylemez
dilim söylese kalbim kabul etmez

Son okuduklarımla sinirlerim boşalınca, gözyaşlarımda akmaya başladı. Titreyen elleriyle Önder'i aramını başladım. Telefonu açtığı anda "Önder" diye titreyen sesime karşılık, telaşlı bir tonda "Effy" devince "Sinirlerim bozuldu." dememle kahkaha atmaya başladı. Onun kahkahasıyla biraz daha sakinleştiğimi hissettim. Aynı anda "Özür dilerim." deyince bir süre sessiz kalıp yine aynı anda "Önemli değil." dememiz kahkaha atmamıza neden oldu.

"Önder ben gerçekten çok üzgünüm. Söylediklerimiz derken "Neredesin sen?" diye sözümü kesince, hızlıca "Kulüpte" dedim. Önder, derin bir iç çekip "Ne anıyorsun orada?" diye sorduğunda, sesindeki ton sakın kalmanı çalıştığını belli ederken "Çok uzun hikâye" dedim.

kada konuşmak istemediğimi belli edercesine. "Yanım saat sonra kulubun önünde ol." diyerek cevap vermemeye izin vermeden telefonu kapattı. Saate baktım. Yanım saati hırlanmaya değil. Demir'i razı etmeye avıracığım için kula banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Üzerimdeki beyaz badinın artık gri olduğunu görünce evden getirdiğim beyaz kıyafeti kurcaladım. Maalesef hepsi üzerimde-
nkte aynı kaden pavylaşıyorlardı. Okul formasıyla dışarı çıkıyordum için Demir'in dolabını açıp tişörtlerinden rasgele birini üzerime geçirirken altına sıvah kotumu giydim. Aynadaki halim kendi kendime kahkaha atma-
ma neden oldu. Demir'in tişörtü o kadar büyük olmuştu ki beni bel bir elbiseyi giymiş gibi hissettirmişti. Saçlarımı tarayıp çantamın içine cüzdan ve telefonumu koyduktan sonra derin bir nefes alarak odadan çıktım. Loş koridor bo-
yunca kafamda Demir'e söyleyeceklerimin planını vaper-
ken gördüklerim karşısında kafamdaki her şey uçup gitti.

Locada bizim altı erkekğin aralarına oturmuş altı kızdan bir tanesinin Demir'in üzerine düştüğünü gördüm.

Beni odaya sok, gün yüzü gösterme, kendin burada uzlarla takıl, diye söylenerek merdivenlerden inerken önüne geçenleri itirdim. Loxanın önüne geldiğimde tüm garib bana çevrilince, erkekler tedirgin olurken kızlar kahkahalarla gulgmeye başladılar. Demir'e gözlerimi kıs-
rak bittin sen bakışımı attığım sırada yanında ona uymayan
tı "Bu ezik kim aldı ya içeri? Tıpe bak. Abisinin tişör-
tünü giyip gelmiş. Utanmasa pijamayla gelirmiş." derken,
Ömer ayağı kalkıp "Abisinin değil," diyerek bana doğru
varıdu. "Sevgilisinin."

Yanına gelip beni belimden çektikten sonra kıza döne-
rek "Eğer eziklığın nasıl bir şey olduğunu tatmak istemi-
yorsan, Kaybol!" deyince kız sinirle ayağı kalkıp gözlerini
kırarak loxadan indi. Diğer kızların ağzını bıçak açmaz-

ken, Bora "Bize katılmaya mı karar verdin Effy?" deyince Demir'in içinde yanan ateşi gözlerinde gördüm. Benim vermem gereken cevabı sevdiğim adam fazlasıyla çetesine vermişti. Bora'nın da aynı ateşi gördüğüne emin olurken ne kadar tedirgin olsamda kızlarla oturdukları için geri adım atmayacaktım.

Fısıltı gibi çıkan sesimle "Ben Önder'le buluşacağım." dediğimde o ateş saçan gözlere maruz kalma sırası bana geçmişti. "Anlamadım?" Anladığımı çok iyi biliyordum, böyle emrivaki yaptığım için birazdan büyük bir kavga edeceğimizi de. Ama Önder'i çok özlemiştim ve bunun için boğazımı temizleyip sesimi daha yüksek ve kararlı bir tona ayarlayarak söylediğimi tekrarladım.

"Önder'le buluşacağım."

"Önder'le buluşacaksın?" dediğinde başımı sallarken "Ne zaman karar verdin buna?" deyince saate bakıp "On beş dakika önce" dedim. Demir'in gözleri yavaş yavaş kısılırken "Sadece haber veriyorsun yani." deyince "İzin mi isteyecektim arkadaşım ile buluşmak için?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Fena olmazdı."

Demir'e inanamıyormuşçasına bakarken elimden tutup beni merdivenlere doğru çekmesiyle "Ne yapıyorsun Demir?" diye bağırırken, bir yandan da elimi elinden kurtarmaya çalışıyordum. İzin almadım diye beni odaya kilitleyecek hali yoktu değil mi?

"Demir"

Olduğu yerde durup bana döndüğünde gözlerimin içine öfkeyle bakarken "Bende geliyorum. Şimdi yürü." deyince ağzım beş karış açıldı. "Demir saçmalama." "Ben gelmezsem sende gidemezsin."

"Şaka yapıyorum de." dediğimde tek kaşını kaldırıp "Şaka yaptığımı hiç gördün mü?" diye sordu. "Demir farkındaysan barış çubuğu uzatmaya gidiyorum. Senin yü-

zünden tartıştık. Şimdi seninle beraber yanına gidersem o barış çubuğunu ne yapar biliyor musun? Benden bunu kabul etmemi bekleme,”

“Senden bir kabul beklediğimi sanmıyorum Elif.”

Derin bir soluk alırken, Demir’i diklenerek razı edemeyeceğimi anladım. Hızla sarılıp başımı göğsüne dayadım. Bir süre hareketsiz kaldığında olduğum yerde kıpırdanınca oflayarak kollarını bana doladı. Başımı kaldırıp çenemi göğsüne dayıyarak ıslak köpek yavrusu gibi bakmaya başladığımda “Hayır” deyince “N’ooooolur...” dedim çocuksu bir sesle.

“Elif bu kadar olaydan sonra seni tek başına dışarı salamam.”

“Yanımda Önder olacak sevgilim. Ne olur. Birkaç saat-çık” dediğimde Demir bana bakıp sinirle soludu. “Lütfen” dememle “İşiniz bittiği gibi beni arayacaksın ve nerede olursan ol gelip seni alacağım” dedi itiraz istemeyen bir ses tonuyla.

“Önder bırakırdı.”

“Elif!”

“Tamam tamam” diyerek dudaklarına ufak bir öpücük koyduktan sonra merdivenlere doğru yürümeye başlayınca gözlerim Demir’i kesen birkaç kıza takıldı. Bu kızların, sevgilisi olan erkek merakına bir türlü anlam veremiyordu. Yuva yıkanın yuvası olmaz kızım sen neyin derdindesin. Kızların kendi çaplarındaki dansları ve tahrik edici dudak ısırma hareketlerine baka baka merdivene bir adım atarken içimi kaplayan, ya ben burada yokken yine az önceki kız gibi biri sevdiğime sımaşırsadüşüncesiyle hızla arkamı döndüm. Demir’in locaya döndüğünü gördüğüm an “Demir!” diye bağırdım. Demir bana doğru dönerken insanları itekleyerek koşup Demir’in kucağına atladım ve bacaklarımı beline doladım. Elleriyle kalçalarımın des-

tekleyerek kucakladı beni. Dudaklarına yapışınca bir anlık şaşkınlık yaşasa da hemen toparlanıp karşılık vermesiy-
le, ellerimi boynunda ve saçlarında dolaştırarak ateşli bir
şekilde öpüşmeye devam ettim. Gelen ısıklı sesleriyle et-
raftaki bakışların üzerimizde olduğunu anlarken yavaşça
Demir'den ayrılıp âşık olduğum adamın gözlerinin içine
baktım. "Şimdi gel de seni bırak." dediğinde dudaklan-
mı ısırp tekrar dudaklarına yapıştıktan sonra "Seni çok
seviyorum Demir Kara." diye fısıldadım ve yavaşça ku-
cağından indim. Demir dudağını ısırp tek eliyle saçlarını
karıştırırken hafifçe gülümseyerek arkamı dönüp seksüel
şekilde yürümeye başladığımda az önceki kızların surat-
nın beş karış olduğunu görmek keyfimi yerine getirmişti.

Demir is mine bakışını attıktan sonra merdivenlerden
tırmanırken Demir'in hala arkamdan bakması bu gece onu
dişi sinek bile yaklaştı etkilenmeyeceğini gösteriyordu.

★ ★

Kulüpten çıktığımda Vedat abiye gülümseyip soka-
ğa göz gezdirirken arabasına yaslanmış beni bekleyen
Önder'i gördüm. İçimdeki özlem duygusuyla koşmaya
başladığımda Önder de beni fark edip birkaç adım attı.

Kucağına atlayıp sıkıca sarıldım. Bir abi gibi beni sar-
dığına derin bir nefes alırken çok uzun zamandır eksik
kalan tarafımın tamamlandığını hissediyordum.

"Çok özledim çokook çokooooook."

"Benim özlemim boyut atladı." dediğinde kıkırdava-
rak Önder'den ayrılırken arabanın kapısını açıp "Atla" de-
yince "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Ağaç evine" dediğinde, ama orada bu konuların hep-
sini nasıl rahat konuşacağız. Annemler her şeyi öğrenir.
diye düşünürken, Önder imalı bir şekilde bakıp "Hadı
ama. Ne kadar zamandır ailenle konuşmuyorsun?" diye
sordu. Demir'le olduğum için çok uzun zamandır derslen-

mı bahane ederek annemlerle ne telefonda konuşuyor, ne de buluşuyordum. "Oldu biraz."

"Belli" dediğinde kaşlarımı çatarken "Sizinkiler bizimkilerle on beş gündür Londra'dalar Effy." diye cevap verince ağzım şaşkınlıkla aralandı. Gerçekten ailemin ne yapıyla ilgili en ufak bir bilgim yoktu. "Hadi bin."

Arabaya binip tanıdık yollardan evimize geldiğimizde sokakların kapalı olmasından dolayı içimi bir huzun kaplayan huzla arabadan inip ağaç evimin merdivenlerini tırmanmaya başladım. İçeri girdiğimde her şeyin bıraktığım gibi olması gulumsememe neden olurken yarıyıl tatilinin ikinci gün evden ayrılmadan önce içtiğim kahvenin kupasının bile aynı yerde olduğunu gördüm. Belli ki benden sonra kimse buraya girmemişti. Kendimi minderlerden binne attığımda Önder de tam karşıma oturdu, bir süre sessizce birbirimize baktık. Onu o kadar çok özlemiştim ki hiç konuşmadan sadece bakmaya bile razıydım. Daha sonra önce ben, sonra o başımızdan geçen tüm olayları ayrıntılarıyla anlatırken en zor zamanlarında en yakın arkadaşımın yanında olamadığım için kendime bir kere daha kızdım. Önder hayatında ilk kez verdiği bir karardan pişmanlık duymuştu ve bir şeyleri geri döndürmek istiyordu. "O zaman neden Melek'le tekrar konuşmuyorsun?"

"Çünkü onun benim gibi hissettiğini sanmıyorum."

"Vay be, hiç konuşmadan nereden anladın bunu acaba? Hani o benim gibi değildi?"

"Geçen gün onu Demir'in çetesindeki bir çocukla gördüm." dediğinde kaşlarım çatılırken "Benzetmişsindir. Melek'in o tiplerle işi olmaz." dedim kendimden emin bir şekilde "Dışardan bakıldığında seninde işin olmaz gibi duruyor ama elebaşının kalbini çaldın." diye cevap verdiğinde utanarak dudagımı dişlerken, Melek'in gerçekten çeteden biriyle görüştüğüne inanmak istemiyordum.

"Ya tamam, haklısın ama Melek ya bu. Başıma geleni ride biliyor. Belki gördüğün gibi bir şey değildir. En azından bunu sormak için bile konuşabilirdin."

"Bir kafede el ele oturmalarının nasıl bir açıklama olur, açıkcası çok merak ediyorum." dediğinde ağzım aralanırken "Kiminle?" diye bağırınca "Bora'ydı sanırım adı dedi. Duyduğum isimle tüm kanımın çekildiğini hissederken kendi kendimi bunun gerçek olmadığına inandırmaya çalışıyordum. Çetenin en pislik elemanıyla Melek Yok artık. Dünyanın sonu gelmiş olmalı. "İmkânsız!"

"Neden?"

"Bora ve Melek'ten bahsediyorsun Önder. Gerçekten aralarında bir şeyler olabileceğini mantığın alıyor mu?"

"Gözümle görünce mantığıma gerek duymadım." dediğinde sesinde bir tutam sitem ve üzüntü sezerken hala kafamda Bora ve Melek'i yakıştırmaya çalışıyordum. Tüm kötü özelliklerini kenara koyduğumuzda Bora gerçekten yakışıklıydı ve Önder'e benziyordu. Hatta bayagı bayagı çok benziyordu. Acaba Melek'in dikkatini böyle mi çekmişti? Bir dakika ya... O çeteden biri Melek'in dikkatini nasıl çekebilir, helede bana yaptıklarını bildiği halde? Eee, o zaman Bora'nın dikkatini mi Melek çekmişti? Bora gibi biri Melek gibi bir kızı ne yapsın ki? Yoksa onada zorla sahip... Yok yok mutlaka kulağıma gelirdi... Allah'ım sen aklıma mukayyet ol. "Neyse ya kendim ettim kendim buldum. Sen kızı tek bırakırsan kurtlar kuzuyu kapar."

"Saçmalama Önder. Mutlaka bir şey olmalı ve ben bunu öğreneceğim. Melek'in o çocukla kendi rızasıyla birlikte olması imkânsız."

Bir süre daha muhabbet edip yaptığım şebekliklerle Önder'i gülümsetebildikten sonra saate baktım. "Önder ben birkaç saatlik izin almıştım. Çok geç olmuş."

"Sen birde o çocuktan izin mi alıyorsun?" dediğin-

ve kışlarının tekrar çatılmasını ellerimle düzeltirken, Bu Muhsin olayından sonra iyice paranoyak oldu. Biz onuda anla." deyince sinirle soludu. "Tamam, kalalım hadi. Seni kulübe bırakır ordan eve geçerim." "Yok sen zahmet etme Demir almaya gelecek."

"Etm saçmalama istersen. Neyin zahmeti. Ben seni bırakırım." dediğinde telefonumu elime alıp Demir'i aradım. "Gerçekten gerek yok. Ters kalıyor evine hem Demir alır" dedim. Bir süre Demir'in gelmesini ağaç evimi kaçıtarak geçerken duyduğumuz sesle hızlıca merdivenlerden indik. Onder'e sıkıca sarılıp vedalaştıktan sonra Demire doğru yürürken yüzündeki rahatsız ifade nedene mutlu hissettiriyordu.

"Gerçekten sana sarılmak zorunda mı?" dediğinde susmasını işaret ederken arkamı dönüp Onder'in bahçeden çıkışını izledim. "Bende evde olduğunuzu söylediğinizde yalnız kalmadığınız için sevinmiştim ama ışıklar olmadı. İma göre kimse yok. Anneler nerde ve onlar yokken neden buraya geldiniz?"

"Demir Bey, siz fazla mı kıskançsınız?" diyerek kollarını beline dolarken, "Soruma cevap ver Elif." demesiyle bu durumdan hoşlanmadığını anladım. "Anneler, Onder'in anneleriyle yurt dışına çıkmış. Ne kadar havır-ı bir evladım değil mi? Bunu bile günler sonra arkadaşlarımdan öğreniyorum. Hazır onlar yokken eskisi gibi ağaç evimde dertleşmek istemiş sadece." dediğimde Demir banyo kaldırıp ağaçların ardındaki eve bakarken "Sen daha önce ağaç evime girmedin değil mi?" diye sordum. Başını banyo anlamında salladığında gülümseyerek elini tutarken "Hadi gel ve Effy'nin gizli dünyasını gör." deyince hiçbir şey söylemeden beni takip etmeye başladı.

Merdivenlerden tırmandıktan sonra evin içini inceledim. "Burası sana benziyor." deyince "Nasıl yani?" diye

sordum. Yavaş yavaş evin içinde dolaşırken “Senin gibi olacak, renkli, çocuksu...” deyince gülümsememe engel olmadım.

Demir, kitaplıkta duran kar küresini eline alıp salladıktan sonra karların düşüşünü izlerken derin bir nefes alıp küreyi eski yerine koydu. Çerçevenlenerek duvara asılmış, çocukluk eserlerim olan resimlere bakarken kahkahalarına engel olamadı. Onu bu kadar mutlu göreceğimi bilseydim daha önce getirirdim buraya, diye düşünürken yanıma gelip elimden tutarak, bir mindere oturup beni kucağına aldı.

“İleride çocuklarımıza bundan daha iyisini yapabileceğimi sanmıyorum.” dediğinde gözlerimi kocaman açarak Demir’e baktım. “Neyimize?” diye sormam, gülümseyerek kollarını bana daha çok dolmasına neden oldu. Doğru mu duymuştum? Ne olur doğru duymuş olayım... Demir, burnunu saçlarımda dolaştırdı. Derin bir nefes alarak kokumu içine çektikten sonra kulağıma eğilip fısıldadı.

“Senin gibi tatlı çocuklarımıza...”

★ ★

Sabah gözümü alarımla değilde güneşle açtığımda, akşam ağaç evde kaldığımızı hatırladım. Demir’in iki buklüm yatışını görünce gülmek için kendimi zor tutarken bir kez daha kısa olmanın avantajını yaşıyordum. Telefonun çalmasıyla Demir gözlerini açmadan bir eliyle cebinden telefonunu çıkarmaya çalışırken diğer eliyle beni kendine daha çok çekti. Belki de Demir Kara için bir ilktim. Hayatında ilk kez sadece sarılarak uyumak ve güne boyluk sarmaş dolaş başlamak isteğini daha önce hiç yaşamadığını ağzından geçirir gibi olmuştu. Telefonunu gözlerini açmadan kulağına götürdüğünde çenemi göğüsüne dayayıp Demir’i izlemeye başladım. “Ne var?”

Demir gözlerini aralarken boşta kalan eliyle yavaşça

yanagımı okşayınca başımı avucuna dayayıp gözlerimi kapattım. "Sadede gel Cem."

Ellerimle yanagımdaki elini tutup avucunun içine öpücükler koyarken biraz olsun sakinleşmesi için dua ediyordum. Cem ne diyorsa belli ki canını fazlaca sıkıyordu.

"Tamam." diyerek teletonunu kapattı. Beni kendine çekecek sanılarak gözlerini yumunca, başımı kaldırıp Demir'e bakmaya çalıştım. "Bana öyle bakmayı kesmezsen gözlerin ters döner" Gözleri kapalıyken bile nasıl baktığımı nereden anlayabiliyordu. "Sende ne olduğunu söyle o zaman."

"Seni ilgilendirseydi bilirdin."

"Ama..." dediğimde Demir sıkıntıyla kollarını gevşetirken yavaşça gözlerini açtı. Bir süre tavanı izledikten sonra benden ayrılıp yattığı yerden doğrularak bağdaş kurarken bir eliyle saçlarını karıştırdı. "Babam" dediğinde bende kalkıp önüne oturdum. Bacaklarımı belinin iki yanına yerleştirirken kalçamdan tutup beni kucagina çekti. Elleri belimde yavaşça hareket ederken sanki fiziken burada ama ruhen başka bir yerde gibiydi. "Bir süredir aramız kötü. İşleri aksatmamdan rahatsız... Dün önemli bir iş vermişti ve ben buraya gelince o işi unuttum. Yapılmadığını görünce çok sinirlenmiş, Cem onu söylüyordu. Bir saat içinde holdingde olacaktım." İlk kez Demir'in bana hesap verdiğine tanık oluyordum. Yavaşça ellerimi saçlarının arasında dolaştırıp "Neden babanın işlerini aksatıyorsun?" diye sorduğumda düşünceli gözlerini gözlerime kilitledi.

"Cevabını bildiğin soruları sorma Elif."

"Doğruluğundan emin olmak istiyorumdur belki." dediğinde derin bir nefes alıp gözlerini benden kaçırınca, ellerimle yüzünü kavrayıp bana bakması için onu zorladım. Gözlerindeki bu ikilem hoşuma gitmezken yavaşça ellerimi tutup yanaklarından çekti.

“Elif, ben kötü biriyim. Doğduğum an bu alnıma yazılmış sanki. Sadece farketmem için bir neden olması gerekiyordu. Hayatımda sen yokken acımasız olmak, babamın verdiği işleri yapmak kolaydı. Ama sen varken tüm önceliklerimin senin üzerine kurulduğunu hissediyorum ve sen böyle bir adamı hak etmiyorsun. Elimden geldiğince sana layık biri olmaya çabalarken babamın istemediği bir adama dönüşüyorum. İkisini aynı anda götüremem Elif. Babamın istediği gibi acımasız biri olmam için senin iyi niyetlik meleşinin kalbimde olmaması lazım.”

Demir’in cümlesiyle yaşadığı ikilemi anlarken “Yani Ya babanı ya ben mi?” diye sorduğumda göz yaşlarımla gözlerime hücum etti. “Ben seçimimi çoktan yaptım. Bunu babam anladı, sen hala anlayamadın mı?” deyince kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. “Ama baban” derken derin bir nefes alıp beni kucağından indirirken “Gitsek mi olacak” diye ayağa kalkmasıyla bu konu hakkında konuşmak istemediğini anladım. Oraya gittiğinde yada bundan sonra ne olacağıyla ilgili aklımda en ufak bir fikir yokken içim nedense korkuyla dolmaya başlamıştı.

İyi şeyler olmayacaktı ve biz maalesef bunları yaşayarak öğrenmek zorundaydık.



Elifi bir dakika bile yalnız bırakmak istemezken babamın aklına onu götüremezdim. Ağaç evden çıktığımızda kulüp önüne gitmek istediğini söyleyince ne kadar itiraz etsemde Melahat dışarı çıkmak için sözleştiklerini ve hazırlanması gerektiğini söylemesi biraz olsun içimi rahatlatmıştı. Yine de her saat başı bulundukları yeri bildireceğine dair söz aldıktan sonra etimden rakıp hızla holdinge doğru yola çıktım. İstanbul’un en sıkıştığım yanı trafiği idi ve cumartesi günü tam anlamıyla Çarşı kencesine dönüşüyordu. Neyseki motorla gelmiştim ve araçlar arasında hızlı bir şekilde holdinge gidebildim.

Kabinin önündeki güvenlik görevlilerinden biri motoru tutan diğeri anahtarı ve kaskı alıp "Hoş geldiniz Demir Bey" diyecek başımla selam vererek içeri girdim. Danışmadaki kızlar aşkının içine düşecek gibi bakıp gülümseyerek beni selamlarken adımda ve kalbimdeki tek kişiyle asansöre binip en üst kata çıktım. Toplantı odasındaki kalabalık dikkatimi çekerken "Hoş geldiniz Demir Bey" diyen korumaya bakıp "Eyvallah Mustafa, vardır" diyerek içerisini gösterdim.

"Yurtdışından gelen misafirler efendim" dediğinde "Görünüşe bakılırsa kimlermiş?" diyerek odaya dalarken babam bana son baskınlığını beni gördüğü an gülümseyip saniyesine ciddiye geçerek takınarak belli etmişti. Eliyle tam karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. Masada duran adamları tek tek inceleyerek baktığı oturdum. Bu adamları neden daha önceden hiç görmemişim.

"Beyler, işle uğruna satıştığım velihtim Demir. Demir, baskındılar dunku olumsuz sonuçlanan işimizi konuşmak için geldiler." Babam ellerini iki yana açarak, işlerinin neden olumsuz sonuçlandığını açıkla bakalım ifadesiyle arkasına yaslanıp parmak uçlarını birbirine bastırdı.

Bana bakan meraklı gözlerle "Öncelikle hoşgeldiniz ve tanıştığınızdan memnun oldum" diyerek hepsine ayrı ayrı bakarken, en son babam "Bizde uzun bir zamandan sonra sizinle tanışabiliyoruz için çok memnunuz. En azından kendi adıma..." dedi. Babamın durum etmesini işaret ettiğimde, babamın gözlerini kapatarak beni izlemesi istemsizce tek kaşımı kaldırmama neden oldu. "Efendim dün teslimat yapacağımız gemi, size ulaşamamıştı gemi demediği için şu anda bize paramızı vermiyorsunuz. Babam suçlusu biz miyiz?"

"Biz miyiz?" dediğimde adamın çatık kaşları yavaşça genişledi. "Verilen saatte verilen yere adamlarım gidiyor ve gemi bulamıyorlar. Biz malları alamazken siz paranızı gerçekten

alabileceğinizi düşünüyor musunuz?" dedim. Adam "Efeni, karaya yanaştıkları haberini aldım. Oradaydılar. Belli ki susmuş, kalınca" derken elimle susmasını işaret ettim.

"Saatler önce karaya yanaşmaları beni alakadar etti. Adamlarımı tam zamanında tam da istenilen yerdeydi. Adamlarımın korkaklığı yüzünden biz mallara ulaşamadık. Karşıma geçip benim adamlarımı suçlayarak benden para alabileceğini mi sanıyorsun?"

Ortam gerilmeye başladığında yumruklarımı sıkarak daha çok yükseltirken babam olaya müdahale edip iki taraf arasında bir çıkar yol bulmuştu ve yeni anlaşmanın altına imzalarını atmışlardı.

Misafirlerini uğurladıktan sonra yüzüne bakmadan bana bir ses tonuyla "Odama geçelim." deyince, sesimi çıkararak babamı takip ettim. Odasına girip koltuğuna oturduktan sonra sımdan çıkardığı çikolatalı puroyu dudaklarına yerleştirip parmağıyla Etrafa enfes bir koku yayılırken birkaç nefes alıp elbiseyi deri koltuklara oturmağı işaret etti.

"Şimdi bana doğruları anlat."

"Her şey anlattığım gibi. İşim vardı ve adamlarımı yoldan dirdim. Söylediklerine göre gittiklerinde kimse yokmuş. Benim de babamı purosundan bir nefes daha alıp ufkun ortasına matın yapılacağı saatte senin Elif denen kızın yanında çitimin de kulüpte olduğunu biliyorum oğlum. O yüzden ya şimdi bana doğruları anlat ya da ben öğrenmesini bilirim." dedi.

"Doğru bu baba, işim vardı ve çeteve teslimatı gerçekleştirilmelerini söyledim. Bana bu şekilde açıklama yaptılar. Doğru ya da yanlış. Sozümme uymamaları benim suçum değil."

"Sen onların patronusun, sen ne dersen yapacaklarını biliyorsun. Buna manmamı bekleme."

"Tıpkı geçen yaz benim sozümü dinleyip hep birlikte bir tek tecavüz etmeleri gibi değil mi baba? Hakkısın. Her zaman sözümü dinlerler." Babamın tecavüz olayını duvarda olduğu

Taksim’de bekliyorum Effy, umarım mantıklı bir açıklama vardır.” Dediğinde, uyudum kelimesinin ne kadar mantıklı bir açıklama olduğunubilemedim. “Milyon tane mesaj, zilyon tane arama yaptım. Hiçbirine geri dönmedin! Hem buluşmak isteyip hem ekmek nedir ya!”

“Şey ben... Özür dilerim... Ben bayağıdır eve uğramıyordum ve akşam iyi uyuyamadım... Eve gelip saatin geç...”

“Uyuyakaldın yani?” diyerek gözlerini kıstığında korkunun ecele faydası yok, diye düşünüp başımı evet anlamında salladıktan sonra öne eğince “Dinlenebildin mi bari?” demesiyle hızla yüzüne baktım. Melek’in yüzündeki belli belirsiz gülümsemeye karşılık verip başımı yenden sallarken “İnan bekletmek istemezdim. Seninle buluşabilmek için Demir’i bile karşıma aldım ama...” derken sıkıca sarıldı. “Tamam, sorun değil. Biraz kızdım, biraz korktum; ama iyisin ya sorun yok.”

Beraber salona geçtiğimizde telefonu elime alıp ‘Otuz arama ve yirmi üç mesaj’ görünce gözlerimin yerinden çıkacağını hissettim. Arayanların Melek ve Önder olması, Demir’in bir kere bile aramamış olması karnıma ağırların girmesine neden oluyordu. Babasıyla ters bir şey mi olmuştu yoksa? Lanet olsun! Her saat mesaj atacağıma dair söz verdiğim ve tutmadığım için bana sinirlenmiş miydi? Mesaj yazmak için hızla tuşlara dokunurken, umarım sadece vakti olmamıştır, diye dua ediyordum.

Gönderilen: Demir

Uyuyakalmışım sevgilim.

Dışarı çıkmadık Melek bize geldi. Merak etme ♥

Telefonu sehpaye bırakıp kendimi koltuğa atarken bağdaş kurup, kucağıma bir yastık alarak gözlerimi Melek’e diktim. Farklı görünüyordu. Evet, Önderle beraberken

değişmişti, ama şimdi bakışlarında bile bir farklılık vardı. Daha güzel ama daha ruhsuzdu.

“Dökül bakalım.” dediğimde “Buluşmak isteyen sensin.” deyince gözlerimi kısıtım. “Yani bana anlatacağın bir şey yok?”

“Her zaman bildiğin şeyler Effy. Ne bir eksik ne bir fazla...” dediğinde Bora olayını benden saklıyor olması canımı sıkarken “Peki ya Bora?” deyince gözlerini bana kilitledi. Böyle bir şey soracağımı beklemediği her halinden belliydi. “Sen nereden biliyorsun?” diye sorunca “İyi bariinkâr etmiyorsun en azından.” dedim sitemle. Melek kırdığı potu anlayıp gözlerini benden kaçırırken “Ne zaman birbirimizden bir şeyler saklar olduk Melek?” diye sorunca “Ya Effy” deyip derin bir nefes alarak sustu. “Ne Effy? Hem de böyle bir şeyi sakladığına inanamıyorum.”

“Saklamak için değil sadece söze nasıl gireceğimi bilmiyordum.” dediğinde “Neyse, senin yerine ben girmiş oldum. Devamını getir. En başından, en ince ayrıntısına kadar...”

Melek’in gözlerindeki ifade hiç hoşuma gitmezken “Bora’yla birlikte oldum.” demesiyle çılgılıma engel olmayarak “Neee?” diye bağırdım. “Nasıl? Neden? Ne zaman? Yoksa o sana da...”

“Hayır hayır... İznim olmayan bir şey yapmadı.” dediğinde gözlerimi kısarak “o zaman en can alıcı noktadan neden başlıyorsun. Çabuk anlat, en başından...” dedim. Bora gibi şerefsiz bir adamla nasıl birlikte olabilirdi. Hem de rızasıyla! “Ya ailemin durumu bu aralar pek iyi değil. Babam alacaklarını alamıyor ve ödenmesi gereken bir sürü borcu var. Bende bari harçlık alarak ona yük olmayayım diye iş aramaya başladım, ama güvenilebileceğim ve okul saatlerine uyan hiçbir iş bulamadım. Çoğu yerde yaşım küçük diye işe almadı zaten. Neyse komşumuzun bir arkadaşı-
nın birkaç tane köpeği varmış ve onları parkta gezdirecek

adam arıyormuş. ‘Yapabilir misin?’ dedi. ‘Yaparım.’ dedim. Neyse ilk iş günümde köpeklerle gezerken gözüm bir çifte takıldı. Çocuk o kadar Önder’e benziyordu ki dikkatli bakayım derken köpeklerden biri tasmaından kurtulup koşmaya başladı. Arkasından köpeklerle öyle hızlı koşuyordum ki bir ara nefes alamayacağımı hissetmiştim. Kendini yola attığında çığlık atarak olduğum yerde dururken arabalardan kurtulup hızlıca koşması birazda olsa içimi rahatlatırken gözden kaybedeceğim diye kendimi köpeklerle yola attım. Tam karşıya geçtiğimde motorlu birinin bizim yaramazı tuttuğunu görünce derin bir nefes alıp yanına gittim. Kafasında kask olan çocuk köpekle oynarken “Teşekkürler” deyince köpeği kucağına alıp tek eliyle kaskı çıkardı ve ben şok... Bora, garip ama içten bir gülümsemeyle “Önemli değil, bu yaramazlarla uğraşmak zord...” “Bir dakika bir dakika Bora tek mi takılıyordu? Yani yanında çete olmadan... Ben onları yapışık beşiz sanıyordum.”

“Çetenin yanına gidiyormuş zaten, merak etme hala sandığın şeyler...”

“Neyse, devam et...”

“Neyse işte onunda köpeği varmış bir tane. Adı Koli’ymiş, geçen sene ölmüş. Sonra bana dikkatli bakıp ‘seni tanıyor olabilir miyim?’ diye sordu bende aynı okulda okuduğumuzdan bahsettim. ‘Aa şu sarışın olmasına rağmen gerçekten zeki olan kız.’ dediğinde yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Sonra laf lafı açtı bir baktım numarasını telefonuma kaydediyorum.” Derin bir nefes aldığında “Eee” dedim. “Bir süre hiç mesajlaşmadık. Benim aklımda her zamanki gibi Önder vardı ve ondan başkasını düşünemiyordum, yanımda istemiyordum ama Bora aynı Önder’i andırıyordu. Sadece daha kaba, daha gizemliydi. Sanırım bu özellikleri de işime geldi. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı, Önder’i

düşünmemeye... Bende Bora'ya mesaj attım 'N'aber?' diye öyle konuşmaya başladık. Başlarda mesajları kısa ve özdü. Açıkçası bu kadar soğuk ve umursamaz konuşacağını düşünmüyordum. Onun bu halleri daha fazla dikkatimi çekmeye başladı, sanırım kaçan kovalanır psikolojisinden. Ama daha sonra kiminle konuştuğumu, sana yaşattıklarını hatırlayıp kendime geldim ve Bora'nın numarasını sildim. Önder'i unutmak için dahi olsa öyle bir adamla yanyana bile görünmemeliydim. Birkaç kere Önder'i aradım açmadı. Sonra Bora beni dışarı davet etti. Ben benimle yatmak istediği için çağırdığına emindim ve son bir kez Önder'i aradım. Telefonu açıp buz gibi bir ses tonuyla biriyle birlikte olduğunu ve artık onu rahatsız etmemem gerektiğini söyledi. Kim olduğunu sorduğumda 'seni ilgilendirmez' demesi canımı o kadar çok sıkıştı ki... Borayla buluştum ve o gece hayatımda hiç içmediğim kadar içki içtim. Bünyem alışık olmadığı için çabuk çarptı ve..." Yanaklarından yaşlar süzölmeye başladığında hızla silip "Birlikte olduk." deyince kaşlarını çatıttım. "Hani iznin olduğunu söylemiştin. Sarhoşken seninle birlikte olmuş işte. Bunun benim başıma gelen olaydan bir farkı yok. Benim iznim yoktu, senin bilincin." Sesimi artık kontrol edemiyordum. Çok sinirliydim. O adamla bırak birlikte olmayı, nasıl yanyana gelirdi. Nasıl buluşurdu?

"Hayır, Effy biraz sakın olur musun?"

"Konu o şerefsizlerin içindeki en pislik adamın, en yakın arkadaşına zorla sahip olmasıysa, üzgünüm Melek sakın falan olamam!"

"Ben o gece benimle birlikte olacağını bile bile Bora'yla buluştum ve bilincim yerindeyken sırf Önder'in canı acısın diye 'seninle birlikte olmak istiyorum' dedim. Zorla sahip olmadı. Bana tecavüz etmedi Elif. Daha sonra güç kazanmak için o kadar içtim. Bora'yı Önder gibi hayal

edebilmek için. Çünkü ilkimin kocam, kocamın da Önder olmasını istiyordum.”

Melek’in gözyaşları yanaklarından süzülürken kıpırdamadım. Ne, ağlama, diyebiliyor ne de yaşadıklarıyla ilgili bir yorumda bulunabiliyordum. Dilim düğümlenmişti sanki. Bir öç uğruna; yapmaması gereken bir şeyi, olabilecek son kişiyle yapmıştı. “Sabah uyandığımda hiçbir şey hatırlamasamda kasıklarımdeki ağrı, cırılçıplak olmam ve yanımda Bora’nın olması, birlikte olduğumuzu kanıtlıyordu. Daha ilk dakikasından yaşadığım pişmanlık yüzünden ağlamaya başladığımda Bora uyanmış ‘Ne oldu? Canın mı yanıyor?’ gibi bir şeyler sorarak telaşlanmıştı. Ondan beklenmeyecek kadar nazikti bana karşı. Bir süre yanımda olup teselli etmeye çalışırken otelde olmamızın beni daha çok ağlattığını fark edince hızla hazırlanıp beni oradan çıkardı. İnatla beni eve göndermiyordu ve zorla bir kafeye sokmuştu. İnsanların yanında ağlamamak için kendimi zor tutarken hangi akla hizmetse Bora’ya tüm yaşadıklarımı ve içimdekileri anlattım. Dalga geçmesini beklerken o elimi tutup ‘Yanımdayım, korkmana gerek yok.’ demişti.”

İnanamayarak “Bora?” dediğimde, başını sallarken burnunu çekti. “Sonra arkadaş olduk. Okuldayken yan yana gelmemeye gayret ederek sürekli mesajlaşıyorduk. Senin ve Önder’in yokluğuna bu sayede katlandım diyebilirim. Fiziken yanımda olmasada mesajlarıyla her zaman yanımdaydı. Ona iyi geldiğimi onunda bana iyi gelmesini istediğini söylüyordu.”

Demek Önder’in gördüğü olaylar bu yüzdendi. Gerçekten de Bora’yla takılıyorlardı. “Peki ya Önder?” deyip yavaşça yumruklarımı sıkarken, Melek derin bir nefes aldı. “Onu çok seviyorum. Hala kalbim onun için atıyor ama onun umurunda değilim Effy. Elimden geleni yaptım

ve bu sıralar çok yoruldum. Ufacık bir umudum olsa onu ömrümün sonuna kadar beklerim, ama o içimdeki en son umudu bile son konuşmamızda ve okuldaki davranışlarıyla yok etti, gitti.”

Melek’in daha fazla ağlamasına dayanamayıp sarıldığımda oda kollarını bana doladı. Ne diyeceğimi bilmesem de ne yapacağımı çok iyi biliyordum. O iğrenç adamlara sırf sevdiğim kişi için katlanıyordum. Demir’in başının yanmayacağını bilsem şu dakika gider onları polise teslim ederdim ama yapamıyordum işte. En yakın arkadaşımın da o adamlardan biriyle takılmasına izin veremezdim. Onda da kapanmayan yaralar açamazdım. “Melek, buna nizam yok biliyorsun değil mi?” Melek yavaşça benden ayrılırken sesimi kontrol altında tutmaya çalıştım. “Bora’yla sevgili olursan pişman olursun ve ben bu pişmanlığı yaşamana asla izin vermeyeceğim.”

“Effy ne dediğinin farkında mısın?” dediğinde başımı evet anlamında salladım. “Sen yaptıklarının farkında değilsen bile ben dediklerimin sonuna kadar arkasındayım. Seni göz göre göre o adamın kollarına atamam.”

“İnsanlar değişir Effy.” dediğinde bağırarak “İnsanlar değişmez Melek!” deyince birkaç saniye gözlerimin içine baktı. “İnsanlar değişmez. Bora değişmeyecek Melek. Nasıl, neden, ne için yaptığını bilemem. Pişman olması da umurumda değil. Onları öldürmüyorsam masum olduklarına inandığım için değil. Onların yanında olmam onları affettiğim için değil. Her gün benim suratımı görüp vicdan azabından ölmeleri için, beni yıkamadıklarını görmeleri için. Onlara en büyük ceza bu Melek... Yoksa onlar benim gözümde ölene kadar tecavüzcü olarak kalacaklar. Bunu hiçbir şey değiştiremez.” Melek sessizce ağlamaya devam ederken sinirle ayağa kalktım. Hayatına bu şekilde müdahale etmeye hakkım yoktu belki, ama bunu ona yapamazdım.

"İnsanlar değişmez Elfi haklısın, ama ben Bora'nın değişeceğine inanmak istiyorum."

★ ★

Babamın yanından çıktıktan sonra bir süre sahilde dolaştım. Babama diklenmemin iyi sonuçlar doğurmayacağını biliyordum ama Elfi göz göre göre ateşe atamazdım. Zaten başında Muh-sin denen bir bela vardı. Birde babamı kaldırabileceğini sanmı-yordum. Kafamda bu düşünceler dolanırken zamanın geçtiğini Elfi'nin mesajıyla fark edince, sözde her saat mesaj atacaktım Elfi diyerek cevap vermeden telefonu cebime koydum.

Hava kararmaya başlamıştı, kulübe giderken kapıyı önünde durduğumda güvenlik odasından çıkan korumalardan biri koşarak yanıma geldi. Anahtarı korumaya teslim ederken "Hoş geldiniz efendim." sesini duyunca başımı kaldırıp Vedat'a baktım.

"Bir vukuat var mı Vedat?"

"Yok efendim."

"Beni soran?"

"Bir ara babanız uğradı efendim. Onun haricinde Bora Bey sordu."

"Neredeler?"

"İçerdelerDemir Bey." dediğinde başımı sallayıp kapıya doğru yürümeye başladım. Saatin erken olmasından dolayı mekân boştu, bizimkileri görememem çalışma odasında olduklarını gösteriyordu. Çalışma odasının kapısını açtığımda beşiminde bakışları bana çevrildi. Anıl "Abi neredesin ya?" diye sitemle ellerini açarken Cem "Nerdesin aşkım..." deyince "Cem!" dedim sertçe "N'apıyorsun abi?"

Bora'ya bakıp "Kimseye bir şey yaptığımı yok." dediğimle sesimin sakinliği dikkatlerinden kaçmazken "Böyle olduğuna Adnan amca da az önce buraya geldiğine göre görüşme pek de güzel geçmemiş." dedi Burak.

"Dünkü olaydan dolayı çok mu kızgın?" diye sorduğunda Kaan'ın omzuna elimi koydum. "İşi ayarladık" deyince Bora'nın

endişeli bir sesle "Ee o zaman sorun ne?" demesi hafifçe gülümsememe neden oldu. "Beni düşünmeniz gözlerimi yaşartıyor beyler." diyerek Kaan'ın omuzunu sıkarken "Ama bugünlük hesap sorma hakkınızı doldurdunuz." deyip arkamı döndüm. Haydaa... Şimdi nereye?" diyen Anıl'a cevap vermezken hızla çalışma odasından çıkıp merdivenlere doğru yöneldim. Kafamdaki düşünceleri ve içimdeki sıkıntıyı anlayacak tek kişiyi ve onu nerede bulacağımı çok iyi biliyordum.

Emirlerin evinin önüne geldiğimde girmek ve girmemek arasında kalırken Cananteyze kapıyı açtı. "Demir?" dediğinde orada olduğuma inanmadığı ses tonundan anlaşıyordu. "Seni tekrar bu evde görmek ne kadar güzel... Orada durmasana. Gel içeri." demesiyle belli belirsiz gülümseyerek içeri girdim. Bende amcanla buluşmak için dışarı çıkıyordum. Eğer ye-meğe kalacaksan..." derken "Emir'i görmeye geldim." diye kesince hafif bir tebessümle "Odasında." dedi. Başımı sallayıp yürümeye başladığımda her şeyin bıraktığım gibi olması gülümsememe neden oldu. Çocukluğum kokan koridorda ilerlerken gördüğüm kapı, aklıma Duru'nun sakarlığını getirdi. Kovalamaca oynarken kapıyı sert kapatması yüzünden cam kırılıp ayağımın arkasına düşmüştü, bunuhatırlamak sanki o anı yeniden yaşıyormuşum gibi canımın acımasına neden oldu. Aralık olan kapıyı yavaşça açarken kulağıma dolan akor sesleriyle gülümsedim. "Ne zamandır gitarını eline almıyordun?" Emir hızla arkasını döndüğünde gözlerinin fal taşı gibi açılması gülümsetirken "Demir" diyerek ayağa kalkıp "Seni tekrar bu odada görmek ne kadar güzel!" dedi heyecanla. "Annene çekmişsin." Soylediğimden bir şey anlamadığı yüzünden belli oluyordu, teşar adım gelip bana sıkıca sarıldı. "Hop hop hop..." diyerek onu kendimden uzaklaştırırken "Erkek adam erkek adama böyle sarılır mı?" dedim. Emir afallanmış bir şekilde sen bana ne demek istiyorsun lan, der gibi bakarken "Kardeş, kardeşe sarılır ama." dedim ve boynundan kendime çekip sıkıca sarıldım. O benim bu

dünyadaki belki de tek dostumdu. Beni arkamdan tutmaması için
olan tek insan...

"Ee, anlat bakalım seni buraya hangi rüzgâr attı? dedim, koltuğuna otururken bende yatağa sırtüstü uzandım. Emir odasının tavanını siyaha boyatıp her yerine fosforlu vilden yapıştırdığı gün aklıma geldiğinde gülümserken, içimden kintimin kendini hatırlatmasıyla gülümsemem yatıpça uza. "Babam" dediğimde bir süre sessizlik olunca yattığım yer doğrulup oturdum.

"Babamla aramız kötü ve gün geçtikçe dahada kötü. Aramız böyle oldukça o dahada kötüleşiyor. Sonuç olarak şey kötüleşiyor." Ne kadar saçma bir cumle kurduğumu düşünürken Emir'in yüzündeki ifadeye bakarak kahkaha attım. "Tanıdın anlat kovboy."

"Tamam. İçimdeki duygular o kadar karışık ki. Burada sonra babam gibi olmak için uğraştığımı biliyorsun. Babam gibi olmak için kalbimi karartmam gerekti. Tıpkı her şeyin karanlığa biraz daha çok karışmam gibi. Kötü oldukça bütün önümde el pençe dıran duruyordu. Bu his inanılmaz. Emir bu hissi tattığında başka bir şey düşünemiyorsun. Yalnızca bu fazlasını istiyorsun. Daha çok kötü olup daha güçlü olma."

Derin bir nefes alıp tekrar kendimi yatağa attığımda Emir min önüne Elif'in gelmesiyle gülümsedim. "Bu uğurda emir sevmemedim. Bu, beni daha da güçlü yapıyordu çünkü senin önünde dediği gibi, zayıflıktı. Kadınları seks objesi gibi görme. Ben istedim onlar verdiler. Bu kadar basitti. Hiçbirine bir saatten fazla vakit geçirmedim, hiçbirine sarılmadım. Hatta birine adamakıllı bakmadım. Beni zayıflatacak her şey benim düşmanımdı. Ta ki... Bir meleşim o kocaman mavi gözünü beni kendine esir etmesine kadar."

Emir, "Elif" dediğinde "Elif" dedim içinde bir yara barındıran sesimle. "Başlarda her kadına baktığım gibi baktım ona. Hatta bana meydan okumaları fazla can sıkıcıydı."

"Gülümseydimi Emir'in dudağının yamul-
ması anlarken tekrar ifade-siz suratıyla konuşmaya devam
ettim. Yine de bana karşı dik duruşu onu diğer kadınlardan
ayırıyordu. İlk gözleri kazındı aklıma, sonra o anlamlı
başını sallaması. Aklımı tüm düşüncelerimi kapladı, teninin yumu-
sağı tüm hücrelerimi. Tanıdıkça kalbimin yüzüne yansıdığı
her şeyi anladım. Anladıkça daha çok bağlandım. Ona verdiğim
her sözden nefret ettim, verdiğimlerden daha çok. Benim için
her şeyden bile daha masum. O masumluğa bakarken nasıl
olabilir ki insan? Nasıl kötü olabilir? Nasıl pis işlerle
ilgilenebilir? Bende yapamadım işte. O kalbime dokundukça tam
bir anımsama çukuru gibi hissetmeye başladım. Mutlu olduğum
her anımsamam, ne olursa olsun serüvenimi. Düşünsene Etra ile
birlikte olduğumu öğrendiğinde bile benden kaçıyor, kaçarak ka-
rara giden bir varlığı sahibim. Sevgi beni güçlendirirken ba-
hamı güçlendiriyordu. Çünkü artık bahamın emirlerine
uyuyordum. Her neyse bütün işleri aksıyor. Sırf dün Elife bir
şey söylemek için çok önemli bir işi umursamadım. Sabah çok
erken bir kalkışımı yapıldık ve baham neden böyle olduğumu tek
kelimede açıkladı. Elif."

Emir "Ve bu umcum için çok büyük bir sorun" dediğinde
kaybolmak için çıkıp oturdum.

"Sana ya ki Bahamı çok iyi tanıyorum. İstedikleri olma-
yınca yapabileceklerini çok iyi biliyorum. Beni tehlihte olarak
görüyor ve ben her geçen gün bu vifattan uzaklaşıyorum. Bu
tüm endişelerin Elif olduğunun farkında. Ve beni üstü kapalı
dışarı her işlerinde tehdit ediyor. O yüzden gerginliklerim çok olu-
yor. Elife göre dengesizliklerim..." derip, ilk sevdiği andaki
kız gibi gelince gülümseydim. "Bir tarafım Elif ile olmak
istiyor, diğer yanımda bahamın istediği gibi biri olmak zorunda
kalmışım. Sırf Elife zarar gelmesin diye ondan uzak durmaya
çalışıyorum. Uzak durup onu bahamdan korumaya. Ben uzak du-
rarak başta bir bela buldum Elife. Muhtemelen Hiç yapmak istemiy-

diği şeyleri yaptı... Ölebilirdi. Uzak kalmamın onu korumayı daha çok zarar verdiğini anladığımda kanatlarımın altına aldım ama bu sefer daha büyük bir belayı başınıza sarılmış oldum: Babam. Elif'ten uzak kalmak en son istediğim şey, onunla yaşadığımı hissediyorum, ama Elif'e olursam babamı karşılamam olası ve ne yaparsam yapayım onu yatıştıramayacağımı biliyorum, çünkü onun istediği gibi biri olmam... Elif'le

Çok güç." Birazda olsa içimdekileri döktüğümde rahatladığımı hissederken Emir ağzını açıp sonra kapattı. Bir şey sormak istediği gözlerinden belliydi.

"Sor."

"Peki, o zaman ne yapacaksın Demir?"

Derin bir nefes aldığında Emir "Düşündüğüm şeyi de umarım." deyince gözlerinin içine baktım. Beni en iyi anlayan insanlardan biriydi ve yine ne demek istediğini çok iyi anladığını gözlerinde görebiliyordum. "Çok düşündüm Emir. Başka bir yol bulmak için çok düşündüm."

"Abi gözünü seveyim, benim düşündüğümü söyleme de ne söylersen söyle."

"Karanlığa geri döneceğim." dediğinde elini masaya vurup lanet olsun, der gibi bakarken "Yani..." deyince başımı evet anlamında salladım. "Hayatımda en son isteyeceğim şey olsa da Elif'ten uzak duracağım."

"Başka bir yolu olmalı abi. Böyle olmaz. Sadece Adnan ama için kendi..." derken "Sadece Elif'e zarar gelmemesi için ondan ayrı kalıyorum." diye kesince "Ayrı kaldığında neler yaşadığını gördük." dedi. "O, bilmeyecek ama ben hep onun etrafında olacağım. Onun kılına zarar getirenin canını alırım."

Emir ayağa kalkıp "Bunu kabul etmeyecektir." diyerek odada volta atmaya başlayınca "Ona fikrini soracağımı söylemedim Emir, gerekirse kabullenmesini sağlayacak şeyler yaparım." dediğinde gözlerini kocaman açarak "Ne gibi?" diye sordu. Bunu düşünmemiştim ve onu kolay kolay sevginden vazgeçiremez-

İmi. Öyle bir şey olmalıydı ki ben ona yaklaşmaya çalışsam bile
etenden uzak durmalıydı.

"Onu zamanı geldiğinde düşünürüz." diyerek ayaklanırken
Bana sorarsan..." diye başladığı cümleyi "Sana fikrini sormu-
yorum." diyerek kestim. Şaşkın bir şekilde suratıma baktıktan
sonra "O zaman bu kadar şeyi gelip neden bana anlattın Demir,
çınah mı çıkartıyorsun?" diye sitemini belli ederken ellerimi
çizime koyup "Sadece içindeki gerçek hisleri bilmen için...
Çünkü senden başka kimse bunları bilmeyecek... Tekrar kötü
adışımı gördüğünde afallamaman için... Elif'i yalnız bırak-
mamın için..." dedim. İtiraz edecek gibi oldu, ama itirazlarının
bir şey değiştirmeyeceğini fark edince hiçbir şey demeden tamam
alamında başını salladı. Emir'den başkasına güvenemezdim.
Elif'i Emir'den başkasına emanet edemezdim...



Bütün gece gördüğüm saçma sapan kâbuslar yüzünden
tam anlamıyla uyuyamamıştım. Sabah gözlerimi açtığı-
mda kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki üzerimden
sanki yüzlerce tır geçmişti. İçimde anlam veremediğim
kötü bir his yerini alırken hızla komidinin üzerindeki te-
lefonumu alıp arayan soran var mı diye baktım. Neden
telefon beklediğimde kimse aramazken, telefonum ya-
nımda olmadığına herkes deli gibi beni arıyordu ki. Ya-
vaşça yataktan kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye mutfığa
gittiğimde Melek'in her zamanki gibi şahane bir kahvaltı
hazırladığını gördüm, ama benim tek bir lokmalık dahiiş-
tahım yoktu.

"Neyin var Effy?"

"Akşam sürekli kâbus gördüm ve pek uyuyamadım..."
diyerek kendimi sandalyeye atarken "Hayırdır inşallah."
deyip yanıma gelen Melek'e "İçimde bir his var... Kötü bir
his." dedim. "Rüyalarından etkilenmişsin belli ki. Dışarı
çkmak ister misin? Hava al biraz."

“Gerek yok. Duş alınca kendime gelirim.”

Ayağa kalktığımda “Sen başla, zaten benim pek iştim yok,” deyince “Bekliyorum,” dedi imalı bir bakışla.

Banyoya gidip kendimi suyun altına attıktan sonra ayılmaya çalışırken kafama dolan düşünceleri, iyi düşün iyi olsun, diyerek uzaklaştırmaya çalıştım. Bornozumu giyip duştan çıktıktan sonra içimdeki sıkıntıyla odaya giderken telefonumda hala bir şey olmaması ağlamak istememe neden oldu. Mesaj atmadığımı için bu kadar kızmış olamaz değil mi? Babasıyla ne oldu da... Of... Dayanamayıp Demir’i aradığımda açmaması içimdeki kötü hissi biraz daha arttırırken bir tarafımda sinirlenmesine neden oluyordu. Belki başıma bir şey geldi be adam. Hiç mi merak etmiyorsun? Belki Muhsin beni buldu, derken bir anlık nefes alamadığımı hissettim. Belki de Muhsin onu buldu ve... Allah’ım sen koru diye diye ellerim titreyerek Demir’e mesaj yazarken gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyordum. O iyiydi bir şeyi yoktu sadece işi vardı ve bana yazamıyordu.

Gönderilen: Demir

Seni merak ediyorum.

Telefonu komodine koyup yatağa otururken Melek kapıyı tıkladı “Eee, hala giyinmemişsin.” deyince “Demir’e ulaşmaya çalışıyordum.” dedim. “Hala mı aramadı?” Başımı hayır anlamında sallarken Melek yanıma gelip oturdu. Ne kadar adını telaffuz etmek istemesem de “Bugün Bora’yla konuştun mu?” diye sorduğumda başını hayır anlamında salladı. Kendimle savaş verdikten sonra “Arar mısın onu?” dedim. “Emin misin Effy? Hani onunla konuşma...”

“Melek Lütfen Demir’in nerede olduğunu bilen tek kişi olduğuna eminim.”

"Bilse de Demir ona ulaşmanı istemiyorsa söylemez ki."
"Lütfen Melek sadece ara ve sor." Melek telefonunu alıp numarayı tuşladıktan sonrabenimde konuşmaları duya-bilmem için hoparlörü açınca her çalış sesinde kalbim bi-raz daha hızlı çarpmaya başladı. "Alo" bir insanın sesi bu kadar mide bulandırabilir miydi? Yanımda Demir'in ol-maması sanki tüm iğrençliklerini gözler önüne seriyordu.

"Bora naber? Ne yapıyorsun?"

"İyi. Bizimkilerle kulübün hesaplarını inceliyorduk. Hayırdır? Sesin neden kötü geliyor. İyi misin?"

"Ben iyiyim. Şey... Demirde orada mı?"

"Evet, neden sordun?"

"Hiç. Effy yanımda ulaşamıyormuş da merak ettik." dediğinde Bora'nın sessiz kalması kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Ben kapatmalıyım Melek. Görüşürüz." deyip telefonu kapatmasıyla gözyaşlarım yanaklarımdan süzül-meye başladı. Melek sıkıca sarılıp, "Sakin ol, işleri varmış. Telefonla ilgilenemiyor belli ki." dediğinde "Bora nasıl açabiliyor telefonunu? Bu işte bir iş var Melek." diyerek telefonumu elime alıp Emir'i aradım.

"Effy"

"Emir ne oluyor?" dedim. Sessizliğinde sadecesoluğu-nu duyabiliyor olmam, içimin sıkılmasını arttırıyordu.

"Ne olmuş Effy?"

"Demir'e ulaşamıyorum. Saat başı bana mesaj atacak-sın diyen adamı defalarca aradım cevaplamadı. Cevabı sende bulurum diye ümit ediyordum..."

"Effy, benim bir şeyden haberim yok. İş vardır. Bitince sana geri döner," derken sesi söylediklerini onaylamıyordu. "Pekâlâ Emir. Umarım dediğin gibidir."

★ ★

İçimdeki sıkıntı saatler geçtikçe artıyordu. Demir'in hala beni aramaması, hiçbir şeyden haberim olmaması,

bu belirsiz bekleyiş nefes almamı engellerken kucagımda ki mısır kâsesini kenara bırakarak ayağa kalktım. Melek “Nereye?” diye sorduğunda cevap vermeden odama ilerledim. “Effy, sana nereye dedim!”

“Demir’le konuşmaya” deyip üzerimdeki pijamaları karmaya başlarken, “Effy!” demesiyle “Sakin boşuna nefesini tüketme Melek. O bana gelmezse ben ona giderim.” dedim. “Bekle bende geliyorum.” diyerek üzerindeki pijamaları çıkarmaya başladı. Rastgele elime geçen kıyafetleri üzerime geçirip ne halde olduğumu umursamadan arabama atlayıp hızla yola koyuldum. Yol boyunca kafamda diyeceklerimi planlarken, Melek sessizce yanımda telefonuyla ilgileniyordu. Şık sokağa geldiğimizde arabayı boş bir yere park ettim. Vedat abiye selam vererek içeri girerken içimdeki huzursuzluk beni tamamen ele geçirmişti. Locaya baktığımda Demir’i göremeyince odaya doğru yürüdüm. Melek koşar adım arkamdan geliyordu. Loş koridoru geçip merdivenleri tırmandıktan sonra kapının önünde durdum. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak kapıyı çaldım. Açan olmayınca bir daha... Sonra bir daha... Ellerim acıyana kadar kapıyı yumrukladıktan sonra kimse olmamıştı. İçeriye girerek kapıyı açtım. İçeride gördüğüm manzara kalbimin sıkışmasına neden olurken Melek koluma girip bana destek olmaya çalışıyordu. Yatak sevişilmiş gibi darmadağındı, yerde iki tane havlu vardı ve içeriye kadın kokusu sinmişti. Etrafta kimseyi göremeyince arkamı dönüpkoşar adım kulübe döndüm. Bu sefer locada Demir’in sarışın bir kızla sarmaş dolaş oturduğunu görünce nefesimi tuttum. İçimde büyüyen ateşi derin nefesler alarak engellemeye çalışmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Melek, korku dolu gözlerle bana bakarken hızlıca merdivenlerden inip locanın önüne gidince bütün bakışlar üzerime çevrildi. Neden hepsinin

şurati bu kadar ifadesizdi. Kızın teki resmen Demir'in kucağındaydı ve ben onları basmıştım. Neden kimse zerre kadar şaşırمامıştı.

"Demir" dediğimde elleri Demir'in üzerinde olan kız bana doğru sinsi bir bakış atarken, Demir "Söyle" dedi soğuk bir ses tonuyla...

"Ne oluyor burada?" Demir kaşlarını çatıp "Hesap mı soruyorsun?" dediğinde "Sormamam mı gerekiyor?" diye bağırıp gözlerimi ona diktim. Yüzündeki ifade korkmama neden olurken kollarımı önümde bağlayarak titrememi saklamaya çalıştım. Demir gözlerini kısarak "Anladım?" deyince "Şaşırmadım. Anlasan şu anda o kız kucağında olmazdı." dedim onun gibi bir ses tonuyla. Kızı kucağından ittirip ayağa kalkarken "Sen ne cüretle benimle böyle konuşursun lan!" deyince nefes alamayacağımı hissettim. Hızla yanıma gelip kolumu sıkıca kavramasıyla yüzümü acıyla buruşturdum. Kolumu o kadar sıkıyordu ki bu hareketi bana ilk zamanlardaki Demir'i hatırlatmıştı.

"Kolumu bırak!"

"Bıraktığım an siktir ol git buradan."

Demir'in gözlerine inanamıyormuş gibi baktım. Bu Demir değil. Bu benim âşık olduğum adam değil. Ne olursa olsun bana böyle davranmazdı o. Mutlaka bir şey olmalı, diye düşünürken "Sen kimsin ve benim sevdiğim adama ne yaptın?"

"Sana bir şey açıklamak zorunda değilim,"

"Zo-run-da-sın." diye heceleyerek bağırduğımda "Beni zorlama Effy." diye bağırınca müzik kesildi. Herkesin bize baktığını hissediyordum ama benim umurumda olan tek şey bana nefretle bakan iki gözdü. "Effy ha... Neye seni zorlamayayım Demir?"

"Defol git buradan, birdahada adımını atma."

"Demir" diye fısıltıyla çıkan sesime "Effy!" diye kükre-

yince gözyaşlarına engel olamadım. Kolumu o kadar sıkı yordu ki elimin uyuştüğünü hissediyordum. "Canımı acıtıyorsun." Titreyen sesim bile onda ufacık bir yumuşamaya sebep olmazken bir anda nasıl bu kadar taş kalpli olduğunı anlayamıyordum. "Canını daha fazla yakmadan git."

Yanaklarımdaki yaşları umursamadan titreyen dudaklarımle "Demir" deyince beni kolumdan kendine daha çok çekti.

"Bir dakika daha burada durursan çetemin sana topluca yaptığını, tek başıma hatırlatırım Elif Sancak."

Her şey durdu sanki. Ne bir cevap verebiliyordum ne hareket edebiliyordum. Gözyaşlarım bile aniden kesilmişti. Bana dokunmaya kıyamayan adam bana tecavüz etmekten bahsediyordu. Gözlerinde ilk tanıdığım Demir'in o karanlık ifadesi vardı. Canım yanıyordu. Bu ne kolumdaki acıdan ne de kalbimdeki aşktandı, bu Demir'i bu kadar değiştiren şeydendi, beni en hassas olduğum noktadan vurmak isteyecek kadar acımasız yapan her neyse ondan...

Beni kolumdan itekleyip "Şimdi defol git kulübümden." diye bağırınca etrafıma baktım. Herkesin bana acıyarak bakması nefes almamı engelliyordu sanki. Ben bu adamlar yüzünden, bu bakışlara maruz kalmamak için hayatımı değiştirmiştim. Şimdi yine bu adamlar yüzünden bu bakışları gördüğüm bir hayata sahiptim.

Derin bir nefes alıp başımı dikleştirerek Demir'e bakarken işaret parmağımı göğüsüne bastırdım. "Sen... Ne sevgiyi, ne aşkı, ne saygıyı hak etmiyorsun. Sen zavallının tekisin. Senden iğreniyorum. Tebrik ederim tam babana yaraşır bir oğul olduğunu kanıtladın." Demir'in gözlerine nefretle son kez bakıp arkamı döndüm ve koşar adım merdivenleri tırmanmaya başladım. Sesler kulağımda uğultu olarak dolanırken tek istediğim bir an önce bu ortamdan uzaklaşmaktı.



Beynimde Demir'in son sözleri ve bana hissiz bakışları dolanırken yatakta döndüm durdum. "Neden?" diye sormaktan başıma ağrılar girerken, ağlamaktan gözlerim acıyordu. Melek beni yalnız bırakmamak için bir gece daha bizde kalmıştı ama onun da gecesini mahvetmiştim. Okula gitmek istemesem de hayat devam etmeliydi. Banyodan çıktığımda üzerine yedek formamı giyen Melek "Sence de biraz kısa olmadı mı?" diye sorunca burukça gülümseyerek havluyla saçlarımı kurulamaya başladım. Melek aynada kendine bakıp bir süre eteği çekiştirerek uzatmaya çalıştı. Başarılı olamadığını anladığı an pes edip bana dönerken boş bakışlarımı gözlerine kaydırđım.

"Dün geceki olanları Bora'ya so..."

"Melek, inan bana dün geceyle ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Pekâlâ" diyerek tek ayağının üstünde geriye dönen Melek saçlarıyla uğraşırken bende hazırlanmaya başladım. Kısa süre sonra evden çıkıp okula gitmek için yola koyulmuştuk. Melek yol boyunca sessizliğini korurken, ben direksiyonu sıkarak 'Neden?' sorusunu beynimden kazımaya çalışıyordum. Okula geldiğimizde Demir ve çetesinin her zamanki yerinde olduğunu görmek ilk kez öğrenmeme neden oldu. Onu ne kadar seversem seveyim o dediklerini unutamazdım. Bana zararı çetesi verse de en çok canımı yakan oydu. Onu affetmeyecektim. Kemerimi çözerken "Benim Emir'i görmem lazım. Anah-tar sende kalsın." deyince Melek "Tamam" dedi. Demir'le göz teması kurmadan okula girip bodrum kata indim. Emir elinde gitarıyla yayın odasında akort yaparken beni görünce hızla ayağa kalkıp gitarını duvara dayadı.

"Effy. Bende tam dinleyenlere gitarımla bir parça çalacaktım."

Emir'in üstüne yürürken "Hiçbir açıklama içimdeki öfkeyi ve kırgınlığı geçirmez, ama düşünmekten kafayı yiyeceğim Emir." dediğimde gözlerini kaçırmaması beni anladığını ve bir şeyler bildiğini gösteriyordu. "Demir'in nesi var Emir?"

"Bilmiyorum Effy,"

"Yeter artık Emir. Bildiğini ikimizde biliyoruz. Demir'in nesi olduğunu söylemezsen seninle tüm bağımlı koparım."

Emir bir süre sadece gözlerimin için baktı. Daha sonra geçen gece konuştukları her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı. Benim iyiliğim için benden vazgeçmişti. Tıpkı benim yaptığım gibi.

"O bir karar verdiyse değiştiremezsin Effy."

"Değiştirmek isteyen yok zaten." dediğimde Emir elimi tutarak, "Onu söylemesi... Anla işte. Ondan nefret etmen içindi." deyince "Başardı da." dedim gözlerinin içine bakarak. "Effy Demir'in seni ne kadar sev..."

"Artık umurumda değil Emir." diyerek sözünü kesmemle derin bir sessizlik oldu. Umurumdaydı. Hala ona deli gibi âşıktım ve yanımda olmasını, beni sarıp sarmalamasını istiyordum, ama söylediklerini hazmetmeden bunu yapamazdım.

Emir gitarını alıp "Hadi bana eşlik et." dediğinde "Bu halde mi?" diye sorup zar zor gülümsemeye çalıştım. "Hadi. Bende uzun zamandır çalmıyorum. En azından senin sesinin güzelliği ile benim kötü çalışım duyulmaz. Böylece dinleyicilerime rezil olmaktan kurtulurum." deyip göz kırptı.

"Emir gerçekten ben..."

"Hadi Effy" derkensandalyeye oturup bilgisayarda birkaç ayar yaptıktan sonra gözlerimin buğusunu derin nefeslerle geçirmeye çalıştım. "Ne söyleyeceğiz?"

“Bekle... Göreceksin.” dedikten sonra birkaç tuşa basıp gitarın tellerine dokunmaya başladığında derin bir nefes aldım. Bu şarkıyı biliyordum. Sanırım şu andaki durumumu daha iyi anlatan bir şarkı bulamazdık.



Her şeye katlanılır ama onun canının yandığını bile bile sarmalayamamak... Of Allah'ım, bu nasıl bir sınavdır! Nefes alamıyorum, onu üzdüğümü düşündükçe almak istemiyorum. Elifsiz yaşamak istemiyorum...

Okula gelmeyeceğini düşünürken o tüm kırgınlığı ile karşımda duruyordu. Çünkü hayvanlığımdan dolayı incecik kolu morarmıştı. Allah kahretsın. Bana bakmasa da gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görüyordum. Tüm gece ağlamıştı belli ki. Onun gözünden akan tek damla yaş için kendi canımı bile veririm, ama onu korumam lazım. Uzaktan da olsa sevmem... Okula girmesiyle ayağa kalktım. Tüm çetenin gözleri üzerimdeydi. Ellerimle saçlarımı karıştırarak bankın önünde volta atarken dayanamayıp çöp tenekesine tekme savurup “Allah kahretsın!” diye bağırdım. Bahçedeki herkesin bana baktığını hissedince “Önünüze dönün lan!” diye kükredim.

“Abi sakın ol.”

“Tek kelime etme Bora. Yoksa tüm nefretimi üzerine kusarım.”

Bora, ellerini teslim olur gibi havaya kaldırıp “Tamam tamam” dediğinde banka oturup yumruklarımı sıktım. Bacağımın sallandığını bankın gıcirtısıyla fark ederken “Ahhh” diye bağırarak tekrar yerimden kalktım. Burada daha fazla duramazdım. Onsuzken ona yakın olamazdım. Hızla otoparka yöneldiğimde “Nereye?” diye bağırان Cem’e “İşine bak!” dedim. Hızlı adımları yavaşlatan şey, Emir’in okul hoparlöründen çıkan sesi idi.

“Son ki, son iki üç dört...”

Gitarının sesiyle durup, ne olduğunu anlamaya çalışırken, o taptığım ses kulaklarımı doldurmaya başladı.

Yar gidiyor soğuk gecede
Yüreği ihanete yüreğime
Ah duvarlar benim sırdaşım
Aman vermiyor hasret bedenime
Dur dinle kara gözlüm gitme...
Yapma bana küsme,
Özlüyorum, deli gibi muhtacım sevgine...
Son bulsun ah derin ayrılık
Tükensin acılarım geldiğinde
Ah sokaklar benim yoldaşım
Kahretsin umutsuzluk dön gönlüme
Dur dinle kara gözlüm gitme
Yapma bana küsme
Özlüyorum deli gibi muhtacım sevgine..."
Şarkı bittiğinde bütün okuldan alkışlar ve ısıklılar yükselir-
ken yavaşça yumruğumu sıktım.
"Affet beni sevgilim."

★ ★

Günlerdir hayatım ağır çekimde ilerlese de bir türlü kendime gelemiyordum. O iğrenç olaydan sonra bile toparlanmam daha kısa sürmüştü. Demir'in söylediği cümleyi bir türlü hazmedemiyordum. Her ne kadar Emir, bu hareketin nedenini açıklasa da onu bir türlü affedemiyordum. Kalbim onun için çarparken bile... Oluruna bırak her neyse geçer kafasından kurtulup kendimi arkadaşlarıma adarken biraz da olsa kafamın dağıldığını hissediyordum. Sabah akşam Emir'le radyoda yayın yaparken Demir'e acımasız göndermeler yapmayı ihmal etmiyordum. Hoş umursuyor gibi de durmuyordu ya neyse...

Okuldaki diğer vakitlerimi Melek'le geçirirken, Bora'yla yakınlaşmalarına şahit olmak midemi bulandırıyor. Herkesi kabul edebilirdim, ama Önder'in acısını Bora gibi acınası bir varlıkla geçirmesini asla. Bu yüzden

Önder'e daha fazla zaman ayırmaya çalışıyordum, ama o beni istemiyor gibiydi. Aramızda belli bir soğukluk vardı ve Demir'le ayrıldığımızı söylesem de bu soğukluk kapanmamıştı.

Dönemin son sınavlarına girerken okulun kapanmasına da iki haftadan az zaman kalmıştı. Tatilimi planlamadan önce okuldaki son günlerimi güzel geçirmek için sabah koşarak Emir'in yanına gittim. Harıl harıl çalıştığını görürken parmak ucunda ilerleyip sırtından eğilerek neyle uğraştığına baktım.

"Bekle göstereceğim."

Emir'in cümlesiyle hızla geri çekilip parmağımla damağımlı üç kere yukarı kaldırırken "Korkuttum mu?" diye sorunca başımı evet anlamında salladım. "Rolleri değiştirdiğim için üzgünüm ama radyoma giren çıkanı bakmasam da bilirim."

Uğraştığı kâğıdı alıp "Nasıl?" diye sorunca "Ne ki o?" diyerek elime aldım. "Taslak." dediğinde kaşlarımı çatarak Emir'e bakarken "Yılsonu balosunun afiş taslağı." dedi. "Ne? Balo mu yapıyorsun? Ne zaman?"

Afişteki tarihi gösterip "Bu cumartesi" deyince "Aklınımı kaçırdın sen?" diye bağırdım, "Neden?" dedi kaşlarını çatarak.

"Bugün Çarşamba farkında mısın? Ne ara haber vereceksin insanlara, mekânı ayarladın mı?" diyerek elimdeki afişe dikkatlice göz gezdirmeye başladım.

"Yılsonu balosu... Evet... Cumartesi akşamı saat 19.00... Hıhım... Demir'in kulübünde... Hah, nedense hiç şaşırmadım... Çift olarak gelmek zorunlu... Hı? Ve tabii ki erkeklerde papyon ya da kravat, kızlarda da topuklu ayakkabı... Tabii ki..." Kendi kendime tepkiler verirken Emir kahkaha atarak beni izledi. Demir'in kulübünde olmasına ve resmi giyinme olayına alışmıştım ama çift olarak gelme şartı...

“Nasıl olmuş?”

“Her şey harika, ama şu çift olayı gerçekten geremiymişti?”

“Herkesin sorumlu olduğu biri olsun istedim. Gerçekten siz abazanlıklara mahal vermeyelim değil mi?” dedim.

“Uff, bu çok açık oldu!” dedim kıkırdayarak. Oda kabağına atınca gözlerindeki ışığı gördüm. Gerçekten bu baş için heyecanlıydı.

“O zaman senin partnerin hazır,” diye sorduğumda, o evet anlamında sallayarak gülümsedi. “Bak bak başı. Kimmiş o bakalım?” dediğimde “Ceren” deyince baş hafifçe aralandı. Ceren mi demişti o? Esra’nın ekurisi Ceren mi? Yok artık.

“Biliyorum biliyorum. Kötü bir kız. Sadece ona bir şey vermek istiyorum.” deyip saçlarını karıştırırken, “Seninle gelmeyi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Öncelikle gelmeyi düşünüyor musun diye sorman lazım.” dediğimde gözlerindeki heyecan silinirken “Tabii geleceksin.” diyen sesiyle itiraz istemediğini anladım.

“Sanmıyorum Emir. Demir’in mekânı ve en son Demir oraya gelirse...” derken “Effy, Demir’in neden sana uykuya davrandığını anlattım. Hem bu okul balosu... Demir gelmene izin vereceğini biliyorum. Hatta gelmezsen kendini suçlayıp yiyip bitireceğini de...” deyince burukça gülümsedim.

“Sen beni düşünme. Çok az zamanın kaldı. Biran önce afişini bitir ve yayınlara başla. Kızların hazırlanması için kısa bir süre bu, yoksa partini erkek erkeğe yapmak zorunda kalırsın ve sanırım bu hiç zevkli olmaz.”

Emir’in hiçbir şey söylemesine izin vermeden “Sana görüşürüz.” diyerek arkamı dönerken içimdeki kırgınlık daha fazla artmıştı. Yılsonu balosu güzel olabilirdi. Tabii Demir bana bunları yaşatmasaydı.

★ ★

Emir afişleri astıktan sonra iki gün boyunca oku-
lu tek konusu yılsonu balosuydu. Okuldaki herkes
ne gıveceğinden kiminle gideceğine kadar her şeyi ko-
nuşurken balo konusunda heyecanlı olmayan tek kişi
bendim. Bizimkilerin tüm ısrarlarına rağmen baloya
gitme kararımı değiştirmezken, Melek'in "Partnerim
kara" demesiyle olası gitme ihtimalim de tamamen kay-
bolmuştu. O adamlara Demir varken katlanabilirdim,
ama sadece Melek için katlanacağımı sanmıyordum.
Eve gidip kendimi yatağıma atarken balo gecesi ne yap-
acağımı planlamaya çalışıyordum. Tanıdığım herkes balo-
da olacaktı. Ben ise tek başıma filmlerim ve aburcuburla-
rıyla haşır neşir olacaktım. Acaba Demir baloya kiminle
görecekti? Onu, yanındaki bir kızla sarmaş dolaş görme
düşüncesi bile mideme yumruk yemiş gibi hissettirirken
canlı şahidi olamazdım. Telefonumdan gelen mesaj sesiy-
le oflayarak yataktan kalktım.

Gönderen: Gökhan

Bu dansı bana lutfeder mısın?

Culumseyerek mesajı okurken hızlıca cevapla tuşuna
bastım

Gönderilen: Gökhan

Sanırım yanlış mesaj. :)

Şüpheli hızıyla yeni bir mesaj düştü ekrana,

Gönderen: Gökhan

Sadece cumartesi akşamına alıştırma yapıyorum. Cevabın?

Gökhan'ın mesajıyla nedense heyecanlandığımı hissettiğimde derken tekrar mesaj yazmaya başladım.

Gönderilen: Gökhan

Bu bir teklif mi? Eğer baloya gidecek olsaydım cevabın kesinlikle EVET olurdu ama uzgunu~

Gönderen: Gökhan

Hadi ama.. Papyonlu bir Gökhan'dan kendini mahrum etedeceğini söyleme bana. Cumartesi tam 18 00'de kapının onundayım~

Uzun bir süre itiraz etsemde kazanan yine Gökhan'ın mıydı. Yatağa girdiğimde baloda ne giyeceğimden daha çok, baloda Demir'i gördüğümde nasıl tepkisiz kalabileceğim vardı aklımda. Unutma Effy... Sana söylediği oğren, cümleyi unutma ve tepkisiz kal!

★ ★

Dışarıdan gelen kuş sesleriyle gözlerimi aralarken uzanıp telefonumu aldım. Saati gördüğüm an, ben bu kadar saat nasıl uyudum, diye bağırmak istiyordum. Yataktan kalkıp dolabın önüne geçtiğimde kendime bir kez daha bağırmak isterken, nasılsa evden bir şey bulurum, diye düşünen kafamı söküp atmak istiyordum. Neyin vardı ki ne bulacaktın Effy? Kıyafetlerini getirdin mi de aralarından seçeceksin.

Tekrar saate bakıp alışverişe çıkacak zamanım olup olmadığını hesaplarken kapının çalmasıyla "Bir bu eksiklik Kim şimdi bu? Zaten zamanım yok." diye söylene söylene kapıya koştum.

"Kim o?"

Kapıda kimse yoktu. Gaipten sesler mi duyuyordum streslen, diye düşündürürken ayağımı bir şeye çarpınca

başımı eğdim. Üzerinde "Effy" yazan kutuyu kucaklayıp
kumaşla kapıyı kapattıktan sonra salona gidip kutuyu
masanın üzerine koydum. Kapağını açtığımda koyu gri
renklerde bir kumaş, bir çift topuklu ayakkabı ve üzerin-
deki notu görünce gözlerim büyüdü.

"Sakin itiraz etme. Sana çok yakışacağına eminim.
Gökhan."

Elbiseyi inceledikten sonra nasıl olup da beni bu kadar
tanıyabildiğini düşünmeden edemedim. Elbise sade
olmasına rağmen çok şık. Vucuda oturan bir model ol-
masına rağmen tam bedenimi bulmuştu. Rengi tenimle o
kadar uyumluydu ki bir rengin bana bu kadar yakışaca-
ğını düşünmezdim. Beni elbise derdinden kurtardığı için
Gökhan'a teşekkür edecektim, ama öncelikle hazırlanmam
lazımdı. Hızlı bir şekilde banyomu yapıp üzerimi giyin-
dikten sonra saçlarımı maşaladım. Hafif bir makyaj yapıp
gulumseme provaaları yaparken telefonumun çalmasıyla
sakin geldiğini anladım. Telefonu meşgule atıp çantamı
aldım ve evden çıktım. Beni gördüğü gibi arabasından
inan Gökhan hayranlıkla bakarken "Bu kadar yakışacağı-
nı tahmin etmemiştim." dedi ve sıkıca sarıldı. Sarılmasına
karpık verip "Çok teşekkür ederim." diyerek gulumse-
dim. Hayranlık dolu bakışlarıyla onaylayarak cevapladı.
"Benim için zevkti."

"Ama merak ettiğim iki konu var."

"Neymiş onlar?"

"Birincisi bir elbiseye ihtiyacım olduğunu nereden an-
ladın? İkincisi bedenimi nasıl bu kadar iyi tahmin ettin?
Sadece suzmelerle bu zor olsa gerek." dediğimde Gökhan
kalktı ve atıp "Üzümünü ye bağını sorma." deyince gü-
lümseyip "Tekrar teşekkür ederim." dedim.

"Sen mutlu ol bana yeter."

Az önce çalıştığım zorlama gülmelere yanımda Gök-

han olunca hiç gerek olmadığını anlarken "Gidelim mi?" diye sorunca başımı salladım.

Sessiz bir yolculuktan sonra kulübün önüne gelince, derin bir nefes aldım. "Hazır mısın?" diye sorduğunda Gökhan'a belli belirsiz gülümseyerek sadece başımı salladım. Arabadan inmek için kapının kolunu tuttuğumda "Aaa... Bir dakika" diyerek hızla arabadan indi. Vale ben hallederim, gibi bir işaret yaparak benim tarafıma dolaşıp kapımı açtı. "Her zaman bu kadar nazikmiydiniz yoksa bu geceye özel mi?" diye sorduğumda "Sadece sana özel." dedi ve arabadan rahat inmem için elini uzatarak "Matmazel" deyince gülümseyip elini tutarak arabadan çıktım. Kulübün önü tıklım tıklımdı. Vale arabayla uzaklaşırken Gökhan girmem için kolunu uzattı. Ayaklarıma geri geri gitmesine engel olur, diye düşünüp koluna dokunurken gözlerimi şık sokaktan ayıramıyordum. Her şey olduğundan daha şık gözüküyordu. Kulübe girdiğimizde gözlerim Demir'i ararken, merdivenlerden inmeye başladım. "Efîy" diyen heyecanlı bir sesle başımı merdivenlerin ucuna çevirdiğimde Melek'in heyecanla bizi beklediğini gördüm. "Gelmişsin!"

Melek gülümseyerek Gökhan'a döndü, "Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor."

"Gerekmiyor. Tamamen kendi çıkarım içindi." dediğinde Gökhan'ın koluna hafifçe vururken "Onsuz bir hayat da eğlenebileceğimi sanmıyordum." demesi yanaklarını kızartmasına neden oldu. "Masamız şurada." diyerek beni çekmeye başlayan Melek'e ayak uydurmaya çalışırken arkamı dönüp Gökhan'a mahcup bir şekilde baktım.

Sorun değil, diye oynattığı dudaklarıyla tekrar Melek'e dönerken "Biraz daha çekersen kolum sana ait olur diyeceğim" dedim. Ellerini gevşeterek "Ha... Özür dilerim Efîy fark etmemişim. Biraz gerginim de." dedi etrafına bakarak

"Ne oldu?" diye sorduğumda "Sonra anlatırım." deyip konuyu kapatınca omuz silkip yürümeye devam ettim. Masaya oturduğumuzda Gökhan'a elimden geldiğince gulumsemeye çalışırken gözlerim hala aynı kişiyi arıyordu ama o ve çetesi hala ortada gözüküyordu. Acı çekmek için neden bu kadar heveslisin Effy? Melek'in kirgin bakışlarını fark ettiğimde "Bora nerede?" diye sorunca "Demir'in yanında." dedi.

"Neden suratın asıldı bakalım guzellik?"

İçimi ürperten sesin geldiğini duyduğum an titreme gelirken Bora'nın Melek'in yanına oturduğunu ve elini beline verleştiğini gördüm. Sanırım flört faslı bitmiş, sevgili aşamasına geçmişlerdi ve anladığım kadarıyla Melek toplumdan korkup bunu benden saklamıştı.

"Beni saatler önce burada bırakıp Demir için gittiğin aklıma geldide..." deyince Bora numaradan oksurdu "(O) matçı keçiyi buraya getirmeye razı etmek kaç saatımızı aldı biliyor musun?" dediğinde kalbim sıkıştı. Neden balo için razı etmeye çalışıyorlardı ki. Yoksa o da mı bu ortamda olmak istemiyordu. Belki de.

"Ettiniz mi barı?" diye sorduğunda Melek'le göz goze geldik. O anda gözünü kırpmasıyla bu soruyu benim için sorduğuna emin oldum.

Bir yeri işaret ederek "Sizce?" dediğinde bakışlarının olduğu tarafa başımı çevirince nefes alamayacağımı hissettim. Demir merdivenlerden kol düğmelerini düzelterek cool bir şekilde inerken onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Sivah smokin ve papyon bir insana ancak bu kadar vakar, diye düşünürken ne kadar süredir nefesimi tuttuğumu bilmiyordum. Göz goze geldiğim an kalbim depara kalkarken bakışlarını benden ayırmadan yurumesi okunmaz gibiydi hissettiriyordu. Kulagıma "Ne kadar inkâr edersen et, hala onu istiyorsun." diye fısıldayan Melek'e

dönerek "Bu söylediği cümleyi unutturmaz." diye bağırdım. Gözlerimin içine kırılganlıkla bakarken tekrar kızıma eğildi. "Unutma ama bir şans ver ve aşkını kaybetme. Ben kaybettim, sen etme."

Melek'in cümlesiyle birkaç saniyelğine Bora'ya baktım. Onunla olmak istemiyordu. Bora'nın kollarında olsada belli ki hala Önder'i düşünüyordu. "Biliyorsun değil mi hala geç değil." dediğinde Melek belli belirsiz başını salladı. "Artık çok geç." Melek'le daha sonra konuşmak için bu konuyu etkilenken tekrar Demire baktım. Yanındaki sarışın kızla yaptıkları duruşları kalbime öküç oturmuş gibi hissettirdi. Onun döndüğünde Melek'in koluna dokunduğunu hissederken tek bir damla yaş gözümünden süzülürdü.

Artık çok geç...



O siktirimin hakesuna gitmek talan istemiyordum. Bora Emir'in Elif'in halaya gelmeyeceğini söylemesinden sonra. Hoş, halaya gelirse de başka birinin kollarında olması benim için gitmemi sebebim olacaktı, ama bunu adamlarıma nasıldan söyleyemedim. Ben bir tek Emir anlıyordum, o da halaya katılmamasını söyleyerek beni tehdit ediyordu. İptal olup olmaması umurumda bile değildi ama bu kadar heres ettiği bir şeyi geçiktirmemesi onu mutsuz edecekti ve Emir umurumda. Bizimkilerin ısrarları sonucu Bora'nın benim için hazırladığı smokini üzerime geçirdim ve odadan çıktım. Kol düğmelerini düzelterek merdivenlerden inerken tüm bakışların üzerimde olduğunu hissediyordum. Tam kulübün içinde gözlerimin gezinirken özlediğim matlıkların beni izlediğini görmek çok hoş gümberdemesine neden oldu. Bakışlarındaki kırılganlık beni bir tutam özlem içimi yakıp kavururken yavaşça yürümeye başladım. Ben nasıl bir şerefsizdim. Benden nefret etmeseydi o kelimeleri yanıma getirmiştim. Onun kalbini nasıl...

ki bakışları hak ediyordum.

Esra doğru yürürken aşık olduğum kadını inciledim. Gençti. Üzerindeki elbise tenini daha çok vurguluyordu. Saçlarının dalgası hafif bozulmuş olmasına rağmen bura-
ya gelen kızlardan çok daha güzel görünüyordu. Bakışlarını
gözleriyle yanındaki itti fark etmem bir oldu. Her boy-
sunda Elif'in yanında olmak zorunda mıydı? Ben ona
sormuştum bu herif onun kokusunu duyabiliyor bir mesur
mıydı.

Esra oturduğunda bana aşkta olan partner kendisi tar-
afından geldiğince kısa ve öz cümleler kuruyor. Çalıyor
kalbini ve gözlerini Elif'ten aklını nasıl yanındakine
kaybetmiş ki "Demir" dediği zaman kızı döndüğünde "Eğer
görmeyen olsaydın rahatlıktan devince "Yanımda tutma-
- Almaz olur " dedim. Kız gülümsererek "O zaman rahatla-
- sen devince "Rahatına bak devince gözlerini tekrar bana
- dikim. Bizi kaşlarını çatarak bakması krizimi üzerine çekti.
- ve kader imdi olmasaydı ben hala yaşadığını buya edim.
"Bu benim kalbimin sonsuza kadar ona ait olacağını bildi-
- miyim."

★ ★

Cöken'in ayaklanmasıyla bakışlarımı gittiği yöne çe-
virence gözlerimin faltaşı gibi açılmasına engel olamadım.
Önder? Esra? Kol kola? Demek sır gibi sakladığı kız buy-
du Pakık herif! Demek balo için bana hiçbir teklifte bulun-
mamamın sebebi bu kızdı. Bir de kardeş olacak. Melek'e
döndüğünde gözlerindeki buğu acı çektiğini gösterirken
gizlice elini tuttum. Az önce söylediği şeyden sonra bu du-
rumun ona ağır geldiğinin farkındaydım. "İyi eğlenceler
gençer."

Önder Esra'yı sandalyesine yerleştirirken "Sen eğlence-
ni bulmuşsun." deyince kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne
diyor Elfy?"

“Gerçekten mi Önder? Bana ne olduğunu mu soruyorsun?”

Gözlerimi Esra’nın üzerinde gezdirip sonra tekrar Önder’e çevirdim. “Eğlence anlayışın bu kadar mı düştü?”

“Effy!” diye bağırdığında birkaç masa bize doğru dönerken Esra hiçbir şey söylemeden yere bakıyordu. “Gözen de masum sanır. Şu duruşa bak.”

“Yeter artık Elif Sancak! Yanımdaki kız hakkında bugün konuş.”

Önder’in bana sert çıkışıyla söyleyeceğim her şeyi yutarken gözlerimi kısıtım. “Sen kimsin?”

“Asıl sen kimsin? Önüne gelene şans vermeyi biliyorsun da konu Esra olunca mı şans olayını ortadan kaldırıyorsun. Sen şans vermeyebilirsin Effy, ama benim yanımdaki insana saygıda kusur etmeyeceksin.”

Önder, Esra’nın yanına sinirle oturduğunda aynı şekilde ayağa kalktım. Gökhan’a bakıp “Biliyordun değil mi?” diye sorduğumda “Evet ama...” derken kulağına eğildim. “Bunu benden nasıl saklarsınız Gökhan. O kızın nasıl bir şeytan olduğunu en iyi sen biliyorsun.”

“Biliyorum. Önder de biliyordu, ama belli ki bizim bilmediğimiz bir şeyler oldu. Sakin ol. Zamanla öğreniriz.”

Önder’e baktığımda Esra’yla konuştuğunu görmem daha çok sinirlenmeme neden olurken hızla yürümeye başladım. Tuvalete gittiğimde kapıyı sertçe kapatmamla açılması bir oldu. Melek yüzündeki şaşkın ifadeyle kapıdan girerken “Yeter ya,” diye bağırdım. “Neden çevremdekiler yanlış insanlarla beraber?”

Melek’in gözlerinin yaşardığını fark etmem bile sınırimi geçirmiyordu. “Bora’yla sevgili olduğunu ne zaman söyleyecektin bana Melek?”

“Effy ben...”

“Ya inanmıyorum sana. Ben o adamdan uzak dur der-

ken, sen git... Ya Önder'e ne demeli. O kızın bana neler yaptığını en iyi bilenlerden biri. Takmış koluna baloya geliyor. Birde o kız için bana bağırıyor, kalbimi kırıyor. Neymiş? Şans verecekmişim. Hah... O kızın bir haltlar karıştırdığına ve bunun için Önder'i kullandığına adım gibi eminim. Bir insan değişmez!"

Melek'in gözlerinden yaşların süzüldüğünü gördüğümde derin nefesler alıp lavaboya dayanırken "Özür dilerim" dedim. Sesimin sakinliği nedense onun daha çok ağlamasına neden olunca "Melek" diyerek sıkıca sarıldım. "Özür dilerim. Sadece çok sinirliyim ve..." "Ve haklısın" diye cümlemi tamamlayınca Melek'ten ayrıldım. "Dediklerinde sonuna kadar haklısın ama elimde değil Effy. Önder'i unutmak için birine ihtiyacım var ve Boran'ın ilgisi hoşuma gidiyor. Hala kalbim Önder için çarpsa da bana iyi geliyor. Öte yandan şu anda Önder'in gizli sevgilisini öğrenmiş oldum ve..."

Melek'in hıçkırarak ağlamaya başlamasıyla tekrar sarılarak sırtını okşadım. "Melek ağlamayı kesmezsen o âşık olunacak makyajın seni palyaçoya çevirecek bilesin."

Burukça gülümseyerek "Ne güzel işte gecemizi birazcık eğlenceli kılarım." derken arkadan peçete koparıp Melek'e uzattım. "Bizim gecemiz zaten eğlenceli. Sadece eğlence biraz geç başlamış olacak." deyip göz kırptığımda burnunu çekti. "Söz, eve gidince hıçkıra hıçkıra ağlayacağız ama şimdi içeri gideceğiz ve eğlence nasıl olurmuş insanlara göstereceğiz tamam mı?"

Melek başını sallarken "Emin ol. Şu anda ağlamamamın tek nedeni, rimelimin akacak olması." deyince "Effy" diyerek bana sıkıca sarıldı. Belki ondan daha çok ağlamak istiyordum. En azından onun yanında acısını hafifletecek biri vardı. Peki ya benim...



Bir süre makyajımızı düzeltip kendimize geldikten sonra tuvaletten çıktık. Masaların hemen hemen hepsi dolmuştu ve yemek servisi başlamıştı. Kulübün alışık olmadığı müziklerle yerimize doğru yürürken Demirlerin tarafa, kaçamak bakışlar atıyordum. Kolunu, yanındaki kızın arkasına attığını görüp önüme dönerken, Melek "Gece evde... Söz" dedi ne hissettiğimi anlarcasına.

Yerimize oturup yemeğe başladığımızda kapana kısılmış gibi hissetmişim. Ne sağıma, ne soluma ne de önüme bakabiliyordum. Her yerde midemi bulandıran bir görüntü vardı.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz hanımefendi?"

Gökhan'ın sorusuyla ona dönerken, ayağa kalktığını bile fark etmediğimi anladım. "Alıştırma yaptığımı söylemiştim." diyerek uzattığı eline bakarken "Ve o büyük harflerle yazılmış eveti duymak istiyorum" demesiyle gülmüsedim. "EVET."

Gökhan'ın elini tutarak ayağa kalkarken gözlerim Demir'le buluşmuştu. Rahatsız olduğumu gördüğüm an içimde halay çekme isteği oluştu. Elele piste çıktığımızda tüm gözler üzerimize çevrilirken sol elini belime yerleştirmesiyle kasıldım. Sağ eliyle elimi sıkıca kavradığında aramızda mümkün olduğu kadar fazla mesafe bırakmaya çalışırken müziğin başlamasıyla "Tango mu?" dedim şaşkınlıkla.

"Bilmiyorsan?" dediğinde gülümseyerek "Eğer sen bilmiyorsan?" dedim. Gökhan belli belirsiz gülümsedi. Tangoyu oldum olası çok severdim. Aşkın dansıdır benim için, ama şu anda karşımda Gökhan yerine Demir olsa bunu daha tutkulu yapacağıma emindim. Yine de elimden gelen en güzel şekilde dans etmeye başladım. Gökhan'ın yönlendirmeleriyle işim daha kolaylaşırken, göz ucuyla gördüğüm kadar her yakınlaşmamız Demir'in biraz daha sinirlenmesine neden oluyordu.

Müziğin sonunda Gökhan'ın beni havaya kaldırıp öpüşecek mesafede tutmasıyla dansımız biterken etraftan yükselen alkış ve ıslık sesleri gülümsememe neden oldu. Nefes nefese ayaklarım yere bastığında Gökhan önümde referans yapıp, "Teşekkürler matmazel" diyerek elime ufak bir öpücük koydu. Yanaklarımın kızardığını hissederek elini sıkıp kalkmasını işaret ederken "Ben teşekkür ederim." dedim. Elini belime yerleştirerek masamıza doğru yürümeye başladığımızda Demir'le göz göze geldim. Elindeki bardağı o kadar sıkı tutuyordu ki birazdan parçalaması an meselesiydi.

"Harikaydınız."

Melek'e gülümseyerek yerime otururken Önder'in masada olmayışını fırsat bildim. "Gökhan, Önder'e bak istersen?" Gökhan önce bana sonra Esra'ya bakarak ne demek istediğimi anlarken "Ben Önder'e bakayım." diyerek göz kırptı ve yanımdan ayrıldı. Gökhan'ın uzaklaşmasıyla yüzümdeki gülümsemeyi silerek Esra'ya doğru yaklaştım.

"Amacın ne?"

"Anlamadım tatlım?"

Esra'nın gülümseyen yüzünü şu anda parçalamak isterken "Önder'den ne istiyorsun?" dedim dişlerimin arasından. "Hiçbir şey" Esra'nın yapmacık gülümsemesi yerini alaycı bir tebessüme bırakırken "Ondan istediğim hiçbir şey yok. Benim tek derdim sensin. Senin acı çektiğini görmek istiyorum. Önce en yakın arkadaşını elinden alacağım, sonra sevdiğin adamı..." dedi. Tam cevap vereceksen "Hoş ortada sevdiğin adam kaldıysa..." demesiyle yumruğumu sıktım. Melek'in koluma dokunmasıyla Önderlerin geldiğini görürken "Elinden geleni ardına koyma, kızım." diye fısıldayıp önüme döndüm. Gökhan imalı bakışlarla yanıma otururken "Sorun yok." diyerek önümdeki sudan bir yudum aldım. Benden öç almak için

hiç suçu olmayan birini kullanıyordu ve ben en yakın arkadaşşıma nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

★ ★

Saatler ilerledikçe ortam daha da ısınmaya başlamıştı. Herkes deliler gibi eğlenirken ben sadece içmek istiyordum. Çünkü tek düşündüğüm şey, Demir'di. Ona baktığımda yanındaki kızla yakın tavırları, tangonun intikamını almak ister gibiydi. İmkânım olsa bir dakika burada durmazdım, ama Gökhan'a söz vermiştim. Ayağa kalktığımda "Nereye?" diye soran Gökhan'a, "Biraz hava alacağım." deyince o da kalkmaya çalıştı. "Lütfen. Yalnız kalsam daha iyi..." Gökhan başını tamam anlamında sallarken Melek'e "Birazdan geliyorum." deyip yürümeye başladım. Demir'le göz göze gelmeden yanlarından geçerek koşar adım merdivenleri tırmandım. Tam dışarı çıkacakken yalnız kalacağım en iyi yer, Demir'in gizli odası diye düşünerek kendimi loş koridora attım.

Arkamı kontrol ederek ilerlerken kapının önüne geldiğimi sert kapıya çarpmamla anladım. Derin bir nefes alarak şifreyi girdiğimde başarısız cevabını almam kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Şifre Duru değil miydi?

"Of be Demir! Ne zor adamsın. Şimdi bir de odaya girmek için şifreyi bulmam gerekecek. Acaba nedir? Adnan... Olmadı. Leyla... I ih. Emir... Cıks. Cem... Bu da değil... Burak, Kaan, Anıl, Bora... Of hiçbirisi değil... Ne ki bu şifre ya... Vedat... Of saçmalama Effy tabiki kapı açılmaz..."

Kendi kendime söylenerek olasılıkları denerken bu şekilde açılmayacağını anlayıp oflayarak arkamı dönerken içime doğan bir hisle tekrar kapıya döndüm. Şifre ben olabilir miydim?

"Effy" Kapının açılmamasıyla suratım asılırken zaten beni yapsan şaşardım, dememe kalmadan alnıma vurdum. Tabi ya... Demir sinirli olmadığı sürece bana laka-bımla seslenmezdi ki... "Elif"

Kapı açılırken ağzımda aynı şekilde aralandı. Şifre ben-
dim. Şifreyi benim adım yapmıştı. Hayatındaki en değer-
li kişinin adı yerine benim adımlı tercih etmişti. Her odaya
girdiğinde benim adımlı tuşluyordu. Severe ayrılalım aşka
hasret kalalım, bizim için söylenen bir şarkıydı sanki. Ya da
“Ayrınlıklarda sevdaya dâhil... Çünkü ayrılanlar hala sevgili”
sözü... Odaya gözlerimi yumup girdiğimde en son karşıla-
ştığıma benzer bir manzara görmeyeyim diye dua ederken
gözümü açmamla derin bir nefes aldım. Heryer düzenliydi
ama gece düzenli kalacağının bir garantisi yoktu.

Yavaşça kapıyı kapatıp yatağa doğru yürürken yatağın
üzerinde katlanmış duran tişörtü alıp burnuma götür-
düm. Derin bir nefes alırken gözlerimi yumunca Demir’le
olan anılarımızın film şeridi gibi geçmesi yanaklarımdan
birkaç damla yaş süzülmesine neden oldu. Onu o kadar
çok özlemiştim ki, teninin kokusu bile kafamı allak bullak
ediyordu.

Daha derin bir nefes çekmem kaşlarımın çatılmasına
neden olurken benim parfümüme benzeyen bir kokuyu
duyduğuma yemin edebilirdim. Benim parfümümden
kullanan bir kızla birlikte olduğuna inanamıyorum Demir
Kara.

Tişörtü sinirle yatağa fırlatıp banyoya gittiğimde ay-
nada gördüğüm manzara hiç hoşuma gitmedi. Tenim
solgundu ve çok zayıflamıştım. Demir’i düşünmekten ağ-
zıma lokma koymadığım için bu normaldi. Yorgun görü-
nüyordum.

Dönüp yatağa oturduğumda ellerimi yatak örtüsünün
üzerinde gezdirirken, odaya bakındım. Ne çok anım vardı
burada. İyi ve kötü... Hepsi tek tek gözümün önüne gel-
meye başladığı an içim daraldı. Bu odada kalmanın bana
iyi gelmeyeceğini anlayarak kalkıp koşar adım odadan
çıkıttım.

Gerçekten nefes almaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Kendimi kulüpten dışarı attığımda sigara içenlerin dikkati bana çevrilirken ellerimle gözlerimin altını sildim.

Vedat abiyi gördüğümde yanına doğru ilerledim. Beni fark edince gülümseyerek "Balodan memnun kalmadınız mı küçük hanım?" demesi gözlerimin açılmasına neden oldu."Yok. Her şey harika Vedat abi." dediğimde gülümseyerek bakışlarını sokağa doğru çevirdi. Bu adam en son buradan kovulma an'ıma tanıklık ederken nasıl şimdi bir şey olmamış gibi davranabiliyordu. "Neden bana böyle davranıyorsun Vedat abi? En son, patronunun bana söylediklerinden sonra şu anda beni yaka paça dışarı atman gerekmez miydi?" dediğimde gülümsemesi hafif bir tebessüme dönüşmüştü. "Demir Bey'in emri küçük hanım."

"Demir Bey, 'Bu kızı öldüreceğim, son günlerinde ona nazik davran' mı dedi?" dediğimde ufak bir kahkaha atarken dudaklarımın aralanmasına engel olamadım. İlk kez Vedat abinin kahkaha attığını görüyordum ve yalnız değildim. Diğer korumalar da bize tip tip bakıyordu."Hayır efendim öyle söylemedi."

"Ne söyledi o zaman?" dediğimde yaptığım salaklığı anladım. Vedat abi kibarca bana bakıp "İyi eğlenceler küçük hanım." deyince bunu söylemeyeceğini çok iyi bir şekilde anladım. Kulübe girdiğim an, içimdeki baskı tekrar oluşurken çığrından çıkmış gençliğe gözlerimi devirerek baktım. Merdivenlerden inmeye başladığımda gözlerimin takıldığı manzaraya kalbim, delice çarparak tepki verirken "Hadi ama Demir, aynı dansı sana yaptığımda beni dövmekten beter ederken bu kıza nasıl gülümseyebiliyorsun?" dedim.



Tangodan dolayı ne kadar sinirli olursam olayımı ortamın sıcaklığını engelleyen tek şey, masasından kalkıp bana bakmadan merdivenlere yönelince ayağa kalktım. Yanımda ismini milyon kez söylemesine rağmen hatırlayamadığım kız "Nereye?" diye sorunca olduğum yerde durup derin bir nefes aldım. Onunla laf dalaşına girip Elif'i kaçıramazdım. Tekrar yürümeye başladığımda adımlarımı hızlandırırken merdivenleri üçer beşer tırmandım. Elif'in loş koridora girdiğini görünce ister istemez gülümserken elimden geldiğince sessiz olmaya çalıştım. Kapının önünde kendi kendine söylenerek şifreyi bulmaya çalışırken 'Vedat' bile yazması kahkaha atmama neden olacakken dudaklarımı birbirine bastırdım. Senelerdir Duru olan şifremi Elif olarak değiştirmiştim. Çünkü burası artık Duru'yla hayalimizden öteydi. Orası bizim odamızdı ve ben bu odaya artık onun haricinde kimsenin girmesini istemiyordum. Arkasını döndüğünde bir iki adım gerilerken tekrar dönüp iki şifre denemesi sonucunda kapı açıldı. İçeri girdiğinde yavaşça kapıyı kapatırken telefonumu çıkartıp kameraları açtım. Onu tekrar odanın içinde geziniyor görmek içindeki boşluğu kapatırken yatağın üstündeki tişörtü alıp koklamasıyla gülümsedim. En son onun üzerinden çıkan tişörtü her gece yatmadan önce üzerime giyip onun beni sarıp sarmaladığını düşünürken Elif'in tişörtü yere fırlatmasıyla ufak bir kahkaha attım. Kim bilir neler düşünmüştü. Banyoya gittiğinde banyodaki kameraya geçerken aynada kendine dikkatle bakıp dil çıkarması yüzümdeki tebessümün silinmesini engelliyordu. Ne olursa olsun o hala bana aitti. Benimdi. Tekrar odaya döndüğünde kamera değiştirirken yatağa oturup odanın içinde gözlerini gezdirmesini dudaklarımı ısırarak izledim. Onu o kadar özlemiştim ki. Elleriyle gözlerini silmesi kaşlarımın çatılmasına neden olurken ayağa kalkıp kapıya doğru yönelmesiyle koşar adım kulübe döndüm. Merdivenlerden hızla inerken yüzümdeki aptal gülümsemeyi Cem'in "Hayırdır gül bahçesi?" sözüyle fark ederken "İşine bak." diyerek yerime oturdum. Yanımdaki

kız dans ederken onu farketmiyor, sadece Elif'in beni unutmamasından dolayı gülümsüyordum...



Masaya döndüğümde Melek'in mutsuz bir şekilde bir yeri izlediğini görünce nereye baktığına bakmak için başımı çevirdim. Önder ve Esra fazla samimi bir şekilde dans ederlerken Esra, Önder'in aklını alabilmek için neredeyse bütün dişiliğini kullanıyordu. Gökhan'ın telefonla oynaması canının sıkıldığını belli ederken, Melek'in yanına oturdum. "Senin o... Neyse. Partnerin nerede?" diye sorduğumda derin bir nefes alırken gözlerini Önderlerden ayırmadı. "Her zamanki yerinde" Demirlerin locasına bakıp tekrar Melek'e dönerken "Baloda Demir'le partner olduğunu bilmiyordum." deyince Melek gözlerini devirdi. "Ne? Ne olduğunu söylemezsen anca saçma tahminlerde bulunurum."

Melek gözlerini bana çevirip "Öyle işte Effy. Söylenecek bir şey yok." deyince kaşlarımı çattım. "Nasıl ya? Ne demek öyle işte... Demir'in gayet seksi bir partneri var. Epey de keyifli zaman geçiriyorlar."

"Effy" dediğinde kıskançlıkla saçmaladığımı fark ederken "Tamam. Her ne kadar o adamın yanında olmamasından mutlu olsam da seni böyle üzgün görmek istemiyorum. Ne oldu?" dedim. Melek Boraların tarafına bakıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar bana döndü. "Çetenin Demir'in yanında oturması gerekiyormuş. Ben seninle olmak istediğimi söylediğimde 'Önder'le olmak istiyorsun' deyip sinirlenerek Demir'in yanına gitti. Bir daha da konuşmadık."

"Bu sanki biraz şey gibi: kıskançlık..." Melek omuzlarını silkip bakışlarını tekrar piste, dans eden Önder ve Esra'ya çevirirken "Umurumda değil. Şu anda tek düşündüğüm şey Esra'nın kollarındaki Önder." dedi. Melek'in

gözlerindeki kırgınlık ve kıskançlık onu gittikçe mutsuz ederken aklıma gelen bir planla elini tuttum. "Hadi" Melek, n'apıyorsun, der gibi bakınca "Sence de kurtlarımızı dökme zamanı gelmedi mi?" dedim.

"Effy. Biliyorsun ben dansta çok iyi değilim." dediğinde aklıma Önder'le yaptıkları danslar gelirken "Merak etme. Ben seni yönlendireceğim. Sadece bana güven ve biraz rahatla. İç bakayım şunu." deyip kafasına votkayı diktim. Sonra sıkılmış olan Gökhan'a dönüp, "Bizim gibi iki güzel hatunabir dans lütfeder misin?" diye sordum. İkimiz arasında göz gezdirirken kulağına eğilip "Kıskandırmamız gereken iki kişi var." deyince kaşları hafifçe çatıldı. Bakışlarından, o kişilerden biri Demir mi, sorusunu kolaylıkla anlarken "Melek için..." diye dudaklarımı kıpırdattığımda Gökhan rahatlamış bir ifadeyle içkisini kafasına dikip ayağa kalktı. "Seve seve. Önden buyurunhanımlar..."

Piste geldiğimizde Melek tedirgin bir şekilde bir Esra'yla dans eden Önder'e bir locada oturan Bora'ya bakıyordu. "Hey sakın ol. Bana güveniyor musun?" diye sorduğumda, tabiki bakışını atınca "O zaman biraz gevşe ve kendini bana bırak. Ben seni yönlendireceğim." deyince başını salladı ve müziğin ritmiyle hafif hafif sallanmaya başladı. Tedirginliği hala üstünde olduğu için bu sallantı seksilikten çok Kezbanlığa benziyordu ve bu şekilde ikisini de kıskandıramazdı. Melek'i kendime çekip "Sadece bana güven." diyerek dans etmeye başladım.

Bir süre sonra sanırım içkinin tesiriyle dahada rahatlamış ve kendini tamamen bana bırakmıştı. Onu istediğim gibi yönlendirebiliyordum ve benim figürlerimi taklit etse de çok iyi görünüyordu. Gülerek dans ederken dışarıdan iki lezbiyen gibi görüldüğümüzün farkındaydım, ama bu umurumda bile değildi. Şu anda tek düşündüğüm şey Melek'in iki adamada en okkalısından ders vermesiydi.

Müzik hareketlendikçe bizim dansımız daha ateşli hale dönüşüyordu. Gökhan bazen benimle bazen Melek'e bazen de ikimizle aynı anda dans ederken etraftaki bizi gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyordum.

Göz ucuyla bir Önder'e bir Bora'ya baktığımda Demirel çatık kaşları ve sıkılmış yumruğuyla karşılaşmam kaçınılmazdı. Melek'i düşünürken Demirel kiskanabileceğini hiç düşünmemiştim, ama bu nedense hoşuma gitti. Aramızdaki kıskançlık savaşında kim ilke edecekti acaba?

Önder'in Melek'ten etkilendiğini hayran bakışlarımdan anlarken Esra kaşları her seferinde bakışlarını kene üzerine çevirmesini beceriyordu. Melek'in birden durmasıyla ne olduğuna bakarken Bora'nın Melek'in kolunu tuttuğunu gördüm. "Ne yapıyorsun ya sen?" diye bağırarak sürüklenen Melek'in arkasından gitmeye çalışırken benimdeki el beni kendine doğru çekti. "Sanırım işe yaradı. Artık kızı rahat bırak." diyen Gökhan'a güçlükle gülümserken ellerini belime yerleştirip beni kendine daha çok çekmesiyle Demir'le göz göze geldim. Gözlerindeki ateş buradan bile tenimi yakıyordu. Sanırım kıskançlık savaşını bitirmesi gereken bendim. "Görev tamamlandığına göre oturabiliriz. Hadi..." Gökhan beni kendine daha çok çekerek dans etmeye devam ederken "Bence daha yavaş başlıyoruz." demesiyle nefesimi tuttum. Belli ki sarhoştum ve şu anda ne yaptığını bilmiyordu. "Gökhan. Bak ne kadar içtin bilmiyorum, ama ayıldığında pişman olacaksın." "Seninle dans ettiğim için hiçbir zaman pişman olmam ben."

"Ama beni dans etmeye zorluyorsun ve şu anda canımı yakıyorsun. Lütfen bırak beni." dediğimde "Bırakmam." deyince "Gökhan!" dedim sinirle. "Bırakırsam o adama gidersin Effy. Bırakmam..."

"Hangi adama?" dediğimde Gökhan olduğu yerde dur-

sola ellerini belimden çekmedi. Ellerimi daha fazla yaklaşmaması için göğsünde siper ederken "Ona nasıl baktığını gördüm Erti. Ne yaparsa yapsın affetmeye hazırsın ve ona gitmek istiyorsun. Gitmeni engelleyen tek şey, sana gelmiyor olması." dediği an nefesimi tuttum. "O varken çevrendekileri görmüyorsun. Beni fark etmiyorsun."

Gökhan'ın gitgide yaklaşmasıyla ellerimle göğüslerimden daha çok itirmeye çalıştım. "Bir kere öpsen... Sana dan arzumu anlayacaksın." demesiyle birinin kolumdan çekerek beni Gökhan'dan ayırması bir oldu.

Demir bir eliyle beni arkasında tutup diğer eliyle Gökhan'ın boğazına yapışırken "Seni öldürme arzumu anlamak istemiyorsan o pis uzuvlarını Elif'ten uzak tut." diye bağırınca Gökhan içkinin verdiği cesaretle ufak bir kahkaha attı. "Ya tutmazsam ne olur?" deyince Demir "Bu olur." diyerek yumruğunu Gökhan'ın çenesine geçirdi.

Ufak bir çığlık atarken Gökhan yere düştü. Önder koşar adım yanıma gelip Gökhan'ı kaldırmaya çalışırken bütün gece görmediğim Emir, Demir'i zapt etmeye çalışıyordu.

"Bir daha seni Elif'in yanında görmeyeceğim lan!" diye bağırırdıktan sonra birden kolumu kavrayan Demir'e korkuyla baktım. Beni çıkışa doğru sürüklemeye başlamasıyla ne yapacağımı bilemedim. Demir'e karşı gelip Gökhan'ın yanında mı kalmalıydım, yoksa Gökhan'ı umursamayıp sevdiğim adamın beni hırpalamasına göz mü yummalıydım?

Canım acırken kolumu Demir'den kurtarmaya çalıştıkça elini daha çok sıkılaştırdı. "Yürü" dediğinde ona inat olduğum yerde güç bela dururken "Hayır" diye bağırınca Demir sinirle bana döndü. "Sana yürümeni söyledim Elif."

"Bende hayır, dedim Demir!"

“Pekâlâ” deyip kolumu bırakınca ufak bir şaşkınlık yaşadım. “Bunu sen istedin.” dediğinde neyi dememe kalmadan beni omzuna atıverdi. Ufak bir çığlık daha atıp olduğum yerde debelenirken bütün gözler üzerimize çevrildi.

“Demir, herkes bize bakıyor. Bırak.” dememi umursamadan merdivenleri tırmanmaya başladı. Herkesin gözlerinin bizde olduğunu gördüğümde yanaklarım kızarıırken “Demir eteğim açılıyor,” diye bağırıp sırtını yumrukların “Ceket” diyen sesiyle popoma bir şeyin örtülmesi bir oldu.

“Bıraaaaaakk...”

Demir hiçbir şey söylemezken debelenmenin bir işe yaramadığını anlayıppes ettim. Kulüpten çıktığımızda korumaların şaşkın bakışları yerin dibine girmeme neden olurken Demir “Araba!” diye bağırınca Vedat abiyle göz göze geldik. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırması daha da utanmama neden oluyordu. Resmen balodan kız kaçıır imajı vermişti.

“Buyurun Demir Bey” dediklerinde omuzumun üstünden Demir’in arabasına bakarken gözlerim büyüdü. Kırmızı bir ferrarisi mi vardı yani? Ben Demir’in servetini hesaplamaya çalışırken o beni çoktan koltuğa oturtmuş kemerimi bağlamaya çalışıyordu. “Bırak. Ne yapıyorsun ya. Eşkiya mısın sen?”

“Sakin kıpırdama Elif Sancak.” Sesinin sert çıkması umurumda bile değildi. Kemerini çözmeye çalışırken elimi üstüne elini koyup gözlerimin içine sinirle baktı, “Sakin!” Demir’i daha fazla sinirlendirmenin iyi olmayacağını anlayarak ellerimi kemerden çektim. Kapıyı sertçe kapatıp kendi tarafına dolandı ve arabaya bindiği gibi gaza basarak ara yollardan ana yola çıktı.

Normalde hızdan korkmamama rağmen sinirliyken bu

kadar hız yapması ürpermeme neden olmuştu. "Biraz yavaşlar mısın?" dediğimde alaylı bir gülümsemeyle gözlerini yoldan ayırmadan "Ne o hızı sevdiğini sanıyordum." dedi.

"Hızı seviyorum, ama hayatımı daha çok." dediğimde hızlı gitmeye devam etsede ibre biraz düşerken elimin ayağımın titrediğini hissettim. Bir tarafım delicesine korkarken diğer tarafım mutluluktan ölmek üzereydi. Nereye gittiğimizi bilmesemde şu anda Demirleydim. Onu affetmiş olmasam bile özlediğim kokusunu duyuyordum. Uzun ve karmaşık bir yoldan sonra ağaçlık bir alanın ortasında duran camdan bir villanın, hoş buraya villa demeye bin şahit lazımdı, devasa büyüktü, otoparkına girdiğimizde "Burası neresi?" diye sordum.

"In" diyerek kapısını açtığında etrafta gözlerimi gezdirirken Demir çoktan benim tarafıma geçip kapını açmıştı. "In" Gece karanlığında ormanlık bir yerin ortasındaydık ve Demir bana, in, diyordu. Burada beni kesse, ancak seneler sonra bulunacağıma emindim. Yada belki beni burada bırakıp çekip gidecekti. Ah be Effy! Neden çocuğun üstüne üstüne gidip daha çok sinirlendiriyorsun. Aldın başına belayı!

"İnmiyor musun?" dediğinde başımı hayır anlamında sallarken "Pekâlâ" diyerek kemerimi çözdü ve kolumdan tutup beni hızla arabadan çekip çıkardı. Tekrar omzuma aldığı anda çığlık atarken "İstedığın kadar bağır seni burada kimse duymaz." deyince yüreğime dolan korku tarifsizdi.

Cebinden çıkardığı anahtarlarla kapıyı açtıktan sonra karşımıza çıkan geniş salona beni bırakıp tekrar kapıyı kilitledi. Resmen üzerimizden kapıyı kilitlemişti. Gözlerimi büyük salonda gezdirirken merakıma engel olamıyordum. Modern tarzda döşenmiş ve çok fazla şaşaaya yer verilmemişti.

Demir üzerindeki ceketi çıkartıp koltuğa atarken "Buna adam kaçırmak derler." deyince ateş saçan gözlerini bana döndürdü. "Senin kaçırtdığın şeyin yanında bunun lafı bile olmaz."

"Ben neyi kaçırtmışım ki!" dediğimde eliyle başını işaret ederken "Aklımı lan, aklımı!" diye bağırınca kalbimin hızı değişti. "Nasıl o piçin sana dokunmasına izin verirsin lan sen? Adamın hissetmediğin uzvu kaldı mı?"

Demir o kadar çok bağırıyordu ki koca salonda sesi hoparlörden çıkar gibi yankılanıyordu. "Hesap mı soruyorsun sen bana?" dediğimde "Evet" diye bağırırken "Sen ne cüretle..." dememe kalmadan Demir hızla yanıma gelip kolumu kavradı.

"Sakin, benim lafımı bana satma Elif Sancak!"

Sessizce yutkunduğumda kolumu daha çok sıkıp, iterek bırakırken topuklularıyla sendeleyip koltuğun omuz tarafına oturdum. "Aklım almıyor ya. Benim aklım almıyor! Sen gözümün içine baka baka o çocukla nasıl yakınlaşırsın!"

"Kiminle yakınlaşıp kiminle yakınlaşmayacağımı sana mı soracaktım?"

"Elif" diye tısladığında "Sen yanındaki afete gülücükler saçarken bana sordun mu?" dememle kısa bir an öfkesinin keyfe dönüştüğünü hissettim. "Sana hesap verecek değilim!" Demir'in cümlesiyle histerik bir kahkaha atarken "O zaman benim kimle takıldığımda seni ilgilendirmez. Hele de beni o iğrenç cümleyle tehdit ettikten sonra hiç ilgilendirmez!" dedim. Demir odanın içinde volta atıp elleriyle yüzünü ve saçlarını hızlı hızlı karıştırırken hangi akla cesaret diklendiğimi bilmiyordum. Birbirimizi sevssek de artık birbirimizin değildik. "İlgilendirir!" dediğinde derin nefesler alarak sakın kalmaya çalıştığını anlarken "Senin olmayan birinin yaptıklarına karışamazsın Demir.

Bende benim olmayan birine hesap vermem.” dedim. Demir birkaç saniye öldürücü bakışlarıyla gözlerime bakıp “Ahh” diye bağırarak sehpayı duvara fırlatırken olduğum yerde sıçradım. Onu daha önce birçok kez sinirli görmüş-tüm ama bu farklıydı. Bu, acımadan canımı bile alabilecek güçteydi ve ne olacağını umursamıyordu. Sanırım bu gece korkudan ölmezsem hiçbir zaman ölmezdim.



Kahretsin. Onun için aldığım evi yıkmak her şeyini onu dü-şünerek dekore ettirdiğim eşyaları kırıp dökmek istiyordum. İlk kez Elif’in canını yakmak istiyordum. Bu bana diklendiği ya da gözümi önünde o çocukla sarmaş dolaş dans edip yanına git-meseydim kim bilir daha neler yapacağı için değil; haklı olduğu için! Lanet olsun ki haklı. Sen istedin Demir Kara! Aşkınızı bu hale sen getirdin!

Siktiğimin papyonunu söküp yere attıktan sonra, gömleği-min birkaç düğmesini çözdüm. Nefes alamıyordum. İçimdeki sinir boğuyordu sanki beni. Elif’in korktuğunu belli eden gözle-rine karşılık dimdik duran vücuduyla daha çok sinirleniyordum. Bir kere bana diklenme be Elif... Yalnızca bir kere sinir-lendiğinde şu dik, şu zıtlaşan tarafını bi kenara bırak. “Sen benimsin.” derken, derin nefesler alıp sakın kalmaya ça-lışıyordum. Elif “Ben senin değilim.” diye bağırınca içimdeki öfke patlama derecesine geldi. Hızla büfenin üzerinde duranları sıyrıp attıktan sonra “Benimsin lan!” diye bağırınca Elif birkaç adım geriledi.

“Seni bırakmam için beni tecavüzle tehdit ettin. Bıraktım işte! Vazgeçtim senden Demir. Tıpkı senin vazgeçtiğin gibi,”

Gözlerimden ateşler çıktığını hissederken Elife bakıp iç he-saplaşmamı umursamadan “Ben senden vazgeçmedim.” diye tıslayınca şaşkınca bana bakmaya başladı. “Sadece yanında de-ğildim Allah’ın cezası, sadece hayatımdaki en zor sınavla baş etmeye çalışıyordum.”

“Hayatındaki en zor sınav beni yarı yolda bırakmak mıydı? Nasıl yaparım da Elif’in kalbini paramparça edebilirim miydi?”

Elif’in hala diklenmesi ve babamın söyledikleri aklıma geldi. Çe içimdeki öfke geçeceğine daha da artıyordu. Koltuğa oturup başımı ellerimin arasına alarak, bacağını hızlı hızlı sallayıp sakinleşmeye çalıştım. Ne dese haklıydı, ne söylese haklıydı. Sakin olmalısın. Bunu sen istedin ve sonuçlarına katlanmalısın, sakinleş...

“Ben kolay bir sınavdan mı geçiyorum Demir? O kadar olaydan sonra sana âşık olmanın, o söylediğin söze rağmen sana bağlı kalmanın kolay olduğunu mu sanıyorsun?”

Elif’in cümlesiyle ayağımı durdururken derin bir nefes aldım. Benden nefret etmesi için ona tecavüz edeceğimi ima ederken bile benden vazgeçmiyor muydu yani? Dili vazgeçtim dese de kalbi beni mi haykırıyordu? Bu kadar mı seviyordu bu lanet beni. Ne yapmıştım da böyle bir sevgiyi hak etmiştim. Elif’in burun çekmesiyle başımı kaldırırken ağladığını görmek daha çok sinirlenmeme neden oldu. Onun ağlamasından nefret ediyordum, çünkü onun ağlamasına neden olan tek şey bendim. “Ağlama!” dediğimde bakışlarını bana çevirip yaşlarını akıtma ya devam ederken kolumdaki kol düğmelerini çözüp sertçe cam sehpayı fırlattım. “Sana ağlama diyorum.”

Elif korkuyla sıçrayıp elleriyle ağzını kapatırken hızla koltuktaki yastıkları duvara fırlattım. “Ağlamandan nefret ediyorum. Kes artık.”

Birkaç çerçeve yere düşüp parçalara ayrılırken Elif’in hala ağlaması “Ahhhh” diye bağırarak ayağa kalkmama neden oldu. Diklense kızıyordum, ağlasa kızıyordum şu anda ne yaparsa yapsın öfkem geçmiyordu ve biraz daha burada durursam onun canını yakacaktım.

Hızlayürümeye başlayıp merdivenleri tırmandıktan sonra kendimibanyoya atarken derin bir nefes aldım. Ona zarar gelmesindiyi

ondan uzak durmak yeterince zorken onu başkalarının kollarında görmek daha zordu. Hele ağladığına şahit olmak çok daha zordu. Üzerindeki smokinden kurtulup kendimi soğuk suyun altına attığımda, sinirle fayansları döverken başımı duvara dayadım. Suyun soğukluğu bile içimdeki yangını söndürmüyordu. Onu çok özlemiştim, benimle olmasını istiyordum, ama yapamazdım. Duştan çıkıp havluyu belime sardıktan sonra giysi odasına gidip üzerime rahat bir şeyler geçirirken Elif için aldığım ayıcıklı pijamalardan birini elime alıp merdivenlerden indim. Merdivenlere arkası dönük bir şekilde oturan Elif benim geldiğimi duyar duymaz arkasını dönerken elimdeki pijamaları uzatıp "Üzerini değiştir." deyince elleriyle gözlerindeki yaşları sildi. "Geri dönmeyecek miyiz?"

"Elif. Git ve üzerini değiştir." dediğimde "Ama Melek benimle kala..." derken sinirle pijamaları koltuğa bıraktım. "Bu gece onunda seni düşünecek hali olduğumu sanmıyorum. Git ve üzerini değiştir artık." Pijamaları eline alırken "Borada ona zarar vermez değil mi?" deyince "Ben sana zarar mı veriyorum?" dedim. Korku dolu bakışlarını moraran koluna döndürmesiyle içim kavrulurken "Vermez." deyip arkamı dönerken "Hemde ayıcıklı" diye fısıldaması birkaç saniyeliğine sinirimi yok etmişti. Mutfakta sıcak süt hazırlayıp sinirlerimizin yatışması için birbirimize zaman tanırken en tatlı sesiyle "Giyindim gelebilirsin." diye bağırması gülümsememe neden oldu. Benim denge-sizliğimin nedeni oydu. Bu kadar sinirliiyken bile beni gülümsetebiliyordu.

Salona girdiğimde ağlamayı kesmiş, koltuğa oturmuş et-rafi inceliyordu. Yüzündeki meraklı çocuk ifadesi belli belirsiz gülümsememe neden oldu. Beni gördüğü gibi ayağa kalkarken "Otur" dememle ikiletmeden kendini koltuğa bıraktı. Bu hareketi ister istemez afallamama neden olurken "Burası kimin evi?" diye sorunca ufak bir kahkaha attım. Sanki hiçbir sorunumuz yokmuş, her sorunumuzu halletmişiz bana burasının kime ait olduğunu soruyordu.

Elimdeki bardağı önündeki sehpaye koyup karşısına otururken "Seni ilgilendirseydi bilirdin." deyince "Evi mahvetmene neden olduğum için sanırım biraz ilgilendiriyor." demesi başını iki yana sallamama neden oldu. Bu kızın düşünceli yanı bir gün beni öldürecekti. "Sütünü iç."

Bir kupaya bir bana baktıktan sonra kupaya uzanırken mimiklerinin titremesinden az önceki saçma sorularının ortamı yumuşatma çabası olduğunu anladım. Sütünden bir yudum alıp kupayı sehpaye koyarken bir an eli titredi ve kupayı yere düşürdü. Kupa parçalara ayrılırken sıcak süt her yere saçılmıştı. Elif korku dolu bakışlarla bana baktıktan sonra hemen dizlerinin üzerine çöküp yerdeki camları toplamaya çalışırken "Özür dilerim. Yemin ederim elimden kaydı. Ben hemen toplar silerim ızdırmaz bile kalmayacak söz veriyorum." demesi içini parça parça yaptı.

Sanki her yer topluymuş gibi ufacık bir bardağın camlarını dert ediyordu. Hızla yanına çömelip elini tutarken "Bırak." deyince sesimin sert çıktığını fark ederken "Elini keseceksin. Bırak. Yarın her yeri temizleteceğim," dedim daha nazik bir şekilde. Gözlerinden yavaşça yaşlar süzülürken kollarından tutup kolhuğa oturtarak, sehpadaki kupayı Elif'in önüne koydum. Ellerinin tersiyle gözlerini silip "İçmesem daha iyi." deyince "İçeceksin." dedim itiraz istemeyen bir sesle. Bir yudum alıp dikkatlice sehpaye yerleştirdikten sonra sessizce kupaya baktı. "Neden buradayız?"

"Konuşmak için"

"Neden konuşmuyoruz?"

"Sakinleşmek için," dediğimde başını kaldırıp bana baktıktan sonra derin bir nefes aldı. Kafasından geçenleri bilmesem de neler hissettiğini tahmin edebiliyordum. Tıpkı benim gibi o da sarılmak istiyordu, tüm sorunları çözdükten sonra her şeyi geride bırakıp yeniden başlamak. "O çocuktan hoşlanmıyorum." Elif'in dudakları hafifçe aralanırken "Kimden?" diye sordu. "Gökhan denen o heriften. Neden sana yakın olmasına izin veriyorsun Elif?"

"Sen neden sana yakın olmama izin vermiyorsun Demir?" Kaşlarını çatmaya çalışarak "Sen neden böyle bir adama yakın olmak istiyorsun?" deyince "Seviyorum çünkü. Peki sen? Sevmediğin için mi beni kendinden uzak tutuyorsun" dedi.

"Sana hesap vermek zorunda değilim Elif"

"Korkaksın" dediğinde kaşlarını daha çok çatılırken "Hayatımda gördüğüm en korkak insansın. Babasının gölgesinden çıkamayan bir korkak... Sırf babasının korkusundan dolayı sevdiğini bile söyleyemeyen bir korkak..." demesiyle hızla ayağa kalktım. "Kelimelerini düzgün seç Elif Sancak. Yoksa canımı yakarım."

"Yakmadığını mı sanıyorsun?" dediğinde gözlerim kolundaki morluklara kayarken Elif alayla gülip "Bunlardan bahsetmiyorum bile..." deyince gözlerinin içine baktım. "İçimdeki acıların yanında bu hiçbir şey Demir Kara."

Elif'in yaşaran gözleriyle yumruklarımı sıktım. Güçlü olmalıydım, zayıflığımı ona belli etmemeliydim. "Ama insan alışıyor biliyor musun? Yaraları tamamen geçmiyor belki ama izi kalıyor, acısı hafifliyor... Sonra biri giriyor hayatına. Ne o izi bırakanların önemi kalmış, ne o izi taşımanın... Aşk işte. O acılarla yaşamayı öğretiyor insana."

"Benim yanımda kalırsan bu yaşadığım acı, yaşayacaklarının içinde denizde bir kum tanesi gibi kalır."

"Daha ne gelebilir ki başıma Demir? En kötüsünü yaşamadım mı zaten senden önce? Seninle olduğumda neler olabileceğini bilmiyor muyum sanıyorsun? Ölüm mü?"

Varsın gelsin. Sen zaten beni haftalar önce diri diri mezara gömdün. Belki bu, huzurla uyumamı sağlar..."

"Yanımda olduğunda huzurlu olmayacaksın Elif."

"Huzur için kokunu duymam yeter Demir." Bir süre sessizce oturup sadece Elif'in gözlerinin içine baktım. Nasıl böyle güzel sevebiliyordu? Neden böyle seviyordu? Nefret et be kızım benden. Nefret et ki senden uzak durabileyim. Hızla ayağa kalk-

tığımda gözleriyle beni takip ettiğini hissederken mutfığa doğru yöneldim. Biraz daha o ortamda olursam onu tehlikeye sokar bir hareket yapacaktım. Sarılmak gibi...

"Gitme"

Elif'in cümlesiyle olduğum yerde dururken "Bir şey sorarım" demesiyle derin bir nefes aldım. "Biraz olsun yardım et." Elif, doğru döndüğümde "Gelemiyorum üstesinden ben bu aşkın başına." dedi. Tek bir kelime çıkmıyordu dudaklarımdan. "Sana ma, sen sustukça..." dediğinde yutkunurken "Yalnızlık çare üstüme." dediği an gözlerimi kapattım. Yapamam Elif. Göz perdesi göre senin hayatını tehlikeye atamam.

"Yeter. Anla Elif artık. Biz bittik. Biz diye bir şey yok artık" dediğimde Elif dikkatlice gözlerimin içine bakarken, "Sen çok anlamışsın gerçekten." dedi imalı bir şekilde. Beni tanıyordum. Ne hissettiğimi biliyordu. Benim bile kabullenmediğim ayrılışı ona nasıl kabul ettirecektim ben? Daha ne kadar kötüleşebilirdim kalbini kırmak için. Daha ne kadar rezil birine dönüşebilirdim. "Anladım ya da anlamadım. Bu seni ilgilendirmez ama sen her şeyin bittiğini kabul edeceksin. O yüzden benden uzak dur bana öyle bakma, benimle hayal kurma, beni hayatında isteme hatta benden nefret et..."

"Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Yumruklarımı sıkarak "Evet" dediğimde Elif bana doğru yürümeye başladı. "O zaman bundan sonra benden de hayatından da uzak dur Demir Kara. Söylediklerin sadece beni kırıyor. Senden nefret etmeme neden olmuyor. Bırak ne yaşayacaksam yaşayayım, başıma ne gelecekse gelsin. Belki o sayede senden biraz daha olsa nefret edebilirim."

"Olmaz!" dediğimde Elif, ufak bir çığlık atarak "Dengesiz" diye bağırınca "Sol yanıma fazla dokunuyorsun ondan." dedi. Sinirli ifadesinde anlık bir yumuşama belirirken "Bunu bize neden yapıyorsun Demir?" diye sordu. "Seni ilgilendirse bilirsin" Elif'in tekrar sinirlendiğini gözlerinden görürken "Bir kere ilg-

...sarılsın ya. Bir kere bana hesap ver be adam. Yalnızca bir kere sana yaptıklarının arkasındaki nedeni söyle!" dediğinde sabrının son noktalarına gelirken "İçindekileri bile dile dökemeyen cehağın tekisin." demesiyle kolunu kavrayıp kendime doğru gittim.

Korkağım anladın mı? Seni de kaybetmekten korkuyorum. Seni çok seviyorum Allah'ın cezası... Seni senden vazgeçebilmek kadar çok seviyorum. Lanet olsun kalbim, beynim, tüm bedenim sen diye haykırıırken ben senden uzak durmaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Ne yaparsam, kiminle olursam senden kurtulamıyorum. Asıl ben sende tutuklu kaldım! Karam ben olmaya çalıştıkça daha çok sen olduğumu anladım. Hayatında bir hiç olmak için uğraşırken hep olduğumu söyleme sana. "Elifin yanaklarından yaşların süzülmesini görünce odunu bırakıp odanın içinde volta atmaya başladım. Ağlamanın sesi gittikçe yükselince önüme çıkan sandalyeyi sinirle kütüğe fırlattım. "Ağlama. Sen güçlü birisin Elif Sancak! Ağlama! Bana bağır, çağır, küfret, hakaret et, vur ama ağlama. Yoksa sana sarılmak zorunda kalırım ve bir kere sarılırsam bir daha bırakmam."

"Bırakma o zaman." dediğinde oflayarak başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı karıştırdım. Neden bu kadar inatçısın? Sen benim zayıf noktamsın Elif. Beni yıkmak isteyenler seni kullanacak. Saçının tek teline zarar gelsedünyayı yakarım, ama bu korkuyla seni yaşatamam. Lütfen git Elif. Ben seni uzaktan seviyim. Gutende olduğunu bileyim. Lütfen karanlığım seni de yanıltmadan git."

Daha fazla burada durmanın işlerin planladığımdan daha hızlı ilerleyeceğini gösterdiği için hızlı adımlarla kapıya yöneldim. Kilidi açtıktan sonra hırsla kapıyı açarken duyduğum bir cümle kaskatı kesilmeme neden oldu.

"Senin karanlığından korkmuyorum Demir Kara. Ben seninle mutsuzluğa da varım."

tığımda gözleriyle beni takip ettiğini hissederken mutfağa doğru yöneldim. Biraz daha o ortamda olursam onu tehlikeye sokacağa bir hareket yapacaktım. Sarılmak gibi...

"Gitme"

Elif'in cümlesiyle olduğum yerde dururken "Bir şey söyle demesiyle derin bir nefes aldım. "Biraz olsun yardım et." Elif, doğru döndüğümde "Gelemiyorum üstesinden ben bu aşkın ter başına." dedi. Tek bir kelime çıkmıyordu dudaklarımdan. "Sakma, sen sustukça..." dediğinde yutkunurken "Yalnızlık çokta üstüme." dediği an gözlerimi kapattım. Yapamam Elif. Göz göre senin hayatını tehlikeye atamam.

"Yeter. Anla Elif artık. Biz bittik. Biz diye bir şey yok artık dediğimde Elif dikkatlice gözlerimin içine bakarken, "Sen çokta anlamışsın gerçekten." dedi imalı bir şekilde. Beni tanıyordum. Ne hissettiğimi biliyordu. Benim bile kabullenmediğim ayrılığı ona nasıl kabul ettirecektim ben? Daha ne kadar kötüleşebilirdim kalbini kırmak için. Daha ne kadar rezil birine dönüşebilirdim. "Anladım ya da anlamadım. Bu seni ilgilendirmez ama sen her şeyin bittiğini kabul edeceksin. O yüzden benden uzak dur, bana öyle bakma, benimle hayal kurma, beni hayatında isteme hatta benden nefret et..."

"Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Yumruklarımı sıkarak "Evet" dediğimde Elif bana doğru yürümeye başladı. "O zaman bundan sonra benden de hayatımdan da uzak dur Demir Kara. Söylediklerin sadece beni kırıyor, sende nefret etmeme neden olmuyor. Bırak ne yaşayacaksam yaşayayım, başıma ne gelecekse gelsin. Belki o sayede senden biraz da olsa nefret edebilirim."

"Olmaz!" dediğimde Elif, ufak bir çığlık atarak "Dengesiz!" diye bağırınca "Sol yanıma fazla dokunuyorsun ondan." dedim. Sinirli ifadesinde anlık bir yumuşama belirirken "Bunu bize neden yapıyorsun Demir?" diye sordu. "Seni ilgilendirse bilirsin." Elif'in tekrar sinirlendiğini gözlerinden görürken "Bir kere ilgi-

lendirsin ya. Bir kere bana hesap ver be adam. Yalnızca bir kere bana yaptıklarımın arkasındaki nedeni söyle!" dediğinde sabrım son noktalarına gelirken "İçindekileri bile dile dökemeyen korkağın tekisin." demesiyle kolunu kavrayıp kendime doğru çektim.

"Korkağım anladın mı? Seni de kaybetmekten korkuyorum. Seni çok seviyorum Allah'ın cezası... Seni senden vazgeçebilecek kadar çok seviyorum. Lanet olsun kalbim, beynim, tüm hücrelerim sen diye haykırırken ben senden uzak durmaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Ne yaparsam, kiminle olursam dayım senden kurtulamıyorum. Asıl ben sende tutuklu kaldım! Tekrar ben olmaya çalıştıkça daha çok sen olduğumu anladım. Hayatında bir hiç olmak için uğraşırken hep olduğumu söyleme bana... "Elifin yanaklarından yaşların süzüldüğünü görünce kolunu bırakıp odanın içinde volta atmaya başladım. Ağlamasının sesi gittikçe yükselince önüme çıkan sandalyeyi sinirle duvara fırlattım. "Ağlama. Sen güçlü birisin Elif Sancak! Ağlama! Bana bağır, çağır, küfret, hakaret et, vur ama ağlama. Yoksa sana sarılmak zorunda kalırım ve bir kere sarılırsam bir daha bırakamam."

"Bırakma o zaman." dediğinde oflayarak başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı karıştırdım. Neden bu kadar inatçısın? "Sen benim zayıf noktamsın Elif. Beni yıkmak isteyenler seni kullanacak. Saçının tek teline zarar gelsedünyayı yakarım, ama bu korkuyla seni yaşatamam. Lütfen git Elif. Ben seni uzaktan seveyim. Güvende olduğumu bileyim. Lütfen karanlığım seni de içine almadan git."

Daha fazla burada durmanın işlerin planladığımdan daha farklı ilerleyeceğini gösterdiği için hızlı adımlarla kapıya yöneldim. Kilidi açtıktan sonra hırsla kapıyı açarken duyduğum bir cümle kaskatı kesilmeme neden oldu.

"Senin karanlığından korkmuyorum Demir Kara. Ben seninle mutsuzluğa da varım."



Mantığım milyonlarca kez, affetmeyeceksin, diyerek kalbime emir verirken neden Demir'i gördüğüm an kalbim kollarını iki yana açıyordu. Gururum her şeyden önemliyken, beni gurursuz gibi gösteren bu deli cesareti nereden geliyordu? Beni sevmesinden mi? Az önceki itiraflarından mı? Yoksa onu gerçekten kaybetmek istemeyişimden mi? Demir bana doğru döndüğünde aklımda Emir'in dediklerini belirdi: "Ne yaparsan yap o kararından dönmez." Gözlerime baktığımda öfkeli olduğunu fark ederken bana doğru yürümesiyle yutkundum. Birazdan "Karanlıktan korkmuyor musun? Kal bakalım tek başına dışarıda da görelim." diyerek beni kolumdan tutup dışarı atarsa şaşırırmadım. Her adımı kalbimin biraz daha sert çarpmasına neden olurken gözlerimi kapattım. Aklımda kalan son şeyin, onun bana öfkeyle bakan gözleri olmasını istemiyordum. Adım sesleri yaklaştığında nefesimi tutarken bedenime sarılmış olan kaslı kollar, aniden gözlerimin açılmasına neden oldu. Demir'in nefesini omuzlarımda hissediyordum. Kokusu burnuma dolmaya başladığı an kendime gelirken belli belirsiz sırtına dokundum. Sarılırsam bir daha bırakamam demişti. Bitmiş miydi her şey?

"Şu an bir dilek hakkım olsaydı. Bu anın hiç bitmemesini dilerdim." dediğimde, lütfen her zamanki cevabını ver, diye içimden yalvarırken "Ne dilediğine dikkat etmelisin Elif Sancak." demesiyle derin bir nefes aldım. Gerçekten beni unutmamıştı. Aramızda geçen hiçbir şeyi unutmamıştı. Ellerimi sırtına daha çok bastırırken o da kollarını daha da sıkılaştırdı. Kokumu içine çektiğini hissediyordum. Bir yandan da saçlarımin ucuyla oynadığını... Bu hareketi bile tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu. "Ben seninle ne yapacağım baş belası," dediğinde parmaklarımı sırtında dolaştırmaya başladım.

“Sadece sev.”

★ ★

“Özür dilerim”

Demir’in alnımdan öptükten sonra söylediği iki kelimeyle gözlerimi kapattım. Saatlerdir koltukta birbirimizden kopmak istemiyormuş gibi oturuyorduk ve sessizliği Demir’in iki kelimelik cümlesi bozmuştu. Pişman olduğunu biliyordum. Tıpkı içimdeki kırgınlığın kolay kolay geçmeyeceği gibi... “Şimdi ne olacak Demir?”

Başımı kaldırdığımda uzak bir noktaya odaklandığını düşündüğüm gözlerini bana çevirdi. “Sen sar sevgilim, gözlerim kahvenin en güzel tonuyla buluşsun.” dediğimde belli belirsiz gülümserken “Emir’le geçen gün söylediniz şarkının sözü değil mi?” demesi dudaklarımın aralanmasına neden oldu. “Dinledin mi?”

Tek kaşını kaldırması dudağımı ısırma neden olurken başımı tekrar göğsüne dayadım. Kalp atışına bile aşık olunur mu bir insanın? “Korkuyorum.” dediğimde saçların arasında gezinen elleri dururken “Yine gitmeden...” dedim. Demir’in eli saçımda dolaşmaya başladığında “Korkman gereken başka konular var artık Elif.” deyince derin bir nefes aldım. “Diğerleri umurumda bile değil.” “Ama benim umurumda.” dediğinde başımı kaldırıp Demir’e baktığımda kafasındaki soru işaretlerini gözlerinde gördüm. “Yatalım mı?” diye sorduğunda başımı tamam anlamında salladım. Demir elimden tutup ayağa kalktıktan sonra beni kucağına alırken “Ne yapıyorsun?” dedim şaşkınlıkla. “Evindeki ilk gününü yeterince berbat ettim. Ayağına bir şeyler batırarak daha da berbatlaştırmadan bitirsek iyi olur.”

“Evindeki derken?” dediğimde yüzünü buruştururken “Evimizde...” deyince yavaşça dudaklarım aralandı. “Yani burası?”

“Bizim evimiz.”

Demir yürümeye başladığında omuzunun arkasından yıkık dökük salona bakarken bu evle ilgili kafamdaki tüm sorular cevaplanmıştı. “Bir gün barışacağımıza inanırmıydun yani?” dediğimde Demir merdivenleri çıkarken “Barışmayacağımız hiç aklıma gelmedi ki. Ben sende hiç vazgeçmedim.” demesi kalbimi deli gibi çarptı. Na neden oldu. Üst kata çıkıp bir sürü kapının önünde geçtikten sonra koridorun en sonundaki kapıdan girdi. “Hayalimdeki giriş için yanlış kıyafet.” demesiyle Demir bakarken “Neyse ki gelinliği içeri sokma derdinden kurtulduk.” deyince dudaklarım aralandı. Barışacağımızı düşündüğü gibi evlendiğimizi de mi hayal etmişti yani?

Demir beni yere bıraktığında gözlerimi odada gezdirdim. Tamamen bizi anlatan bir oda olmuştu. Siyah ve beyazın âşık olunası uyumu... “Sen siyah.” diyerek Demir döndüğümde “Ben beyaz.” diye devam edip kollarımı beline doladım. “Başka renk, istemez bu aşk...” Beni kollarının arasına alırken “Sen sar sevgilim, siyah beyaza âşık olsun.” dediğinde heyecanla başımı kaldırdım. “Dinlemişsin işte...”

Demir belli belirsiz gülümseyerek alnımdan öperken gözlerimi kapattım. Bir de huzurlu olmayacağımı söylüyordu. Nefesi saç diplerime kadar işlerken gözlerimi açıp başımı kaldırdım. Ellerim sırtında dolaşırken elleriyle saçlarımı geriye doğru atıp yüzümü açığa çıkardı. Her dokunuşu tenimi yakıyordu sanki. Her dokunuşu kalbimi daha hızlı çarptırıyordu.

Bir elimi ensesine yerleştirerek parmak ucuna çıkıp hasret olduğum dudaklara kavuşurken anında karşılık almam Demir’in de en az benim kadar özlediğini belli ediyordu. Belimden beni kendine daha çok çekerken diğer elimi saçlarına yerleştirdim. Bir süre parmak ucun-

da öpüştükten sonra yorulduğumu hissederek ayaklarımı yere koyarken Demir beni ani bir hareketle havaya kaldırdı. Beline bacaklarımı dolamamla kalçamdan beni desteklemesi bir oldu, dudaklarımızsa mühürlenmiş gibi birbirinden ayrılmıyordu. Onu o kadar çok özlemiştim ki bir saniye nefes almak için bile olsa ondan ayrılmak istemiyordum. Demir yavaşça yürümeye başladıktan bir süre sonra sırtımı soğuk çarşaflarda hissederken büyü-
nün bozulduğunu hissediyordum. Sanki tüm rahatlığım sökülüp alınmıştı. Ellerim terlemeye başladığında üzerindeki tişörtlü çaktırmadan ellerimi silmeye çalışırken Demir benden uzaklaşıp üzerindeki tişörtü sıyrıp attı. Üzerini çarkmasını istediğimi mi düşünmüştü. Tekrar öpüşmeye başladığımızda terleyen ellerimi tenine değdirmek istemediğim için çarşaflara silmeye çalışıyordum. Demir benden ayrılıp yüzüme baktığında yanaklarımın kızardığını hissederken “Bir sorun mu var?” diye sormasına ancak başımı sallayarak cevap verebildim. “Emin misin?”
“Hı hı...”

Dudaklarımız tekrar buluştuğunda aklımdaki kötü düşünceleri uzaklaştırmak istesem de engel olamıyordum. Kasılmıştım. Demir’in elleri vücudumda dolaşırken sadece boynunu sıkıca kavradığımı ve saçlarını çektiğimi hissediyordum. Bu hareketim, sanki onun beni daha da istekle öpmesine neden oluyordu. Benim kalbim mi bu kadar hızlı atıyordu, yoksa Demir’in kalbini mi bu mesafeden duyuyordum? O da benim gibi heyecanlı mıydı? Ama o ne yaptığını biliyor gibiydi. Hoş, her gecesini bir kadınla sonlandıran adamın bilmemesi garip olurdu. Düşünceler beynimde dolaşırken Demir, üzerimden kalkıp pijamamın altını sıyrırken külodumunda onunla birlikte gitmesi ufak bir çığlık atmama neden oldu. Demir’in bakışlarıyla karşılaştığımda istemeden yutku-

nurken "Bırakır mısın şunu" dedi. "Ne yapacaksın kı?" Demir'in sinirle solumasıyla saçma bir soru sorduğumu fark ederken "Elif hemen külodunu bırak," deyince "Hayır." dedim. Aklıma gelen kötü anıları uzaklaştırmak sağlayan tek şey Demir'in aşkıydı, ama yine de ona tam anlamıyla kendimi emanet edemezdim.

Pijamamı dizlerimde bırakıp üzerime eğilerek ellerini başımın iki yanına koydu. Gözlerimin içine bakarken hem utançtan hem de korkudan yanaklarımın kızardığını hissediyordum.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sorduğunda "Sorduğundan dedüğinden sonra mı?" deyince yumruklarını sıkıktığını hissettirdi. "Sana gerçekten istemediğin bir şeyi yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Belki."

Demir hızla üzerimden kalkarken "Belki mi? Sana tecavüz edeceğime gerçekten inandın mı sen?" diye bağırdı. Nedense vicdan azabı çekmeye başladım. Onun bana tecavüz etmeyeceğini biliyordum. O, çetesi gibi değildi. Öte yandan ikizini bu nedenlerden kaybetmişti, ama yine de insanın aklında ufak da olsa bir korku dolaşıyordu işte.

"Sana bir şey sordum Elif." dediğinde gözlerimi tekrar Demir'e çevirdim. Gerçekten sinirlenmişti. Belki birazda kırılmış. "Korkuyorum Demir."

"Biliyorum"

"Bu benim elimde olan bir şey değil. Seni seviyorum. Beni öpmeni seviyorum. Dokunmanı seviyorum. Senin bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Hele de tecavüz edeceğine ihtimal bile vermek istemiyorum ama korkuyorum" Demir tekrar üzerime eğilip bir nefes kadar uzağımda dururken "Ne kadar çabaladığımı görmüyor musun Elif?" diye sordu. "Bu zamana kadar istemediğin bir şey oldu mu?" dediğinde başımı hayır anlamında sallarken "Bun-

dan sonra da istemediğin bir şey olmayacak. Bana güven.” deyince gözlerinin içine baktım. Başımı tamam anlamında salladığımda derin bir nefes aldı ve üzerimden kalkıp yanıma uzandı. Şu anda hem utanıyordum hem de hevesini kursağında bıraktığım için vicdan azabı çekiyordum. Pınamamı yukarı çekip ona doğru döndüm. Başımı göğsüne yasladığımda kalbinin atışını daha da güçlü duyuyordum. Sinirliydi ve belli ki sakinleşmeye çalışıyordu. Yerimde kıpırdandığımda bana sarılmasını dilerken kolunu bedenime dolması belli belirsiz gülümsetti.

“İyi geceler Elif.” dediğinde mideme bıçaklar saplanırken “İyi geceler Demir.” diye fısıldadım.



Gözlerimi araladığımda belimden beni sıkıca sarmış eli hissederken gülümsedim. Demir’in nefesini enseme hissediyordum. Gece aklıma geldiğinde kasıklarına ağrıların girdiğini hissederken Demir’in elini tutup göğsüme doğru çektim. O da beni kendine daha çok çekerek sıkıca arkamdan sarılırken ikimizin de cenin pozisyonu aldığını hissediyordum.

Derin bir nefes alıp omuzuma ufak bir öpücük koyduktan sonra “Özlemişim.” deyince kollarının arasında yavaşça ona doğru döndüm. “Neyi?”

“Güne seninle başlamayı da...” dediğinde “Da?” diyerek kaşlarını çatarken “Ben ne zaman yatağıma jokeri aldım ya?” dedi gülümseyerek. “Joker?”

“Aynaya baktığında anlarsın.” demesiyle yataktan kalkmaya çalışırken kollarını sıkılaştırıp “Sonra bakarsın.” deyince “Demir bırak!” diyerek güç bela kollarından kurtuldum. Koşturarak odanın içindeki banyoya girdim. Aynadaki yansımamla ufak bir çığlık atarken Demir’in kahkahasını duydum. Dün gece özene bezene yaptığım makyaj ne zamandan beri bu hal-

deydi. Allah kahretsin, a larken akmayan rimel yap-sınlar. Ya her yerime bulaşan ruja ne demeli. Allahım bembeyaz tenimle gerçekten de jokere benziyorum. Hızla yüzümü yıkayıp birkaç kere sabunladıktan sonra tekrar yıkadım ve havluya kuruladım. İnsana benzediğimi anladığım an, banyodan çıkarken Demir'in telefonu- la oynadığını gördüm. Bana bakıp "Daha iyi." dediğinde gözlerimi kısarken dudaklarını birbirine bastırdı. Yine de hafif hafif güldüğünü görebiliyordum.

"Demir!"

"Tamam tamam." dediğinde karnımı ovalayarak "Çok acıktım." deyince hızla yataktan kalktı. Gözle- min fal taşı gibi açılmasıyla, önce gözünü baklavayla doyur sonra kahvaltı edersin, diye düşünürken "Eli!" dedi. İrkilerek "Efendim" deyince "Banyo yapayım son- ra kahvaltıyı ayarlarız, dedim." dedi. "Ne zaman dedin?" "Gözlerinle beni yerken..."

Yanaklarımın kızardığını hissederken Demir gülümse- yerek banyoya girdi. Demir'in yerdeki tişörtünü gördü- ğümde aklıma dün geceyi affettirmenin yolu gelirken hız- la üzerimdeki pijamaları çıkartıp tişörtü giydim. Demir'in kokusu saniyesinde beni sararken içimi mutluluk ve hu- zur karışımı bir his kapladı. Şimdi sırada mutfağa gidip kahvaltı hazırlamak vardı.

Koşar adım merdivenlerden inerken salonda gördüğüm manzara akşamı gözler önüne seriyordu. Parmak ucunda camlara basmadan mutfağa girdiğimde derin bir nefes aldım. Beyaz ve siyahın hâkim olduğu geniş mutfağın üzerindeki pembe mutfak gereçleri gülümsememe neden olurken, bunları aldırırken ne söylediğini merak ediyorum Demir Kara, diye düşündüm. Buzdolabını açtığımda do- lapta yiyecek hiçbir şey olmaması kafamdaki bütün planı bozdu. Mutfak dolaplarını karıştırırken duyduğum adım

sesleriyle başımı kapıya doğru çevirdim. Elindeki havluyla saçlarını kurularyan Demir'le göz göze geldiğimiz an gözlerini baştan aşağı üzerimde gezdirdi. Bu, yanaklarımın kızarmasına neden olurken "Çok açım ve dolapta hiçbir şey yok." dedim. "Sorun yok ben doydum."

"Demir!"

"Demir yanıma gelip belimden beni kendine çektikten sonra, öptü öpecek denilebilecek bir mesafede gözlerimin içine baktı. Neden beni öpmesi için deliriyordum ve neden beni öpmüyordu. Nefesini yüzümde hissederken "Beni çok zorluyorsun." diye fısıldamasıyla ufak bir iç çektim. Bu hareketimle gülümserken dudaklarıma ufak bir öpücük koyup geri çekildi. İster istemez yüzüm asılırken "Aferin sana Effy. Senin yüzünden çocuk artık seni öpmek bile istemiyor." diye söylendim.

Birden Demir'in belimden beni havaya kaldırmasıyla, ne oluyor dememe kalmadan popom soğuk bir zeminle buluştu. Ufak çılgılığını Demir'in dudakları keserken alev alev yandığımı hissettim. Bir eli kalçamda diğer eli tişörtün altından belimde dolaşırken saçlarını sıkıca kavradım. Bir süre öpüştükten sonra bir elini cebine atıp telefonunu çıkarınca yavaşça benden uzaklaştı. "Ne oldu?"

Bana cevap vermeden telefonu kulağına götürürken belimdeki elini kendine doğru çekerek beni tezgâh üzerinde kaydırıldı.

"Söyle."

Demir'in dudakları boynumda ve omuzlarımda dolaşırken ben telefondakinin kim olduğunu çözmeye çalışıyordum. "Tamam bekliyoruz." Demir telefonunu tezgâha fırlatıp beni kendine daha çok çekince "Bekliyoruz?" dedim. Beni umursamadan dudaklarını boynumda dolaştırırken "Demir?" diyerek onu itince tuttuğu soluğunu bıraktı. "Kim geliyor?"

“Bora ve Melek.”

“Ne?” diye bağırmamla Demir yüzünü buruştururken
“Nereden çıktı bu? Evin halini görmüyor musun? Evde
misafire ikram edebileceğimiz hiçbir şey yok.” diye hızlı
hızlı söylenmemi tekrar sevdiğim adamın dudakları keşke.
Kısa bir öpüşmeden sonra benden ayrılıp “Anladım. Gü-
zel bir ev sahibi olacaksın ama sakın ol.” demesiyle der-
bir nefes aldım. “Kahvaltılık bir şey olmadığını biliyorum.
Aklımda seni bu eve getirmek olsaydı günler öncesinde
evi doldururdum. O yüzden Boraları çağırdım. Bir şeyler
alıp geliyorlar.”

Demir beni tezgâhtan indirdikten sonra “Yoldaymışlar
her ne kadar bu halin beni benden alsa da gidip pijamala-
rını giysen iyi olur,” deyince “Kıskanç.” dedim gülümse-
yerek. Mutfaktan çıktığımda gözlerim tekrar salona takı-
lınca “Kimseye açıklama yapmak zorunda değiliz.” dedi.
Dikkatli bir şekilde merdivenlerden çıktıktan sonra üze-
rime pijamalarımı giyip saçlarımı düzelttim. Odadan çık-
tığımda duyduğum seslerle Meleklerin geldiğini anlayıp
derin bir nefes aldım. Merdivenlerin başında telaşla sa-
lonu inceleyen Melek beni gördüğü gibi yanıma gelirken
“Ne oldu burada?” diye sordu. “Hoşgeldiniz.” Melek’e sa-
rıldığımda “Sonra konuşuruz.” diye fısıldarken Demir’in
elindeki poşetleri mutfaka götürdüğünü gördüm.

“Sen iyi misin?”

“Sanırım.” derken koluna dokununca hızla kolunu
çekti. Kaşlarını çatarak “Ne oldu koluna?” diye sorunca
“Artık seni daha iyi anlıyorum sanırım.” demesi akşam
Bora’nın onu kulüpten kolundan sürükleyerek çıkardığını
kanıtlıyordu. “Çok acıyor mu?”

“Benim onda bıraktığım izden çok değil.” dediğin-
de anlamayan bakışlar atarken kulağıma doğru eğildi.
“Boynuna dikkat et.” diye fısıldayınca gözlerimi kısarak

Bora'nın boynuna bakmaya çalıştım. Tırnak izlerini gördüğüm an gözlerim yuvalarından çıkarken "Akşam, biraz hareketli geçti." deyince "Ne olduğunu anlatıyorsun, hemen." dedim.

"Kahvaltıyı hazırlarken konuşuruz. Hadi."

Melek'le beraber mutfağa geçerken "Bu ev sizinmiş öyle mi?" deyince "Öyleymiş." dedim. "Çok şanslısın Effy. Kaç odası var acaba?"

Melek'e belli belirsiz gülümserken "Sen evin odalarını hesaplamaya bırak da akşam neler olduğunu anlat." dedim. Melek derin bir nefes alıp poşetleri boşaltırken "Planımız işe yaradı. Kıskançlıktan deliye döndü. Kulüpten çıktıktan sonra deniz kenarında bir yerde durduk. O içini döktü, ben içimi döktüm. Bir ara tırnaklarımı geçirdim. Hararetli bir kavganın içindeyken bana çıkma teklif etti. Hoş dövecek gibi, sevgilim ol o zaman lan, ne kadar teklifse..." deyince "Sevgili değil miydiniz yani?" diye sordum. Melek imalı bir şekilde bana bakıp "Tabiki değildik." deyince "Peki şimdi?" diye sordum. Domatesleri yıkarken sessiz kalması, olduklarını belli ederken "Melek" dedim. "Effy, Bora'yla ilişkiyi onaylamayacağını söyledin." deyip suyu kapatarak bana döndü. "Ben de düşüneceğimi söyledim."

"Yani hayır demedin?"

Melek başını salladıktan sonra "Demeyi düşünüyor musun?" diye sordum. "Bilmiyorum." dediğinde derin bir nefes alırken Önder'in bile hayatına karışamazken, onun hayatına karışma hakkımın olmadığını düşündüm. "Kalbini dinle Melek." dediğimde domatesleri doğramayı bırakıp "Ben her zaman yanında olacağım." dedim. "Effy" diyerek bana dönmesiyle Melek'e sıkıca sarılırken, "Hayatına müdahale ettiğim için özür dilerim. Sadece canının yanmasını istemiyorum." dedim.

“Biliyorum.”

“Peki Önder?”

Melek benden ayrıldığında düşünceli ifadesi gözlerine yansırken “Sanırım onunla yollarımız kesin olarak ayrıldı. Elif. Baksana Esra’yla ne kadar mutluydu akşam. Benimle olduğundan daha mutlu,” dedi. “Bunu bilemezsin Melek.”

“Gözümle gördüm Effy. Ayrıca Önder...”

“Çok acıktık.” diye mutfığa giren Demir’le elimdeki salatalıkları düşürdüm. “Sakarlıkta bayrak taşıyan bir karım olacak. Çok şanslıyım.”

Melek’le aynı anda “Ne?” diye bağırdığımızda Demir rahatsızca yüzünü buruştururken “Hadi diyorum. Aç diyorum.” dedi. “Tamam, on dakikaya hazır.”

Melek hızlı bir şekilde aldıklarını tabaklara yerleştirirken bende çayı demleyip terastaki masayı hazırladım. Gündüz gözüyle baktığımda bahçenin büyüklüğü gözümünden kaçmazken önündeki şahane havuz içine atlama isteği uyandırıyor. “Kahvaltı hazır.” dediğimde Demirler bodrum kattan çıkarken “Orada ne var?” diye sordum. “Kıza evi gezdirmedin mi Demir?” diyen Bora’ya gözlerini kısarak bakarken “Ev onun. İsteddiği zaman gezer.” diyen sevgilimi öpücüğe boğmak istedim. Masaya oturduğumuzda kendimi o kadar garip hissediyordum ki. Kendi evimdeydim. Neden buradaki ilk anılarım güzel değildi. Bu kahvaltıda bu adam yanımda olmak zorunda mıydı?

“Elif yesene.” dediğinde Demir’e bakarken “Pek iştahım yok.” dedim. Demir kaşlarını çatarak elini uzatıp önce alnıma sonra yanağıma yerleştirdi. “Hasta mısın?” Onun bu hareketi ne kadar, sana hastayım uleyn, demek istememe neden olsa da başımı hayır anlamında salladım. “O zaman bir şeyler ye. Hasta olmanı istemiyorum.” Ağzıma zar zor birkaç lokma sokarken çalan telefonla De

mir ayağa kalktı. Bora'nında kalkmasıyla rahat bir nefes alırken ağzıma birkaç lokma daha soktum. "Sen gece ne olduğunu anlatmadın." diyen Melek'e boş boş bakarken "Her zamanki Demir Kara işte. Esti gürledi, sardı sarmaladı." dedim.

Demir hazırlanmış bir şekilde dışarı çıktığında içtiğim çayı fişkırtmamak için kendimi zor tuttum. Bir insana her gıdığı yakışabilir miydi? "Biz çıkıyoruz." dediğinde gözlerimi üzerinde gezdirip "Görebiliyorum." dedim. "Güzel." arabanın anahtarını masaya koyan sevgilime bakıp "Bu ne?" diye sorunca "Biz Bora'yla gideriz. Siz benim arabayı alın." dedi.

Melek'le aynı anda otoparka bakıp birbirimize döndükten sonra "Ferrari..." diye bağırınca Demir ufak bir kahkaha atıp alnımı öptü. "Dikkatli kullan."

"Nereye gidiyorsun?"

Demir kulağıma eğilip "Halletmem gereken bir iş var. Dikkatli ol. Seni seviyorum." diye fısıldayıp yanağımlı öptü. Demirler yanımdan ayrılırken hain bir bakışla masadaki anahtarı elime alıp Melek'e doğru salladım.

"Bir tur atmaya ne dersin?"

★ ★

Günlerdir Demir'i adamakıllı göremesem de bugün okulun son günüydü ve kesinlikle okula gelecekti. Çok güzel olmalıydım ve buna bugün için forma giyme zorunluluğunun ortadan kalkması çok yardımcı oluyordu. Hızlı bir şekilde banyomu yapıp üzerimi giyindikten sonra kendimi dışarı atarken ciğerlerime dolan temiz hava gülümsetti. Bugünün hava gibi çok güzel olacağını düşünmek istiyordum. Kulaklıklarımı takıp yürümeye başladığımda sanki içimde anlam veremediğim bir enerji yükseliyordu. Okula geldiğimde bahçenin cıvı cıvı olması serbest kıyafet özgürlüğüne evet, diye bağırarak istememe ne-

den olurken bahçeye girdim ve bizimkilerin her zaman ki yerinde olduğunu gördüm. Eksikleri yoktu, fazlaları vardı. Melek! Ben o çeteden uzak durmaya çalıştıkça Melek neden aralarına karışmak için bu kadar meraklıydı. Kafamdaki düşüncelerle onlara doğru yürürken Demir'in ayağa kalkıp bana doğru geldiğini yeni fark ediyordum. Yüzündeki endişeli ifade, hafifçe kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Günaydın." dememe kalmadan beni kollarının arasına alması tüm kötü düşünceleri kafamdan uzaklaştırırken benden ayrılıp dudaklarıma yapışması afallatmıştı. Onunda beni özlediğini biliyordum, ama okulda bu derece yakınlaşacağını hiç tahmin etmemiştim. Kimseyi umursamadan Demir'in öpücüklerine karşılık verirken yanağımdaki bir elini belime kaydırması içimi titretmişti. Duyduğum yapmacık bir öksürükle Demir'den ayrılırken müdürün bize kınayan bakışlar attığını fark ettim. Ben utançtan yerin dibine girmek isterken Demir meydan okuyan bakışlarını müdüre gönderiyordu. "Okulda olduğunuzu unutmayın." "Kiminle konuştuğunuzu unutmayın!"

Müdür, Demir'in cevabıyla yakasını gevşetmeye çalışarak yanımdan ayrıldı. Yüzünün kızarıklığı kesinlikle beni sollardı. Demir'den biraz daha uzaklaşırken hırkama iki ucundan tutup beni kendine çekti. "Demir! Daha şimdi uyarı aldık."

"Bu sadece sana uyarı." dediğinde kaşlarımı çatarken gözlerini üzerimde gezdirdi. "Eğer hırkanın önünü iliklemezsen, ben bazı kişilerin iliğiyle haşır neşir olurum." Demir'in cümlesiyle üzerime baktığımda mini tulumumun göğüs dekoltesinin evdekinden daha da açık olduğunu fark ettim. "Hadi" diyerek benden biraz uzaklaşıp önümde siper oldu. Hızlı bir şekilde düğmelerimi iliklerken "O iki düğmeyi de..." diyerek

boğazımın altındaki düğmeleri işaret ederken “Ya Demir!” dedim. “Elif, bu tartışmaya açık bir konu değil.” Otlarken Demir’in telefonunun çalmasıyla gözlerini benden ayırmadan telefonunu çıkarması o son iki düğmeden kaçamayacağımı belli ediyordu. “Söyle.” diyerek telefonu açan Demir, kaşlarıyla iliklemeye devam etmemi anlatırken “Şimdi mi?” dedi. Tüm düğmeleri ilikleyip “Oldu mu?” diye sitemle sorunca Demir tek eliyle başımdan kendine çekip alnımı öptü. “Tamam.” diyerek telefonu kapatan Demir’e “Kimdi?” diye sorunca tek kaşını kaldırdı.

“Ne zamandan beri telefondaki kişileri kontrol eder oldunuz hanımefendi?”

“Hey çifte kumrular, gelin bir şey söyleyeceğim”

Emir’in cümlesiyle bizimkilerin yanına dönerken Emir bana göz kırptı. “N’aber Effy?” Demir’in rahatsızca boğazını temizlemesiyle gözlerini deviren Emir “Size bir teklifim var.” deyince “Neymiş?” diye sordum. “Şimdi ayaküstü olmaz. Çıkışta bir yere gidip konuşalım. Hoşunuza gideceğine eminim.”

“Tamam, gittiğiniz yeri haber verirsiniz.” dediğinde Demir’e şaşkınlıkla bakarken “Karneni almadan gidecek misin?” diye sordum. “Hayatımda birkaç nottan daha önemli işler var. Çöpe atacağım bir kâğıdı saatlerce bekleyemem.”

Demir alnımı öptükten sonra “Dikkatli ol. Gittiğiniz yeri haber ver.” deyip çeteye döndü. “Gidelim,” Demirler yanımızdan ayrılırken nedense içimde bir burukluk hâkimdi. Daha ona doyamadan yine yanımdan gitmişti işte.



Karnelerimizi aldığımızda gözlerim yuvalarından çıkarken Demir’in karnesine bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Bir adam sadece ilk derslere ve sınavlara girerek be-

nim gibi her dersini dinleyen bir kızdan nasıl daha başarılı olabilir? Neden kolejde dersleri doksandan aşağı olmayan kızın devlet okulunda notları yerlerde sürünüyor? Önder'in bile bir zayıfı vardı. Melek'in karnesi için çerçeve aramaya şimdiden başlamalıyım. Ben neden böyleydim? Zil çaldığında karneleri çantama tıkarak sınıftan çıkarken Emir'in yanında Ceren'le bizi beklediğini gördüm. Bu kızdan hoşlanmıyordum. Esra'nın ayarladığı bir ajan olabilir. Bir köstebek!

"Hadi gidelim." dediğimde Ceren o cırtlak sesiyle "Esraları bekliyoruz" deyince Melek'e dönüp, isriliri bıkliyorsunuz dememle kahkahayı basmamız bir oldu. "Merhaaabaaaa" Duyduğum sesle tüylerimin diken diken olduğunu hissetirken Esra'nın o cıvık ses tellerini koparmak istiyordum. "Ee ne yapıyoruz şimdi?" diye soran Önder'e kırılgan bir şekilde bakarken, Emir "Aşk kahveye gidelim diye düşündüm. Biliyorsun değil mi?" dedi.

"Kuruçeşme'deki deniz kenarı olan yerden mi bahsediyorsun?"

Emir başını salladığında "Eee, nasıl gidiyoruz? Ben arabasız geldim. Malum, sevgilim de direk oraya gelecek" deyip Esra'ya hain bakışlar attım. Melek, "Ben Emirlerle gideceğim." dediğinde "O zaman bende seninle geleceğim." diye cevap verdim. Ceren oflayarak rahatsızlığını belli ederken Emir, "O zaman gidelim." dedi. Önder'in beni umursamadan Esra'nın elini tutarak yürümesi "dost kazığı" sözüne hayat verirken hep birlikte Emir'in arabasına doğru yürüdük. Yola koyulduğumuzda telefonumu elime alırken Melek'in de aynı hareketi yapması gülümsememe neden oldu.

Gönderilen: Demir

Aşk Kahve'ye gidiyoruz. Lütfen geç kalma..



Sessiz bir yolculuktan sonra kalabalık lüks kafedeki bizim için ayrılan deniz kenarındaki büyük masaya oturduk. Garsona siparişlerimizi verdikten sonra sessizlik tüm masayı ele geçirmişti, gerildiğimi hissediyordum. Bana gıcık olan bir Esra, neden böyle davrandığını anlayamadığım bir Önder, Esra gıcık oluyor diye beni sevmeyen bir Ceren, Esra ve Önder'i yanyana görmeye tahammül edemeyen bir Melek ve bütün bunlardan haberi olmayan bir Emir...

Motor seslerini duyduğumuz an gözlerimiz kafenin girişine kayarken siyah Lamborghini'sinden inen Demir tüm dikkatleri üzerine toplamıştı. Bir dakika, o gördüğüm ciddi anlamda Lamborghini'nin son modeli olamazdı değil mi? Kafedeki kızlar bizimkilerin girmesiyle duruşlarını düzeltirken kıskançlıktan içim içimi yiyordu. Demirler bize doğru yürümeye başladığında bazı kızlar saçlarını savura savura muhabbet ederken, onun sadece bana bakması "Şah" diye fısıldamama neden oldu. "Ne dedin canım?" diyen Melek'e bir dakika işareti yapıp ayağa kalktım. Demir bana sıkıca sarılıp dudaklarımı öperken kızların üzerinde gözlerimi gezdirdim. Ayrıldığımızda Demir'in iç çektiğini duyarken gülümseyip Melek'e döndüm. "Ve mat." Melek ne demek istediğimi anlayarak gülmeye başladığında yerime oturdum. Demir yanımdaki boş sandalyeye oturup beni kendine çekerek belime sarıldı. Bu, kızların hayal kırıklığıyla kendi işlerine dönmesini sağlarken Esra'nın siniri ve kıskançlığı sahte gülümsemesinden bile belli oluyordu. Borada Melek'in omuzuna elini atıp kendine çektiğinde rahatsız olduğumu hissettim, bu histe yalnız olmadığımı Önder'e bakınca anladım. O da misilleme yapar gibi, masanın üzerinde Esra'nın elini kavramıştı.

"Eee, Emir söz sende."

Demir'in çilekli milkshakemden bir yudum alırken bana bakıp göz kırpması içimde kelebeklerin uçuşmasıyla neden oldu. Emir, Ceren'le konuşmasını yarıda kesip duruşunu düzelterek boğazını temizleyince Cem, "Hey maşallah ulusa seslenecek mübarek. Teklif dediğin oy muydu yoksa la? Ne bu gereksiz ciddiyet." dedi. Bu çeteden birini seçip arkadaş olacaksın, deseler bu kesinlikle Cem olurdu. Diğerlerine göre daha masum, daha saf, daha çocuksu görünüyordu. "Bugün itibariyle yaz tatiline giriyoruz ve siz senemizden önceki son yazımız."

Cem alkışlayarak, "Bravo, ibretlik tespit." dediğinde Demir "Cem!" diye uyardı. Emir kaşlarını hafifçe çatıp Cem'e bakarak "Ben düşündümde bu yazı beraber geçirebiliriz." dedi. "Asla" dediğimde tüm gözler üzerime dönerken Emir "En azından bir bölümünü..." diye devam etti. "Bu planda ben yokum. Size iyi eğlenceler." diyerek ayağa kalkarken Demir'in kolumu sıkıca kavramasıyla olduğum yere çakıldım. "Otur."

"Gitmeyeceğim bir tatilin planını dinlemek istemiyorum."

"Sana otur, dedim." dediğinde Demir'in sinirlenmeye başladığını hissederken gözüm Önder'e takıldı. Normalde bu hareketi yaptığı an Demir'in üzerine atlaması gereken kişi şu anda tepkisizce bizi izliyordu. Sinirle soluk verip yerime oturduğumda Emir'e, sonra görüşeceğiz seninle bakışımı attım. "Devam et Emir."

"Abi ben düşündüm ki hep beraber bir şeyler yaparsak belki aradaki buzlar..."

Ufak bir kahkaha atıp anında ciddi bir ifade takınırken "Hangi buzdan bahsediyorsun sen Emir? Arkadaş mıyız ki biz aramızda buz olsun. Aramızda bir buz varsa o da kesinlikle buz dağıdır ve o da öyle iki tatil, üç muhabbetle erimez." diye tısladım. Çetenin yüzü aniden düşerken

“Sizinle vakit geçiriyorsam vicdanınıza dokunmak için. Yoksa sizinle değil burada oturmak, nefes aldığım havadan bile iğreniyorum.” deyince ortamda ölüm sessizliği oluştu. Emir birkaç kere ağzını aralayıp kapattıktan sonra “Dışında konuşabilir miyiz?” diye sorunca başımı tamam anlamında sallamam Demir’in “Hayır.” sözü yüzünden anlamını kaybetti. “Bu konu herkesi ilgilendiriyorsa, hep beraber konuşacağız dediysek, burada konuşacaksınız.”

Demir’in öfkesini ses tonundan anlarken Emir derin bir nefes aldı. “Ben sadece onlar için... Yani sadece çeteyle başışman için değil... Of nasıl diyeyim, hani Ceren ve Esra’yla da aranız açık... Yani genel bir düşünceydi.”

“Onlarda ayrı konu zaten.” diyerek kollarımı önümde birleştirirken Esra’nın yüzü yapmacık bir tebessüm büründü. “Ya siz bizi dert etmeyin. Biz aşkımla zaten plan yapmıştık. Değil mi aşkım?” dediğinde Önder gözlerini ayırmadan “Evet. Yurt dışına çıkmayı planlıyorduk. Birkaç ülke gezecektik.” dedi. Emir “Benimde düşüncem o yöndeydi.” demesiyle Melek “Beni zaten baştan elemişsiniz.” deyince “Neden?” diye sordum. “Benim ne pasaportum var ne vizem, ne de bu tatili karşılayacak param. Öte yandan ailemin de bu duruma sıcak bakacağını sanmıyorum. O yüzden planı bensiz yapmalısınız.”

Esra, “Harika. Bir tane daha Kezban Paris’te filmini kaldırabileceğimi sanmıyorum.” dediğinde Cem “Ne o. İlk film seni çok mu yordu?” deyince ufak bir kahkaha atıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Demir gülmemek için milkshakemden zorla yudum almaya çalışırken Cem Fransız aksanıyla “Le Kezban perturbe(bozulur).” dedi. Esra’nın bozulduğunu gören Melek’in kırıldığını da fark ediyordum. “Saçmalık.” diyen Bora, arkasına yaslanırken “En son düşünmen gereken şey para... Diğerleri de halledilir.” dedi. “Saçmalama sizden para...”

"Konu kapanmıştır," dediğinde Melek şaşkınlıkla Bora'ya bakarken Demir'e döndüm. Yüzündeki düşünceli ifade canımı daha da çok sıkıyordu. "O zaman böyle bir teklifte bulunmadım sizde duymadınız" diyen Emir'in hayal kırıklığını gözlerinde görsem de hiçbir güç beni bu heriflerle o tatile çıkaramazdı.

"Artık çok geç."

Kaan, Demir'e bakarak "Toplu halde ortadan kaybolmamız Adnan amca tarafından iyi karşılanmaz. Siz tatile çıkın abi. Bizde buradaki işlerini yürütürüz." derken Cem pipetinden içtiği portakal suyunu güçlükle yuttu. "Tatile çıkın diyordu. Biz yürütürüz diyordu. Cem'e hiç sormuyordu. Belki Cem gitmek istiyordu..."

"Cem bize tatil için tercih hakkı bırakmadıklarını farkında mısınız?" diye soran Anıl'a Cem, omuz silkereli Demir'e döndü. "Banane banane banane beni al beni al Bora'yı göstererek, onu alma." diye şarkı söylerken yüzümde belli belirsiz tebessüm oluştu. Bu çocuk benim hayatımı kurtardığı için mi birazda olsa diğerlerinden daha katlanılabilir geliyordu. Bir süre ortamda sessizlik hüküm sürerken "Yani ne yapıyoruz?" diye soran Ceren'e "Gitmiyoruz" derken aynı anda Demir "Gidiyoruz" dedi.

"Gidiyorsunuz?" diyerek tek kaşımı kaldırırken "Gidiyoruz" dedi. "Demir ben onlarla..."

"Onlar gelmiyor." Demir'in suratına şaşkın bir ifadeyle bakarken "Kaan, Burak, Anıl. Buradaki işler size emanet Bora, sen Melek'in pasaport ve vize işlemleriyle uğraşırsın" deyince içimdeki öfke artıyordu. "Peki ya ben?" diyen Cem'e "Sana ne görev vereceğimi düşünmedim." dediğinde "Bavulun olayım taşı beni, köpeğin olayım gezdir beni." dedi. "Cem, tek bir benzetme daha yaparsan Kaanlarla kalırsın."

Cem'in neşesi benim sinirimi gölgelerken, Demir beni kendine çekti. Burnunu saçlarımda dolaştırması ilk kez

umurumda değildi. Yavaşça kulağıma "Sadece sen ve ben... Unutulmaz bir tatil olacak." diye fısıldayınca şaşkın bir şekilde suratına baktım. Önüme düşen saç kulağımın arkasına koyduktan sonra "Unuttun mu? Senin istemediğin hiçbir şey olmayacak" demesi derin bir nefes aldırmişti. Tatile beraber çıksak da belli ki tatil boyunca onların yüzünü görmeyecektim.



Her şeyin hazırlanması iki haftamızı almıştı. Melek ailesinden güç bela izin almaya çalışırken Bora, pasaport ve vize işlemlerimizi hallediyordu. Annemler Önderle her zamanki tatillerimizden biri diye düşündükleri için sevinirken normale döndüğüm için kutlama yapıyorlardı. Demir bu süreçte işlerini yoluna koymaya çalışırken neredeyse hiç görüşmemiştik. Emir'in planına göre Londra'da başlayacağımız yolculuk Miami'de son bulacaktı. Bunların haricinde Roma, Paris, Barcelona ve Las Vegas rotamızın diğer şehirleriydi. Bu kadar ülke gezdikten sonra tatilimizi Bodrum'da bitirecektik. Bunlardan kaçına dayanacağım tam bir merak konusuydu. Demir'in tüm ısrarlarına rağmen Melek'in kendini kötü hissetmemesi için özel uçakla gitmeyi reddetmiştim. Tabii ki Demir Bey'in konfor anlayışına daha da fazla engel olamazdım. Bu yüzden her yere, bizim için kapatılmış first class sınıfta yolculuk edecektik.

Tatil günü gelmiş çatmıştı. Binbir güçlkle kapının önüne taşıdığım bavulların arasında eksik var mı diye kontrol ederken kapı çaldı. Demir, tüm yakışıklılığı ile karşımda dururken güneş gözlüklerinin üstünden "Günaydın" deyince hızla boynuna atladım. "Günaydın" Demir'in ellerini sırtımda hissederken dudaklarına ufak bir öpücük koyup yavaşça ayrıldım.

"Hazır mısın?"

Önünden çekilip arkamdaki bavulları gösterirken göz-
lüklerini çıkardı. Yüzündeki bir tutam sinirli, bir tutam
düşünceli, bir tutam da şaşkın halle "Şaka değil mi bu?
Sekiz bavul mu?" diye sorduğunda "Her şehre bir bavul.
Haa birde makyaj malzemelerim." dedim. Tek kaşını ka-
dırıp bana bakarken "Ciddisin sen?" deyince biraz bı-
zulsam da "Ne var yani. Alt tarafı sekiz tanecik bavul"
dediğimde kahkaha attı. "Tanecik?" dediğinde en sevinç-
limde gülümsemeye çalışırken "Hangisi makyaj malze-
melerin?" diye sormasını garipsesem de ufak pembe çar-
tayı gösterdim.

"Hazır mısın?" dediğinde çantamda son kontrolleri ya-
pıp babetlerimi ayağıma geçirirken "Hazırım." diye baş-
rarak gülümsedim. Demir'in gülmediğini fark ettiğimde
yüzümdeki tebessüm silinirken "Bu kılıkta mı gelecek-
sin?" sorusuyla başımı öne eğdim. Her zamanki gibi beyaz
bir badım ve altımda kot desenli bir taytım var, diye dü-
şünürken "Ne varmış kılığında?" diye sorunca Demir'in
kaşlarının çatılması bir oldu.

"Bende onu diyorum. Ne var?" dediğinde dudagımı
bilmiyorum gibi бүkerken sinirle soluk alıp "Git üzerini
değiştir." dedi. "Saçmalama Demir, geç kalıyoruz. Hadi
çıkalım," dediğimde "Git üzerini değiştir, dedim." diye
sesini yükseltince "Bende sana geç kalıyoruz, dedim."
diye devam ettim aynı ses tonuyla. Üzerimdekiler bir
yolculuk için gayet uygundu ve onun bu hareketine an-
lam veremiyordum. Sinirle suratıma bakarken bir elime
makyaj çantamı alıp diğer eliyle beni kavradıktan sonra
evden çıktı. Kapı sanki Demir'in kızgınlığını anlamış gibi
arkamızdan sertçe kapandı. Dahane olduğunu anlayama-
dan bagajdaki, bana iki beden büyük gelen tişört üzerine
geçmişti bile. "Böyle daha iyi, hadi bin." dediğinde ağı-
zım açık Demir'e bakarken "Ne bu şimdi?" diye sordum.

Demir, bagajı kapatırken "O taytla dışarıda dolaşacağımı düşünmüyordun herhalde." dediğinde ağzım biraz daha aralanırken "Şaka yapıyorum, de." dedim. Bana öyle sert bakıyordu ki bunun şaka olması imkânsızdı. Arabanın ön kapısını açıp oturmam için beklerken "Ne yani, mini etek ve şortla tüm bacaklarım meydandayken kızmıyorsun, her yeri kapalı olan tayta mı karışıyorsun Demir," deyince denn bir nefes alıp "Geç kalıyoruz." dedi.

"Bavullarım?" diyerek arkamı dönüp eve yürümeye başladım. "Gerekli olanı aldık. Üç saniye içinde şu arabaya oturmazsan seni kucaklar, zorla bindiririm." deyince ne olduğunu anlamasam da arabaya oturdum. Yola çıktığımızda suratımın asıklığını engelleyemiyordum. "Ne yani bütün tatilimi kot taytım ve beyaz badimle mi geçireceğim? Ha pardon birde bu bol tişört var." dediğimde Demir sadece yola bakarak belli belirsiz gülümsedi. "Ne gülüyorsun çok mu komik?"

"Birde ağla Elif, tam olsun."

Kollarımı önümde bağlayıp dudaklarımı büzerek yola bakarken Demir'in hala gülümsemesi sinirimi bozuyordu. Havaalanına geldiğimizde arabayı park edip girişte bizi bekleyen ekibe yürüdük. Melek'in bana doğru gelerek "Effy. Bu hal ne? Bavulların nerede?" sorusuna Demir'e bakarak "Cevap vermek ister misin?" dedim. Demir belimden beni kendine daha çok çekerken "Onlara gerek olduğunu sanmıyorum." deyince Melek ne hissettiğimi anlamış gibi "Tabi ki bizde zaten bir kıyafeti bir ay boyunca üzerimizden çıkarmayız genel olarak." dedi. Demir'e, aklın yolu bir bakışımı atarken Emir, "Herkes geldiğine göre girelim." dedi.

Havaalanı o kadar kalabalıktı ki sanki herkes yaz tatilini yurt dışında geçirmek istiyordu. X-ray cihazından geçmek için sırada beklerken Demir'in keyifsiz halleri,

şimdi gülme sırası bende, dedirtiyordu. Her yer siz-
lübünüz değil Demir Bey, bazen halkın arasınada ka-
manız lazım. Sıra bize geldiğinde Demirler kendileri-
bütünleşmiş olan silahları aynı anda bellerinden çıkar-
lar ve bize verilen kutulara büyük bir gürültüyle koyu-
lar. Sıradakiler korkuyla birkaç adım gerilerken cüzde-
kemer ve geri kalan bütün metal eşyaları kutuya koyu-
cihazdan geçtiler. Melek'le beraber ben de eşyalarımı ku-
tuya koymaya başladım. Demir, Bora ve Cemkemerle-
takarken güvenlik görevlileri silah ruhsatlarını inceliyo-
lardı. Bir güvenlik görevlisinin beni kontrol etmek için
üzerime gelmesiyle Demir bize bakıp "Hey" diye bağı-
dı. Adamla Demir'e döndüğümüzde "Ellerini sevgilinin
üzerinde gezdirmeyi aklının ucundan bile geçirme." diye
rek yanıma gelirken, adam "Beyefendi bayan güvenlik
görevlimiz şu anda burada değil." dedi. "O zaman kontrol
etmeyeceksin."

"Ama..."

"Ona dokunduğun an seni iş görmez hale getiririm."

Sıradakilerin gerildiğini hissederken elinde ruhsat
olan yetkili biri "Geçebilirsiniz Demir Bey." deyince De-
mir, beni kontrol edecek adamdan gözlerini ayırmada-
elimi tuttu ve boşta kalan eline silahını ve ruhsatını ala-
rak yürümeye başladı. Diğerleride hızlıca işlerini halledi-
peşimizden gelirken uçuşa yarım saat kaldığını yapılar
anonstan anladık. Kıskançlık yüzünden gergin başlaya-
tatilimize adım adım ilerlerken birkaç kontrolden daha
geçerek uçağa bindik. Demir, sağ tarafın en arkasındaki
ikili koltuğa doğru yönelip beni cam tarafına oturttu. Di-
ğerlerinin koltuklara yerleşmesiyle Demir'in neden burayı
tercih ettiğini daha iyi anlıyordum. Hem herkese hâkim
olan yerdi hem de kimsenin görmeyeceği. Demir'e doğ-
ru dönmemle dudaklarıma yapışması bir oldu. Kalbimin

anında değişirken onun ateşli öpücüklerine elimden geldiğince karşılık vermeye çalışıyordum. "İyi yolculuklar aradım." sesini duyunca yanaklarım kızararak Demir'den ayrılırken, hostes kızın bize dikkatle baktığını gördüm.

"Bir daha seni çağırmadan gelme."

"Demir" diyerek kolunu sıktağında bana bakmadan "First Class'ın amacı rahatlığımız değil mi?" dedi ve kızı dönüp "Rahatımızı bozarsan kovulursun." dedi.

Kovulursun mu, diye düşünürken kız özür dileyerek varımızdan ayrıldı. "Kovulursun mu?" diye sorduğumda koltuğuna yaslanan Demir başını bana çevirdi. "Babamın samimi arkadaşının havayolunda uçuyoruz. Silahla nasıl bu kadar kolay içeri girdiğimi sanıyorsun. Ayrıca kimse sevgilimle ilk uçak yolculuğumun içine edemez." Hangisine şaşıracağımı bilemezken arkama dayandım. Demir elimi tutup parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Bu öpüşmekten bile daha çok heyecanlandırmıştı beni.

★ ★

Uzun bir yolculuktan sonra Londra'ya ayak basarken Demir'in hafif sekmesinin nedeni bütün yol boyunca kucağına yatmış, kıpırdamasına izin vermemiş olmamdı. Herkes bavullarını almak için yönelirken alacak bir bavulumun olmaması tekrar sinirlenmeme neden oldu, ama Demir bunu hiç umursamıyordu. Ben kollarımı önümde bağlayıp sitemimi belli ederken o güneş gözlüklerini takıp saçlarını düzeltti. Etraftaki bakışların onun üzerinde olması kendimi daha da ezik hissettiriyordu. Ufak makyaj çantamla yürümeye başladığımda Demir elimi kavradı ve beni başka yöne çekmeye başladı. Başımı arkaya çevirip "Taksiler bu tarafta değil." derken önüme dönmemle olduğum yerde durmam bir oldu. Beyaz bir Ferrari bize tüm güzelliğiyle boy gösterirken "Şaka yapıyorsun." dedim. Demir elimdeki makyaj çantasını alıp arabanın önünde duran adama

verdi. "Şakadan hoşlanmadığımı ne zaman öğreneceksin?" "Sanırım hiçbir zaman." dememle, tebessüm ederek eliyle başımdan beni kendine çekip alınımdan öptü. "Atla bakalım." deyince arkama bakıp "Diğerleri?" diye sordum. Demir umursamadan kapısı açılmış arabanın şoför koltuğuna ilerlerken "Demir, sana bir şey soruyorum." dememle gözlüklerinin üzerinden baktı.

"Elif, beni zorlamadan bin şu arabaya güzelim. Hadi." "Diğerleri ne yapacak?"

"Elif ben onların bakıcısı değilim ve onlar için fazla özveride bulundum. Otel bildiklerine göre nasıl geleceklemini bulabilecek yaşta olduklarını düşünüyorum. Lütfen daha ilk dakikadan beni germe ve bin şu arabaya."

Sakin kalmaya çalışan Demir'i daha fazla zorlamak için arabaya otururken içim içimi yiyordu. Demir, yola çıktığında diğerlerinin taksilere bindiğini görünce Emir'in ve Bora'nın eliyle selam vermesi bu durumu bildiklerini gösteriyordu. Demir, gaza basıp Londra sokaklarında hızlı bir tur atarken burayı ne kadar özlediğini düşündüm. Daha önce birkaç kere önünden geçtiğimiz ama içinde kalmanın hiç kısmet olmadığı Londra'nın en şaşıaalı otellerinden birinin önünde durduk. "Burası biraz pahalı değil mi?" diye sorunca Demir arabayı durdurup "Seni ilgilendiren bir şey olmadığı için dert etmen saçma." dedi. Hadi ama her gittiğimiz yeri sen ödeyeceksen ben cebimdeki paranın neden durduğunu aileme nasıl açıklayacaktım. Hadi benimkileri Demir karşılıyordu peki ya diğerleri?

"Ama diğerleri içinde..." derken "Elif saçma sapan şeyler için endişelenmekten vazgeç." diye sözümü keserken "Hadi in." dedi. Anahtarları valeyeye verdikten sonra arkadan makyaj çantamı alırken kelli felli bir adamın heyecanla dışarı çıkması bir oldu. "Hoş geldiniz Demir Bey. İsted-

ğınız gibi odalarınız hazır.” deyip bize içeriye kadar eşlik ederken hafifçe kaşlarımı çattım. Odamıza çıktığımızda “İyi tatiller.” diyerek yanımızdan ayrılırken, Demir kapıyı açıp kartı yerine sokarak ışıkları yaktı.

Gördüklerim karşısında makyaj çantamı elimden düşürürken ellerimle ağzımı kapatıp yürümeye başladım. Kocaman bir oturma odası, devasa bir yatak, banyoya ve giysi bölümüne açılan bir kapı ve manzarayla her şey mükemmel ötesiydi. Ben odayı şaşkınlıkla gezerken Demir kendini koltuğa atmış beni izliyordu. “Bu oda... Tam anlamıyla... Harika,” dediğimde heyecanla çıkan sesim Demir’i gülümsetti. “Rahatın her şeyden önemli.” demesiyle “Delisin.” diyerek yanına gidip yüzüm ona bakacak şekilde kucağına oturdum. “Diğerlerinin odaları da böyle mi?” diye sorduğumda “Sanmam.” demesi nedense suçlu hissettirmişti.

“Asma suratını. Eminim onlarınkide oldukça rahattır. Cengiz abinin bunu düşündüğüne eminim.” dediğinde “Cengiz abi mi?” diye sordum. Demir hafif dokunuşlarla bacaklarımı okşarken “Otelin sahibi, babamın en yakın arkadaşlarından. Oteller zinciri var ve bizi her gittiğimiz şehirde ağırlayacak.” deyince dudaklarım yavaşça aralandı. Şimdi anlaşılıyordu herkesin onun önünde neden el pençe divan durduğu.

Ellerini üzerimdeki tişörtte gezdirirken “Bence artık bunu çıkarabiliriz” demesiyle üzerimden çıkarması bir oldu. Saçlarımın savrulmasını dudaklarını ısırarak izlediğini fark edince “Demir” diyerek önümü kapatmaya çalıştım. İçimde body olmasına rağmen kendimi nedense çıplak hissediyordum. Demir, başını koltuğun omuz kısmına dayayıp beni dikkatlice incelerken yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. “Domates.” diyerek gülümseydiğinde hafifçe koluna vurup “Sensin o.” derken bir-

den doğrulup belimden tuttuğu gibi beni koltuğa yatırdı. Onun bu hızlı hareketleri kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyordu. Ellerini başımın iki yanına dayayıp bir süre yüzümü inceledikten sonra yavaşça eğilip dudakımı öptü. Dudaklarımın ateşi yanında yanaklarımın alevi bir hiçti sanki. Benden ayrılıp gözlerimin içine tekrar baktıktan sonra yavaşça saçlarımı okşadı. Bana yaklaşırken bu kadar nazik olması kendimi daha da kötü hissettiriyordu. Neden o olayı yaşamıştım ki sanki neden şu anda sevdiğim adamı mutlu edemiyordum. "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda "Seni mutlu etmeyi..." diye cevap vermem belli belirsiz gülümsemesine neden oldu. "Ediyor-sun zaten."

"Her anlamda mutlu edebilmeyi..."

"Her anlamda mutluyum Elif Sancak." dediğinde bu-rukça gülümserken yavaşça dudakımı öpmesi vicdanıma sert darbeler vuruyordu. Buna bir son vermeliydim. Belki çok fazla ileri gidemezdim ama onu biraz da olsa mutlu edebilirdim. Hadi kızım Effy, bunu istediğini biliyorum. Bu korkulcak bir şey değil. O olayı at kafandan. Yapabilirsin... Demir'in boynuna ellerimi yerleştirerek onu kendime daha çok çekerken ufak da olsa gözlerinde şaşkınlık kıvrıntısı yakaladım. Kalbimdeki heyecanı dudaklarıma vermeye çalışarak Demir'e ateşli bir şekilde karşılık verirken bacaklarımın arasına yerleşmesini bu sefer umursamayacaktım. Kıyafetleriniz üstünüzde Effy. Demir, istemediğin bir şey sana yapmaz. Kes artık ona tecavüzcü muamelesi yapmayı. Elleri bacaklarımdan kalçalarıma doğru yavaşça kayarken içimin ürperdiğini hissettim. Üzerimdeki bodyi tek eliyle sıyırmaya başladığında bir anlık durmam onunda eli-ni sabit tutmasına neden oldu. Benden ayrılıp gözlerimin içine baktıktan sonra yavaşça bodymi düzeltip üzerimden kalktı ve koltuğa oturdu. Yine her şeyi berbat etmiştim.

Derin bir nefes aldığında hızla doğrulup tekrar kucağına oturdum. Bu günü berbat etmeyecektim. Üzerimdekini hızlıca sıyırıp yere atmam Demir'in kaşlarının çatılmasına neden olurken tişörtünün ucundan tutup onu da çıkardım. Hiçbir şey söylemeden beni izlemesi utandırır da bu sefer geri adım atmayacaktım. Ellerimi kaslı omuzlarında gezdirdikten sonra yavaşça muhteşem baklavalara dokundum. Ona dokunmayı seviyordum. Ona dokunduğca onun olmak istiyordum. Sadece biraz cesarete ihtiyacım vardı. Gözlerimi odanın içinde gezdirip mini barı bulduktan sonra hızla üzerinden kalkıp içki dolabına gittim. Dolabı açıp bir içki şişesini elime almamla benden alınması bir oldu. Demir kaşlarını çatarak bana bakarken "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. "Hiç."

"Benimle sevişmek için sarhoş mu olmaya çalışıyorsun?"

"Sadece biraz cesaret kazanmaya..." dememle Demir şişeyi eski yerine koydu. "İstemez." Arkasını dönüp yürümeye başladığında onu bir kere daha hayal kırıklığına uğrattığımı farkındaydım. Suçlu bir çocuk gibi arkasından giderken aniden bana dönmesi olduğum yerde durmama neden oldu. "Gerçekten bunu yapacak mıydın Elif?"

"Neyi?"

"Sırf benimle bir şeyler yaşamak için kendini içkiye mi verecektin?"

"Sadece bir seferlik." dediğimde hiç konuşmadan yüzüme baktı. Daha sonra "Sen ciddi misin?" diye sorunca başımı salladım. Ellerini saçlarının arasında gezdirerek derin bir soluk alırken ben onun vücudunun muhteşemliğini izliyordum. Ellerini beline koyduğunda sakın kalmaya çalıştığını, hızla inip kalkın göğsünden anlayabiliyordum. Bir süre derin nefesler aldıktan sonra başını kaldırıp bana baktı. "Seni istiyorum, evet doğru. Sana dokunduğum an

daha fazlasını istiyorum. Tenin başımı döndürüyor, kın beni kışkırtıyor. Tamamen benim ol istiyorum, bana ait ol. Benim kadını ol, ama senin için doğru zamanda, senin istediğin zamanda. Sen kendindeyken anlıyor musun?”

Demir'in cümleleri vicdanımı daha da çok zedeleyordu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Düşününce onu gerçekten istiyordum. Onun olmak, sadece ona ait olmak... Öte yandan kendimi eksik hissediyordum. Belinçsiz, üstüne üstlük kötü bir tecrübesi olan biri gibi. Gözlerim buğulanmaya başladığında, Demir ruh halını belli eden bir nefes alıp yanıma geldi. Beni kendine çekip sıkıca sarıldığında tenlerimizin birbirine değmesi sanki volkan patlamış gibi bir ısı yaymıştı etrafa. Saçlarımda dolaşan elleriyle “Senin olmak istiyorum.” diye fısıldayınca hareketsiz kaldı. “Ama korkuyorum.”

“O zaman acelen ne Elif?”

Titrek bir nefes alırken Demir, beni kendinden ayırdı. “Ne zaman hazır hissedersen demedim mi?”

“Böyle giderse hiçbir zaman hazır hissetmeyeceğimin farkında değil misin?” dediğimde gözlerimin içine bakıp tekrar beni kendine çekti. “Benim için sorun değil.” Hızla Demir'i itip gözlerine bakarken sinirlendiğimi hissediyordum. Beni mi düşünüyordu yoksa bana acıyor muydu? “Ama benim için sorun. Eksik hissediyorum Demir. Sana yetemediğimi düşünüyorum ve bu salak beynim, o olayı unutmamak için böyle düşünmeyede devam edeceğim.”

“Saçmalıyorsun.”

“Sana göre” deyip ellerimi önümde bağladığımda. Demir belli belirsiz gülümsedi. “Ne gülüyorsun?” diye sorduğumda başını sallayarak “Hiç.” demesi daha çok sinirimi bozarken “Söyle!” dedim öfkeyle. “Ben seni hak edecek ne yaptım Elif Sancak?” demesiyle sinirim bir anda

yok oldu. "Tek eksiğin bu olsun be güzelim." diyerek alnımı öptüğünde alnımdan kalbime sıcak bir his indi. Asıl ben, bu adamı hak edecek ne yapmıştım?



Sırf bu yüzden onu bir kat daha fazla sevebilirdim. Hiçbir saçu yokken neler düşünmüştü böyle. Elif'i kollarımın arasına aldığımda tek düşündüğüm şey, ona nasıl yardım edebileceğimdi. Belli ki buna ihtiyacı vardı. Daha önce tecrübesiz bir kadımla bile birlikte olmamıştım. Hele başına böyle berbat bir şey gelmiş bir kadımla...

Ne yapabilirdim onu rahat hissettirmek için. Önce beni tamaması gerekiyordu. Belki de utangaçlığını yenebilmesi için kendini.

Elini tuttuğumda buğulu gözleri içimi yakarken "Bana güveniyor musun?" diye sordum. Gözlerini devirirken "Elif!" dedim. "Bana güveniyor musun?"

"Sana güvenmesem seni bu kadar istemem Demir."

"O zaman sana yardım etmeme izin vereceksin." dediğimde şaşkın bir ifadeyle bana bakarken elinden tutarak banyoya doğru yürümeye başladım. "Nereye?" diye sorunca arkamı dönüp meraklı gözlerle baktım. "Bana güvenmeni söylemiştim." dediğimde dudakları hafifçe aralanırken tebessüm ederek banyoya girdim. Jakuzinin suyunu doldurmaya başladığımda çeşitli kokuları olan banyo köpüklerini suya karıştırmaya başladım.

Normalde bunları çalışanlarım hazırlarken daha kolay gözüktüyordu. Elif şaşkınlıkla bana bakarken pantolonumun kemerini açtım. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda tek kaşımı kaldırınca diyle ağzına fermuar işareti yaparak sustuğunu belli etti. Pantolonumu çıkardıktan sonra Elife doğru gidip "Çıkar." deyince "Ne?" diye sordu. "Altındaki taytı ve iç çamaşırlarını çıkar," Gözleri fal taşı gibi açılırken yanaklarının kızarması her ne kadar gülümsemek istememe neden olsa da suratımdaki ifadeyi sabit tuttum. "Bu mu yardımın? Banyoda sevişince daha mı rahat

olacağım?" Elif'in diklenmeleri can sıkıcı olmaya başlarken derin bir nefes aldım. Bu kız bazen gerçekten sabrımı zorluyordu. "Seninle banyoda sevişmeyeceğim Elif. Eğer öyle bir planım olsaydı sana soyun demezdim. Ben soyardım. Şimdi sabrımı daha fazla zorlamadan üzerini çıkar ve suya gir."

Elif, gözlerimin içine söylediklerimden emin olmak istercesine bakarken derin bir nefes aldım. "Bak güzelim." diyerek yanına giderken gözlerini bir anlığına boxerıma kaydırıp tekrar bana çevirdi. "Amacım gerginliğini almak. Bunun en iyi yolu banyo yapmaktır. Dikkat edersen jakuziyi çalıştırdım. Rahatlamam için. İçine banyo köpüğümü her ne sikinse o şeylerden döktüm. Hiçbir yerini görmemem ve kendini daha rahat hissetmen için Jakuziye girip oturacağız. Sen hem benim hem de kendinin çıplaklığına alışacaksın. İstemezsen suya girene kadar bakmam da ama lütfen daha fazla sabrımı zorlama"

Elif, bir süre düşündükten sonra başını sallayarak kabul etti. "Ama ben girene kadar bakmak yok." dediğinde tebessüm ederken "Tamam. Hadi." dedim ve boxerımı çıkarmadan jakuziye girdim. Elif utana sıkıla ellerini tayına götürürken derin bir nefes alıp gözlerini kapattım. Kısa bir süre sonra suya girdiğini hissederken "Açabilirsin." dedi. Gözlerimi açtığımda yanakları al al olmuş sevdiğimi görünce gülümsedim. Köpüklerden hiçbir şey görmememe rağmen hala elleriyle göğüslerini kapatmaya çalışması kahkaha atmama neden oldu. "Demir!" diye söylenirken kolundan tutup onu kendime çekince ufak bir çığlık atıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Suya girene kadar bakmam dedim. Sana dokunmam demedim." diyerek onu kucağıma oturturken ellerini omuzlarım yerleştirdi. "Sakin ol. Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmam."



Demir'in kucağına oturmamla bacaklarımın arasında hissettiğim sertlik kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oldu. Sakin ol Effy, altında boxerı var, diye düşü-

nerek rahatlamaya çalışırken Demir'in tenimde gezinen elleri içimi kıpır kıpır yapıyordu. Sadece gözlerimin içine bakması birazda olsa rahatlamama neden olsada ellerinin tüm kıvrımlarına dokunması çıplak olduğumu hatırlatıyordu. Yavaşça alt dudağımı öptüğünde gözlerimi kapatırken belimden beni kendine daha çok çekti. Külodumu çıkarmasam bu kadar çok hissetmezdim, diye düşünürken beni bu kadar çok istemesi hoşuma gitmişti. Gözlerimi açtığımda bana dikkatle bakan Demir'e gülümsedim. Bir süre suyun içinde birbirimize bakarak oturduktan sonra artık kendimi daha rahat hissediyordum. Ara ara ateşli öpüşmelerimiz içimi sıcacık yaparken Demir'in dokuşları tenimi daha da çok yakıyordu. "Daha iyi misin?" diye sorduğunda "Hı hı" diyerek cevap verirken "Çıkalım mı?" sorusu canımı sıkmıştı. Daha yeni alışmışken ondan ayrılmak istemiyordum. "Çıkmasak." Demir gülümseyerek beni kendine çekip başımı göğsüne yasladı. "Peki."

Bir süre sarmaş dolaş yatışımızı Demir'in telefonu bölmüştü. "Sanırım çıkma vakti geldi." diyerek ayağa kalkan Demir "Sen banyonu yap, ben sonra yaparım." dedi ve aldığı bir havluyu beline dolayarak banyodan çıktı. Hızlı bir şekilde köpüklü vücudumu arındırdıktan sonra bornozumu giydim. Yerde sırlı sıklam olmuş kıyafetlerime bakarak "İşte ben bu yüzden bavullarım yok diye trip attım Demir Bey. Şimdi ben ne giyeceğim?" diye söylenirken banyo kapısından bana bakan bir çift gözle karşılaştım. "Ne o surat?" diye sorduğunda elbiseleri gösterirken "Hadi kendini düşünmedin. Beni neden düşünmedin? Bunlar yıkanmadan giyilmez ki." dedim. Gülümsemesi sinirimi bozarken çocuk gibi homurdanıyordum. "Komik bir durum yok. Gülmeyi kes!" "Hayır, var." dediğinde gözlerimi kısarken "Hala beni tanımamış olman komik." dedi. Bu ne demekti şimdi, de-

meme kalmadan elimden tutup beni giysi odasına doğru çekti. Odanın ışıklarını yakmasıyla gözlerim fal taşı gibi açılırken Demir belimden sarılıp başını omzumun ve boynunun arasına yerleştirdi. "Demir?" diye fısıldarken gülümsediğini hissediyordum. "Bunlar..."

"Senin." dediğinde başımı ona doğru çevirirken "Nasılsın?" diye sordum. "Üzümünü ye bağını sorma." deyip burnumu öperek benden ayrılırken gözlerimi tekrar büyük giysi odasında gezdirdim. Odanın her yeri kıyafet, ayakkabı, çanta ve aksesuarlarla kaplıydı. Birkaç kıyafetin üzerinde ellerimi gezdirirken hepsinin benim zevkime uygun seçildiğini anladım. "Bunlar harika." "Senin gibi..."

Demir'e dönüp keyifli yüz halini incelerken, kafamdaki soruyu seslendirmesi afillamama neden oldu. "Seni nasıl bu kadar iyi tanıyorum?" Başımı evet anlamında salladığımda yanına gelerek ellerini boynuma yerleştirip alnımı öptü.

"Çünkü ben âşık olduğum kadının kim olduğunu çok iyi biliyorum."



Demir'le el ele restorana girdiğimizde bakışların bize çevrildiğini gördüm. Sebebin üzerimdeki gece mavisi mini, pullu elbise olduğunu düşünürken bakışların çoğunun kızlara ait olması karnıma yumruk yemiş gibi hissettirmişti. Demir'in kimseyle ilgilenmemesi içime su serpmişti, onu gözleriyle takip eden kızların saçını başını yolmak istiyordum. Hayır yani, yanında sevgilisi var, görüyorsun Adam sizi umursamıyor.

Hâlâ ne bu kendini gösterme, beğendirtme çabası. "İyi akşamlar" diyerek masaya otururken Melek ve Bora'nın arasındaki soğukluk gözümünden kaçmıyordu.

Tıpkı Önder ve Esra'nın birbirine olan yakınlığı gibi...

Emir ve Ceren kendi aralarında muhabbet ederken Cem yan masalardaki kızlarla flörtleşmeye çalışıyordu. Demir "Cem!" dediğinde "Abi burada yapma. Dilimi geliştirmeye çalışıyorum," dedi. "Eee, oğlum hiç konuşmuyorsun ki?"

"Beden dilimi geliştiriyorum." diyerek masaya dönerken hepimizde göz gezdirip "Diğeri için başka taktiklerim var." dedi. Bora "Neymiş o?" diye sorduğunda, Cem yüzüne pis bir gülümseme yerleştirerek "Dil dile değmeden dil öğrenilmez." deyince erkeklerin hepsi gülmeye başladı. Gözlerimi kısarak Demir'e baktığımda, ne der gibi kaşını kaldırırken "Bütün dilleri nasıl bu kadar iyi konuştuğunu şimdi anlıyorum." dedim. Bu kıskançlığım Demir'i gülümsetirken kulağıma eğilip "Türkçemi geliştirmeme yardım eder misin?" diye fısıldayınca "Demir..." dedim dişlerimin arasından. Yemeklerimiz geldiğinde sessizlik içinde yerken Emir'in sesiyle başımı tabaktan kaldırdım.

"Ben diyorum ki Londra'nın gece hayatı nasılmış bir bakalım."

Cem "Gece hayatı bizden sorulur." dediğinde Demir gülümseyerek başını iki yana salladı. Cem, yan masadaki kızlara bakarak "Hani diyorum... The night life is our business diyorum bacım." diye bağırınca kızlar suratlarını buruşturarak masadan kalktılar. Cem, "Salak ne yaptın?" diyen Bora'ya "Gece âleminin benden sorulacağını söyledim ama korkmamaları gerektiğini belli ettim işte." deyince "Bögürdün hayvan!" dedi. "Bacım ne amina koyayım. Kiro musun lan sen?"

"Hani dünya ahiret bacım ol ama gel bu gecelik benim ol modu..."

"Lan sen ne gereksiz bir insansın..."

Demir "Kesin" deyince ortam birden ölüm sessizliğine büründü. "Bora sen ekibi toplayıp Paradise gel. Orada

buluşuruz.” diyerek elimi tutup ayağa kalkan Demir, “Nereye?” derken “Okul gezisi gibi gezmemize gerek yok Elif.” deyince sesindeki, yeter artık bu grup muhabbeti cümlesini fazlasıyla sezmiştim. Beni kendine çekip kulağıma “Senin istemediğin hiçbir şey olamayacak.” diye fısıldarken onlarla sürekli yanyana olmak istemediğimi unutmadığını gösterdi. Bu, onu bir kat daha sevmeme neden olurken otelden çıktık.

Bir süre Demir’le Londra sokaklarında dolaştıktan sonra, bol ışıklı bir kulübün önünde durduk. Dışarıya çıkan müzik ve önündeki kalabalıkla içimdeki heyecan daha çok artarken, Demir yanıma gelip elimi tutarak yürümeye başladı. İçeri girdiğimizde nereye bakacağımı şaşırdım. Müziğin ritmiyle daha şimdiden olduğum yerde dans etmeye başlamıştım. Her yerde striptiz yapan dansçılar, akrobatlar, ateş üfleyen adamlar, pistte ortalığı yakıp kavuran danslar, alkol, sigara ne ararsan vardı ve kimse kimseyi umursamadan çılgınca eğleniyordu. Böyle bir yeri Türkiye’de açmak imkânsız, diye düşünürken Emir’in işaretiyle oturdukları locaya doğru yürümeye başladık.

“Burası harikaymış Demir.” Esra’ya hak vereceğim için kendime inanamıyordum, ama ortam gerçekten harikaydı.

“Buraya gelmeyeli çok olmuş. Kristina’yı görür müyüm acaba?” Cem’in meraklı bakışları etrafı incelerken Esra, Önder’i elinden tutarak piste çekip dans etmeye başladı. Melek’in düşünceli hali içime dert olurken “Neyin var?” diye sorunca “Ne?” diye bağırdı. Ortam o kadar gürültülüydü ki kendimi duymakta bile zorlanıyordum.

“Diyorum ki yemekten beri sende bir şey var. Ne oldu?”

Melek derin bir nefes alıp kulağıma yaklaşarak “Bora’ya sinir oldum.” dedi. “Onu anladım. Ne olduğunu soruyorum.”

“Asansörde Önderlerle karşılaştık. Esra yemeğe kadar

seviştiklerini ima etti. Bora'da sözde beni ezdirmemek için, enerjimizi geceye sakladığımızı, söyledi. Ne kadar harika bir erkek arkadaşım var değil mi? İnsanlara beni orospu gibi göstermekten zevk alıyor."

Melek'in cümlelerini yarım yamalak anlarken, Bora gibi bir adamdan başka ne bekliyordun, demenin onun moraline iyi gelmeyeceğini anladım. Bu kadar üzülmesinin nedeni bu konuşmanın olması mı, yoksa Önder'in karşısında olması mıydı? "Boşver be kuzum. Bora işte..."

"Onun derdi beni ezdirmemek falan değil. Onun derdi, Önder'in onunla birlikte olduğumu bilmesi." dediğinde derin bir nefes alıp sırtını sıvazladım. Demir'in bakışlarına belli belirsiz gülümserken Melek'e döndüm. "Neyse ne. Olan olmuş. Önder de istediğini düşünebilir artık, bağınız yok ne de olsa. Madem Bora'yı sevgili olarak seçtin sonuçlarına katlanacaksın. İlk yurt dışı tatilini böyle bir olaydan kötü başlatma ve git Bora'yı dansa kaldır. Belki konuşarak sorunlarınızı halledersiniz." Söylediklerime ben bile inanamıyorken Melek'in garip bakması normaldi. "Tabi insan olmayan biriyle ne kadar konuşabilirsen." diye ekleyince Melek derin bir nefes aldı. Bu hareketi kahkaha atmama neden olunca, "Ondan hoşlanmasanda ilişkiyi düzeltmeye çalıştığın için mutluyum." dedi.

"İlişkini değil senin moralini düzeltmeye çalışıyorum ve ne yazık ki moralini o maldan başkası düzeltemez." Melek belli belirsiz gülümserken "Hadi git ve dans et." dedim.

"Onlar dans etmez bilmiyor musun? Ayrıca onunla dans etmek istediğime pek emin değilim," "Hadi ama..." dediğimde Melek gönülsüzce Bora'ya baktı. "Bora dans etmez Effy, Rezil olmanın âlemi yok." dedi.

"Neden rezil olacaktıydın. Kalk ve dişiliğini göster."

"Hayır." dediğinde sıkılmaya başlamıştım. O sırada

içkisini yudumlayan sevgilime gözlerimi kısarak bakıp aklımdaki fikirle Melek'e döndüm. "Şu anda senin zincirlerini kırman için tüm cazibemi kullanarak Demir'i dansa kaldıracığım ve beni pistte gördüğün an Bora'yı alıp dans edeceksin." Melek ağzındaki içkiyi dışarı fışkırtmamak için zor dururken Allah'ım sen beni rezil etme, diye dua ettim ve müziğin ritmine oturduğum yerden eşlik ederek Demir'e kur yapmaya başladım. Demir belli belirsiz gülümseyip beni kendine daha çok çekti.

"Şu anda bir dilek hakkım olsa, benimle kimseyi önemsemeden dans etmeni isterdim." Demir dudaklarıma ufak bir öpücük kondurduktan sonra "Ne dilediğine dikkat et melisin sevgilim, " deyince "Kabul mü yani?" diye bağırdım. Kafasını hayır anlamında sallayınca "Neden ama?" deyip suratımı asarken "Burada seni tanıyan kimse yok, bizimkilerin kafası da bi dünya, çekinmeni gerektirecek bir durum yok yani." diye devam edince gülümseyip burnumu öptü. "Bu kulüp arkadaşımın Elif!"

Hah harika. Getire getire arkadaşının kulübüne getirmiş ve dans etmeye kalkmayarak bir çuval inciri berbat etmişti. Kollarımı önümde bağlayıp arkama dayanırken Demir'in içkisini kafasına diktğini gördüm. Melek'le göz göze geldiğimizde, ben sana demiştim bakışını atarken Demir'in ayağa kalkmasıyla başımı kaldırdım. Elimi tutup "Sadece bir seferlik..." demesiyle heyecanla başımı sallarken "Hadi." diyerek beni kendine çekti. Melek'e göz kırparken Cem "Bir yıldız daha kayıyor. Demir Kara için bir dakikalık saygı duruşu..." deyince "Cem!" dedi dişlerinin arasından. Piste çıktığımızda Demir beni belimden kendine çekerken dudağımı ısırarak müziğe kendimi bıraktım.

Kollarının arasında dans ederken Demir'in dudaklarını ısırarak başını geriye atması onu etkilediğini gösteriyordu. Her hareketimde biraz daha kendine çekmesi daha da heyecanlanmama neden oldu. Göz ucuyla baktığımda

Melek'in Bora'yı piste doğru çektiğini gördüm. Bu, gülümsememe neden olurken sevdiğim adama bakarak dans etmeye devam ettim. Ne kadar süre dans ettiğimizi bilmiyordum ama Demir'in kulağıma eğilip "Şu an bir dilek hakkım olsa, odamızda olmayı dilerdim." demesiyle parmak ucumda yükselerek yavaşça kulağına eğilirken "Ne dilediğine dikkat etmelisin sevgilim." diye fısıldayıp yavaşça uzaklaşarak ellerinden tutup çıkışa doğru çekmeye başladım.

★ ★

Londra'daki bir haftalık tatilimiz göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. İlk günün aksine herkes ayrı takılmayı tercih ederken Demir, Bora ve Cemgünde birkaç saat ortadan kayboluyordu. Bunu fırsat bilip Melek'le Londra'nın altını üstüne getirdik. Demir bu hareketimize sinirlense de sesini çıkarmıyordu. Nerede ve kimlerle olduğumuzu söylediğimiz sürece.

Sabah gözümü açtığımda Demir'in beni izlediğini görünce gözümü kapatıp tekrar açtım. Belli ki bu seferlik sıramı Demir'e vermiştim. "Günaydın" diye fısıldayıpâşk olduğum gözlere bakarken "Günaydın güzelim." demesiyle gülümseyip yastığa sarıldım. "Erken uyanmışsın."

"Uykum kaçtı." dediğinde yüzündeki ifade beni rahatsız etmişti.

"Neden? Benim yüzümden mi? Genelde hareketsiz yatanım, ama çok mu kıpırdandım? Ayyy, sakın çok horladın gürültüden uyuyamadım, deme." dediğimde kahkahayı atıp beni kendine çekti ve sarıldı.

"Elif arada nefes alırsan senin için daha kolay olur." dediğinde derin derin nefesler almam Demir'in daha çok gülümsemesine neden oldu. "Ne kıpırdıyorsun ne horluyorsun hayatım." "O zaman neden uykun kaçtı?" diye sorunca "Çok meraklısın Elif Sancak" dedi.

“Çünkü bu halde olman canımı sıkıyor. Yardımcı olmak istiyorum.”

“Oluyorsun zaten.” dediğinde “Nasıl?” derken “Birkaç gündür babamın işleri yüzünden kafam meşgul ve seni bu sürede ihmal ettim. Kendime kızmakla meşgulken seni melek yüzüne bakıp sakinleşmeye çalışıyordum.” dedi. Bu cümlesiyle gülümserken parmaklarımı yeni çıkmaya başlayan sakallarında dolaştırdım. “Sorun değil. Önemli olmasabeni yalnız bırakmayacağını biliyorum. Hem birkaç saatçik... Geri kalanında yanımdasın ya.” deyip yanağına ufak bir öpücük bırakırken Demir kollarını daha sıkı sarıp “Seni hak edecek ne yaptım ben?” diye fısıldadı. Bir süre hiç konuşmadan birbirimize sıkıca sarılıp yatarken yine Demir’in telefonunun çalması bütün büyüyü bozmuştu.

“Hay sikeyim ya. Sabahın köründe çalma bari meret.” derken elini telefona atınca bende ağzım açık bir şekilde sabah sabah küfürlerle çevrenin şaşkınlığı içinde ona baktım. Canı gerçekten sıkın olmalıydı ve nedense bunun altından bana söylediğinden farklı bir şey çıkacak gibi hissediyordum. “Söyle... Tamam.”

Telefonu komidine fırlatıp ayağa kalkarken kimin aradığını ve ne olduğunu sormaya korkuyordum. Sınırla banyonun kapısını çarpınca olduğum yerde irkildim. Gözüme çarpan telefonla içimdeki şeytani susturmaya çalışıyordum. Hayır Effy. Sevgilinin telefonunu karıştıramazsın. Onu kimin sınırlendirdiğini merak etsen de hayır olmaz. Sen şeytana uyma. Saate baktığımda uçağın kalkmasına üç saat kaldığını görünce hızla yataktan kalktım. Giysi odasına gidip Roma’ya uygun bir kıyafet seçip üzerimi değiştirdim. Bu sürede Demir banyodan çıkmış ve altına siyah kotunu çoktan geçirmişti. Aynadan sevgilimi üçgen vücudunu izlerken Demir üzerine tişörtünü giydi ve bana döndü. “Gözlerin doyduysa çıkabilirsiniz.”

“Eşyalar...” derken “Hepsini beğendiğini söylediğin için kıyafetlerin hepsi biz çıkar çıkmaz evimize gönderilecek.” dedi. Benim heyecandan içim kıpır kıpır olurken Demir’in ruhsuz hali heyecanımı gölgelemişti. Çekmeceden aldığı silahını beline yerleştirerek “Hazır mısın?” diye sorunca “Hayır.” dedim. Beni süzüp “Hazır görünüyorsun... Da, keşke daha uzun bir şort seçseydin. Neyseki çorapla bacaklarını kapatmışsın.” deyip arabasının anahtarını eline alırken “Bu yüzden mi böylesin?” dedim. “Anlamadım?”

“Sabahtan beri bir şey var, ama ne olduğunu söylemiyorsun. Şimdi de sanki kıyafetime kızmış gibi davranıyorsun. Ne oldu Demir? Seni rahatsız eden şey ne?” Demir derin bir nefes alıp sessiz kalırken, “Konuş.” dedim.

“Roma’ya gelmiyorum.”

Duyduklarımı birkaç saniye idrak edemezken “Gelmiyorum.” demesiyle kendime geldim. Gözlerime hücum eden yaşları hissederek Demir’e bakarken “Bana öyle bakma Elif. Lanet babamın siktiğim işleri yüzünden Türkiye’ye dönmek zorundayım ve ne kadar istesemde seninle gelemiyorum.” dediğinde, gözyaşlarım çoktan yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı.

“Ama... Paris’te beraber olacaktık.” Tatile çıkmadan önce kurduğumuz bütün hayaller hayal olarak mı kalacaktı yani? Birkaç saat benden uzak kalmasını sorun etmediğimi söylediğimde bu yüzden mi keyfi daha da kaçmıştı? Ne zamandır biliyordu bunu. Bana tam uçağa bineceğimiz zaman mı söylemesi gerekiyordu. “Lütfen ağlama” diyerek bana sarıldığında “Demir... Ben... Ben hayal kırık...” diyerek iç çektim. Demir alnımı öperken “Biliyorum, biliyorum.” diye fısıldayınca hıçkırarak ağlamaya başladım. “Sana söz veriyorum her şeyi ayarlayıp en kısa zamanda yanına geleceğim. Şimdi lütfen ağlama yoksa seni bırakmam.” dediğinde “Bırakma o zaman.” diyerek kollarımı sıkılaştırırken “Elif!” dedi kırılgan bir sesle.

“Lütfen güzelim böyle yapma.” Sesi yalvarır gibi çıkışında yavaşça Demir’den ayrıldım. Ellerimle gözyaşlarımla silerken bana acıyla bakan gözlerle baktım. Gerçekten yarımdan ayrılmak istemiyordu, ama gitmek zorundaydı.

“Bende geliyorum o zaman.” dediğimde belli belirsiz gülümserken “Saçmalıyorsun” deyince “Hayır çok ciddiyim. Seninle olmak için bu tatile çıktım.

Görmediğim yerler değiller...” derken sözümü kesti.

“Ama Melek’in görmediği yerler ve eğer sen dönersen o da dönmek zorunda kalır.”

Demir boynumu tutup yavaşça yanaklarımı okşarken “Tamam mı?” deyince burnumu çekip başımı salladım.

“En kısa zamanda yanında olacağım” dediğinde tekrar başımı sallarken “Dikkatli ol ve beni sinirlendirecek bir şey yapma. Biliyorsun mutlaka kulağıma gelir.” demesi burukça gülümsememe neden oldu.

Kıskanç her yerde kıskanç..



Demir’le havaalanında ayrılıp uçağımıza ilerlerken eksik hissediyordum. İmkânım olsa şu dakika onun yanında olurum ama en yakın arkadaşımı yarı yolda bırakamazdım. Uçağa bindiğimizde ben Demir’le oturduğumuz gibi sağ arka tarafa yönelirken Melek de peşimden geldi. Bu lüks koltuklar şimdi gözüme bomboşgörünmüştü. Uçak havalandığında derin bir nefes alırken başımı koltuğa yaslayarak camdan dışarı baktım. Bulutları izlerken Melek’in elimi tutmasıyla ona doğru döndüm. Gözlerindeki buğuyu farketmem çok zamanımı almadı.

“Effy birlikte ilk tatilimizi, döndüğümüzde böyle mi hatırlamak istiyorsun?” diyerek benim lafımı bana satarken hafifçe gülümseyip “Sadece Demir’i özledim. Merak etme Roma’ya ayak bastığımız an her şey düzelecek.” dedim. “Peki, senin gözlerindeki bu buğu neden? Buradan

Onder de gözüküyor hâlbuki..." derken gözlerini devirmesi bir oldu. Bu hareketiyle kaşlarını havaya kalkarken "Bora'yı özledim." demesiyle "Ne!" diye bağırdım. Emir ve Onder'in bize dönmesini umursamadan "Ne demek özledim ya! Nasıl özledin! Şaka yapıyorum de." diye fırladayınca, Melek kaşlarını çatı. "Efey sakın olur musun? Evet, özledim çünkü onunla vakit geçirmeye alıştım. Bu demek değil ki aşığım ya da deli gibi seviyorum. Belki sadece ilgisini özlüyorumdur."

"Ya kızım deli misin? Sonuç olarak özlüyorsun. Beni nedeni niçini ilgilendirmiyor."

Melek kaşlarını daha çok çatıp "Dengemi bozuyorsun." deyince, "Bunu söyleyen ilk kişi değilsin. Son da olmayacaksin." deyip gülümsedim. "Bora'yla aramız bozukken barışmamız için elinden geleni yapıyorsun. Özledim deyince de demediğin laf kalmıyor." Melek'e kaşlarını çatarken "Gelgitler yaşadığım doğrudur." deyince derin bir nefes alıp sesli bir şekilde verdi. "Tamam Melek. Bu dakikadan sonra ilişkine tek bir laf etmeyeceğim."

Melek'in kalbini kırmamak için kulaklıklarımı taktım. Yol boyunca Londra'da yaşadıklarımızı gözlerimin önünden geçirirken Roma'ya geldiğimizi bile anlamamıştım. Herkes valizlerini alırken ben yine elimde ufak makyaj çantamla onları bekliyordum. Melek yanıma gelip «Hadi ama yine mi valiz yok. Hani o devasa büyük giysi odasındaki çeşit çeşit elbiseler. Senin şu anda en az on valizle sırada olman lazımdı." dedi.

"Onların hepsi şu anda bir uçakta Demir'in evine gidiyor." dediğimde tek kaşımı kaldırırken "Nasıl yani?" diye sordu."Gittiğimiz her şehirde o büyüklükte bir giysi odam olacakmış, otelden ayrıldığımız anda beğendiğim tüm kıyafetler Demir'in evine gönderilecekmiş. Eee, bende hepsini beğendiğime göre... Türkiye'ye döndüğümde bir bu-

tik açacak kadar eşyaya sahip olacağım, ne kadar hanka değil mi?" deyip gülümserken, Melek "Herkes böyle sevgili..." deyince "Keşke taytım ve Demir'in o koca tişörtünden başka giysim olmasaydı da Demir yanımda olsaydı." dedim. Diğerlerinin yanımıza gelmesiyle Melek koluma girerek "Hadi" deyince çıkışa doğru yürümeye başladık. Hava, karmasına rağmen mükemmeldi. "Elif Sancak mı yazıyor orada?" Ceren'in sesiyle kapının önünde elinde bir kâğıtla bekleyen adamı fark ederken gözlerimi kısarak kâğıda dikkatlice baktım. "Evet, gerçekten adın yazıyor Elif." diyen Melek'e şaşkınca bakarken adama doğru yavaşça ilerledim. Ona doğru yürüdüğümü fark eden adam "Signora Elif?" diyerek şüpheyle bana bakınca "Benim, siz kimsiniz?" diye sordum.

"La vostra auto è pronta, signore." dediğinde arkasından duran devasa büyük jeep'i gösterince ağzım hafifçe aralandı. Arabanız hazır derken, diye düşünürken adam yüzümün aldığı şekilden ne düşündüğümü anlamış gibi bozuk Türkçesiyle "Demir Bey, rahatlık deyin o anlar, dedi." deyince istemsizce güldüm. "Aiutati, signore" Arkamı dönüp bizimkilere gelmelerini işaret ederken telefonuma bir mesaj geldi.

Gönderen: Demir

*Ben yokum diye taksiye binmeyi düşünmedim.
herhalde değil mi güzelim?*

Gülümserken herkesin bana baktığını görünce, dudaklarımı ısırtıp mesaj yazmaya başlayarak jeep'e oturdum.

Gönderilen: Demir

Jeep fantazim olduğunu biliyor musun?

Yüzümdeki hain gülümsemeyi saklamaya çalıştım. Her ne kadar istememiş olsa da beni bırakmasının cezasını ona en ağır şekilde ödeteceğimi düşünürken mesaj geldi.

Gönderen: Demir

Jeep parçalama fantazim olduğunu bilsen iyi edersin.

Mesajı okuduğumda bir tarafım kıskançlıktan delirdiği için mutlu olurken, diğer tarafım gerçekten dediğini yapabileceği için tedirgin olmuştu. Şakayı kakaya dönüş-türmemek için telefonumu çantama koyarken, pencere-den Roma'yı izlemeye başladım. Buraya en son üç sene önce anneler ve Oğuz amcalarla gelmiştik. Önder'e baktığımda benimle aynı şeyi düşündüğüne emindim. Otele geldiğimizde Melek bavullarını görevliye verirken kol kola girerek lobiye girdik. Tatlı bir bayan bize doğru gelerek "Elif Hanım" dediğinde "Efendim" dedim. "Odanız hazır efendim. Lütfen beni takip edin" Kadının arkasından yürümeye başladığımızda Melek yine "Herkes böyle sevgili..." diyerek göz kırpınca burukça gülüm-sedim. Anladığım kadarıyla Demir gelmeyeceğini otele bildirirken benim geleceğimi söylemişti. Odamıza çıktığımızda kadın gülümseyerek «İyi tatiller.» deyip yanımız-dan ayrıldı. Kapıyı açar açmaz Melek çılgık atarak içeri girdi. Burası Londra'daki otele oldukça benzemesine rağmen mobilyalar Roma'ya göre seçilmişti. Her şey mükem-meldi ama Demir eksikti.

"Kral dairesi mi? Effy inanmıyorum. İlk kez böyle bir odada kalacağım." dediğinde Melek'e dönüp "Sizin odanız nasıldı ki?" diye sorunca "Şık bir suit," diyerek turlamaya devam etti. Yatağa oturduğumda ise "İnanmı-yooooorumm kiyafetlere bakkkk..." diye bağınıyordu. Gülümseyerek telefonumu alıp mesajlara girdim...

Gönderilen : Demir

Şu anda odadayım. Her şey mükemmel bir tek eksik sensin

Telefonu komidinin üstüne koyup Melek'in yanına gittiğimde heyecanla birkaç elbiseyi üzerine tutarken "İstedğini alabilirsin." dememle arkasını dönüp "Ciddi misin?" diye sordu. "Tabii ki..."

"Harikasin!" diye çığlık atarak boynuma sarıldıkta, sonra tekrar kıyafetlerin arasında dönerken onun kadar heyecanlı olmayı diledim.

★ ★

Bir hafta boyunca bir taraftan deliler gibi Demir'i özlerken, diğer taraftan Melek'in mutlu olması için elinden geleni yapmaya çalışıyordum. Londra'nın aksine bütün Roma'yı grupça gezerken, şehrin altını üstüne getirip çılgınlar gibi ne bulursak yedik. Her ne kadar Önder ve Esra'nın mıç mıç halleri canımızı sıksada Roma'da Önder'le yanyana olmak birazda olsa iyi hissettiriyordu. Onu çok özlemiştim, ama o sırf yanındaki kız yüzünden benden uzak duruyordu. Aşk Çeşmesi'nde Melek'le arkamızı dönüp elimizde paraları atmadan dileğimizi tutarak önce Melek "Dur!" diye bağırınca gözlerimi açıp Melek'e baktım.

"Önce olup olmayacağını kanıtlayalım. Sonra içimizden geçeni dileyelim."

Başımı salladığımda, Melek elindeki parayı "Esra'nın topuğu kırılsın." diyerek arkaya savururken kahkahama engel olamadım. Melek de gülümseyerek bana bakarken ufak bir çığlıkla arkamızı dönmüştük. Esra'nın topuğunun mazgallara sıkışıp kırılmasıyla birbirimize bakarak kahkaha attıktan sonra hızla paralarımızı elimize alıp gözlerimizi yumarak kalbimizden geçeni dileyip parayı arkaya savurduk.

“Lütfen Demir geri dönsün...”

Nihayet Roma tatilimiz de acısıyla tatlısıyla biterken Demir’le günlerdir konuşmadığımız aklıma geldi. En son habasıyla olacağını söylediği için yüreğime taş basıp konuşacağımız günü beklerken Melek’ten iyi kötü haberlerini alıyordum.

Uçağımızın kalkmasına iki saat kala toparlanırken, içimde Paris’e gideceğim için en ufak bir heyecan belirtisi yoktu. Âşıklar şehrine aşksız gitmemin daha acı olanı orada bir hafta boyunca onsuz olmaktı. Her zamanki gibi makyaj çantamı elime alıp odadan çıkarken bizi karşılayan tatlı kadının “Kıyafetlerinizi Demir Bey’in verdiği adrese yollayacağız efendim.” demesiyle “Teşekkür ederim.” dedim ve vedalaşıp otelden ayrıldık.

Havaalanına giderken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum, bir mesaj olsun göndermek istedim.

Gönderilen: Demir

*Şu anda bir dilek hakkım olsa,
Paris’te beraber olmayı dilerdim.*

Uçağa girene kadar telefonumu elimden ayırmadan, bir umut “geliyorum” diyen bir mesaj bekledim. Ne olumlu ne olumsuz hiçbir mesaj gelmemesi içimdeki mutsuzluğu daha çok artırıyordu. Uçağa bindiğimizde yol boyunca Melek’le Roma’da çekilen fotoğraflarımıza bakarak gülümserken Aşk Çeşmesi’ndeki fotoğraflarımızla Esra olayı aklımıza gelince kahkahalarla gülmeye başladık. “Aşk Çeşmesi’nde ne dilemiştin?”

Melek bakışlarını fotoğraftan kaldırıp bana çevirince “Söylersem gerçek olmaz.” dedi. “Hadi ama zaten olmayacak. Esra olayı tam bir şanstı. Ben Demir’in gelmesini dilemiştim. Geldi mi? Gelmedi. Demek ki söylesen de söy-

lemesen de gerçek olmuyor.” dediğimde “Olsun yinede söylemeyeceğim.” demesi kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

Tekrar fotoğraflara bakmaya devam ederken, Emir önümdeki koltuğa gelip “Effy elbisen ne kadar güzelmış” dedi. Melek’le birbirimize bakıp “Emir ne zamandan beri kıyafetlerimle ilgileniyorsun?” deyince saçlarını karıştırdı. “Sanırım çok sıkıldım ve yapacak bir şeyler arıyorum.”

Melek’in “Ceren’den bu kadar çabuk mu sıkıldın? Daha iki hafta oldu.” demesiyle gülümsedim. “Yok, onunla vakit geçirmek çok güzel... Hele de Anıl yokken ama şimdi uyudu. Of... Sıkılıyorum işte.” Telefonu kenara koyup Emir’e göz kırparken “Biliyor musun? Aslında biz de uyu-yacağız.” dediğimde “Anlaşıldı patron.” diyerek yerine döndü. Gerçektende yol boyunca müzik dinleyerek elimden geldiğince uyumaya çalıştım. Uzun bir yoldan sonra Paris’e geldiğimde kalbime bir ağırlık çökerken derin bir nefes alıp uçaktan indim. Herkes bavullarını alırken ben telefonumu uçak modundan çıkarıp mesaj gelip gelmediğini kontrol ettim ve karşılaştığım boş ekran suratımın asılmasına neden oldu.

“Melek, Bora mesaj atmış mı?”

“Bilmiyorum canım, daha telefonumu açmadım.”

Herkesin toparlanmasıyla çıkışa doğru yürümeye başladık. Elimdeki ufak makyaj çantasıyla en rahat ben olduğum için en önde yürürken hala telefonuma bakıyordum. Ah be Demir! En azından ufak bir mesaj atsan, aklına geldiğimi bilsem...

Dışarı çıktığımızda sıcak esinti heryerimi sararken “Bonjour Paris,” deyip bizimkilere dönünce hepsinin bir tarafa doğru şaşkınlıkla baktığını gördüm. “Ne oluyor gençler? Ne bu suratlar?”

Melek “Bence arkana bakmalısın,” deyip göz kırpınca

“Arkama mı?” diyerek yavaşça döndüm. Gözünde güneş gözlüğü ve yüzünde kocaman bir tebessümle cool bir şekilde duran Demir, elinde sevgilim yazan bir kâğıtla bizi bekliyordu. “Rüyada değilim değil mi?”

Melek dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana sallarken tekrar arkamı dönüp Demir’e baktım. Elindeki kâğıdı arkaya doğru fırlatıp kollarını iki yana açarak gelmemi işaret etti. İçimden taşanolağanüstü bir coşkuyla Demir’e doğru koşup kucağına atladım ve bacaklarımı beline doladım.

Kalçalarımın beni desteklerken dudaklarına yapışınca gülümseyerek karşılık verdim. Bu nasıl bir histi böyle. Sanki milyonlarca kelebek karnımın içinde birden havalanmıştı. Onu şu birkaç günde o kadar çok özlemiştim ki... Etraftakilerin alkış ve ıslık sesleriyle Demir’den ayrılırken “Geldin...” deyince “Ne dilediğine dikkat et sevgilim.” demesi onu tekrar öpmeme neden oldu. Öpücüklerimin arasında tekrar “Geldin...” deyince “Geldim sevgilim.” demesiyle boynuna sıkıca sarıldım. Demir beni kucağından indirdiğinde, kollarımı beline dolarken Bora ve Melek’in hasretle birbirine sarılması ilk kez gözüme batmıyordu. Anladığımı kadarıyla Melek de aşk çeşmesinde Bora’nın gelmesini dilemişti.

Demir saçlarımı okşayıp başımı öptükten sonra “Hadi.” diyerek elimden tuttu. Turuncu Lamborghini’ye doğru yürümesiyle yavaşça yutkundum. “Bu kadar lüks arabaları nasıl kiraliyorsun?”

“Kiraladığımı kim söyledi?” deyip göz kırptığında dudaklarım yavaşça aralandı. Demir yüzümün aldığı şekle belli belirsiz gülümseyerek “Hepsi babamın arkadaşlarının bana hediyesi.” deyince, kara para arkadaşlıkları böyle oluyor demek ki, diye düşünerek arabaya oturdum. Demir şoför koltuğuna geçerken “Bizimkiler?” diye sor-

mamla "Hepsi için hususi araçlar ayarlandı hanımefendi." demesi kıkırdamama neden oldu.

Yola çıktığımızda "Gezecek çok zamanımız olduğu için otele gidiyorum. Çok yorgunum." demesiyle "Yine işlerinin çıkmayacağından nasıl bu kadar eminsin?" diye sordum.

Demir "Orasına karışma." dedikten sonra bacağımdaki elimi tutup dudaklarına götürdü ve nazik bir şekilde öptü.

Onun bu tavırları beni daha da çok heyecanlandırıyordu.

Otele geldiğimizde alıştığımız karşılamayla odamıza girerken, Demir kendini yatağa atıp gözlerini kapattı. Gerçekten yorgun olmalıydı. Bir süre onu izledikten sonra aklıma gelen bir fikirle yavaşça giysi odasına gittim. Dolapları açtığımda gülümsememe engel olamıyordum. Demir her zamanki gibi şovunu yapmıştı işte. Çekmece-leri karıştırırken elime geçen siyah dantelli iç çamaşın ve transparan derin yırtmaçlı gecelik dudaklarımı ısırmama neden oldu. Her şeyi düşünürken bu detayı atlamaması belli ki beni bunların içinde görmek istediğine işaretli. Koşar adım banyoya gittim ve hızlı bir duş aldım. Banyodan çıkıp üzerimi giydikten sonra saçlarımı ıslak bıraktım. Daha önce beni yarı çıplak görmesine rağmen üzerimde bu kıyafetlerle daha çok utandığımı hissediyordum. Şimdi ne yapacaktım. "Sen beni mutlu ettin bende seni mutlu etmek istiyorum. Hadi sevişelim." diyemezdim ya...

Odaya döndüğümde ellerimle göğüslerimin açıklıklarını kapatmaya çalışırken Demir hala aynı pozisyonda yatıyordu. "Sihhatler olsun sevgilim." demesiyle uyumadığını anlayarak "Teşekkür ederim." dedim. Demir, gözlerini aralayıp bana baktıktan sonra tekrar gözlerini kapatıp yatarken, aniden yattığı yerden doğruldu. Beni baştan aşağı süzerken dudağını ısırmaması nedense içimdeki

kelebekleri tekrar harekete geçirmişti. "Ben çok..." dediğinde "Zorluyorum." diyerek sözünü tamamlarken başını evet anlamında salladı. Yavaş adımlarla Demir'e doğru yürüyüp kucağına oturdum. Elinin dokunduğu her yer alev alev yanıyordu sanki. Dudaklarına ufak bir öpücük koyup ayrıldım. Demir gözlerimin içine o kadar anlamlı bakıyordu ki tüm hücrelerim, senin olmak istiyorum, diye bağırıyordu. Belimden hızla beni kendine çekmesiyle dudaklarımdan ufak bir inilti kaçtı. Bu ses Demir'in beni daha şehvetli öpmesine neden oldu. Bir süre öpüştükten sonra beni tek hamlede sırt üstü yatağa yatırınca aklımdaki kötü düşünceleri uzaklaştırdım. Bu sefer an'ımızı mahvetmeyecektim. Demir bacaklarımdan arasına yerleşip üzerindeki çıkarttı ve yere attı. Onun birkaç kurşun izi hariç kusursuz vücudunu hayranlıkla izledim. Tekrar öpüşmeye başladığımızda ellerim sırtında dolaşırken alt dudağımı dişlemesiyle tırnaklarımı sırtına geçirdim. Bu onunda inlemesine neden olurken acıdan çok zevk alan bir ses çıkartmıştı. Dudaklarını boynumdan göğüslerime indirirken derin bir nefes aldım. Ne kadar rahat olmaya çalışsam da içimdeki bir şey tüm güzel anlarımı mahvediyordu işte. Demir'in birden durmasıyla ona bakarken yüzündeki sorgulayıcı tavır hiç hoşuma gitmedi. "Devam et." diye fısıldadığımda "Neden?" diye sorunca kaşlarımı çattım. "Ne neden?"

"Neden benimle sevişmek istiyorsun?"

Ellerimi Demir'in yanaklarına koyup gözlerinin içine bakarken "Senin olmak istiyorum." diye fısıldayınca "Sen zaten benimsin." dedi. Neden gözleri aklıma okuduğunu hissettiriyordu? "Her anlamda senin olmak istiyorum." Alnımdan öpüp saçlarımı yavaşça okşarken "Sen her anlamda benimsin. Sadece biraz zamana ihtiyacın var." diye fısıldayınca yutkundum. Yoksa beni artık istemiyor

muydu? "Seni deli gibi istiyorum." dediğinde, seslimi düşündüm acaba, derken "Ama sevişirken ellerinin kasıldığı bir anda değil." dedi. Yine bir an'ı mahvetmiştim işte. Gözlerim dolmaya başladığında Demir "şşş" diyerek tek eliyle yanağımı okşarken "Hiçbir zaman tam anlamıyla hazır olamayacağım." dedim. Sesimi ben bile zor duyarken Demir'in sıcacık tebessümü içimi yakıp kavuruyordu. Yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırarak gözlerimin içine baktı. Nefesinin dudaklarıma değmesi onu öpme isteği uyandırırken o ıslak gözlerimi öptü ve tekrar bana baktı.

"Seni çok seviyorum Elif Sancak. İstersen bir ömür birlikte olmayalım, sen bana böyle bak. Yeter."



Saçlarımdaki elle gözlerimi aralarken Demir'in tebessüm eden suratıyla karşılaşınca gülümsedim. "Günaydın Sevgilim."

"Günaydın adı konmamış güzellik." dediğinde şaşkınlığımı gizleyemezken, midemin fon müziği yapması Demir'in kahkaha atmasına neden oldu. Yatakta kayıp karnıma ufak bir öpücük koyduktan sonra "Sana da günaydın." demesiyle yanaklarım kızardı. Demir'in yüzündeki tebessüm devam ederken karnım bir kez daha guruldadı.

"Duydunuz zilin sesini Elif Hanım. Haydi, kahvaltıya." deyip yataktan kalkarken bir yastığı arkasından fırlattım. Hızlı bir şekilde hazırlanıp kahvaltı salonuna inerken yanaklarımın hala kırmızı olduğunu Demir'in "Domates yârim" demesiyle anlamıştım. "Demir! Çocuk musun?"

Bizimkilerin oturduğu masaya doğru yürürken masadaki birkaç eksik dikkatimden kaçmadı. "Günaydın" diyen Demir'e eşlik edercesine başımı sallarken "Günaydın" dedi Melek. "Geç kaldınız." diyen Emir'e bakarken Demir "Bence siz erken kalktınız." dedi. Emir imalı bir şekilde

gölümseyerek başını açık büfeden aldığı tabağa çevirdi. "Eee, diğerleri nerede?" dediğimde, Emir bana bakarken "Ceren hazırlanıyordu. Önder ve Esra'yı bilmiyorum. Cemde açık büfeyi masaya getirmekle meşgul." deyince arkamı döndüm. Elinde tepeleme dolu iki tabakla masaya gelen Cem, diğer üç tabağın yanına tabaklarını koyarken "Yuh" dedi Bora. "Kıtlıktan mı çıktın oğlum?"

"Boşanda semerini ye Cem."

"Niye? Lezzetli mi? Tecrübelerini dinlemek istemiyorum."

"Cem!" Ortamın gerildiğini anlayan Emir "Eee, planımız ne?" diyerek dikkatleri kendi üzerine çekerken Demir'e baktım. Hala Cem'e, seni öldürürüm bakışını atıyordu.

"Sizi bilmem ama..." diyerek konuşmaya girdiğimde gözlerini bana çeviren Demir'e gülümserken "Bizim bir planımız var." dedim. "Neymiş o?" Arkamdaki sesle Önder'e dönerken "Paris kaybolunmadan gezilmez." deyince burukça gülümsemesi ne demek istediğini anladığını belli ediyordu. En son birlikte Paris'e geldiğimizde kaybolmuştuk ve bir matmazele yol sormamız sonucu bize bu cevabı vermişti. Şimdi aynı şehirde iki yabancı gibiydik ve bu, canımı çok sıkıyordu. Neden böyle olmuşuk biz be Önder'im? Neden bu mesafe? Ufak tefek bir şeyler atıştırdıktan sonra Demir'in kahvaltısını bile bitirmesini beklemeden elini tutup ayağa kalkarken, Melek'e "Cafe de flore'da buluşalım. Saat 20.00." deyince başını salladı. Demir ağzına cevizli ekmekten bir parça zar zor sokarak ayağa kalkarken "Elif yavaş" diye uyarmasını umursamadım. Her zaman sürüklenen ben olmayacaktım. Dışarı çıktığımızda Demir valeye arabasını getirmesini söylerken adamı durdurup "Merci, nous irons a pied" deyince adam başıyla onayladı. "Ne demek yürüyerek gezeceğiz, Elif?"

“Paris metrosunun dünyanın en eski ve en iyi metrosu olduğunu biliyor musun?” diyerek ellerinden tutup geri geri yürürken “Şaka yapıyorsun, Paris’i metroyla mı dolaşacağız?” dediğinde ona yaklaşıp parmak uçlarına çökerek kulağına aksanlı bir şekilde “Nous avons perdu en metro paris” diye fısıldadım. Oldum olası Fransızca’yı çok sever. Fransızların aksanına hayran kalırdım. Kesinlikle çok seksiydi.

Demir hafifçe dudaklarını ısırды. “Kaybolalım bakalım.” Parisi tanımak için kaybolmak, kaybolmak içinde kesinlikle metroyu kullanmak gerekiyordu. Çünkü nerede olursanız olun bütün yolların metroya çıkması biraz da olsa içinizin rahatlamasına neden oluyordu. Yine de Demir’in metro ile imtihanı görülmeye değerdі. Elbette herkesin Demir’e tedirgin bakması da... Neredeyse her durakta inip ara sokaklara girerek şehrin dokusunu çözme ve çalışırken bir sürü fotoğraf çekip Demir’le olan ilk Paris tatilimi ölümsüzleştirdim. Yorulduğumuzu hissettiğimiz an Seine kıyısında soluklanırken sokak ressamlarından birine ikimizin resmini yaptırmak için resmen göbeğim çatlamıştı. Her zaman tepkisiz sabit duran adamın iş resme gelince oflayıp puflayarak kıpırdanması adamın milyon tane kâğıdının çöpe gitmesine neden olmuştu. Yine de elimize aldığımız şey, benim için dünyadaki en değerli şeylerden biriydi. Buluşma saatimiz yaklaşırken sözleştiğimiz kafeye gittiğimizde ekibin çoktan toplanmış olduğunu gördük. Yanlarına oturduğumuzda Melek ballandıra ballandıra gezdiği müzeleri anlatırken Bora’nın bundan sıkıldığını yüzünden okuyabiliyordum. Aynı ifade Önder ve Emir’in suratında da vardı. Demir’in Emir’i dürtüp, ne iş bakışıyla, Emir bize doğru eğildi. “Tüm gün St. Honore’de alışveriş yapan kız arkadaşını beklersen sen de yorulur sun. Beni bir tek Önder anlar, onunda şu anda konuşma-

ya takati yok." Melek konuşmasını bitirdikten sonra Cem derin bir nefes alınca masadaki herkes belli belirsiz gülümsedi. "Ne demiş Bob abimiz. NO WOMEN NO CRY." "Yalnız Cem, o sözün Türkçesi hayır kadın hayır ağlama. Yani kadınlara ağlamamaları gerektiğini söylüyor." dediğinde Cem yüzüne imalı bir gülümseme takındı. "Ben de aksini iddia etmedim zaten." dediğinde Bora kaşlarını çatarak "Seni..." diye ayağa kalkınca Demir eliyle oturmasını işaret etti. "Cem saçma sapan esprilerini kendine sakla." "Tamam karıcığım." dediğinde Bora tekrar ayaklanırken Emir "Ee" dedi her zamanki gibi ortamı toparlamaya çalışarak. "Siz ne yaptınız?" Bütün gözler üzerimize toplanırken "Metroya bindik." deyince Bora ve Cem kahkaha atmaya başladı.

"Kesin." Demir'in tek kelimesiyle gülmeleri bıçak gibi kesildi. İkisine de gözlerini kısarak baktıktan sonra konuşmaya devam ettim. "Sonra rastgele duraklarda inip gezindik. Sonra Seine kıyısında oturduk." deyip elimdeki paketli resmi çıkartırken "Resim yaptırıldı." diyerek Melek'e gösterdim. Cem "Maymundan mı geldik bilmiyorum, ama maymuna gittiğimiz kesin. Bu ne be?" deyince suratımı buruştururken Melek "Sen sanattan ne anlarsın?" dedi. "Valla nü sanatından çok iyi anladıklarını söylerler." dediğinde midemin bulandığını hissederken "Ama bu resimden sonra Demir'i nü olarak görmek ister miydin bilemiyorum." demesiyle Demir "Cem!" dedi.

"Effy, bu harika olmuş."

"Ben de çok sevdim." dediğimde, Melek "Başka ne yaptınız?" diye sorunca omuz silktim. "Dondurma yedik sonra da geze geze buraya geldik işte," "Yani Eyfel kulesine gitmediniz." derken gözlerinin parlamasıyla orayı ne kadar görmek istediğini hatırlarken başımı hayır anlamında salladım. "Harika. Zaten gece daha

güzelmış. Hadi gidelim.” diyerek Bora’nın elini tutarken Bora bıkkınca başını geriye attı. Cem “Arkadaş burada ‘Bir canım kaldı, onu da sen al.’ diyor.” dediğinde Bora “Hay ağzını öpeyim.” diye cevap verdi. “Ne... Sözüm geri de lan çabuk.” Bora, tek kaşını kaldırıp Cem’e baktıktan sonra tekrar Melek’e döndü. “Hayatım, yorgunluğumu fark etmen için masada uyumam mı lazım?”

“Sanki müzedeki eserleri buna taşıttılar.” Bora başını hızla Cem’e çevirip “Ayarsız mısın lan sen? Bir yanımdasın bir karşımda...” diye bağırınca Cem “O laftan sonra daha seninle işlemeye gitmem.” dedi. Dudaklarımın arasından ufak bir kahkaha kaçarken ilk kez Cem’e içtenlikle baktığımı hissettim. Onlar kendi aralarında tartışmaya devam ederken Demir’e dönüp başımı omzuna koydum. “Ne dersin gidelim mi?”

“Hayatım çok yorgunum.” demesi üzerinederin bir nefes alıp yavaşça verdim. Çenemden tutup ona bakmamı sağladıktan sonra “Başka zaman gerçekleştiririz hayalini.” diyerek yanağımı öptü.

Melek’e baktığımda onunda benim gibi hayal kırıklığı yaşadığını görürken Cem’in hain sırtması dikkatimi çekti. “Eee, ne demişler? Hayaller Paris, gerçekler...” “Cem!”



Arka arkaya beş gün boyunca hiç durmadan Paris’i dolaşırken birçok yer gördük. Turistik otobüslerle şehir turu yapıp, Notre Dame Katedrali’ni ve müzeleri gezdik. Moulin Rouge gösterisini izlerken Cem’in ağzı açık bir şekilde uyuyakalması hepimizi kahkahaya boğdu. Gerçekten çok yorulmuştuk ama kimse dinlenmek istemiyor, her anın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Tüm ısrarlarımıza rağmen Eyfel kulesine gitmezken tüm ekibi zorla Disneyland’a götürmem onlara kestiğim bir cezaydı. “Çok çocuksun.”

diyen Esra'ya gözlerimi kısarken "En azından ruhum öyle, beynim değil." diye cevap vermem Demir'in kahkaha atmasına neden olmuştu. Sanki bu şehirde Demir aynı kişi değildi. Daha özgürdü, mutluluğunu yüzüne daha çok yansıtıyordu, aşkını bana daha fazla hissettiriyordu. Sırf bu değişim için bile Paris'e yerleşebilirdim. Son günümüzde Demirler ortadan kaybolunca, hay şom ağzımı açmaz olaydım, diye söylenirken Melek'in ısrarıyla tüm gün otelinimkânlarından yararlandık. Onunla yalnız takılmayı özlemiştim ve biriktirdiğimiz birçok dedikoduyu bu sayede rahatça yapabilmıştık. Kapı çaldığında Demir'in geldiğini düşünerek ayağa kalkarken "Bende gideyim." diyen Melek'e oturmasını işaret ettim. Kapıyı açtığımda elinde kocaman bir gül buketiyle duran adama şaşkınca bakarken "Ils ont été envoyés à vous, monsieur" demesiyle bana mı gönderilmiş, diye düşünerek "Merci" deyip gülleri aldım. Melek "İnanmıyorum..." diyerek yanıma geldiğinde gülleri yatağa yerleştirirken "Demir'in bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum." demesiyle "Ne yalan söyleyeyim ben de..." dedim ve üzerindeki kartı alıp okumaya başladım.

"İkisaat sonra otelin girişinde ol. Dolaptaki beyaz elbiseyi üzerinde görmek istiyorum.

Demir"

Melek'in ufak çılgılığıyla suratımı buruştururken "Bu ne şimdi?" diye sordum. "Ne bileyim ben. Onu duşta düşünürsün. Allah'ım çok romantik. Ne yapacaksınız acaba. Hadi Effy hızlı olmalısın. Yalnızca iki saatimiz var. Sen duşa gir ben elbiseyi çıkartayım."

Melek'e yorgun gözlerle bakarken "Ya zaten bütün gün sudaydım." deyince "O yüzden bir kere daha girmen sorun yaratmaz" dedi ve beni banyoya itip üzerime kapıyı kapattı. Hızlı bir banyodan sonra odaya döndüğümde

Melek güllerin yanına elbisemi yerleştirmiş hayranlıkla izliyordu. “Effy, bu elbise... Harika.” Ben hala neden böyle bir hazırlık yaptığımızı anlamadan bornozla otururken Melek çoktan elbiseye uygun çanta ve ayakkabıyı seçmişti bile. “Ay kızımı ne ruhsuzsun ya... Hazırlansana.”

“Ruhsuz değilim sadece yorgunum. Ayrıca alt taraf bir yemek, evlenme teklifi edecek değil ya. Neden heyecanlanayım?”

Melek bana inanamıyormuş gibi bakıp “Demir’in böyle bir hareketi bile seni heyecanlandırmalı. Yahu Demir Kara’dan bahsediyoruz.” deyince haklı olabileceğini düşündüm. Demir’in sevgisini ne kadar içimde hissetsem de böyle hareketler ona pek uymuyordu. Hızla giyinip saçımı Melek’in de yardımıyla sıkı bir atkuyruğu yaptım. Kıyafetime uygun bir makyajla aynanın karşısında geçtiğimde “Muhteşem görünüyorsun. Gelin gibi oldun.” deyince yanaklarımın kızardığını hissettim. “Hah allık da tamam...” diyen Melek’in koluna hafifçe vururken kıkırdadım. Ne kadar heyecanlanmadığımı söylesem de bu beyaz elbisenin içinde kalbim delicesine çarpmaya başlamıştı. “Saat geldi. Hadi al çantanı in artık.” Odadan çıktığım andan itibaren tüm gözlerin üzerime toplandığını hissederken adımlarımı hızlandırdım. Bu bakışlara biraz daha maruz kalırsam suratımda tüp patlamış gibi görüneceğime eminim. Kapının önündeki siyah jeepten inen bir adam arka kapıyı açıp “Bonsoir” dediğinde gözlerim Demir’i aradı. Telefonuma gelen mesajla çantamdan telefonu çıkardım.

Gönderen: Demir

Arabaya bin.

Etrafıma bakındıktan sonra adama belli belirsiz bir gülümsemeyle “Merci” deyip arabaya oturdum. Adam ka-

pıy kpatıp şoför koltuğuna otururken aceleyle bir mesaj yazdım.

Gönderilen: Demir

Ne oluyor Demir? Sen neden beni almaya gelmedin?

Cevabın gelmemesi canımı sıkmaya başlamıştı. Akşam karanlığındaki ışıklı Paris sokaklarına bakarak nereye gittiğimizi çözmeye çalışırken Eyfel Kulesi'ni görmemle kalbimin atış hızı değişti. Soför durduğunda telefonuma beklenen mesaj geldi. Ben mesajı açana kadar adam kapımı açmıştı.

Gönderen: Demir

Işıkları takip et.

Adamın yardımıyla arabadan indim. Önümde uzanan ve Eyfel'e doğru ilerleyen ışıklı yol nefessiz kalmama neden oldu. Yavaş adımlarla etrafıma bakarak ışıkları takip ettim. Her adımda kalbim biraz daha güçlü çarpıyordu. Asansörün önündeki görevli, reverans yaparak "Bienvenue Elif dame." dedi. "Hoşbulduk" diye fısıldayarak asansöre bindim. Heyecandan kalbim deli gibi çarparken Paris'in kuş bakışı görüntüsünün bile tadını çıkaramıyordum. Bir katta durduğumuzda kapının açılıp müziğin ruhumu okşamasıyla yavaşça asansörden inerken asansördeki adam çoktan kapıyı kapatmıştı. Telefonuma gelen mesajı açarken heyecandan ellerimin terlediğini hissettim.

Gönderen: Demir

Birazdan yanına bir adam gelecek. Gözlerini kapatmasına ve seni yönlendirmesine izin ver.

Karşıdan gelen adam elindeki bandajı hafifçe gözüme bağladı. Elimi tuttuğunda yavaş adımlarla yürümeye çalışırken titrememi olabildiğince engellemeye çalışıyordum. Birkaç kapıdan geçtikten sonra durduk. Adam elimi bırakıp gözümdeki şeyi çıkarınca derin bir nefes alarak yavaşça gözlerimi araladım. Karşımda Eyfel Kulesi'nin muhteşem manzarasını bile gölgeleyecek yakışıklılıkta duran Demir'e nefes almadan bakıyordum. Demir siyah smokiniyle, mumlar ve loş ışıkların arasında bana doğru yürümeye başladı.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Demir," diye fısıldadığımda ellerimi tutarken "Bu, bir rüya mı?" diye fısıldayınca sevdiğim adam o âşık olunası gülümsemesini yüzüne yerleştirdi.

"Öyle düşünmeni istemiştim. Sanırım başarmışım."

Elimden tutup beni manzaranın önüne kurulmuş olan şahane masaya oturttuğunda alnımı öptü ve ceketini düzelterek karşıma oturdu. Gözümü özenle hazırlanmış masada gezdirirken "Nefes al." deyince Demir'e baktım. Ne zamandır nefesimi tuttuğumu bile bilmiyordum. O kadar şaşkın ve mutluydum ki. Garsonlar servise başlarken Demir şarabı seçiyordu. "Bu olsun." Garson bardakları doldurup yanımdan ayrılırken heyecanımı bastırın diye bardağı elime alıp bir yudum aldım. "Demir ben..." "Sadece yemeğini ye." İçimdeki heyecanı bastırmaya çalışarak ağızma birkaç lokma sokarken bulunduğumuz yeri dolduran şarkı ufak bir çığlık atmama neden oldu.

"Yinede sen... Son sevdiğim..."

Demir ceketinin önünü düzelterek ayağa kalkarken ben hala Eyfel Kulesi'nde bu şarkının nasıl çaldığını düşünüyordum. Elimi tutup "Bu dans bana lütfeder misin Sevgilim?" demesiyle yavaşça dudaklarım aralandı. Demir Kara ben istemedenden benimle dans mı edecekti yani?

Elimden tutup ayağa kaldırdığında ne hissedeceğimi bilemiyordum. Demir bir elini belime yerleştirip beni kendine iyice çektikten sonra diğer eliyle elimi sıkıca kavradı. "Bu can sana hayran, gülüşüne kurban..." Demir şarkıyı benim duyacağım kadar mırıldanırken bir yandan da beni dansa yönlendiriyordu. Bu gerçekten bir rüya olmalıydı ve ben bu rüyadan uyanmak istemiyordum.

"Yine de ben hep seninim."

Demir'in bu kadar iyi dans edebildiğini daha önce fark etmemiştim. "Bu can sana hayran gülüşüne kurban şimdi pes edemem ben inan."

Kendimi tutamayıp ufak bir kahkaha atarken Demir alnımı öptü ve alnını alnıma dayayarak dans etmeye devam etti.

"Günahın özüyse seni sevmek, cezam cehennem olsun" Benden ayrılan Demir elimi tuttu. Şarkı bu sefer daha kısık bir şekilde tekrar çalmaya başlamıştı.

"Ben hiçbir zaman hislerimi açıkça söyleyemedim. Şu anda da bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bildiğim bir şey var, o da iyi biri olmadığım. Bu zamana kadar iyilik namına hiçbir şey yapmadım. Çünkü Duru'nun ölümünden sonra herkesten nefret etmeye başladım. En çok da kendimden..." Bir şeyler söylemek için dudaklarımı araladığımda "Lütfen," dedi. Başımı sallarken o da yavaşça ellerimi okşayarak gözlerimin içine bakıyordu.

"Birçok işe girdim. İyi, kötü. Ne para umurumdaydı ne pul. Tek istediğim güçtü. Daha güçlü olmak, kimseye kendimi ezdirmemek, herkesi önümde diz çöktürmek... Kalbimi söküp çıkardım. Kötü oldum, her geçen gün biraz daha kötüleştim. Kötüleştikçe acımasızlaştıkça güçlendim. Hayalimi gerçekleştirdim. Herkes önümde diz çöktü." Demir aniden önümde diz çöktüğünde ellerini

sıkarken etrafı kolaçan ettim. “Sonra hiç beklemediğim bir anda, sen çıktın karşıma. Alt üst ettin beni. Doğru bildiklerimin yanlış olduğunu, yanlışlarımın doğruluğunu gösterdin. Sevginin büyüklüğünü, aşkın engel tanımadığını, karşılık beklemeden de sevildiğini öğrettin. Her şeyin tam olduğunu düşünürken sensizken eksik olduğumu anlamamı sağladın. Seninle mutsuzluğa da varım dedin ya... Bocaladım. Korkarak sevdim ben seni. Sol göğüs kafesimin altına sakladım. Her nefes alışımda sevdim. İçinde sen olan her şeyi sevdim. Sırf senin içinde ben olduğum için kendimi bile sevdim ben Elif Sancak.” Demir’e gözlerim buğulu bir şekilde bakarken “Nefes al.” diye fısıldayınca derin bir nefes aldım. Elimin üzerine ufak bir öpücük bıraktıktan sonra boşta kalan elini cebine soktu. Yok artık düşündüğüm şey değildir değil mi, diye düşünürken cebinden çıkardığı siyah kutuyu açtı. Gözlerim içindeki kocaman mavi elmas yüzüğe takılırken Demir yüzüğü yerinden çıkardı ve tekrar elimi tuttu. “Benim hayatım, artık senin iki kirpiğinin arasında. Maviyi senin gözlerinde sevdim ben, sen de maviyi benim hayatımla sever misin? Bir ömür kalbine ulaşan tek damarın üzerinde taşır mısın bu yüzüğü? Karanlığıma mavi bir ışık saçarmısın? Beni aydınlatır mısın?” dediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi atarken gözlerimin içine baktı. “Benimle evlenir misin Elif Sancak?”

Nefes alamıyordum. İçimde Paris’i tek nefeste koşma isteği varken tek bir yerimi kıpırdatamıyordum. Demir dizlerinin üzerinde önümde beklerken “Kafandakileri inan bana. Biliyorum, hatalarım oldu. Canını yaktım, umursamadım, çoğu zaman hiçe saydım seni. Yani sevgilim... Sana verdiğim zararların hepsi önce burada...” deyip başını gösterdikten sonra kalbine dokundu. “Sonra beni yakıp kavurmak için burada... Beni kusurlarımla sevemez misin?”

Yanaklarımdan süzülen birkaç damla yaşla derin bir nefes aldım. Demir elinde yüzükle tekrar elimi öptü. Bu sefer dudakları elimin üstünde beklerken kalbime doğru bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Dilim damağım kurumuştur sanki. Söyleyecek çok şeyim vardı, ama dile dökülecek gücüm yoktu.



Günlerdir hayalini kurduğum şeyi Cem'in organizasyonu ile gerçekleştirmiştim. Bu çocuk gerçekten bu işlerde harikaydı. Bana ne kadar ters gelse de Elif'im bir gülüşü için buna katlanmalıydım. Dizlerinin üstünde dudaklarım mis kokan ellerindeyken yavaşça boşta kalan eliyle yanağıma dokundu. Başımı kaldırırken elimi sıkarak diz çöktü. Şimdi buğulanmış maviliklerini daha yakından görebiliyordum. Elini hafifçe yanağımda kıpırdatırken gözlerindeki anlamı çözmeye çalışıyordum. Hiç bu kadar zorlamamıştı beni bu gözler. "Sen benim önümde de diz çökme..." derken "Umurumda değil!" diyerek sözünü kestim. Onun sonsuza kadar bana ait olmasından başka hiçbir şey umurumda değildi. "Diz çökeceksek beraber, ayağa kalkacaksak beraber." dediğinde gözlerinin içine bakarken hafifçe gülümsedi. "Seni kusurlarınla sevmeydim ben Demir Kara. Sana kusurlarınla âşık oldum. Sen bana yasakken ben sana âşık oldum. İhaneti gördüm, şiddeti gördüm, aşkı gördüm. Yanarak geçtim aşkının içinden, kor olmadan küle döndüm. Sardın beni, küllerimden yeniden doğdum. Ben seninle doğdum Demir, seninle yaşadığımı hissettim... Ölürken de seninle olmak istiyorum." "Yani?" dediğinde sıcak gülümsemesiyle bana baktı. "Matniyi seninle severim, bu yüzüğü ölene kadar parmağımda taşıyım. Karanlığımı ışık saçarak seni aydınlatırım. Seninle mutsuzluğa da varırım... Yani... Evet, Demir Kara, seninle celenırım"



Gözlerimi araladığımda tüm bunlar rüya mıydı, diye düşünürken parmağımdaki ağırlık her şeyin gerçek olduğunu kanıtlıyordu. Hala inanmıyordum. Demir Kara

bana tüm kalbini açmış ve evlenme tekliti etmişti. Ben de hiçbir şeyi umursamadan kabul etmiştim. Bunu asleme nasıl açıklayacağımı düşünürken Demir'in acele etmemize gerek yok demesi birazda olsa rahatlatmıştı ama ben daha çok Önder'in tepkisinden korkuyordum. Kıpırladığında belindeki el beni sert bir göğse vasken gülümseyerek omuzumun üstünden Demire baktım. Sıçlarım yüzüne geldiğinde kaşınmış olacak ki burnunu kıpırlatarak onları uzaklaştırmaya çalıştı. Kıkırlayarak olduğum yerde ona doğru döndüm. Beni kendine çekip başını göğsüne vaskadığında parmaklarıyla sırtına gınavdın sevgilim vaskarken "Sınada gınavdın gızelim" demesi gülümsememe neden oldu. Demir gözlerini açmadan "Saat kaç?" diye sorduğunda omuzlarımı silkdim. Bugün Paris ten ayrılıp Barcelona ya gidecektik ama ben buradan ayrılmak istemiyordum. Tek gözünü açıp arkasındaki komindinden saatine baktıktan sonra hızla yataktan doğruldu. "Biraz daha oyalanırsak uçağı kaçıracğıız." Yataktan kalkıp banıova gittiğinde bende dün geceden ben havranlıkla izlediğim yürüğüme baktım. Demir'in tekrar odaya gelmesiyle gözlerini ona çevirirken bana bakması utanmama neden oldu. "Bana böyle bakmıyorsun." dediğinde başının altındaki yastığı ona fırlatırken "Dün gecevi düşündüğüm için öyle bakıyorum, yüzük umurunda değil." dedim. Demir belli belirsiz gülümserken "Aa..." diyerek yataktan doğruldum. "Bana öyle bakma." Demir yanıma gelerek "Nasıl bakmayayım?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım. "İşte böyle bakma. Görende beni evlenme meraklısı gösteriş budalası, servet avcısı sanacak." dediğinde Demir ufak bir kahkaha atarken bana sıkoca sarıldı. "Senin sevgin, benim en büyük servetim. Varsın servet avcısı ol. Kendi kalbini çalamazsın ya." Demir'in cümlesiyle dudaklarım yavaşça aralanırken gü-

amseverek yanığımdan optu. "Demir Paris'te yediğimiz
ney mi seni böyle yaptı yoksa havası mı çarptı?"

Çalışmaseverek yanığımdan kalkarken "Umarım havası
teğildir." diye fısıldadım.

Hızlı bir şekilde hazırlandıktan sonra odadan çıktık.

Lobiye indiğimizde otelin müdürü bize doğru gelirken
Melek'in yanımdayım." diyerek o sıkıcı ortamdan ayrıl-
mış oldum. Melek bana baktığında yüzüğün olduğu elimi
sallarken gözlerini büyütterek "İnanmıyorummmmm..."
diye bağırınca susmasını işaret ederek adımlarımı hızlan-
dım. "Sussana kızım ya." diyerek Demir'e baktığımda
otada gözükmemesi biraz da olsa rahatlatmıştı. Melek'e
döndüğümde hayran bir şekilde yüzüğü incelemesi gü-
lümsememe neden oldu. "Sen susma Effy, ne olduğunu
anlat. İnanmıyorum ya... Resmen kızın parmağına kafam
kadar tek taşı takmış çocuk. Bir de evlenmemi teklif edecek
sanki diyordun. Of, çok güzel ya." diyerek elimi kendine
çektii. "Sessiz ol" diye fısıldarken gözüm İsra'ya takıldı.
Sıratı sinirden kıpkırmızı olmuş bir şekilde parmağım-
daki yüzüğe bakarken kolumda bir el hissettim. Önder,
nefret dolu bakışlarını elimdeki yüzüğe sabitledikten son-
ra bana döndü. "Bu ne demek oluyor Effy?" derken sesini
kontrol etmemesi sessizce yutkunmama neden oldu. O
kadar sinirliydi ki kolumu kopartacak kadar sıkıldığını fark
etmediğine emindim. "Demir bana evlenme teklifi etti."

"Ve yüzük parmağında olduğuna göre sende kabul et-
tin." Dişlerinin arasından konuşması sinirini daha da göz-
ler önüne seriyordu. "Daha onyediy yaşındasın lan sen!"
diye bağırduğunda yüzümü acıyla buruşturmamla lobideki
gözlerin bize dönmesi bir oldu. "Aksini iddia etmedim Ön-
der. Ayrıca teklif etti diye hemen evlenecek halimiz yok."
"Ama sonuç olarak evleneceksin." diyerek kolumu sıkar-
ken "Evet!" dedim acıyla. Önder bana doğru "Annenler,

böyle bir herifle evlenme kararı aldığını duyunca ne tepki verecekler çok merak ediyorum.” diye tısladığında “O bana kötü bir şey yapmadı.” dedim dişlerimin arasından.

“Sana tecavüz edenler onun emrinde olan adamlar. Ne çabuk unuttun?”

Önder’in kolumu sıkmasından daha çok küfür eder gibi söylediği sözler canımı acıtırken gözyaşlarımla gözlerime toplanmasıyla “Onu tanımıyorsun.” dediğimde “Tanıdığım kadarı bana yetiyor ve kusura bakma Effy göz göre göre en yakın arkadaşımı yakamam.” dedi.

“Yakın arkadaş mı? Hah... Beni bir yabancından farksız gördüğünü düşünüyordum oysaki...”

“Effy konumuz bu değil.” diye bağırdığında kolumu elinden kurtarmaya çalışırken “Konumuz tamda bu Önder!” diye bağırdım. “Aylardır yanıma uğramadığın halde ne cüretle bana karışabileceğini sanıyorsun?”

Önder sinirle “Ahhh” diye bağırdıktan sonra kolumu daha sıkı tutarken “O çocukla evlenmene asla müsaade etmeyeceğim. Gerekirse babanlara onun ne pislik bir adam olduğunu anlatırım. Beni buna zorlamadan önce kendin vazgeçersen iyi olur Effy.” diye bağırdı. Kolumu hızla bırakırken “Esra gidiyoruz.” diye bağırarak yürümeye başladı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken morarmaya başlayan kolumu ovaladım. Önder’e ne olmuştu anlamıyordum. Kılıma zarar gelmesinden korkan adam, sırf bu yüzden Demir’den uzak durmam için yalvaran kişi, canımı hem ruhen hem fiziken acıtmak için elinden geleni yapmıştı. “Elif” diyen sert sesle Demir’e doğru dönmeden gözlerimi silmeye çalışırken “Ne oldu burada?” diyerek içeri giren Cem ve Bora’ya Melek susmasını işaret etti. Derin bir nefes alıp Demir’e döndüğümde “O sesler neydi? Neden ağladın?” derken gözü koluma takılınca “Kim yaptı bunu?” diye bağırdı. Sabah sabah ikinci gerginliği

kaldıramayacağım için “Yok bir şey hayatım. Yanlışlıkla Melek’in valizine takıldım kolum masaya çarptı.” deyince Demir’in nefret dolu bakışlarını kolumda gezdirdi.

“Hangi masanın beş parmağı var be?”

Demir’in bağırmasıyla gözyaşlarım tekrar yanaklarımdan süzülürken “Kim yaptı Elif bunu sana?” diye bağırınca Melek “Önder.” dedi. Melek’e, ne yapıyorsun sen, der gibi bakarken Cem “Demek o yüzden o kadar sinirliydi. Ben Esra bir şey yaptı sanıyordum meğer... Abi dur...” diyerek hışımla otelden dışarı çıkan Demir’in arkasından koşmaya başladı.

“Melek ne yaptın sen?”

“Bir kere daha hırpalanmanı göze alamadım.” dediğinde ikimizde koşarak dışarı çıkarken Demir’in taksi bekleyen Önder’e doğru yürümesine nefesimi tutarak baktım.

“Sen ne cüretle ...”

Önder’i yakasından tuttuğu gibi arabasının üstüne yaslayarak kolunu boğazına dayadı. “Sen kim oluyorsun da ona dokunuyorsun!” diye bağırırken kendine doğru çekip tekrar arabaya sertçe yasladı. Önder’in yüzü buruştuğunda sanki benim canım acımış gibi iç çektim. “Konuşsana piç!”

“Demir,” diyerek koşmaya başladığımda gözlerini Önder’den ayırmadan eliyle durmamı işaret etti. “Sakin bir adım daha atma Elif.” Ses tonu o kadar korkutucuydu ki istemeden olduğum yerde kalakaldım. Melek arkamdan koşup bana sarılırken otel dâhil sokaktaki herkes etrafımıza toplanmaya başlamıştı. “Ben senin emrindeki bir adam değilim.”

“Sen zaten adam değilsin. Adam olan bile bile Elif’in canını yakmazdı. Hele benim emrimdeki adam asla.”

Önder histerik bir kahkaha atınca Melek’in elini sıktım. Onu ilk kez böyle görüyordum. “Haklısın ona tecavüz

eden de bendim." Önder'in cümlesiyle Demir yumruğunu karnına geçirdikten sonra saçlarını sıkıca kavrayıp "Ne dedin lan sen?" dedi. Dişlerini o kadar çok sıkıyordu ki birazdan hepsinin kırılacağına yemin edebilirdim. Gözüm Esra'ya takıldığında keyifli halini zar zor yüzündeki maskeyle saklıyordu. "Effy'den uzak duracaksın."

Demir, Önder'i yakasından yakalayıp tekrar arabaya yasladi. "Sen kimsin ki bana ne yapacağımı söylüyorsun şerefsiz." dediğinde sesi iğrenirmiş gibi çıkarken, Önder "Aranızdan bir kişinin daha onun canını yakmasına izin vermeyeceğim." dedi aynı ses tonuyla. "Ben onun canını yakmam, yakasında canını almadan durmam."

Önder "Canımı mı alacaksın yani?" diyerek kahkaha attıktan sonra "Oysa çeten fazla canlı duruyor. Demek ki istisnaların var." dedi. "Biraz daha zorlarsan elimde kalırsın Önder Gezer."

"Effy'i sana kullandırtmayacağım Demir Kara. Sadece seks yapmak için ona evlenme teklif etmene gerek yoktu. Adamlarının yolundan gitseydin..." derken Önder'in suratına yediği yumrukla sesi kesildi. Nefes alamıyordum. Artık gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyordum. "Doğru konuş Önder. Yoksa o fazlalık dilini keser atarım." Önder birden Demir'e direnerek ayağa kalkmaya çalıştı. "Yalan mı lan? Yalan mı? Sadece onu becermek için uyduruktan bir yüzüğü parmağına takmadın mı? Nasılsa evleneceğiz diyerek kandırmayacak mısın kızı?"

"Bu zamana kadar birlikte olmadığımızı nereden biliyorsun?" dediğinde Demir'e şaşkınlıkla bakarken, Önder nefret dolu bakışlarını bana çevirdi. "Bu adamla yattın mı?" diye bağırınca gözyaşlarım daha da güçlü akmaya başladı. Etraftakilerin ne dediğimizi anlamasalar da böyle dikkatli ve acıyarak bakmaları yerin dibine girmek isteme neden oluyordu." Bu tecavüzcü herifle yattın mı Effy?"

Demir, Önder'in yüzüne tekrar yumruğunu geçirirken "Sen kime tecavüzcü diyorsun lan?" diye bağırınca Önder dengesini kaybederek yere düştü. Hırsını alamayan Demir tekmlerini ardı ardına savururken yanına koşmak için hamle yaptım. Melek kolumdan tutarak "Sen karışma." diye fısıldarken "Demir!" diye bağırdım çaresizce. Benim sesimle tekmesi havada kalan Demir kıpırdamadan bir süre durduktan sonra geri çekildi. Esra, rol sırasının ona gelmiş olduğunu anlamış olacak ki yüzüne ağlamaklı bir maske takıp Önder'in yanına koştu. Önder iki büklüm şekilde ayağa kalkarken gözlerini Demir'den ayırmıyordu. Daha sonra bana dönerek birkaç adım attı. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarparken Önder'in yere tükürmesiyle nefesimi tuttum. "Yazıklar olsun."



Havaalanına giderken düşündüğüm tek şey Önder'in söylediği son cümleydi. Benden utanmakla o kadar meşguldü ki beni dinlememişti bile. Ne olmuştu da böyle birine dönüşmüştü. Daha öncede fevri çıkışları olurdu ama bu seferki... Resmen benden iğrendiğini belli eder nitelikteydi. Demir sessizce arabayı sürerken sinirinin geçmediğini direksiyonu tutuşundan anlayabiliyordum. Biraz daha sıkarsa büyük ihtimal direksiyon elinde kalırdı. Yola bakmasına rağmen aklının Önder'de olduğuna emindim. Son zamanlarda araları iyiiken birden nasıl bu kadar kötüleşmişti aklım almıyordu. O dediklerinden sonrada bir daha düzeleceğini sanmıyordum. Hoş, Demir'in onun canını almadığına şükretmeliyim. Havaalanına geldiğimizde içimde ufacık bir tatil isteği kalmazken tek tesellim Demir'in yanımda olmasıydı. Birkaç saat önce kendimi dünyanın en mutlu insanı hissederken şu anda ölmek istiyordum. Kontrollerden geçip uçağa doğru ilerlerken Demir'in hiç konuşmaması sanki fırtına-

dan önceki sessizlikti. Uçağa bindiğimizde sinirle kendini koltuğa atarken sessizce yanına oturdum. Siniri, salladığı bacağından ve sıkıldığı yumruğundan rahatlıkla anlaşılyordu. Eline hafifçe dokunmamla yüzüme bile bakmadan ayağa kalktı. Bu mesafesi Önder'in söylediklerinden daha çok canımı yakarken göz ucuyla nereye gittiğini takip ettim. Perdenin arkasına geçtiğinde Bora, Cem ve Emir de peşinden gittiler. Yerimden kalkıp koşar adım perdenin önünde dururken "Ne oluyor Effy?" diyen Melek'e susmasını işaret ettim. Ceren "Effy yerine otursan iyi olur. Onları dinlediğini görürse..." deyince "Şşş" diyerek perdenin arkasındaki konuşmaları dinlemeye çalıştım.

"Demir sakın ol abi ya."

"Harbiden ha"

"Ulan! O çocuğun neler dediğini duymadınız mı?"

"Duyduk abi. Derdi seninle değil ki... Bizimle... Bizde döndüğümüzde icabı-"

"Kes Bora. O çocuk dediği her şeyde haklı."

"Abi haksız demiyorum, ama bunun için seni suçlaması..."

"Çünkü ben suçluyum amına koduğumun herifleri. Çünkü o lanet olayda tek suçlu benim."

"Hayda..."

"Cem!"

"Ne Cem ya? Allah Allah... Senin suçun yok. Daha sen kendin buna inanamazken başkalarının inanmasını nasıl bekliyorsun?"

"Ben inansam ne olacak lan. Ben inansam ne değişecek. Herkes beni tecavüzcü olarak damgalamayı bırakacak mı? Ailesi, Önder yerine bana mı inanacak? Effy'i etkilemeyecekler mi? Bir seçim yapmak zorunda kalacak Cem ve seçtiği ben olmayacağım."

"Abi Effy seni seviyor, senden vazgeçmez."

“Karşı tarafta ailesi var Emir. Nasıl vazgeçmez?”

“E sen nasıl vazge...”

“Şşşt”

Demir’in aniden susması üzerine hızlı adımlarla geri dönerken kalbimin yerinden çıkacağını hissediyordum. Demek bütün siniri bundandı. Ne Önder’in yakıştırdıkları, ne beni hırpalaması... Benim ona olan sevgime güvenmiyordu ve gün gelince ailemi seçeceğime inanıyordu. Peki, Cem’i susturduğu şey neydi? Neden mutluyken muhakkak bizi mutsuz edecek bir şey oluyordu. Demir’in perdenin arkasından çıktığını görünce gözlerimi hızlıca kapattım. Hostesin uyarısıyla herkes kemerlerini bağlarken Demir, benimkini beni uyandırmamaya çalışarak bağlamıştı. Uçak havalandığında derin bir nefes alırken önüme düşen saçlara dokunan bir elin fısıltısıyla içimdeki sıkıntının azaldığını hissettim.

“Seni çok seviyorum Elif Sancak ve senden asla vazgeçmeyeceğim. Lütfen sende benden vazgeçme.”

★ ★

Barselona’ya ayak bastığımız gibi ilk uçakla Türkiye’ye dönmek istemiştım. Çünkü daha ilk dakikadan Demir’in telefonu çalmaya başlamış ve her zamanki gibi çetesiyle beraber ortadan kaybolmuştu. Melek’le ilk günler otelden çıkmazken, sonrasında şehri turlamaya karar vermiştık. Emir ve Ceren’in ortada gözükmemesi, en azından birilerinin keyfi yerinde, diye düşündürüyordu. Passeig de Gracia Caddesi’nde dolaşırken günlerdir içimde olan sıkıntıyı dile dökmeye karar verdim.

“Melek.”

“Efendim canım.”

“Önder’in derdi ne?”

“Ah bir bilsem Effy. Günlerdir bende onu düşünüyorum.

O yüzden konuyu sana açmakla açmamak arasında kaldım. O gün... Ben Önder'i tanıyamadım. Tamam, Demir'e karşı her zaman bir antipatisi vardı ama o gün... Ondan nefret ettiğini açık açık belli etti ve söylediği sözlerin hiçbirini hatta ses tonu bile onu yansıtmıyordu. Bilmiyorum ama bu işte bir iş var." dediğinde olduğum yerde dururken "O iş, Esra olmasın?" dedim. Oda durup sanki aklına bir fikir gelmiş gibi bana baktı. "Olabilir... Gerçekten olabilir Effy. Esra senden intikam almak istediğini açık açık söylemişti zaten. Dur dur... Ne demişti tam olarak. Önder'i elinden alacağım Demir'i de alacağım gibi bir şey. Evet, evet kesin o. Önder'in bu kadar değişmesine neden olan kişi Esra. Kim bilir ne yalanlar attı da çocuğun beynini bulandırdı."

"Kavga sırasında yüzü o kadar keyifliydi ki saldırmak için kendimi zor tuttum." dediğimde ellerimi tutarken "Önder'in bu kadar acımasız olmasının başka bir açıklaması yok Effy. Kolunun haline bak. Ya o olayı hatırlatmasına ne demeli... Seni ailene söylemekle tehdit etti. Tanıdığımız Önder böyle bir şey yapar mı? Mutlaka biri aklına girmiş. Bu biri de Esra." deyince kafamda bazı şeyler oturmaya başladı. "Önder'in kafasını bulandırıp Demir'e karşı tamamen doldurdu. Önder patlamak için böyle bir an bekliyordu belli ki. Evleneceğinizi duyduğu an, içindeki nefreti kustu. Hem Önder'i elinden alıp hem de onun vasıtasıyla seni Demir'den ayıracaktı. Ne yılan kız ya... Ne dedi Önder, 'Ya Demir'den ayrılırsın ya da ailene söylerim. 'Sen Demir'den ayrılmadığın için Önder senden uzaklaşacak ve ailene her şeyi anlatacak. Ailen üzerine gelince de bir seçim yapmak zorunda kalacaksın ve tabi ki aileni seçince Demir boşta kalacak. Resmen bir taşla iki kuş vurmuş olacak." Melek'in söyledikleri mantıklı gelmeye başladığında içimdeki öfke ve nefret gitgide büyüyordu. Nefretim, Esra'nın intikam almak için Önder'i kullanmasından dolayındı.

fke ise öyle bir kıza inanıp onyedi senelik arkadaşını bir leminde silebilmesi yüzündendi. Bende Effy'sem bu planı ızarım!

Yağmur çiselemeye başladığında "Sanırım otele dön- ne vakti geldi." diyerek taksi ararken telefonumun sesini uydum. Hem saati hem de arayan kişiyi gördüğümde lerin bir nefes alma ihtiyacıma engel olamadım. "Harika" lediğimde Melek kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. ıkranı ona döndürüp "Azara hazır mıyız?" diye sorunca Melek alt dudağını ısırp, yandık der gibi başını iki yana salladı.

"Alo."

"Elif" Demir'in sesindeki siniri hissederken, belki yatış- tırırım, umuduyla "Efendim sevgilim?" dedim en tatlı ses tonumla. "Saatin kaç olduğunun farkında mısın?" diye bağırmasıyla başarılı olmadığımı anladım. "Muhabbete dalıp fark etmemişiz hayatım. Zaten otele dönmeye çalışı- yoruz şu anda, ama taksi bulamadık." Demir'in derin bir nefes aldığını duyarken "Tam olarak neredesiniz?" diye sorunca etrafıma bakındım. Tarif edebileceğim tanıdık bir yer yoktu. "Ben sana lokasyon atayım." deyince "Hemen ve hiçbir yere kıpırdamayın. Geliyoruz." diyerek telefonu kapattı. Hızla Demir'e bulunduğumuz yerin konumunu gönderirken "Geliyorlarmış." deyince "Bora da mı?" dedi tedirgin bir şekilde.

Omuz silkip "Sanırım." dedikten sonra telefonu çan- tama koydum. "Merak etme o Demir'i, sende beni tutan taraf olacağın için tartışmaya vakit bulamazsınız." deyip göz kırptığımda "Saçmalama." deyince gülümseyerek kollarımı önümde bağladım. Birkaç dakika sonra önü- müzde duran siyah limuzine bakıp Melek'e "Böyle bir araçla bu kadar kolay gelemezler değil mi?" diye fısıldar- ken Melek korkuyla bana yaklaştı. Arabadan inen üç siyah

takım elbiseli adamla birkaç adım geriledik. Adamların bakışlarından hoşlanmazken bir terslik olduğunu anında anlamıştım. Bize doğru geldiklerini gördüğümde Melek'e "Üç kadar sayacağım." diyerek geri geri yürümeye başladım. "Üç dediğim an koşmaya başla ve sakın arkana bakma. Koş ve bir yere sığın Demirlere haber ver." dememe sırtımızın binanın duvarına çarpması bir oldu. "Üüüçç" diye bağırıp koşmaya başladım. İkimizde farklı yönlere dağıldığımızda benim arkamdan iki adamın, Melek'in peşinden debir adamın koşması benim peşimde olduklarını gösteriyordu. Bunlar, Muhsin'in adamları olabilir miydi? Kalbimdeki sıkışma hissiyle daha hızlı koşmaya çalışırken omuzumda hissettiğim elle çılgılık attım. Adam ağzımı kapatırken var gücümle elini ısırdım. İnleyerek elini çekmesini fırsat bilip "Yardım edin!" diye bağırırken tekrar ağzımı kapattı. "Sesini kesmezsen gırtlığını keserim." diye fısıldamasıyla sessizce yutkundum. "İşte böyle." diyerek beni siyah limuzine doğru sürüklemeye başladı. Elinden kurtulmaya çalıştıkça beni daha sıkı tutarken "Tepinmeyi kes." diye bağırması umurumda değildi. *'Ne olur Melek sen kurtul bari'* diye düşündüğüm sırada karşıdan korumanın ellerinde gelen Melek'le içimdeki telaş daha da arttı. Adam beni arabaya iterek bindirdiğinde Demir'in gelmesi için dua ederken Melek'in de binmesiyle araba hareket etti. Karşımızda oturan ürkütücü adamı nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışırken Melek'in gözyaşlarını fark ettim ve ellerini sıkıca tuttum. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordum, ama kim olursa olsun karşısında dimdik durmamız gerektiğini bana Melek söylemişti, ama sanırım şu anda korkudan bunu aklına getiremiyordu. "Hoşgeldiniz bayanlar" dediğinde ses tonunun tıslar gibi çıktığını saymazsak aynı Demir'e benzediğine yemin edebilirdim. "Sanırım beni tanımıyorsunuz. İsmim Ad-

nan." dediğinde gözlerimin büyümesine engel olamazken Melek'le göz göze geldik. Bu adam Demir'in babası mıydı? Sınırım şu anda bir şey söylemelisiniz. Mesela; memnun olduk efendim." Dikkatlice Adnan Kara'yı izlerken onun yavaş yavaş sinirlendiğini gerilen damarlarından anlayabiliyordum. Melek'le sessizliğimizi korurken Adnan Bey hafifçe kaşlarını çatıp "Ailelerinizin sizlere nezaket kurallarını anlatmış olacağını düşünüyorum." dedi.

"Bizden ne istiyorsunuz?" dediğimde gülümseyerek arkasına yaslanırken "Hah şöyle" deyince kaşlarımı çatıttım. Bir süre bizim acınası halimizi izledikten sonra "Oğlum." deyip Melek'e bakarak "Ve adamını." dedi. "Anladım?"

"Sizin daha akıllı olduğunuz gelmişti kulağıma. Bizimkileri bile etkileyebildiğine göre..." diyerek ikimizi de süzdükten sonra "Gerçi etkilediğiniz yön, zekânız mı şu anda ondan şüpheliyim..." deyip gülümsemesiyle midemin bulandığını hissettim. "Demir'i ve Bora'yı rahat bırakacaksınız."

"Asla." dediğimde Adnan Kara'nın gözlerinin daha da karardığını hissederken "Asla mı dedin sen?" dedi sakın ama tehditkâr bir ses tonuyla. "Ölürüm de Demir'den vazgeçmem."

Adnan Kara sinirle gülümseyerek gömleğinin kol düğmelerini düzeltirken "Bunun için bir şey ayarlayabilirim." dedi. Bir insan ancak bu kadar soğuk olabilirdi. Beni gerçekten öldürmezdi değil mi? "Ama gerek yok." dediğinde derin bir nefes aldım. "Çok vaktim yok ve kelime oyunlarını sevmem. Oğlumdan uzak duracaksın. Seninle sadece gönül eğlendirdiğine eminim." derken gözleri parmağımdaki yüzüğe takılınca, daha doğrusu o lafından sonra ben yüzüğümü gözüne sokunca, yumruğunu sıktı. Kesinlikle babası sinirlendiğinde Demir'den daha korkutucu oluyor-

du, ama korkmamalıydım. Korktuğumu belli edersem kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynardı.

“O yüzük, umarım sandığım kişi tarafından takılmıştır.” Kızgın bir boğaya kırmızı pelerin salları gibi “Sizin daha akıllı olduğunuz gelmişti kulağıma Adnan Bey,” dediğimde “Ahh!” diye bağırarak önümüzdeki masaya yumruğunu geçirdi. Masa parçalara ayrılırken Melek’in dudaklarından ufak bir hıçkırık kaçmıştı. Adnan Kara “Ağlamayı kes!” diye bağırdıktan sonra “Ona bağırma!” diye araya girince koltukta bana doğru kaydı ve belindeki silahı çıkartıp alnıma dayadı. Melek çığlık atıp elleriyle ağzını kapatırken korkudan tir tir titresem de Adnan Kara’nın tam gözlerinin içine baktım. Birazdan belki tetiği çekip beni öldürecekti, ama hatırladığı son şey gözlerim olacaktı.

“Bak kızım... İnan bana beni daha yakından tanımak istemezsin. O küçük egonu alıp seninle beraber toprağa gömerim ve bunu yaparken bir saniye bile gözümü kırpmam.” diye tısladığında sessizce yutkunurken silahı alnımdan çekip yanına koydu. Boynunu kıtlatıp omuzlarını düzeltirken “Ama biz mantıklı bir şekilde konuşacağız değil mi?” diyerek gözlerimin içine bakarken, yiyorsa konuşmayacağız de bakışını attı. “Oğlumla bu kadar ciddi olduğunuzu bilseydim, bu konuşmayı çok daha önceden yapardım. Seninle sadece gönül eğlendirdiğini sanıyordum. Ta ki bana karşı gelip ufak Paris yolculuğunuza katılana kadar. Şu anda görüyorum ki oldukça ciddi bir ilişkiniz varmış.” deyip tekrar yüzüğüme baktı. “Ben emirlerime karşı gelinmesini sevmem Elif Sancak ve oğlum aylardır senin yüzünden emirlerime karşı geliyor. Bir ara düzeldiğini düşündüm, ama o durum tamamen aldatmacaymış. Ailesinden bile vazgeçip seni tercih ettiğinde bunu anladım. O senden ayrılmıyorsa sen

ondan ayrılacaksın ve veliahtımı bana geri vereceksin.”
“Gerçekten göz göre göre oğlunuzu o iğrenç hayata sürüklemek mi istiyorsunuz? Bir gün oğlunuzu da kızınız gibi karanlığınızda kaybedeceğinizin farkında değ il misiniz?”
“Sen bunu nereden...” derken gözlerinde ufak bir acı duygusu yakaladığ ıma yemin edebilirdim. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve eski karanlık bakışlarını tekrar bana dikti.”Onuda kaybetmemek için ondan uzak kalmanı emrediyorum.” dediğ inde sesi fazla otoriter çıkmış tı.
“İyilik, güçsüzlüktür ve sen yanında olduğ un sürece oğ lum güçsüzlüğ e mahkûm olacak. Baş ta karış tığ ın kötü iş leri görünce senide Esra gibi sanmış tım. Onları nki gibi kusursuz bir ilişkinizin olacağ ını düşünmüş tüm. Ama bende yanılabilirmiş um...” dediğ inde kalbime bir ağırlık çökerken Adnan Kara’nın son dedikleri kafamda yankılanmaya başladı. Onları nki gibi kusursuz bir iliş ki... Demir ve Esra birlikteler miydi? Demek o yüzden baş lar da sürekli beraberlerdi. Yemeğ e kol kola gelmelerinin nedeni de bir ilişkileri olduğ unu herkesin bilmesinden dolayıydı belli ki. Peki, neden benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Her ne kadar eski konular olsa da o zamanlarda hayatındaydım ve iyi kötü bir iliş kimiz vardı. Aldatmış mıydı beni yoksa sadece babalarının bir ilişkisi olduğ unu düşünmesini mi istemiş ti? Kafamda birçok düşünce dola nırken Adnan Kara keyifle gü lerek arkasına yaslandı.

“Ne o... Her şeyi anlatan Demir’imiz bunu söylemeyi es mi geç ti?” Dikkatimi tekrar ona verdiğ imde yüzündeki keyifli ifade yeniden ciddileş ti.”Neyse konumuz Demir’in iliş ki hayatı değ il. Güçsüzlükten nefret ederim. Güçsüzleştiren her şeyden... Oğ lumdan uzak duracaksın. Nasıl yaparsın ne dersin bilmiyorum, ama onu kendinden uzak tutacaksın. Eğer dediğ imi yapmazsan ben yaptırmasını bilirim.” dediğ inde gözlerimi nefretle kısarken “Senden korkacağ ımı mı sanıyorsun?” dedim.

ondan ayrılacaksın ve veliahtımı bana gen vereceksin.”
“Gerçekten göz göre göre oğlunuzu o ılgıncı hayata sürüklemek mi istiyorsunuz? Bir gün oğlunuzu da kızınız gibi karanlığınızda kaybedeceğinizin farkında değ il mısınız?”
“Sen bunu nereden...” derken gözlerinde ufak bir acı duygusu yakaladığıma yemin edebilirdim. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve eski karanlık bakışlarını tekrar bana dıktı. “Onuda kaybetmemek için ondan uzak kalmanı emrediyorum.” dediğinde sesi fazla otunter çıkmıştı. “İyilik, güçsuzluktur ve sen yanında olduğun sürece oğlum güçsüzlüğe mahkûm olacak. Başta kanıştığın kötü işlen görünce senide Esra gibi sanmıştım. Onlarınkı gibi kusursuz bir ilişkinizin olacağını düşünmüştüm. Ama bende yanılabiliyormuşum...” dediğinde kalbime bir ağırlık çökerken Adnan Kara’nın son dediklen kafamda yankılanmaya başladı. Onlarınkı gibi kusursuz bir ilişki... Demir ve Esra birlikteler miydi? Demek o yüzden başlarda sürekli beraberlerdi. Yemeğe kol kola gelmelerinin nedeni de bir ilişkileri olduğunu herkesin bilmesinden dolayıydı belli ki. Peki, neden benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Her ne kadar eski konular olsa da o zamanlarda hayatındaydım ve iyi kötü bir ilişkimiz vardı. Aldatmış mıydı beni yoksa sadece babalarının bir ilişkisi olduğunu düşünmesini mi istemişti? Kafamda birçok düşünce dolaırken Adnan Kara keyifle gülererek arkasına yaslandı.

“Ne o... Her şeyi anlatan Demir’imiz bunu söylemeyi es mi geçti?” Dikkatimi tekrar ona verdiğimde yüzündeki keyifli ifade yeniden ciddileşti. “Neyse konumuz Demir’in ilişki hayatı değ il. Güçsüzlükten nefret ederim. Güçsüzleştiren her şeyden... Oğlumdan uzak duracaksın. Nasıl yaparsın ne dersin bilmiyorum, ama onu kendinden uzak tutacaksın. Eğer dediğimi yapmazsan ben yaptırmasını bilirim.” dediğinde gözlerimi nefretle kısarken “Senden korkacağımı mı sanıyorsun?” dedim.

Ufak bir kahkaha atıp “Sesin tam aksini söylüyorama... ” dediğinde yumruğumu sıktım. Biraz tedirgin olsamda ondan kormayacaktım. Hele de benim için babasını karşısına almış bir sevgilim varken asla... “Hiçbir şey yapamazsın. Demir buna asla izin vermez.” dediğimde “Yaşarsa...” diye cevap verince nefes alamayacağımı hissettim.

“Onu güçsüz göreceğime, gözümü kırpmadan öldürürüm daha iyi. İnan bana!” dediğinde kalbim boğazımda atarken blöf yapıyor diyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Muhakkak oyun olmalıydı bu sözler. Buraya kadar bunları söylemek için gelen adam oğlunu göz göre göre öldüremezdi. Yinede içimdeki korku elimi ayağımı titretiyordu. Bu adam, bunu yapabilecek karanlıktaydı. Başkalarının öldürmesini bekleyeceğine kendi yapabiliirdi.

“Şimdi beni daha iyi anladığımı umuyorum.” dediğinde başımı aşağı yukarı sallarken “Dur.” demesiyle şoför arabayı durdurdu. “Bunun aramızda kalması gerektiğini hatırlatmama gerek yok sanırım.”

Adnan Kara’ya nefretle bakarken başımı bir kez daha sertçe salladım. “Güzel.” diyerek gülümsemesi canımı yakarken “Gidebilirsiniz.” demesiyle Melek’i ittirerek arabadan çıktım. Arkamızda bizi takip ettiğini yeni fark ettiğim taksiden inen üç adam iğrenç gülümsemeleriyle Adnan Kara’nın yanına binerken uzun süredir tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım. Seçim yapacağım gün gelmişti, ama bu seçim Demir ve yaşamasıyla ilgiliydi.



Tek düşündüğüm şey, Adnan Kara’nın, oğlumdan uzak durmazsan oğlumu öldürürüm, demesiyle telefonumun ne kadar süredir çaldığını umursamıyordum. Oturduğum kaldırımın soğukluğu içimdeki yangını söndüremesede hafif çiseleyen yağmur gözyaşlarımı saklamama yardım ediyordu. Melek kıpırdamadan sabit bir

noktaya baktığımı gördüğünde koluma dokunarak "Effy" dedi. "Telefonun çalışıyor."

Hiç kıpırdamadan aynı noktaya bakmaya devam ederken Melek çantamı açıp telefonumu aramaya başladı. Tam telefonumu çıkardığı an ses kesilince "Ahh" dedi hayal kırıklığıyla. "Şarjı bitti."

"Demir'dir."

"Anlamadım."

"Arayan Demir'dir. Bora'yı arasana." Melek telefonumu çantama koyup kendi telefonunu çıkartırken "Of... Otuzsekiz cevapsız arama. Telefonumu neden sessize aldım ki ben?" diye söylenerek kulağına götürdü. Bir süre bana korkuyla baktığını hissederken "Alo" demesiyle derin bir nefes aldım. Demir'in bağırışını bu noktadan bile duyarken Melek olduğumuz yeri tarif etmeye çalışıyordu. Melek telefonu kapatıp saçımı okşarken "Geliyorlarmış." deyince titrek bir nefes daha aldım. Ne yapacaktım ben? Ne diyecektim Demir'e? Nasıl açıklayacaktım olanları? Açıklamayacaksam ne söyleyip de saklayacaktım? Yine onu korumak için ondan uzak durabilecek miydim?

Melek sıkıca sarıldığında gözyaşlarım daha güçlü bir şekilde akmaya başladı. "Melek ne yapacağız?" diye sorduğum bir çıkış yolu beklerken Melek sadece "Of!" diyerek derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum Effy, tek bildiğim bizi çok zor günlerin beklediği."

"Ne yapacağımıza karar vermeden bir şey söylemememiz lazım."

"Biliyorum... Biliyorum. Bir şeyler uyduracağız. Lütfen ağlama artık."

Melek yavaşça saçlarımı okşarken önümüzde tanıdık bir araba durunca nefes alamadığımı hissettim. Demir'le yüzleşmeye hazır değildim. Duyduklarımı hazmetmeden ona bir şey söyleyemezdim. Demir, arabadan inip kapıyı

sert bir şekilde çarparken istemeden irkildim. Hızla yanıma gelirken sinirli olduğu her halinden belliydi.

“Elif Sancak!” diye bağırdığında geldiğinden beri ilk kez gözlerinin içine baktım. “O telefonu açmayacaksan yanında taşımanın bir anlamı yok değil mi?” diye bağırdığında elimle gözlerimdeki yaşları silerken Melek kolumdan tutarak yerden kalkmama yardım etti. “Sana bir yere kıpırdamamanı söyledim. Sen ne cüretle benim lafımı dinlemezsın.”

Bora “Tamam abi.” diyerek bize doğru yürürken “Bora!” diye sert bir şekilde uyardı. Ne halde olduğumu görmüyormuydu? Sinirden bu kadar mı gözü dönmüştü. “Elif” diye bağırdığında tekrar ağlamaya başlarken yanıma gelip iki kolumu tuttu. “Neyin var?”

En başta sorması gereken şeyi geç de olsa sorduktan sonra gözlerinde biraz olsun pişmanlık da gördüm. Hızla Demir’e sarılıp göğüsünde ağlamaya devam ederken Melek’in sesini güç bela duyuyordum. “İki serseri yolumuzu kesip çantalarımızı almak istediler. Biz vermek istemeyince de biraz hırpalandık. O sırada uzun boylu olanı Eff’nin parmağındaki yüzüğü farkettiler ve elini tuttu. Biraz zorladı, Effy vermek istemedi. Adam parmağını kesmekle tehdit etti. O sırada boşluklarından yararlanıp tekme savurduk ve koşmaya başladık. Bir süre takip ettiler, ama neyseki izimizi kaybettirdik.”

“Kim lan onlar? Çok uzaklaşmamışlardır. Ne tarafa doğru gittiler?”

Bora’nın sinirli sesiyle Demir’e daha sıkı sarılırken Melek, “Yanımızdan koştular. Korkudan ne tarafa gittiklerine bakamadık.” deyip Bora’ya sıkıca sarıldı. Onu yatıştırmak istediğini biliyordum, ama sarılmanın bir işe yaramadığını Demir’in beni kendinden hızla ayırmasıyla anlamıştım. Demir elleriyle saçlarını karıştırıp volta atarken birden

arabasına tekmeler savurup kaportasına vurmaya başladı.

“Allah kahretsin Elif... Sana bense o otelden çıkmayacağsın dedim. Çıktığında geç kalmamanı söyledim. Ya kaçarsalardı seni? Ya zarar verselerdi? Bir kere sözümü dinle be sadece bir kere!”

Demir’in bağırışları sokakta yankılanırken kanımın çekildiğini hissediyordum. Gözyaşlarımı durdurmaya çalışsamda Demir’in hıncını arabasından çıkardığını görmek daha çok ağlamama neden oluyordu. Melek, Bora’dan ayrılıp yanıma geldiğinde Bora, Demir’i arabasından ayırıp sırtını arabaya yaslattı. Yüzündeki öfke birkaç adım gerilememe neden olurken Melek sıkıca sarılıp beni kendine çekti. “Sakin ol. Sadece sinirli. Belli ki sana zaman kazandırma planım işe yaradı. Şimdi sakın ol ve ne yapacağımızı düşünmek için enerjini topla.” Melek’in fısıltı gibi çıkan sesine belli belirsiz başımı tamam anlamında salladım. Az önce Adnan Kara’nın karşısında ağlayan kızı ben toparlarken şimdi Demir Kara’nın karşısında beni o toparlıyordu. Arkadaşlık bu günler içindi.



Son birkaç gün otelden çıkmazken, daha doğrusu kapıdaki korumalarla otelde hapirken, ne yapacağımı düşünmekten boğulacağımı hissediyordum. Düşüncelerden boğulacağıma yemekten boğulurum diyerek kendimi sallak saçma abur cuburlara verirken Melek de bir süre sonra bana ayak uydurup depresyonun dibine vurmama eşlik etti. Hiç konuşmadan yemek yemek bazen düşünmenizi engelleyebiliyormuş. Barselona’daki son günümüzde yine etrafımız cipsle dolu bir şekilde oturuyorduk ki beklenen soru geldi. “Ne yapacağını düşündün mü Effy?”

“Düşünmekten beynim kendini imha edecek Melek. Ayrıca burada düşünmesi gereken bir kişi daha var sanki. ‘Oğlumdan ve adamından...’ Hatırlatırım! ” dediğimde endişeli ifadesi dahada artmıştı.

“Hiç aklımdan çıkmıyor ki. Bora kaç gündür neyim olduğunu soruyor. Bende reglim, huzursuzum diyerek ge-
çştiriyorum ama ne bitmez reglmiş demesi an meseles
Sen bir karar vermeden ben bir şey demek istemedim. Se-
ne kadar verirsen ben yanındayım ve...”

“Melek inan bana hiçbir şey bilmiyorum. Korkuyorum.
Demir’e bir şey olmasından, ona bir şey olacak düşünce-
siyle yaşamaktan, bunu yaşamamak için ondan uzak d-
rup onsuz nefes almaya çalışmaktan çok korkuyorum. Bi-
tarafım onun için git diyor, diğer tarafım gitme ne olursa
ol yanında kal diyor. Bilmiyorum ama biran önce kara-
vermeliyim. Demir’in söylediğimiz yalana inandığını sa-
mıyorum. Sadece bana zaman tanıyor. Ne olduğunu sora-
cağı günler yakın ve sorduğu an kesin ve net olmalıyım.”
Derin bir nefes alıp kucağımdaki tabaktan bir tane cıpa
ağızma atarken Adnan Kara’nın dedikleri aklıma geldi.
Esra’yla sevgili mi olmuşlardı yani? Yoksa canımı acıtmak
için Esra’yı mı kullanmıştı? Sanki hiç derdimiz yokmuş
gibi bunu düşündüğüme inanamıyorum. Melek’e baktı-
ğında gözlerini duvardaki bir noktaya sabitleyerek elin-
deki jelibonları ağzına attığını görünce elimi jelibon pake-
tine daldırdım. Ağzıma atarken “Melek” diye seslenince
gözlerini aynı donuk ifadeyle bana çevirdi. “Sence Demir
ve Esra...”

“Bilmiyorum Effy.” dediğinde ne söyleyeceğimi anla-
mış olduğunu belli ederken “O adam bunu söylediğinde
aklıma, vurulduğun geceki samimi tavırları ve ne hata ya-
parsa yapsın Demir’in her zaman yanında kalması geldi.”
dedi. Aynı şeyi düşünüyor olmamız ne kadar acı verse de
belli belirsiz gülümseyince kaşlarını çatıp “Ne oldu?” diye
sordu. “Her konuda aynı şeyi düşünmemiz... Ne bileyim
işte...”

“Aklın yolu bir çünkü.” diyerek kıkırdadıktan sonra

"Ama bunlar sadece tahmin. Gerçeği yalnızca Demir'den öğrenebilirsin. Bence onunla konuşmadan kendini bu konuda doldurma." dedi. Cips tabağını yana koyup Melek'e sıkıca sarıldığında hızla karşılığını alırken "Effy ne karar verirsen ver, senin yanında olacağıma söz veriyorum. Yeter ki verdiğin karardan pişman olma. Kalbini dinle." demesiyle titrek bir nefes aldım.

Kalbim Demir için çarpıyor, onun iyi olmasını söylüyordu ama bunun benimle mi yoksa bensiz mi olacağına karar vermek patlamak üzere olan beynimin işiydi.



İçimdeki kaosu çözmeme yardım edebilecek tek bir kişi vardı ve işte onun kapısındaaydım. Her ne kadar kimseye anlatmamam gerekse de, içimdekileri daha fazla tutabileceğimi sanmıyordum. Kapıyı tıklattığımda içeriden ses gelmemesi tüm cesaretimi kırmıştı. Tekrar kapıya vurup bir süre bekledikten sonra tam arkamı dönecekken ayak sesleri duymamla tekrar kapıya dönmem bir oldu. Kapı aralandığında "Effy" diyerek uykulu gözlerle bana bakan bir Emir görmeyi beklemiyordum.

"Uyandırdım mı?"

"Alışığım." deyip gülümseyince ufak çaplı laf sokmasına gülümseyerek karşılık verdim. "Hayrola?" dediğinde omuzunun arkasından odayı gözetlerken "Ceren nerede?" diye sordum.

"Biz Ceren ile aynı odada kalmıyoruz ki." dediğinde gözlerim fal taşı gibi açılırken "Ne ya... Daha sevgili bile değiliz. Aynı odada kalmamız doğru olmaz." dedi. Ağzımın aralanmasına engel olamazken Emir "Effyyyy" diye bağırınca yaramazlık yapmış çocuklar gibi dudaklarımı birbirine bastırdım. "Of!" diyerek yanaklarımı şişiren Emire muzip bir şekilde gülümserken "Tamam tamam, neden uyuyorsun? Bugün son günümüz. Eminim Ceren'le

keşfetmek isteyeceğin yerler daha bitmemiştir.” dedim.

“Ceren burada değil. Esra ve Önder’in yanına gitti.” deyip omuz silktikten sonra “İçeri gelsene.” dedi ve kapının önünden çekildi.

İçeri girdiğimde etrafı incelerken Emir kapıyı kapatıp “Otursana.” deyince gösterdiği tekli koltuğa doğru yürüyüp oturdum. Oda yatağına oturup “Anlat bakalım.” deyince derin bir nefes aldım. Daha ağzımı açmadan nasıl hissetmişti bir şey anlatacağımı.

“Nereden anladın?”

“Bir sıkıntın olmasa kapıma gelmezsin, gelsen bile yüzün bu şekilde olmaz. Seni tanıyorum artık.” Emir’e mahcup bir ifadeyle gülümserken ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için bacaklarıma bastırdım. “Sanırım anlatacağın şey pek hayırlı değil.”

“Geçen günkü olay...” Gözlerimi kaçırıp sustuğumda Emir “Şu serseri olayımı?” diyerek ağzımdaki baklayı çıkarmama yardım ederken başımı salladım. “Yalandı.”

“Ne demek yalandı?”

“Bize kimse saldırmadı.”

Emir’in çatık kaşları içindeki karmaşayı yansıtırken “Sen ne dediğinin farkında mısın Effy?” demesiyle yumruklarımı sıktım. Emir’e bile olanları söylemek bu kadar güçken Demir’e nasıl söyleyecektim. “Ne kadar endişelendiğimizi hiç mi görmedin Effy? Konuşmuyorsun, gülümyorsun, bizimlesin ama değilsin kafan hep başka yerlerde. Demir’in sinirden kafayı yiyeceğini düşündüm bir ara. Günlerdir o çocukları arıyor, her boş kaldığında da beni. Neden zırt pırt saçma bahanelerle kapına geliyordum...”

“Adnan Kara’yla görüşmemizi gizlemek için böyle bir yalan uydurmamız gerekiyordu.”

Emir’in sözünü kesmemle birkaç saniye afallasada söylediğim isimle kaşlarını daha da çatı. “Ne saçmalıyorsun

sen?" Masadaki açılmış sudan bir yudum aldıktan sonra şişeyi sıkarken "O gün Adnan Kara geldi." deyip derin nefes aldım ve bir şey demesine izin vermeden olanları anlatmaya başladım. "Demir'den vazgeçmeyeceğimi söylediğimde kafama silah bile dayadı." derken Emir hızla ayağa kalktı. "Effy, bunu Demir duyarsa gözünü kırpmadan babasını öldürür."

"İşte bu yüzden duymayacak." dediğimde Emir tekrar yatağa otururken elleriyle saçlarını karıştırdı. "Demir'i güçsüzleştiriyormuşum ve onun en nefret ettiği şey güçsüzlükmüş ve buna sebep olan şeylermiş. Yani ben. Bu nedenle Demir'den kendi rızamla ayrılmam gerektiğini yoksa canımın yanacağını söyledi. Gerekirse oğlunu öldürmüş, yine de benimle birlikte olmasına izin vermemiş. Ona göre, güçsüz bir hayat süreceğine yaşamaması daha iyiymiş falan filan." Emir başını ellerinin arasına aldıktan sonra ayağıyla hızlı bir ritim tutarken konuşmaya devam ettim. "Bunları sadece sana anlatabilirdim Emir. Bir tek sen bana yardımcı olabilirsin. Demir'den vazgeçmek istemiyorum, tıpkı ona bir şey olmasını istemediğim gibi. Bana gözdağı vermek için böyle bir şey söylemiştir değil mi? Velihtı olarak gördüğü öz oğlunu kendi elleriyle öldürtmez değil mi? Sırf oğlundan ayrılırsın diye bir kızın ayağına gelebilecek kadar oğlunu önemseyen biri hiç acımadan onun canını almaz..." derken Emir "Alır." dedi soğuk bir tonla. Gözlerimi kapatmama rağmen yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü. Tutunduğum ufak ihtimal de tuzla buz olmuştu. Demir'den vazgeçmek istemiyordum, fakat ona bir şey olmasına dayanamazdım. Ellerimde hissettiğim ellerle gözlerimi aralarken, Emir'in önümde diz çöktüğünü gördüm. Gözlerinin Demir'inakilere benzediğini ilk kez fark ediyordum ve içlerinde saklı olan tanıdık ifadeyi Demir'de asla görmediğimi de... Kırıklık ve korku...

keşfetmek isteyeceğin yerler daha bitmemiştir.” dedim.

“Ceren burada değil. Esra ve Önder’in yanına gitti.” deyip omuz silktikten sonra “İçeri gelsene.” dedi ve kapının önünden çekildi.

İçeri girdiğimde etrafı incelerken Emir kapıyı kapatıp “Otursana.” deyince gösterdiği tekli koltuğa doğru yürüyüp oturdum. Oda yatağına oturup “Anlat bakalım.” deyince derin bir nefes aldım. Daha ağzımı açmadan nasıl hissetmişti bir şey anlatacağımı.

“Nereden anladın?”

“Bir sıkıntın olmasa kapıma gelmezsin, gelsen bile yüzün bu şekilde olmaz. Seni tanıyorum artık.” Emir’e mahcup bir ifadeyle gülümserken ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için bacaklarıma bastırdım. “Sanırım anlatacağın şey pek hayırlı değil.”

“Geçen günkü olay...” Gözlerimi kaçırıp sustuğumda Emir «Şu serseri olayımı?» diyerek ağzımdaki baklayı çıkarmama yardım ederken başımı salladım. “Yalandı.”

“Ne demek yalandı?”

“Bize kimse saldırmadı.”

Emir’in çatık kaşları içindeki karmaşayı yansıtırken “Sen ne dediğinin farkında mısın Effy?” demesiyle yumruklarımı sıktım. Emir’e bile olanları söylemek bu kadar güçken Demir’e nasıl söyleyecektim. “Ne kadar endişelendiğimizi hiç mi görmedin Effy? Konuşmuyorsun, gülümsüyorsun, bizimlesin ama değilsin kafan hep başka yerlerde. Demir’in sinirden kafayı yiyeceğini düşündüm bir ara. Günlerdir o çocukları arıyor, her boş kaldığında da beni. Neden zırt pırt saçma bahanelerle kapına geliyordum...”

“Adnan Kara’yla görüşmemizi gizlemek için böyle bir yalan uydurmamız gerekiyordu.”

Emir’in sözünü kesmemle birkaç saniye afallasada söylediğim isimle kaşlarını daha da çattı. “Ne saçmalıyorsun

sen?" Masadaki açılmış sudan bir yudum aldıktan sonra şeyi sıkarken "O gün Adnan Kara geldi." deyip derin nefes aldım ve bir şey demesine izin vermeden olanları anlatmaya başladım. "Demir'den vazgeçmeyeceğimi söylediğimde kafama silah bile dayadı." derken Emir hızla ayağa kalktı. "Effy, bunu Demir duyarsa gözünü kırpmadan babasını öldürür."

"İşte bu yüzden duymayacak." dediğimde Emir tekrar yatağa otururken elleriyle saçlarını karıştırdı. "Demir'i güçsüzleştiriyormuşum ve onun en nefret ettiği şey güçsüzlükmüş ve buna sebep olan şeylermiş. Yani ben. Bu nedenle Demir'den kendi rızamla ayrılmam gerektiğini yoksa canımın yanacağını söyledi. Gerekirse oğlunu öldürmüş, yine de benimle birlikte olmasına izin vermemiş. Ona göre, güçsüz bir hayat süreceğine yaşamaması daha iyiymiş falan filan." Emir başını ellerinin arasına aldıktan sonra ayağıyla hızlı bir ritim tutarken konuşmaya devam ettim. "Bunları sadece sana anlatabilirdim Emir. Bir tek sen bana yardımcı olabilirsin. Demir'den vazgeçmek istemiyorum, tıpkı ona bir şey olmasını istemediğim gibi. Bana gözdağı vermek için böyle bir şey söylemiştir değil mi? Veliahtı olarak gördüğü öz oğlunu kendi elleriyle öldürtmez değil mi? Sırf oğlundan ayrılırsın diye bir kızın ayağına gelebilecek kadar oğlunu önemseyen biri hiç acımadan onun canını almaz..." derken Emir "Alır." dedi soğuk bir tonla. Gözlerimi kapatmama rağmen yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü. Tutunduğum ufak ihtimal de tuzla buz olmuştu. Demir'den vazgeçmek istemiyordum, fakat ona bir şey olmasına dayanamazdım. Ellerimde hissettiğim ellerle gözlerimi aralarken, Emir'in önümde diz çöktüğünü gördüm. Gözlerinin Demir'inkilere benzediğini ilk kez fark ediyordum ve içlerinde saklı olan tanıdık ifadeyi Demir'de asla görmediğimi de... Kırıklık ve korku...

“Amcam otoriterdir. Bu özelliği çoğu zaman onun insani duygularını yok eder. O hep emirlerine itaat edilsin, oyun onun kuralına göre oynansın ister. Bu olmadığında da kim olduğunu umursamadan cezasını keser. Kardeşine yaptığı gibi...”

Emir’in babasına ne yapmış olabilir ki diye düşünürken “Babana mı?” diye sorunca başını hayır anlamında salladı. “Bak bunun aramızda kalması gerekiyor. Kimseye söylemeyeceğini biliyorum, ama bunları söylediğim an unutacaksın söz ver.”

“Söz.”

“Tamam o zaman.” deyip derin bir nefes aldıktan sonra ellerimi daha çok sıktı. “Babamlar üç kardeşti. Amcamın bir ikizi varmış, Ali amca. Amcamın tam zıttı birini düşün. Babam öyle anlatıyor. Amcam her zaman lider olmaya çalışmış. Babamla aralarında iki yaş olmasına rağmen onu ezmeye çalışıyormuş, başarılı olamayınca tüm hıncını ikizinden çıkarıyormuş. Her şey onun istediği gibi olmalıymış. Oynadıkları oyunları bile o seçmeliymiş; o, kural koymalıymış. Bir gün rahmetli amcam Adnan amcamın istediği oyunu oynamamış ve Adnan Amcam deliye dönmüş. O yaşta kırmış dökmüş evi, siniri geçmeyince ikizini dövmeye başlamış. Babam araya girip onları ayırmış. Biraz sakinleştikten sonra bundan kimsenin haberi olmayacak diye emir verince babam sinirlenerek odadan çıkmış. Sonra odada ne olduğunu bilmiyorlar, ama akşam Ali amcam her şeyi babaneme ve dedeme anlatmış. Tabi dedem bir güzel sopadan geçirmiş amcamı. O geceden sonra intikam için yanıp tutuşmuş amcam ve bir gece Ali amcamı yastıkla boğmuş. Başta sadece gözünü korkutup ders vermek isterken içindeki nefrete engel olamayıp onun canını alana kadar üzerinden kalkmamış.” Ellerimle ağzımı kapattığımda Emir titrek bir nefes alır

ken "O günden sonra amcam eski amcam olmamış. Öldüresiye dövüldükten sonra babaannem bir evlat acısı daha yaşamamak için hastaneye yatırmış. Uzun bir süre tedavi görmüş amcam, ama hiçbir zaman eskisi gibi olmamış. Babamın söylediğine göre sinirli olmadığı zamanlar çok iyi biriymiş ama kardeşini öldürmenin verdiği vicdan azabıyla o iyiliği de ortadan kalkmış. Babam, karanlığa bu kadar kolay karışmasının başlıca nedeninin bu olduğunu söylüyor." diye devam etti. "Emir bu korkunç bir şey..." "Biliyorum. Bu konu ailede asla konuşulmaz. Ben de tesadüfen öğrenmiştim. Babaannem bir şeylere bakarak ağlarken babamla konuşmalarına şahit oldum. Duyduğuma göre dedem amcama hakkını helal etmeden ölmüş." Emir'in anlattıklarıyla kanımın çekildiğini hissederken "Peki Demir, biliyor mu?" diye sordum. "Onu bilmiyorum. Dedim ya ailede konuşulmaz. Eğer benim gibi şans eseri bir konuşmaya şahit olduysa biliyordur, ama sanmıyorum ya. O zaman babasına bu kadar bağlı olmazdı."

Duyduklarımın yankısı beynimde devam ederken bir süre sessizce Emir'le kenetlenmiş olan ellerimize baktım. Sırf onun istediği bir şey olmadığı için kardeşini öldürmüştü. O zaman Demir'i de... "Alabilir." diye fısıldadığımda Emir başını kaldırıp bana bakarken birkaç damla yaş yanaklarımdan süzüldü. "Demir'in canını alabilir." Derin bir nefes alan Emir başını salladığında yaşlar yanaklarımdan daha hızlı süzüldü. Emir ayağa kalkıp bana sıkıca sarılırken dudaklarımdan ufak bir hıçkırık kaçtı. "Bu... Bu..." diyerek içimdekileri dökmek isterken Emir saçımı okşayarak "Şşş" deyip beni sakinleştirmeye çalıştı. Ağlamam duyduklarımdan değil, yaşayacaklarımdan dolayındı. "Emir" diyerek titrek nefesimi içime çekerken "Başka şansım yok." deyince, boynumu tutup alnıma ufak bir öpücük koydu. Bana acıdığının farkındaydım, ama daha

acınası bir duruma düşmemek için Demir'in yaşaması gerekiyordu.

"Demir'den ayrılacağım, ama yardımına ihtiyacım var."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. İnan bana bilmiyorum, ama yanımda birilerinin desteğine ihtiyacım var." Emir bana sıkıca sarılırken "Her zaman yanımdayım." dedi. İlk kez beni durdurmaya çalışmaması, durumun gerçekten de ciddi olduğunu gösteriyordu. "Benden nefret edecek." "Tamam..." diyerek beni sakinleştirmeye çalışırken "Benden sonsuza kadar nefret etmesini engelle olur mu? Bir gün bana bir şey olursa eğer... Ona tüm bunları anlat." deyince benden ayrılıp yanaklarımdaki yaşları silerek "Effy" dedi üzgün bir ifadeyle. "Lütfen Emir. Sonsuza kadar benden nefret etmesini engelle. O güne kadar bu aramızda olan bir sır." Emir isteksizce başını sallarken "Teşekkür ederim." diyerek tekrar sıkıca sarıldım.



Otele döndüğümde Elif'i odada bulamayınca sinirden köpürürken, telefonunu odada bırakması iyice delirmeme neden olmuştu. Tüm gün babamın işleri için koşuşturduktan sonra şimdi birde onun peşinden mi koşacaktım? Bu sefer hangi olaya, nasıl bir kılıf uyduracaktı acaba? Günlerdir o iki serserinin peşindeyken elimde hiçbir şey olmaması sadece o adamların gerçek olmayacağını gösteriyordu.

Elif'in nerede olduğunu Melek'e sormak için odadan çıkıp koridorda hızla yürümeye başladım. Tam Emir'in odasına yaklaştığımda kapının açılmasıyla adımlarımı yavaşlatırken içeriden gülümseyerek çıkan Elif, Emir'e sarıldı. Yumruklarını sıkıp ikisinin vicık vicık haline bakarken içimde kopan fırtınaları dizginleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Elif!"

Bağırışımla, yakalanmış edasıyla hızla birbirinden ayrılan ikiliden âşık olduğum taraf bana korkuyla bakarken diğeri sadece gözlerini devirmişti. Hızla yanlarına gittiğimde "Ne yapıyordunuz lan siz odada?" diyerek ikisine göz gezdirirken Elif'in ağlamış olduğunu kızarmış gözlerinden anlayabiliyordum. Kolunu kavrayıp "Ne oldu? Neden ağladın?" dediğimde gözlerinden tekrar yaşların süzülmesiyle "Sakin beni çileden çıkaracak bir şey yaptığını söyleme." dedim sert bir sesle. "Ne gibi Demir?" diyen Emir'e nefret dolu bakışlarımı gönderdikten sonra Elif'i kolundan sarstım. "Konuşsana!" demem daha çok ağlamasına neden olunca hızla odamıza doğru çekiştirmeye başladım. Emir'in ayak seslerini arkamda hissettiğim an "Bir adım daha attığını duyarsam o adım attığın ayağı koparırım Emir." diye bağırdım ve arkamızdaki ayak sesleri aniden kesildi. Odaya girip Elif'i içeri ittikten sonra kapıyı sertçe kapatırken "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diyerek arkamı döndüğümde Elif'in kolunu ovaladığını gördüm. Canını acıttığım düşüncesi içimi yakmasına rağmen içimdeki öfke bu hissi gölgeliyordu.

"Ne arıyordun onun odasında Elif? Sana attığın her adımdan haberdar edeceksin demedim mi? Seni odada bulamayınca ne kadar sinirlendiğimin farkında mısın?"

"Bana neden söylemedin?" dediğinde afallarken Elif yaşlı gözleriyle gözlerimin içine bakarak devam etti. "Esra ile sevgili olduğumu..." Duyduklarım karşısında tepkisiz kalmak için kendimi zorlarken sadece babamın iş arkadaşlarının bildiği konuyu Elif'in nasıl öğrendiğini düşünmeye çalışıyordum. "Sen bunu nerde..." derken Elif alaycı bir kahkahayla "Yani duyduklarım doğruymuş." dedi ve kollarını göğsünde bağladı. Neden bana güçlü durmak için kendini kasıyor gibi geliyordu.

"Sadece formalite. Babamın işlerinden biriydi." Elif'in ağzı yavaşça aralanırken yavaş yavaş sinirli tavrı gerçeğe dönüşüyordu. "Bunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun peki Demir?"

"Seni ilgilendirse söylerdim Elif." dediğimde hızla üzerime gelip tam önümde durdu. Gözlerimin içine bakarken o maviliklerin içindeki ateşi ilk kez bu kadar yakından fark ediyordum. "Beni ilgilendirse mi dedin sen?"

"Evet. Babamın bir işi yüzünden sevgili rolü yapmamız gerekti. Zaten o gece sen vurularak işi batırdın. Sevgili olmadığımızı herkes anladı."

"Hah" diyerek ellerini beline yerleştiren Elif, "Babana karşı gelmemek için Esra ile sevgili bile oldun yani. Vay be... Baban evlen dese evlenirsin de. Ha tabi," deyip tırnak işareti yaparak "İş için." diye devam etti. Kavgamızın konusu mu değişmişti yoksa kavgayla alakalı bir konu muydu bu da?

"Farkındaysan yüzük senin parmağında Elif..."

Elif sağ elindeki tek taşla birkaç saniye baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. Aklından geçen şeyi tahmin ederken "Sakın" dememe rağmen parmağındaki yüzüğü çıkardı ve elimi eline alıp yüzüğü avucumun içine koydu. "Al o zaman Esra'ya tak."

"Elif!" diyerek sabrımın son demlerini kullanırken dişlerinin arasından "Saçmalıyorsun. Tak şunu!" dedim. "Biten bir ilişkinin yüzüğünü taşıyacak değilim."

"Anlamadım?" dediğimde çenemdeki bir damarın seğirdiğini hissederken kaşlarımı çattım. "Bitti Demir. Buraya kadar mı. Ayrılıyoruz. Ben senin için ailemi karşıma almayı düşünüyüm, sen git babanın söylediklerini yap. Yok öyle bir dünya. Sen nasıl babanın sözünden çıkamıyorsan bende bu noktadan sonra ailemi senin için karşıma alamam. Şimdi de yüzüğünü, baban kime layık görüyorsa oğlunu, git ona tak. "Elif" diyerek kolunu tuttuğumda yüzüklü olan avucumu sıkarken "Pişman olacağın şeyler söylüyorsun. Yapma." diye tısladım. Elif önce koluna sonra gözlerime nefretle bakarken, "En büyük pişmanlığımı sana inanıp hayaller kurmaktı zaten. Boş hayaller... demesiyle yavaşça kolunu bıraktım. Kafam allak bullaktı. Bunları söyleyen Elif olamazdı. O zaman söyleten şey neydi. Sadece bir

kıskançlık mı? Yoksa altında bilmediğim başka bir şey mi vardı? Odanın içinde sinirle soluyarak volta atarken masanın üstünde duran cam vazoyu elimin tersiyle ittim. Cam vazo duvara çarparak parçalara ayrılırken "Ahhhh" diyerek masayı da ittirip duvara fırlattım. "Tak o siktiğim yüzüğü parmağına, çocukça oyunlarıyla uğraşamam." Elif'in korkmuş duruşuna rağmen hala başını hayır anlamında sallaması daha da sinirlenmeme neden olurken "Elif" diye bağırmamla otelin camlarının titrediğini hissettim. "Bitti Demir."

"Ulan sana evlenme teklifi ettim ben be... Babamı karşıma çıkarttım bile hayatıma dâhil ol istedim. Sen hala bana babamı istediği kız diyorsun. Nereden çıktı lan Esra? Nereden çıktı babam? Ne istiyorsun lan sen benden? Ulan ben sana içimi açtım, karanlığımın tek çıkış noktası diye baktım. Sevdim, şu noktadan hayatımda seni sevdim Allah kahr etsin. Mutlu olmak istedim. Salak saçma bir kıskançlık tribiyle mutluluğumu elimden almaya ne hakkın var lan?"

Elif donmuş bir ifadeyle bana bakarken "Babamın karşısına geçip senin gibi biriyle evleneceği söyleyemem." dediği an her şeyin durduğunu hissettim. Bu konuyu aşmamış mıydık? Her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilirken tekrar nasıl bu konuyu açardı. "Hele çocuklarıma babalarının tecavüzcüler çetesinin lideri olduğunu söylemek zorunda kalmayı..." Elif'in kurduğu son cümle içimdeki bir şeyleri yakıp yıkarken dişlerimi sıkıp bir süre Elif'in gözlerine baktım. Gerçek duyguları mı yoksa rol mu yapıyor anlayamazken "Sen yanıma yakışmıyorsun Demir Kara," demesiyle hızla yanına gidip kolunu kavradım. Gözlerine belki de ilk kez bu kadar nefretle bakıyordum. "Bundan sonra... Sakın karşıma çıkma Elif Sancak," diyerek kolunu var gücümle sıkarken "Yoksa içimdeki öfke seni yok eder. Bundan sonra ölün ölüme..." dedim ve ittirerek kolunu bıraktım. Arkamı döndüğümde elimdeki yüzüğü fark ederken hızla kapının yanındaki çöpe atıp odadan çıktım. Ben onun için yeni bir hayat kurmaya çalışırken o tek hamlesiyle bütün her şeyi yakıp yıkmıştı.



Demir'in odadan çıkıp kapıyı sertçe çarpmasıyla oldu. ğum yere çökerken uzun süredir tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım. Odadaki kırılan vazo ve masaya bakınca artarken çöp tenekesine gözümün kaymasıyla dudaklarım ufacık bir hıçkırık kaçı. Onun için ondan vazgeçmek kadar zor olan tek şey bunu ona inandırmaya çalışmaktı. Kapının yumruklandığını duyduğumda "Kimseyi görmek istemiyorum" diye bağırmanın hiçbir işe yaramamıştı. Kapım yumruklanmaya devam ederken "Defolun" diye bağırp, yere kapanıp ağlarken zar zor duyduğum bir cümleyle nefesimin kesildiğini hissettim. "Elif, Demir gidiyor." Güç bela yerimden kalkıp kapıya gittiğimde bana korkuyla bakan Emir ve Melek'i görünce ikisine birdensarılıp ağlamaya devam ettim. "Elifonudurdurmak için halabırşansın var." Melek'in cümlesiyle ikisinden de ayrılırken ellerimle gözlerimi sildim. "Artık yok."

"Elif bu kadar kötü old..."

"İyi olmamı beklemiyordun sanırım." dediğimde Emir söylediği şeyin saçmalığını fark ederken Melek "Bitti mi yani?" diye sorunca başımı evet anlamında salladım. Bu durumda Bora'dan ayrılmak zorunda kalacağı için o da acı çekiyordu, acısı gözlerinden anlaşılıyordu. Yorgun bir halde kendimi koltuklara attığımda Melek ve Emir de yanıma oturdular. Melek'in sessiz ağlayışlarını duymazdan gelmeye çalışırken başımı Emir'in omuzuna yasladım. Ağlamak istiyordum, ama ağlamaya hakkım yoktu. Bunu ben istemiştim. "Effy. Bundan sonra ne olacağını biliyor musun?"

"Karanlıkta kaybolacağım ve ben karanlıktan çok korkuyorum."



Demir'i görmeyeli tam iki ay olmuştu. Bu iki ayın

nasıl geçtiğini bir ben bir de Allah biliyordu. Demir'in arkasından apar topar Türkiye'ye döndükten sonra tatilimin geri kalanını ailemin yanında geçirmiştım. Sık sık Oğuz amcalarla buluşuyorduk, ama Önder pek katılmıyordu. Olduğu zamanlarda da benimle konuşmamayı tercih etmişti. Bizimkiler bu durumumuzu garipseselerde işimize karışmak istemedikleri için görmezden gelmişlerdi. Bir gece Önder'i odaya kilitleyip benimle konuşmaya zorlamış, bütün ısrarlarım sonucu bağıra çağıra içimizi dökmüş-tük birbirimize. Melek'ten ayrı kalma nedeninin Bora'nın onunla konuşması, bana öyle sert çıkışmasının Esra'nın doldurmasına gelmesi olduğunu söylemiş, her şeyi itiraf etmişti. Benim yaşadıklarına bazen küfredip bazen bana sanılarak cevap vermişti ama neyseki bütün sorunlarımızı halletmiştik. Melek Barselona'dan döndükten sonra Bora'dan ayrılmış, sebep olarak da Önder'i unutamadığını söylemişti. Bora'nın onu hırpalaması ve bunu ödeyecek-sin, demesiyle konu kapanmıştı. Şimdilik...

Emir, Ceren'le sevgili olmuş ve bize Ceren'i tanımamız için yalvarmıştı. Birkaç kere onun ısrarı ile buluştuğumuzda aslında o kadarda kötü bir kız olmadığını farketmiştik. En azından artık görüştüğümüzde gülümseyerek birbirimize sarılıp hal hatır sorabiliyorduk. Esra, Demir ile ayrıldığımızı duyunca Önder'i terk etmiş ve tekrar Demir'e sışaşımaya başlamıştı. Bunu bize söyleyende Ceren'di. Başta tuhaf gelse de aslında Esra ile mutlu bir arkadaşlığı olmadığını farkına varmıştık. Emir'in yakınlığı Ceren'in gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştı ve bu durumdan herkes gayet memnundu.

Gökhan yurt dışından dönmüş, Önder ile özlem giderirken arada bizim yanımıza uğramıştı. Bütün özürleri sonucunda ona bir şans vermeye karar vermişim. Üstü kapalı başımızdan geçenleri anlatmış, Gökhan'ın da bir

kıza âşık olma sürecini ağzım açık dinlemiştim. Maalesef ki yaz tatili bitince yaz aşkında son bulmuştu. Her şey eski si gibiydi. Bu birazcık da olsa kendimi iyi hissettiriyordu. Her şey düzelirken, düzelmeyen tek şey Demir'le ilişkimdi ve buna alışmak zor olacaktı.

Okulun başlamasına bir gün vardı. Son senemizin ilk günü... Hazır mıydım bilmiyordum. Geçen sene bu zamanlar yeni bir hayata başlayacağım için heyecanlıyken şimdi tam tersi eski hayatıma dönmek istiyordum. Yeni hayatın içinde yine yeniden başlangıç olmazdı değil mi? Yazın kendimi spora vererek hantal olan vücudumu fitleştirmiş, saçlarımı kestirmiş ve rengini biraz açmışım. Yüz hatlarım bile değişmişti sanki. Büyümüştüm. Olgunlaşmışım. Ama gözlerimde eski ışık yoktu.

Tatilimin son gününü arkadaşlarıma ayırmıştım. Gökhanların evde toplanıp çılgınlar gibi eğlenecektik. Bu hem bize moral olacak hem de yeni okul yılımıza daha da kaynaşmış bir şekilde başlayacaktık. Hızlıca banyo yapıp hazırlandım ve evden çıkıp arabama atladım. Elim boş gitmek istemediğim için etrafta pastane aranırken çılgın bir motorlunun önüme çıkmasıyla aniden frene basıp durdum. Başımı çarpmaktan son anda kurtulmuşum. Arabadan inerken motorlunun yerden kalktığını gördüm. İnsanlar etrafımıza toplanırken ben çocuğun üstüne yürüyerek "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırınca çocuk kaskını başından çıkarıp saçlarını karıştırdı.

"Burada bağırarak olan biri varsa oda benim. Ehliyetini nereden aldın çok merak ediyorum." diye çirkefe bağladığında "Ne diyorsun sen be, tersten gelen sendin." dedim.

"Kanıtla o zaman." dediğinde ağzım aralandı. "Ne?"

"Hey millet benim tersten geldiğimi gören var mı?" diye insanlara sorunca herkes hayır anlamında başını salladı. Bu insanlar kör olmalı diye düşünürken "Çünkü

tersten gelmedim." dediğinde ağzım biraz daha aralandı. "Çabuk hırsız ev sahibini kaçirtir desene." Ufak bir kahkaha attıktan sonra "Seninle uğraşamam ufaklık. Dua et seni şikâyet etmiyorum." deyip motorunu yerden kaldırdı ve cevap vermemi bile beklemeden bindi. "Görüşmemek üzere." Gaza bastığında, ukala deyip arabaya atladım ve yola koyuldum. Gökhanlara geldiğimde kapıyı Önder açarken "Ne oldu sana?" diyerek kaşlarını çattı. Belli ki hala o ufak kazanın etkisindeydim. "Anlatırım." diyerek içeri geçtiğimde herkesin gelmiş olması utanmama neden oldu. "Arkadaşlar kusura bakmayın pastane ararken ufak bir kaza geçirdim. O yüzden geç..." derken hepsinin "İyi misin?" sorusuyla cümlemi yarıda kestim. Önder elleriyle başımı kontrol ederken "İyiyim Önder. Bir yerimi çarpmadım. Ama pasta alamadım." deyip surat asınca Önder sıkıca sarılıp "Tatlı niyetine seni yeriz" dedi ve yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. "Effy çok farklı gözüküyorsun." Ceren beni baştan aşağı süzerken "Teşekkür ederim." dediğinde Melek "Saçını ne ara kestirdin?" diye sordu.

"Dün annemle bakım günü yaptık." deyip kıkırdayınca Emir "Sizin muhabbetinize doyum oldu. Ne yiyoruz beyler." demesi ile Gökhan ve Önder birbirlerine bakarak "Pizzaaaaa" diye bağıldılar. Yemeğimiz geldiğinde afiyetle midemize indirirken Gökhan telefonda biri ile konuşup gelmişti.

"Ne o yaz aşkı mı?" Önder'in imalı bakışları karşısında Gökhan onun kafasına yastık atarak "Hayır yurt dışındaki arkadaşlarımdan biri. Bu sene Türkiye'ye dönüş yaptı ve tüm ısrarlarımla bizim okula kayıt yaptırmayı kabul ettirdim. Bugün oda gelecekti ama işleri varmış. Artık yarın tanışsınız." dedi.

"Adı ne?" dediğimde herkes bana döndü. Parmaklarını yalayarak, "Ne? Elbet yarın öğrenmeyecek miyiz?" dediğinde Gökhan "Kerem... Kerem Vural" dedi.



Sabah alarmın sesi ile uyanmalara merhaba... Miskin bir şekilde yataktan kalkıp banyomu yaptıktan sonra öylemediğim okul formalarımı üzerime geçirdim ve hazırlandım. Bugünün tek güzel yanı aylar sonra Demir'i göreceğim olmamdı. Evden çıkıp arabama bindiğimde Emir'in radyosunu açtım ve biraz olsun kendime gelmeye çalıştım. Okula geldiğimde Demir'in her zamanki yerinde olması kalbimi bir kat daha hızlı çarptırırken arabayı park ettim ve bir süre Demir'i inceledim. Zayıflamıştı ve vücudunu geliştirmişti. Zaten kaslı vücudu dahada kaslı gözüküyordu. Hafif kirli sakalları son senenin verdiği rahatlıktan dolayıcıydı. Saçları her zamanki haliyle özenle yapılmış gibi duruyordu. Hâlbuki yataktan kalkıp sadece elleriyle karıştırıyordu saçlarını. Yine her zamanki gibi mükemmeldi. Demir'i incelemeyi bıraktığım an yanındaki Esra'yı ve onun yanında duran kızıl saçlı kızı farkettiğimde kalbime bir ağırlık çöktü. Kız çok güzeldi ve okul için biraz fazla seksiydi sanki.

Camın tıklatılmasıyla oturduğum yerden sıçrarken Önder kapımı açtı. "Okula girmekle girmemek arasındaki ince çizgide misin?" dediğinde "Demir'i görmekle görmemek arasındaki ince çizgideyim." dedim. Önder elimi tutup beni arabadan çıkarttı ve kulağıma eğilip "Bırak bunu o düşünsün." dedi. Arabayı kilitleyip Gökhan, Emir ve Ceren'in yanına yürürken Demir ile göz göze geldim. Kalbim sanki ağzımda atıyordu. Bakışlarındaki duygusuzluk bana birini hatırlatıyordu. İlk tanıdığım Demir'i...

"Selam gençler" Önder'in sesiyle Gökhan ayağa kalkarken Emir yanıma geldi. "İyi misin?" diye sorduğunda başımı sallarken gözlerimin içine, emin misin der gibi baktı. Başımı belli belirsiz sağa sola sallarken, Ceren "Günaydın" dedi sıcak bir gülümsemeye. "Günaydın"

Yanına oturduğumda gözlerim Demirlerin tarafına kayarken "Esra'nın yanındaki kim?" diye sordum. Ceren onların tarafa bakıp sonra bana döndü. "Esra'nın kuzeni. Başka bir şehirde yaşıyorlardı. Sanırım o okuldanda atıldı." dediğinde gözlerimi ona çevirip "Neden?" dedim. "Kız biraz rahat. Kaç tane okuldan bu yüzden kovuldu. En son bir çocukla müdürün odasında seviştiği için uzaklaştırma almıştı. Şimdi kim bilir ne yapmıştır?" "Esra'nın kuzeni olmasına şaşırmamalı." dediğimde ikimizde kıkırdadık. "Aslında Esra ona sinir olur. Çünkü küfazla dikkat çekici... Ama denize düşen yılanı sarılır." deyip göz kırpinca gözlerim Demir'i buldu. Ne zamandan beri beni incelediğini bilmiyordum ama onun bu hallerini bile özlemiştim."Hah... Keremde geldi." Gökhan'ın sesiyle bakışlarımız onun baktığı yere çevrilince gelen kişiyi bir yerden tanıdığımı hissettim. Kaskını çıkarıp saçını karıştırırken dudaklarım hafifçe aralandı. Dünkü ukala, Kerem denen çocuk muydu? Ayağa kalktığımda Kerem'in bakışları beni buldu. "Bakin burda kim varmış?" dediğinde bütün gözler bana çevrilirken,"Canıma kasteden ufaklık" diye devam etmesi kaşlarımı çatmama neden oldu. "Siz tanışıyorsunuz?" "Resmi olarak şu anda tanıştırılıyor." deyip elini uzatırken "Ben Kerem." dediğinde kollarımı göğüsümde kavuşturdum. "Effy!" Havada kalan elini yumruk yaparak çekerken yüzündeki bozulmuş ifade görülmeye değdi. "Nezaketten uzak olduğunu dün farketmişim, ama bu kadarını beklemiyordum." dediğinde "Ukala olduğun belliydi, ama bu derece olduğunu tahmin etmemiştim." dedim. Kerem kahkaha atarken "Neyse ki tanışacak çok zamanımız olacak." dedi.



İki aydır Elif'i görmemek için verdiğim savaş son bulmuştu ve ben yine bu cehenneme dönmüştüm. Babamın işleriyle uğraşırken adım adım eski performansımı yakalasam da içimdeki boşluk kapanmıyordu. Elifsiz olduğum sürece de kapanmayacaktı. Beni bir tek Bora anlıyordu. Melek de onu saçma bir nedenden yarı yolda bırakmıştı. Eski performansımı yakalayan yalnızca ben değildim. Esra da tüm yılışıklığıyla yine sınır tanımadığı gibi birde yanına kuzen diye bir ortak bulmuştu. Çeteye göre seksiliğin kitabını yazan bu kızıl benim için iyi hoş boştan öteye geçemiyordu. Bahçede gözlerim onu ararken nihayet otoparka girmişti. Derin bir nefes alırken yumruklarımı sıktım. Bir süre arabasından çıkmamıştı. Belli ki onunda bazı şeylere cesareti yoktu. Önder'in yanına gitmesiyle arabasından inerken gözlerimi ondan alamadım. Zayıflamıştı. Saçları çok farklı gözüküyordu. Rengini değiştirmişti sanırım. Birazda kısaltmış. Eskisi kadar ağır göz makyajı yapmamıştı. Farklı görünüyordu. Ama gözleri benim Elifimdi. Buğulu olsada benim mavi cennetim...

Hızla önümüzden geçerken kokusu burnuma doldu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Ne kadar da özlemiştim bu kokuğu. Gözümü araladığımda Emir'le konuştuğunu gördüm. "Esra şu kız senin arkadaşın değilmiydi?" Esra'nın kuzeni Eliflerin olduğu tarafı göstererek "Adı Ceren'di sanırım." dedi. "Gereksiz, o gruptaki herkes gereksiz canımı boşver." dediğinde Esra'ya tek kaşımı kaldırarak bakarken kızıl kuzen "Sanırım biri o gruptaki diğer kızı kışkırtıyor." deyince gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu fark eden kız "Sanırım haklıyım ha..." dediğinde Elife bakarak başımı hafifçe salladım.

"O kim lan?" Cem'in sesiyle otoparka dönüp motoruyla içeri gelen kişiye baktım. "Bu kadar motorlu bu okula fazla ağı." diyerek motoru ayrı bir imayla söyleyen Cem'e cevap vermeden çocuğu incelemeye devam ettim. "Sanki buralardan değil." diyen kızıl kuzene katılırken çocuğu incelemeye devam ettim. Yüzün-

İki değişik gülümsemeyle Eliflere doğru yürürken Elif'in ayağa kalkması istemsizce öne doğru atılmama neden oldu. Bora koluma dokunduğunda eski pozisyonumu alırken çocuk Elife elini uzattı. Elif'in içineleyici bakışlarını anında fark ederken gözlerimin kıstım. Sanırım bu çocukla daha yakından tanışacaktık.



Sınıfa girdiğimizde herkes alıştığı sıraya otururken ben ikilemde kaldım. Gönlüm Demir'in yanını isterken ayaklarım Önder'le sırama gidiyordu. Sıraya oturduğumda göz ucuyla Demir'e baktım. Elindeki kâğıda bir şeyler karalıyordu. Bakışlarımı hissetmiş gibi bir an durduğunda alelacele önüme dönerken masaya çarpan defterle sıçradım. "Ne yapıyorsun sen ya?"

Kerem "İkinizden birinin Gökhan'ın yanına gitmesi lazım." deyip tek kaşını kaldırdığında "Pardon? O nedenmiş?" dedim kinayeli bir şekilde. "Ön sıra fobim var. Hadi, biriniz o şahane sıraya oturmalı." Önder'le birbirimize baktıktan sonra tekrar Kerem'e döndüm. Hiçbir güç beni bu sıradan, yani Demir'e en yakın yerden kaldıramazdı. "Ben hayatta kalkmam." deyip sıraya daha çok yayılırken "Kaldırırım o zaman." dediğinde ağzım aralandı. Demir boğazını temizler gibi öksürdüğünde rahatsız olduğunu anlarken, yanaklarıma kanyürüdüğünü hissettim. Rahatsız olmuş gibi öksürünce içimdeki kelebekler tekrar harekete geçti. Hala beni kıskanıyor muydu yani? "Yok ya. Git başka birine bulaş Kerem. Buradan asla kalkmam." dediğimde Kerem tam ağzını açacaktı ki Önder, "Tamam kavgaya etmeyin ya. Ben geçirim " dedi ve ayağa kalktı. Kerem yanıma oturdu. Bana doğru eğilip önümdeki defteri alırken başımı Demir'e doğru çevirdim. Tahtaya bakarak elindeki kâğıdı buruştururken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerçekten kıskanıyordu. Bundan gaz alarak "Sen tam bir

baş belasısn biliyorsun değil mi?" diyerek Kerem'e döndüğümde "Ben de tam onu düşünüyordum şimdi. Kalp kalbe mi karşı acaba?" deyip göz kırpmasıyla gözlerimi kıstım. Hoca sınıfa girdiğinde gözleri Kerem'i buldu. "Ne kadar şanslı bir sınıf... Her dönem yeni yüzler ekleniyor." dediğinde Gökhan, Kerem'e bakarak "Hocam o arkadaş biraz yüz­süz." deyince bütün sınıf kahkaha atmaya başladı. "Çocuklar, susunda yeni arkadaşınız kendini tanıtsın." deyip eliyle kalkmasını işaret edince Kerem ayağa kalktı. "Sorun yok hocam, konuşan bir maymun görünce bende hep gülerim." dediğinde kahkaha attım ve elimle ağzımı kapattım. Demir'in gözleriyle karşılaşınca gülümsemem anında silindi.

"Ben Kerem Vural." dediğinde hoca gözlerini büyüterek "Ünlü sanatçı Ahmet Vural'ın oğlu musun?" diye sorduğunda "İşte o adam, benim babam." deyip gülümsedi. Bu çocuk fazla kendini beğenmişti. "Yurt dışından dönüş yaptık ve okulunuzu çok öven arkadaşım yüzünden şimdi burdayım. Teşekkürler Gökhan." Herkesin yüzündeki tebessümle yerine oturan Kerem bana göz kırpınca suratımı buruşturdum. Göz ucuyla Demir'e baktığımda içimden bir şeyler kopuyordu sanki. Avucunun içindeki hurpalanmış kâğıt olmayı istemek çok mu acınası bir durumdu. Onu o kadar özlemiştim ki... Esra'nın bakışları karnuma ağırlar saplarken sürekli Demir'e temas etmesi midemi bulandırıyordu. "Elif,"

"Elif kızım" Öğretmenin bana seslenişini Kerem'in dirseğiyle fark ettim. Ona, ne vuruyorsun bebakışlarımı gönderirken ayağa kalkıp "Efendim hocam?" dedim.

"Yazın neler yaptın bizimle paylaşır mısın?" Ne diyecektim şimdi? Ne anlatacaktım? Herkes meraklı gözlerle benim ağzımdan çıkan kelimeleri beklerken ben sadece Demir'in bana bakışlarını hissediyordum.

“Evet, Elif seni bekliyoruz.” Öğretmenin sesinden sonra Melek’le göz göze geldim. Dudaklarıyla bir şeyler anlatmaya çalışırken elini kalbine koydu. Sanırım kalbinden geçenleri söyle diyordu. Gözlerimi sınıfta gezdirip öğretmene odakladıktan sonra derin bir nefes aldım. “Yurt dışına çıktık arkadaşlarımla... Londra, Roma, Paris... Ve Barselona... Sonra Türkiye’ye döndüm ve Kuşadası’na gittim.”

“Peki, neler hissettin? Farklı kültürler... Farklı şehirler... Farklı insanlar...” diye sorunca sessizce yutkunup Demir’e baktım. “Benim gözüm bir kişiyi gördü.” Gözlerimi tekrar öğretmene çevirip “Gözlerimi kanatan bir kişiyi...” dediğimde zil çaldı. Demir yerinden kalkmadı. Normalde şu anda hızla sınıftan çıkıyor olması gerekirdi. Kerem bana tuhaf tuhaf bakarken “Gözlerin kanasa da çok güzeller ufaklık.” deyip yanımdan kalktı. Yavaşça ayağa kalktığımda Demir de ayaklanmıştı. “Yürümeyeceksen yolumda durma, Sancak.” Demir’in sesi o kadar uzak çıkmıştı ki kalbime bir hançer saplanmıştı. Benimle göz teması kurmadan hızlıca sınıftan çıkınca peşinden gittim. Bahçeye çıktığımda Demir ve çetesinin her zamanki gibi okuldan ayrıldığını görünce derin bir nefes almıştım. En azından bundan sonrası kolay geçecekti.



Sabah alarmin sesiyle gözlerimi ovuşturdum. Bu alarm hiçbir zaman alışamayacaktım. Yavaşça doğrulup etrafa bakınırken Melek koşarak yatağa atladı. Dün geceki kızlar gecesinin enerjisini belli ki hala atamamıştı. “Günaydın günaydınnnnnnn...”

“Günaydın sabah şekeri, hayırdır?” deyip esnerken Melek’in ayağa zıplamasıyla hava içimde kaldı. Bildiğin yataktan zıplamıştı. “Çünkü bugün okul var ve sen yine parça söyleyeceksin ve...” Akşam Emir’in attığı, yarın sa-

bah erkenden okula gel, bir parça çalışacağız, mesajı aklıma gelirken “Ve?” dedim.

“Kaslı bir vücut göreceğiz. Kereeeemmm.” Melek’in inlercesine çıkan sesini kafamın altındaki yastıkla keserken “Hâlâ mı Kerem ya? Geceden beri Keremde Kerem...” dedim sitemle. “Ne var ya... Çok yakışıklı, hem de kaslı...” “Melek!” diye bağırdığımda yorganı üzerimden çekmeye çalışırken “Hadi Effy, bir an önce hazırlanıp okula gitmeliyiz.” dediğinde oflayarak yataktan kalktım. En hızlı duşumu aldığımı düşünürken benden daha hızlı bir varlıkla karşılaştım. Melek, ben banyodan çıkana kadar çoktan hazırlanmış yatakları bile toplamıştı. Bora’dan sonra sanırım bu kızın ateşini alacak birine ihtiyacımız olacaktı. Okula geldiğimizde in cin top oynuyordu, erkenden kasın budur umarım Emir, diye söylendim. “Sen radyoya git canım. Ben biraz hava almak istiyorum.” diyen Melek’e şaşkınlıkla bakarken “Kesinlikle amacım Kerem’i görmek değil. Gerçekten.” demesiyle kahkaha attım. “Tamam. Çok oyalanmam beraber kahvaltı ederiz.”

“Tamam.” Koşar adım okula girip bodrum katinerken Emir’in biriyle konuştuğunu duydum. Son basamağı indikten sonra konuştuğu kişinin Kerem olması ağzımın açılmasına neden oldu. İkiside beni fark edince, Kerem kahkaha atmaya başladı. “Bir gün bu kız benim yüzümden sinek yutacak.” dediğinde Emir onun sırtına vurup “Effy ile uğraşma.” dedi ve bana gelip sıkıca sarıldı.

“Hoş geldin Effy, bizde seni bekliyorduk.” Benden ayrıldığında “Bekliyorduk?” derken Keremde bana sarılmak için ellerini açınca, “Orada dur bakalım Kerem Efendi.” dedim. O ise gülümseyip “Free hug günü sanıyordum. Yurt dışında çok yapardık.” deyip yüzündeki muzır ifadeyle saçlarını karıştırdı.

“Ee, ne yapacağız şimdi?” dediğimde Emir, Kerem’in

yanına geçerek “Dönemin açılışını farklı yapalım dedik. Biz çalacağız sen söyleyeceksin. Nasıl fikir ama?” dedi. Şaşkınlığımı saklayamazken “Biz derken?” deyince Emir ve Kerem birbirlerine bakarak gülümsediler. “Kerem’in babası çok ünlü bir sanatçı, radyoyu beraber çalıştırmaya karar verdik. Bazen ünlü şarkıcıları bile konuk alabiliyoruz. Harika değil mi?” Emir’in bu kadar heyecanlandığına ilk kez şahit oluyordum. Radyo onun her şeyiydi ve kendi başına buralara kadar gelmişti. Şimdi ise daha da büyütebilmek için bizden yardım istiyordu. “Harika. Peki, hangi şarkıyı söylüyoruz?” Kerem gitarı eline alıp tellere dokundu ve melodiyi çalmaya başladı. Bu şarkıyı biliyordum. “Sözleri biliyor musun?” Kerem’i başımı sallayarak cevapladığımda Emir bilgisayarda bir şeylerle uğraşıyordu. “Prova yapmak ister misin?” diye sorduğunda “Gerek yok. Neden bu şarkı?” diye cevap verince Kerem omuz silkti. “Emir seçti.”

“Hazır” Emir eliyle başlayın işareti yapınca derin bir nefes aldım ve Kerem’in baş işaretiyle parçaya girdim.

Son sözüm kalmadı söyleyecek sana
Sadece birkaç küçük sitem
Belki onlarda eriyip gidecek
Mutlu olduğumu bilsem
Göz görmeyince gönül katlanır derler
Ondan biraz uzak olsam yeter
Ama hiç yalnız bırakmaz anılar
Çünkü en çok mesafeyi severler
Ben birkaç parça anıyla, sarhoş oldum bugün
Ve mutluluğum kaldı dağlar ardında
Çünkü yoksun yanımda
N’eyleyim İstanbul’u, sonbaharda...
Şimdi hiç gücüm yok sana geri dön demeye
Çünkü ayrılık vardı sözlerinde

Hem zaten başkasını bulmuşundur
Hakkım yok rahatsız etmeye...
Ben birkaç parça anıyla, sarhoş oldum bugün
Ve mutluluğum karlı dağlar ardında
Sen çünkü yoksun yanımda
N'eyleyim İstanbul'u, sonbaharda..."

Şarkı biter bitmez kendimi dışarı attım, Demir'in dinle-yip dinlemediğini merak ediyordum.

Bütün bahçe alkışlar ve ısıklarlayankılanırken içimin acıdığını hissediyordum. Duvarların arasına sakladığım kalbim olduğu yerde çırpınıyordu sanki. Herkes beni tebrik ediyor bense yanaklarım kızarak Melek'in yanına ilerliyordum. Gözlerim onu bulduğunda gülümsemem-yüzümden silindi. Dinlemiş miydi? Bir an durakladıktan sonra hızla okula girdi. Birkaç dakika sonra hoparlörler-den yükselen gitar sesi ve ardından gelen sesle olduğum yerde çakılı kaldım.

"Düşerken duramazsan, susarken anlatamazsın
Belki de ne bileyim ben...
Uzaksan duyamazsan, bıraksam bulamazsın
Nerdeyim biliyorum ben...
Yalan, ne diyorsam ne duyduysam yalan.
Yalan, kim ne dediyse ne duyduysan yalan...
Bilirsen unutamazsın, aşikârı saklayamazsın
Kimdeyim arıyorum ben.
Solarsan açamazsın, kurursan damlayamazsın
Belki de kuruyorum ben...
Yalan, ne diyorsam ne duyduysam yalan
Yalan, kim ne dediyse ne duyduysan yalan...
Duramazki yanan
Bulamazki arar..."

Duruyorum ben
Yalan ne diyorsam ne duyduysam yalan
Yalan kim ne dediyse ne duyduysan yalan..."

Şarkı girdiğinde herkes söyleyenin kim olduğunu merak ederken ben sesin sahibini çok iyi tanıyordum. Demir'in sesini hoparlörden duyunca elim ayağım boşalmıştı sanki. O da bana mı mesaj vermeye çalışıyordu? Acı mı çekiyordu? Her şeyin yalan olduğunu mu düşünüyor-du? Gerçekleri uzaktan anlayamazsın diyordu. Seni bırakırsam bir daha yüzümü göremezsın diyordu. Hala beni seviyordu. Benim acı çektiğim gibi oda acı çekiyordu...

Koşsam... Sarılsam... Belki de bırakmazdı beni yine. Artık gitmek yok Elif Sancak, derdi gözlerime bakarken. Kalbim deli gibi çarparken gözlerimin dolduğunu hissettim. Melek elimi tuttuğunda buğulu gözlerimi ona çevirdim. Gözlerinde sanki Adnan Kara'nın sözleri belirmişti.

"Nasıl yaparsın bilmiyorum ama onu kendinden uzak tutacaksın."

"Onu güçsüz göreceğime öldürürüm daha iyi."



Üzerimde hissettiğim ani ağırlıkla gözlerimi açtım. Yanaklarımdaki ıslaklığı ellerimle silerken Melek'in parlayan gözleri nefesimi tutmama neden oldu. Odamdaydım. "Günaydın günaydınnnnnn" Dejavu mu yaşıyorum? "Günaydın sabah şekeri hayırdır?" dediğimde parmaklarımla dudaklarıma dokundum. İstemsizce çıkan cümlemlerle Melek'in zıplayarak ayağa kalkması nefesimi tutmama neden oldu. "Çünkü bugün okul var ve sen yine parça söyleyeceksin vee..." Dejavunun bu kadar uzun sürmesi imkânsız değil mi? Korkarak "Ve?" dediğimde Melek yüzüne tanıdık bir ifade yerleştirdi.

"Kaslı bir vücut göreceğiz. Kereeeeeemmmmm" diye

bağırmasına eşlik edince Melek kaşlarını çatı. "Hanı Kerem'den etkilenmiyordun." dediğinde yataktan kalkmaya çalışırken "Effy" dedi koluma dokunup. Tüm gördüklerim, Demir'in şarkı söylemesi... Rüya mıydı? "Effy iyi misin?" dediğinde başımı sallarken yataktan kalktım. "Hadi Melek. Biran önce hazırlanıp okula gitmeliyiz." dediğinde kaşları daha çok çatılırken " Zihnimi okuyor olamazsın değil mi?" dedi. Zoraki bir gülümsemeye hızlı bir şekilde hazırlanırken Melek garip bir şekilde beni inceliyordu. Evden çıkıp okula geldiğimizde bahçede kimsenin olmaması korkmama neden oluyordu.

Şimdi "Sen radyoya git canım. Ben biraz hava almak istiyorum." derse' diye düşünürken Melek aynı cümleyi söyleyip gülümsedi. Aynı anda "Kesinlikle amacım Kerem'i görmek değil. Gerçekten." deyince "Tamam bu biraz garip oldu." dedi. "Gerçekten zihin okumadığına emin misin?" dediğinde gülümsemeye çalışırken "Birazdan gelirim." dedim ve koşarak okula girdim. Bodrum kata inerken Emir'in biriyle konuştuğunu duyunca adımlarımı hızlandırdım. Son basamakta "Kerem," dediğinde ikisi de bana şaşkın bir ifadeyle bakarken yavaşça dudaklarım aralandı. "Bir gün bu kız benim yüzümden sinek yutacak." diye fısıldarken Kerem aynı cümleyi sesli bir şekilde söyledi. Emir onun sırtına vurup "Effy ile uğraşma." deyince elim ayağım boşaldı. Neyseki Emir gelip bana gelip sıkıca sarıldı. Nefes alamayacak gibi hissediyordum. "Hoş geldin Effy,, bizde seni bekliyorduk." deyip benden ayrılırken "Sakın bana sarılmaya kalkma Free hug günü değil." deyip Kerem'e baktım. Olduğu yerde kalıp kaşlarını çatarak "Akıl okuma özelliğin olduğunu bilmiyordum, senin için fazla zekâ gerektiren bir şey." dedi. Emir'e dönüp derin bir nefes alınca "İyi misin?" diye sordu. Bu halimden belli ki oda korkmuştu.

“Pek iyi sayılmam. Bir rüyanın etkisindeyim. Boşver. Ee ne yapacağız şimdi?” dediğimde Emir, Kerem’in yanına geçerek “Dönemin açılışını farklı yapalım dedik. Biz çalacağız sen söyleyeceksin. Nasıl fikir ama” dedi. Kalbim yerinden çıkar gibi çarparken “Biz derken?” dedim. Emir gülümseyerek “Kerem’in babası çok ünlü bir sanatçı, radyoyu beraber çalıştırmaya karar verdik. Bazen ünlü şarkıcıları bile konuğumuz yapabilmışik. Harika değil mi?” dediğinde kalbim boğazımda atıyordu sanki. “Sen iyi misin?” diye sorduğunda başımı evet anlamında sallarken Kerem’e dönüp “N’eyleyim İstanbul’u biliyorum.” dedim. Kerem kaşlarını çatarken “Onu çalacağımızı nereden biliyorsun? Daha gitarı elime almadım bile.” derken “Sadece hissettim. Emir seçmiştir kesin.” dedim. “Ben bu kızıdan korkuyorum abi. Bu kadar şey hissedemez değil mi?” deyince Emir telaşla yüzüme baktı. “Effy ne oluyor?” “Yok bir şey Emir. Hadi söyleyelim şarkıyı.” Emir bir süre daha yüzüme kuşkuyla bakarken Kerem gitarı eline alıp akort yapmaya başladı. “Neyse” diyerek bilgisayara dönen Emir birkaç ayardan sonra “Hazır” deyince derin bir nefes aldım. Kerem’in işaretleriyle sesimin titremesini engelleyerek şarkıyı söylemeye başladım. Şarkı bittiğinde Kerem hayranlıkla bana bakarken Emir “Mükemmel.” dedi ve bana sarıldı. “Çok güzel bir başlangıç oldu. İyi bir ekip olabiliriz.” dediğinde bende içimden tekrarlıyordum. Her şey rüyamda gördüğüm gibiydi.

Peki, şimdi ne olacaktı?

Hızlıca radyodan çıkıp bahçeye doğru ilerledim. Alkışlar ısıklıklar havada uçuşurken Melek’i görüp yanına gittim. “Effy iyi misin, bembeyaz görünüyorsun?” Gözlerim Demir’i bulduğunda telaşlı bir ifadesi vardı. “Şu anda benimle ilgili bir şeyler düşünüp ayağa kalkıp radyoya gitmesi gerek” diye fısıldarken Melek “Efendim” dedi.

Bakışlarımı Demir'den ayırıp Melek'e çevirdiğimde ne halde olduğumu yüzündeki endişeden anlayabiliyordum. Tekrar Demir'e baktığımda Esra'nın kuzeniyle bir şey konuştuğunu görünce kalbime bir sancı girdi. Hepsi rüyaydı. Bu ana kadar her şeyi gerçekleştirmiş bir rüya...

Gözyaşlarım gözlerime hücum etmeye başladığında Melek "Neyin var Effy?" diyerek sıkıca sarılınca dudaklarımdan ufak bir hıçkırık kaçtı. "Korkutuyorsun beni, ne oldu?" Yavaşça Melek'ten ayrılıp gözyaşlarımı sildim. "B-ben eve gitmeliyim."

"Effy ne oldu?"

"Melek iyi değilim. Eve gitsem iyi olacak" dediğimde Melek kolumdan tuttu ve "Bekle bende geliyorum." dedi. Gözlerim Demir'i bulduğunda bakışlarının üzerimde olması canımı daha çok yakıyordu. Otoparka yürürken Melek koluma girdi. Emir ve Kerem okuldan çıkarlarken beni farkedince koşarak yanıma geldiler.

"Effy" Emir'in endişeli sesi zaten güçsüz olan bedenimi dahada güçsüzleştiriyordu. Kerem elleriyle yüzümü kavrayıp "Hadi ama o kadar da kötü çalmıyorum." dediğinde cevap verecek enerjiyi bile kendimde hissetmiyordum. "Ne oldu kanlı göz, gene kim ağlattı seni?"

"Effy?" Önder herkesi iterek bana sıkıca sarılırken göz ucuyla Demir'e baktım. Ne olduğunu sorgulayan bakışları içimi yakıp kavuruyordu sanki. Her şey rüyaydı. Her şey bilinçaltımın bana oynadığı adi bir oyundu. Benden vazgeçmediği falan yoktu. Beni unutmuştu. Belki sadece... "Nesi var?" Gökhan etraftakilere neyim olduğunu sorarken Önder benden ayrıldı. "Effy ne oldu artık söyleyecek misin?"

"Şarkısına arada eşlik ettim ya ona bozulmuş sulugöz." Kerem'e sert bir bakış atınca gülümsemesi yüzüne daha çok yayıldı. Beni sinir etmekten zevk alıyordu resmen... Uyuz!

“Birden göğsüme ağrı girdi. Arada oluyor böyle. Önemli bir şey yok. Hadi siz dersinize ben evime... Biraz dinleneyim geçer.”

Emir “Vurulduğun yere mi ağrı giriyor?” diye bağıncı gözlerimi kapattım. Bağırarak tepki vermesine gerek yoktu ama bunun nedenini de az çok biliyordum. Demir hiç kıpırdamadan sadece baktığında söylediğim yalanın gerçek olmaya başladığını hissettim. Gerçekten göğsüm sızlıyordu artık. “Hadi herkes işine baksın. Melek yanımda zaten... Bir şey olursa haberiniz olur.” Ne kadar itiraz etselerde umursamayıp Melek’in koluna girdim ve yürümeye devam ettim. Eve geldiğimizde anahtarları kâseye atıp koşar adım salona gittim ve kendimi koltuğa attım. Gözyaşlarımı daha fazla tutamazken, Melek yanıma gelip bacağıma dokundu. “Effy. Çok mu ağrın var? Doktora gidelim mi?”

“Kalbim ağrıyor.” dediğimde Melek ne olduğunu anlamış gibi “Canım...” diyerek bana sıkıca sarıldı. “Dün gece bir rüya gördüm. O kadar gerçek gibiydi ki. Sabah uyanınca hepsi aklımdaydı. Ve bahçeye çıktığım ana kadar her şey gerçekleşti.” Melek benden ayrılıp yüzüme telaşla bakarken “Her sözümü bu yüzden mi biliyordun yani?” dedi. Yavaşça başımı salladığımda elimi tuttu. “Sonun ne?”

“Rüyamda Demir’in beni düşünüp, şarkı söylediğini... Bu şekilde banamesaj gönderdiğini gördüm.” diyerek, telefonumdan Mehmet Erdem’in Yalan şarkısını açtım. Melek sessizce sözlerle odaklanırken, ben ağlıyordum. Şarkı bitince “İşte bununla bana mesaj verdiğini düşünmüştüm. Beni unutmadığını, bırakmadığını, istediğini, sevdiğini ama her şeyin yalan olduğunu. Bu yüzden böyle olduğunu...” dedim. Melek bana şefkatle bakarken “Uzun zaman sonra Demir’i gördün ve onu geri istedin. Bilinçaltın

da böyle bir oyun oynadı belli ki." dedi ve tekrar sarıldı.
"Yaşadığın şey çok ağır Effy, biliyorum. Ama sabırlı ol...
Güçlü ol... Zamanla alışacaksın."
Ama ben alışmak istemiyordum ki...

★ ★

Elif'in ağladığını görmek içimdeki kor olan ateşi tekrar alev-
lendirdi. Ne olmuştu, kim ağlatmıştı onu? O yeni çocuk, ona
dokunmaya nasıl cüret ederd? Emir'in sesiyle olduğum yerde
dondum. Kurşun yarası mı ağrıyordu? Doktor kolay iyileşme-
yeceğini söylemişti, ama bu zamana kadar sorun yaşadığını
söylememişti. Bunu benden nasıl saklardı? Hızla otoparktan
çıktıklarında Emir'e radyoya gelmesini söyleyen bir mesaj atıp
ayağa kalktım. Hızlıca radyoya ilerlerken Emir de arkamdan ge-
liyordu. "Demir, hayırdır?"

"Elif'in nesi var?" Yüzünde en ufak şaşkınlık ifadesine rast-
lamazken bu soruyu beklediğini anladım. "Yarasının yeri ağrı-
yormuş sanırım, arada oluyormuş, eve gitti şimdi." dediğinde
"Sen biliyor muydun?" diye sordum. "Neyi?"

"Sürekli ağrısının olduğunu" Hayır diye başını salladığın-
da sinirle yumruğumu duvara vurdum. "Bunu benden nasıl
saklar?" Emir kolumu tutup "Bu hale gelmemen için olabilir."
dedi. Burnumdan soluyarak bir süre yeri izledikten sonra hiç-
bir şey söylemeden radyodan çıktım ve merdivenleri tırmandım.
Otoparka doğru yürürken Bora koşarak yanıma geldi. "Nereye
abi?"

"İşim var Bora."

"Elife mi?" Olduğum yerde durdum. Beni nasıl bu kadar iyi
tanıyabiliyordu. "Sen git. Ben çeteyi oyalarım." dediğinde ona
bakmadan başımı sallayıp yürümeye devam ettim. Arabaya binip
yola koyulduğumda sinirimi direksiyondan çıkarıyordum. Ağrı-
sı olduğunu benden nasıl saklardı. Evin önünde acı bir frenle
durdum. Torpidodaki anahtarları elime alıp arabadan indim.
Kapıyı açtığımda içerden seslerin geldiğini duydum. Yazaşı

koridordan ilerlerken Melek'in sesi daha da netleşmeye başladı.

"İyi, Önder uyuyor şimdi.. Evet ilaç içti.. Hı hum..."

Yavaşça Elif'in odasına gidip kapıyı sessizce açtım. Uyurken meleklerle benzeyen sevgilim şimdi neden bu kadar solgun gözüküyordu. Olabildiğince sessiz bir şekilde yanına giderken kıpırdanınca olduğum yerde durdum.

Uyurken çıkardığı bebeksi sesler gülümsememe neden olurken yavaşça yanına oturdum ve onu incelemeye başladım. Uyurken ne kadar da savunmasızdı. Ne kadar da masum...

Saçlarını hafifçe okşarken kıpırdanınca elimi çektim. Yüzünü bana döndüğünde belli belirsiz gülümseyerek ona doğru eğilip kokusunu içime hapsettim. Buraya gelirken nasılda kızgındım sana be Elifim. Şimdi ne oldu da seni uyandırmaya bile korkar oldum... Elif'in bir kere daha kıpırdanmasıyla yavaşça yanından kalkarken daha fazla burada durmamam gerektiğini anladım. Başka zaman hesap sorardım. Özlemimi dizginleyebildiğim zaman...

★ ★

Uykumdan uyandıran koku... Sanki Demir yanımdaymış hissi...

Aniden gözümü açıp yataktan doğruldum. Gözlerimi gece lambamın loş bir şekilde aydınlattığı odada gezdirdiğimde içimdeki anlık mutluluk ortadan kayboldu. Demir yoktu. Sadece bir rüyaydı. Hızla yataktan kalktığımda gözlerimin acıdığını hissettim. Odanın kapısını açtığımda salondan gelen seslerle, of şu anda kimseyi çekemem, diyerek tekrar odaya dönmeye çalışırken Önder'le göz göze geldik.

"Effy, uyanmışsın." Önder yanıma gelirken onun sesiyle salondaki herkes koridora çıktı. Herkes tam kadro evdeydi. "Aslında yine yatacaktım." derken arkadan o gıcık ses kulaklarımı doldurdu. "Güzelleşemediğinin farkında belli ki... Zorlama ufaklık, istediğin sonuç için bir asır uyuman lazım."

“Bunun ne işi var evimde ya?” dediğimde Kerem kahkaha atıp “Hasretine dayanamadım.” deyince yüzümü buruşturdum. “Atışmayı kesin... Eftý nasılsın? Hala ağrın var mı?” Emir’in endişeli ifadesi içime dokunuyordu. Keşke göğsümün ağrıdığını söylemeseydim. “Harikayım.” dediğimde Kerem “Kötüye bir şey olmaz” deyip benim yaptığım şekilde suratını buruşturdu. Bu çocuk gerçekten sinirime dokunuyordu.

“Salona geçsek ya...” Melek ayakta dikilmemizi saçma bulduğu için en mantıklı öneriyi sunmuştu. Hep beraber salona geçtiğimizde Önder’in yanına oturup başımı göğsüne yasladım. Oda hemen kollarıyla beni sardı. Bu halimizi gören Kerem’in nedense suratındaki gülümseme yavaşça yok olmuştu. Gökhan ile Emir film seçerken Önder başımı öpüp “İyisin değil mi?” diye sorunca başımı usulca salladım. “Çok şükür.” diyerek alnımdan öpmesi birazda olsa iyi hissettirmişti. Demir olmasa da hayatımda benim için endişelenen arkadaşlarım vardı. Filmi izlerken Kerem’in ara ara bize bakmasından rahatsız olsam da filme odaklanmaya çalıştım. Film biterken Melek’le aynı anda sesli bir şekilde esneyince ufak bir kahkaha attım.

“Ne o? Film sarmadı galiba.” Gökhan gülümserken tam ağzımı açmıştım ki “Filme gerek duymamıştır. Onu saran vardı sonuçta.” diyen Kerem’e sinirle baktım. Oda bana aynı şekilde karşılık verdi. Bir süre sessizlik olduktan sonra Emir “Bu haftasonu parti yapmayı planlıyorum. Son senemiz ve dolu dolu geçirmeliyiz.” diyerek ortamı canlandırmaya çalıştı. “Parti mi?” Kerem Emir’in partilerine alışık olmadığı için “Nerede?” diye sordu. Emir’le aynı anda “Demir’in kulübünde.” deyince Emir tek kaşını kaldırdı.

“Ne var? Sayende başka mekânı geliyor aklımıza?” dediğimde Emir gözlerini kısarken dil çıkarıp Önder’e

daha çok sarıldım. "Neden İstanbul'un en gösterişli mekânı varken başka yerde yapayım ki? Hem de bedava." Tamam tamam. İRON seni ve partilerini özlemiştir zaten." Kerem "IRON neresi?" diye sorunca Gökhan "Demir'in kulübü. Beraber gideriz. Bayılacaksın." dedi. Emir "Yarın okulda duyuracağım. Mutlaka erken gelin. Sürprizim var." dedikten sonra ayaklandı. "Hadi gençler, hasta ziyaretinin canına okuduk. Bari okul için erken yatalım." dediğinde herkes ayaklanırken Emir yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Bu hareketini garipsesemde kulağıma fısıldadığı cümleleri kimsenin duymaması için olduğunu anladım. "Bugün Demir seni sordu. Neden ağladığını, eve neden gittiğini falan... Yüzü fazla... Neyse. Kendine dikkat et Efti."



Sabah Emir'in uyandırma servisiyle erkenden kalkarken hızla hazırlanıp okula geldim. Otoparka girdiğimde tüm kadronun bahçede olduğunu görürken uyandırma servisinden sadece benim nasiplenmediğimi anlamış oldum. Motordan inip kaskımı kolumun altına aldıktan sonra bizimkilerin yanına doğru yürümeye başladım. Herkes esnerken bir kişi gözlerini kısmış beni ve kolumun altındaki kaskı inceliyordu. "Herkes güneydin" "Sen motor mu kullanıyorsun?"

Kerem'in sorusuna aynı onun yüz şekliyle karşılık verirken "Sen bunu yeni mi öğreniyorsun?" dedim. Kerem tek kaşını kaldırırken, "O motor senin için fazla büyük değil mi?" deyince "Beynin için o kafatası da fazla büyük. Biz buna bir şey diyor muyuz?" dedim kaskı Gökhan'ın yanına koyarken. Kerem ufak bir kahkaha atarken "Geleşme kaydediyorsun." deyince ona laf sokmalarımдан bahsettiğini anlayarak "Senin aksine" deyip göz kırptım.

"Ses... Ses bir iki üç..." Emir'in sesiyle Kerem'le atış-

mayı keserken gözlerim Demir'i buldu. Dün beni sor-
muştı. Beni merak ediyordu. Belki de..."Günaydın gü-
zel okulumun şahane insanları... Size bomba gibi bir
haberim var. Bu cumartesi IRON'da okula hoşgeldiniz
partisi veriyorum. Evet, doğru duydunuz. Bu partide
istediğinizi yapabilirsiniz. Tek şartım dans etmeyen kal-
mayacak. Partinin adını da bir arkadaşımın tavsiyesiyle
'oynamayan evde kalsın' olarak değiştiriyorum." Dedi-
ğinde gülmek için dudaklarını birbirine bastırırken
diğerleri akşamki muhabbetten dolayı ayan beyan kah-
kaha atıyorlardı."O yüzden ders başlayana kadar size
alıştırma yapmanız için imkân veriyorum. Yarın saat
boyunca aralıksız IRON'daki parçalardan çalacağım ve
bahçede bir tane bile olsa oynamayan kişi kalmayacak.
Şimdi rahatlayın ve kendinizi müziğin ritmine bırakın..."
Emir müziği girdiğinde bahçedeki uğultu yükselme-
ye başladı. Herkes anlamsız gözlerle birbirine bakarken
ben, Demir'e, yanındaki Esra ve kızıl saçlı kıza bakıyo-
dum. İkisi de hafif bir ritimle dans etmeye başlarken
Demir gözlerini bizim tarafa dikmiş bakıyordu. "Effy"
Gökhan'ın sesiyle ona dönerken "Efendim?" dedim. "Ke-
rem çok iyi dans eder dedim." dediğinde kaşlarını çatılırken
"Tabi sen beni dinlemedin." dedi. "Bir şeye bakıyordum
da." diyerek Gökhan'a döndüm. "Kusura bakma Gök-
han. Şimdi dinliyorum. Kerem çok iyi dans eder dedin,"
"Benden bile iyi. Yurt dışındaki partnerlerimden biriydi.
Hani sokak dansı yaptığımı söylemiştim ya." derken Ke-
rem omzuna vurup "Abartma Gökhan." dedi gülümseye-
rek. İlk kez bu çocuğun bir konuda mütevazı olduğunu
görüydüm. "Utandın mı sen?" dediğimde bakışları
beni bulup "Senden mi? " dedi kahkahalarla. "Yalnız Effy
de dans konusunda çok iyidir." Önder'e bakıp "Abartma
Önder." dediğimde yanaklarımın kızardığını hissettim.

Kerem "Utandın mı sen?" deyip benim lafımı bana satınca ona onun dilinden cevap vermeye karar verdim. "Senden mi?" Kerem'in sıcak gülümsemesiyle gülümsediğimi fark ederken Emir'in yanımıza geldiğini gördüm. Yüzündeki ifade hiç dünkü heyecanlı haline benzemiyordu.

"Ne oldu?"

"Kimse dans etmiyor." diyerek kendini un çuvalı gibi bankın üstüne atarken, Melek "Utaniyorlardır." deyip Kerem'le ikimize baktı. Gözlerimi kısıp, sen bittin kızım bakışımı atarken Emir "Birileri dans etmeye başlasa, herkes katılır ama..." dediğinde "Birileri başladı zaten." dedim ve tekrar Demirlerin tarafına baktım. Esra ve yanındaki kızılın dansları gittikçe hareketlenmişti ve kızıl saçlı kızın Demir'e kur yapan bir hali vardı. Tıpkı Esra gibi... Demir neden gözlerini benden çekip onlara çevirmişti ki! Sen bu tarzlardan etkilenmezsin Demir, neden şimdi o kızıl afete yiyecek gibi bakıyorsun. "Ben yaparım." diyerek ayağa kalktığımda herkes bana bakmaya başladı. "Effy daha dün ağrın vardı. Dans etsinler dediği..." "Ama şimdi yok." deyip Kerem'e dönerken "Görelim bakalım şu iyi dansını." deyip imalı bir şekilde gülümsedim. "Bana meydan mı okuyorsun?" dediğinde yüzümdeki gülümseme artarken "Sandığım kadarda küçük bir beyin yokmuş." dedim. "Bakalım sende abarttıkları kadar iyi dansçı mısın?"

Kerem'e gülümserken Demir'e baktım. Kızıl saçlının ona temas ederek dans ettiğini gördüğümde derin bir nefes alırken bizimkilere döndüm. Sakin olmalıydım. Dans ederek sakinleşmeliydim. Yeni parça başladığında "Bu şarkıyı seviyorum." diyerek bahçenin ortasına doğru birkaç adım gerilerken bir yandan da dans etmeye başladım. Kimse umurumda değildi. Şu anda tek düşündüğüm şey Demir'in üzerinde gezinen ellerdi ve bunun bedelini dan-

sımla ödeyecekti. Kerem'in dudaklarını ısırıldığını fark ettiğimde ufak bir kahkaha attım. Gelmesini işaret ederken Gökhan'a elinin tersiyle çarpıp bana doğru break dans yaparak gelmeye başladı. Gökhan da peşinden gelip onun dansına karşılık verirken Kerem'in figürleri istemeden dudaklarımı ısırma neden oldu. Bunu fark eden Kerem ufak bir kahkaha atarken bana doğru yaklaştı. Nefes nefese gözlerimin içine bakarken "Dans dediğin budur ufaklık." demesiyle ellerimle itekleyerek çekilmesini işaret ettim. Daha sonra onların figürlerini kendi dansımla harmanlayıp doğaçlama şekilde dans etmeye başladığımda Kerem ve Gökhan'ın dudaklarının aralandığını gördüm. Aynı şekilde nefes nefese Kerem'e yaklaşıp "Dans dediğin budur ukala." diye fısıldadığımda beni belimden tutup kendine çekti. "Madem doğaçlama seviyorsun." deyip gülümsediğinde gözlerimi kısıtım ve "Göster kendini" dedim. Müziğin ritmine göre ikimizde uyumlu bir şekilde dans ederken vücudumun alev alev yandığını hissediyordum. Bu kadar yakın olmamız ne kadar rahatsız etse de Demir'in yüzündeki ifadeyi görmek paha biçilmezdi.

★ ★

Ben sırf o çocuğa gülümsediği için bu kızıl orospunun ellerinin üzerimde gezinmesine izin verirken o beni sinir etmek için en nefret ettiğim şeyi yapıyordu. Sen o çocuğun ellerinin üzerinde gezinmesine nasıl izin verirsin Elif! Ne yapmaya çalışıyorsun. Bir gün önce gözlerinden kan geldiği imasını yapıyorsun, şimdi yumruklarımdan kan getirecek kadar sıkıma neden oluyorsun. Amacın ne?

Elif o çocukla daha fazla yakınlaşırken yüzündeki gülümsemeyle bana baktığını görünce amacının ne olduğunu anladım. Kısasa kısas ha Elif Hanım. Görelim bakalım bu oyundan kim daha fazla yara alıp çıkacak...

Kızıl kuzen dudaklarını ısırarak ellerini vücudunda gezdirip

dans ediyordu. Bir süre onu inceledikten sonra kolundan yakalayıp kendime doğru çektim. Bacaklarımın arasına girdiğinde gözlerindeki heyecan midemin bulanmasına neden olurken belinden tutup iyice kendime çektim. Nefesini yüzümde hissederken gözlerini bir süre inceledim. Neden Elif'te hissettiklerimi şu anda bu kızda hissedemiyordum. Güzellik desen belki de çoğu kişiye göre Eliften daha güzeldi. Seksilik desen aynı şekilde... Ama benim için tek gerçek neden Elif'ti. Tek güzel, tek seksi, tek aşk... Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda saniyesine dilini ağzımın içinde hissetmem onun ne kadar istekli olduğunu gösteriyordu. Etrafımızdaki her şey durmuştu sanki. Gözlerimi Elife çevirip kızıl kuzeni öpmeye devam ederken belli belirsiz gülümsedim. Kızıl hatun onunla öpüşmekten zevk aldığını düşünüp ellerini enseme ve saçlarımın arasında gezdirdi. Elif dans etmeyi bırakıp hareket eden kalabalığın önünde dururken yüzünün bembeyaz olduğunu hissettim. Dokunsan ağlayacak hali ne kadar canımı acıtsa da az önce benim canımı yakmak için yaptıkları aklıma geldi ve kızıl kuzenin kollarına ellerimi kaydırdım. Elif'in sinirle arkasını dönüp okula koştuğunu gördüğüm an Emir'le göz göze gelince kızıl kuzeni ittirerek kendimden ayırdım. "Ne yapıyorsun ya?" "Evet Demir. Ne oluyor burada?" dediğinde Esra'nın sitem dolu cırtlak sesi yüzünden yüzümü buruşturdum. "O kadar dans etti kuzenin Esra. Bir ödülü olmalı diye düşündüm" Esra sinirle gözlerimin içine baktıktan sonra okula doğru yürürken kızıl kuzen çantasını aldı ve işaret parmağını dudaklarında gezdirdi. "Bu kadar dansa bir öpücük kaptıysam..." deyip bana doğru seksi bir şekilde yaklaştı ve kulağıma eğilip "Cumartesi yatağını paylaşmayı iple çekiyorum." diye fısıldadı.



Sabah gözlerimi araladığımda hala kendimi yorğun hissediyordum. Günlerdir uykularımı kaçıran tek şey Demir'in o kızla öpüşmesiyken nasıl dinlenmiş

bir şekilde uyanabilirdim ki! Yataktan oflayarak doğ-
rulduğumda başımın zonkladığını hissettim. Yavaş-
ça kalkıp banyoya doğru yürüdüm. Küveti doldurup
içine girdiğimde Demir'in ve o kızın öpüşmesi göz-
lerimin önünde tekrar tekrar oynarken nefesimi tu-
tup suyun altına uzandım. Belki nefessiz kalmam bazı
şeyleri unutmama yardım ederdi. Mesela Demir'i...
Senin derdin ne Effy? Bu çocuğun senden nefret etmesi-
ni istemiyor muydun? Ya da seni unutmasını... Al işte...
Tüm istediklerin gerçekleşti. Şimdi neden acı çekiyorsun.
Nefesim tükenmeye başladığında bir süre daha suyun al-
tında durmaya çalışırken telefon sesiyle sudan çıkıp derin
bir nefes aldım. Hızla bornozumu giyip salona gittiğimde
telefonun sesi kesilirken arayan kişinin babam olduğunu
gördüm. Her zamanki gibi kendime zarar verebileceğim
bir an, babam engellemiştir. Telefon tekrar çalmaya başla-
dığında nefesimi düzene sokup telefonu açtım.

"Alo babacığım"

"Kızım iyisin değil mi?" Babamın sorusuyla gözümde
bir damla yaş süzülürken "İyiyim babam. Sesini duydum
ya. Benden iyisi yok." dedim sesimin titrekliğini kontrol
altına almaya çalışarak. Babam ve annemle bir saate yakın
konuştuktan sonra telefonu kapattık. Yarım kalan banyo-
nu tamamlayıp mutfığa gittim ve buzluktan aldığım bir
kap dondurmayı, bir kaşık daha diye diye bitirdim. Tam
ikinci kaba geçiyordum ki tekrar telefonum çalmaya baş-
ladı. Yok artık baba. Dondurma ile intihar etmeye çalış-
tığımı da hissetmiş olamazsın değil mi, diye söylenerek
kaşık ağzımda salona gittim ve telefonu açtım. "Alooo"

"Çek o kaşığı ağzından... Yine dondurma yiyorsun de-
ğil mi?" Kaşık yüzünden çıkan farklı ses tonumu anlayan
Önder'e gülümserken "Hı hı.. Çilekli..

Immm harika" diye cevap verince kahkaha attı. "Daha



havalarda ısınmadı Effy. Hasta mı olmak istiyorsun?"

"Aslında daha çok hastalıktan ölmek..." diye düşünürken Önder "Hastalıktan ölmek mi?" diye sordu. Lanet olsun sesli mi düşünmüştüm yine.

"Yo. O nerden çıktı? Ne ölmesi? Kim ölecek?"

"Tamam Effy sakın. Hadi bırak o dondurmayı. Akşam giyeceğin elbiseye sığamayacaksın."

"Akşam ne var ki?" diye sorduğumda Önder "Yok artık." diye cevap verince bugünün günlerden ne olduğunu düşünmeye çalıştım. "Sakın bana akşamki partiyi unuttuğunu söyleme."

"Partiyi değil. Bugünün hangi gün olduğunu unutmuştum." dediğimde Önder derin bir nefes alırken, "Tamam artık biliyorsun. Kalk hazırlan hadi." dedi. "Unutmamış olmam katılacağım anlamına gelmiyor Önder" "Hayda. Okulda o kadar şov yaptın. İnsanları heveslendirdin. Kulüpte devam etmeyecek misin yani?"

"Dans edecek havam yok. Ha bir de Demir'den nefret ediyorum. Onun olan her şeyden de..."

"Evden ayrılma. Geliyorum." Önder her zamanki gibi telefonu yüzüme kapatınca omuz silkip telefonu koltuğa attım. Hala bornozla olduğum için hızla üzerimi değiştirip saçlarımı kuruttum. Tam makineyi kapattığımda kapı çalınca, işte zamanlama işte Önder Gezer diyerek kapıya koştum. "Telefonu yüzüme kapatman gibi bende kapıyı yüzüne kapatayım mı?" dediğimde Önder tek kaşını kaldırıırken "Tamam sadece şakaydı. Geç bakalım." dedim. Önder salona yürüdüğünde erimiş dondurmayı ve yanındaki duran kaşığı görünce "Suç delillerini de ortada bırakmış." deyince telefondaki kıvırmamı yemediğini anladım. "İntihar haktır, denemeyen alçaktır. Getir bakalım bana şu övdüğün çilekli dondurmandan."

Mutfığa gidip buzluktan yeni bir dondurma kabı ve

iki kaşık alarak salona döndüğümde “Yuh. Yine mi yiyeceksin?” diye soran Önder’in başına kaşıkla vurdum. “Biri senin yüzünden mundar oldu. Ayrıca bu sana çok, hasta olursun.”

Önder kakhaha atıp kaşığı ve dondurmayı eline aldı. Bir süre sessizce dondurma yedikten sonra, “Akşam gelmen lazım.” diyerek sessizliği bozan Önder’e bakıp “Sebepten?” diye sordum. “Bu akşam Melek’le konuşmayı düşünüyorum ve yanımda olmana ihtiyacım var.” dediğinde dondurma boğazıma kaçarken öksürmeye başladım. Önder sırtıma vurup «Aha amacına ulaşıyor kız. Helal be helal... Sakin ol.” dediğinde kolumla elini ittirdim. “Sende Azrail’imsin herhalde. Dur ya. Ciğerlerimi elime mi vermek istiyorsun?” “İyi tamam be.” deyip arkasına yaslandığında nefes almaya çalışarak Önder’e doğru döndüm. “Nereden çıktı bu?” “Çok hatalar yaptım Effy. Zararın neresinden dönsem kârdır diye düşündüm hep. Sanırım artık gerçek hislerimi Melek’e söylememin zamanı geldi.” Önder’in sesindeki ciddiyet ve Melek’in Bora’ya olan aşkı tüylerimi diken diken yaparken “Gelecek misin?” diye sordu. Başımı usulca salladığımda yüzünde buruk bir tebessüm oluşurken “Hadi o zaman prenses” deyip saatine baktı, “Tam iki saatin var.” “Ne! İki saatte ben ne giyeceğimi seçemem.” dediğinde Önder’in spor giyindiğini fark ederken odaya koştum. Kot gömleğimle ona uygun bir eteği üzerime geçirirken çok fazla spor olduğumu düşünüp gömleğimin üstten birkaç düğmesini açtım. İçimdeki dantelli atletle spor ve seksi tanımına uyarken saçlarımı jöleleyip serbest bıraktım. Makyajımı yaparken Önder’in odanın kapısında olduğunu fark ettim. “Çok güzel olmuşsun. Bu yaz tatili kesinlikle sana yaradı.” dediğinde içimde bir yumru tam kalbimin üzerine otururken burukça gülümsedim. “Hazırsan çıkalım.”



Kulübe geldiğimizde vale, arabayı Önder'den alırken gözüm kalabalık kuyruğa takıldı. Bütün okul şıklıkta yanıırken, Önder'le ben sporluktan ölüyorduk. Önder bunu fark etmiş olacak ki "Yine de aralarındaki en güzel kız sensin." deyince gülümsedim. Kuyruğa girmeyip her zamanki gibi torpilimizi konuştururken Vedat abiyi gördüm. Onu bile özleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi. "Selam Vedat abi."

"Hoşgeldiniz küçük hanım."

"Nasılsın?" diye sorduğumda gözlerimin içine baktı. "Teşekkür ederim küçük hanım. Sizi gördüm daha iyi oldum. Buyurun." Vedat abinin gözlerindeki imayı anlamasamda gülümseyerek yürümeye başladım. Kulüp her zamanki şahaneliğini korurken gözüm loş koridora takılınca bir an nefesimi tuttum. Önder'in elimi tutmasıyla derin bir nefes aldım gözlerimi kulübün içinde dolaştırdım. Biz merdivenlerden inerken pistin ortasında dans eden Gökhan ve Kerem geceye başlamıştı bile. Gözüm Demir'in locasına kaydığında, o fondip yaptığınız içkilerde boğulun inşallah, demekten kendimi alamadım.

"Effy" Melek'in sesiyle merdivenlerin sonuna geldiğimi anlarken Önder elimi daha çok sıktı. Gergin miydi yoksa heyecanlı mı? "Canım" diyerek Melek'e sıkıca sarılırken derin bir nefes aldığını hissettim. "Az daha geç kalsaydın, sanırım bayılacaktım." diye fısıldadığında yavaşça ondan ayrıldım. "Bora geldiğimden beri beni dövecekmiş gibi bakıyor. Nefretini iliklerime kadar hissedebiliyorum." Gözlerim tekrar Demirlerin locasına kayınca Bora'yla beraber bize doğru baktıklarını gördüm. Yüzündeki ifadesizlik ilk kez benim için çok fazla anlam içeriyordu. Yanındaki kızıl kafaya gözlerim kaydığında sinirlendiğimi hissediyordum. Demir'in birden kızı kendine çekmesiyle kaşlarımı çatarken kolumda bir el hissettim.

“Ufaklık” “Kerem” dediğimde yüzündeki gülümseme artarken kaşlarımı çattım ve kolumu hızla elinden çektim. Bu hareketim yüzündeki gülümsemeyi yavaşça sildi. “Şey, kolumun tutulmasından hoşlanmam da.” dediğimde başını tamam anlamında sallarken “Sadece hoş geldin demek istemiştım. Tıpkı diğerlerine söylediğım gibi...” demesi vicdanımı sızlattı. “Ben gerçekten kabalık yapmam istemedim.” dediğimde Kerem muzip bir gülümseme yüzüne yerleştirirken “Senin gibi birinden kibarlık beklemedim zaten.” dedi. Dudaklarım yavaşça aralandı. Kerem ufak bir kahkaha atıp “Sinek kaçma konusunda ciddiyydim.” deyince yumruğumu koluna geçirdim. Ufak bir inlemeyle elimi sallarken, kas yapmış hayvan şunları bak taş gibi mübarek, diye söylenmeden edemiyordum. “Kerem bize biraz müsaade eder misin?” Emir’in yanımıza geldiğini bile fark etmezken yüzündeki telaşlı ifade endişelenmeme neden oldu. “Tabi” diyerek yanımızda ayrılan Kerem’e bakmadan Emir’e “Ne oldu?” diye sorunca gözlerini yukarıda bir yere çevirip tekrar bana baktı. Ne olduğuna bakmak için arkamı dönerken kollarımda tutup “Sakın arkana bakma ve yürü.” diye fısıldayınca istemsizce tekrar arkamı dönmeye çalıştım. “Effy. Sana arkana bakma ve yürü dedim.”

“Neden?”

“Adnan amca ve adamları şu anda kulübe giriyorlar” Emir’in telaşlı hali şimdi anlam bulurken elimin ayağımın boşaldığını hissettim. Onun burada ne işi vardı? O varken benim burada ne işim olduğunu nasıl açıklıyordum. Demir’den uzak dur derken ben şu anda taze da istenmeyen ot dibinde bitirmiş sözünü kanıtlıyordum. Emir beni dans eden kalabalığın içine sokarken stresten titrediğimi hissettim. “Emir ne yapacağını?” Arkamdaki olayları takip eden Emir “Bilmiyorum” dedi.

dans etsen iyi olur.” dediğinde “Ha?” diye cevap verince “Bir şeyler bulana kadar dans et. Böyle daha çok dikkat çekiyoruz.” dedi ve hafif hafif kıpırdanmaya başladı. Onun gibi bende hareket ederken “Nerede?” diye sorunca gözlerini arkamdan ayırmadan “Demir’in yanında. Bir şeyler konuşuyorlar.” dedi. “Ne konuşuyorlar?” Sorumun saçmalığını Emir’in bana olan bakışlarıyla anlarken “Tamam ya. Stresten ne yaptığımı biliyor muyum ben?” dedim. Müziğin durmasıyla herkesten itiraz sesleri yükselirken korkuyla Emir’e baktım. “Neden müzik durdu ki?” dediğimde Emir birkaç yere baktı. “Amcamın adamlarından biri durmasını işaret etti.”

“Ne?”

Pistteki herkes yerlerine oturmaya giderken olduğum yerde çakıldığımı hissediyordum. Ne ileri gidebiliyordum ne geri. “Ne yapacağız?” diye fısıldadığımda arkamda duyduğum sesle bayılacak gibi hissettim. “Emir, neden orada duruyorsun evlat. Buraya gelsene.” Emir ne yapacağını bilmez halde bir bana bir arkama bakarken “Yanındaki kim?” diye soran karanlık sesle yutkundum. İlk kez yazın fiziken değişmiş olmam işime yarayacaktı. Demir tam “El...” diyordu ki Emir “Elmas” diye bağırdı. “Elmas bu amca... Arkadaşım. Sarhoş olmuş da biraz. Onunla uğraşıyordum işte. Geleceğim birazdan ben. Siz rahatınıza bakın değil mi Demir. Benim partim sizin partiniz. Müzik neden durdu sahi? DJ çalsana şöyle hareketli bir şeyler. Bu gece durmak yok...” “Allah kahretsin Emir sussana. Resmen kekeliyorsun.” diye fısıldadığımda müzik tekrar başlayınca ikimizde derin bir nefes aldık. “Ben amcamların yanına gidiyorum. Çık buradan Effy ya da saklan ama sakın onlara gözükme.” Emir yanımdan ayrıldığında etrafımda dans eden kalabalık çoğalırken ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum.

Bizimkilerin yanına gidemezdim. Melek vardı, Önder vardı. Ben şu anda Elmas'tım. Elmas'ın arkadaşları kim olabilir? Gözlerimi etrafta gezdirirken burada kalmamamın en doğru karar olacağını anlayıp dans edenlerin arasında kaybolarak çıkışa doğru ilerlemeye çalıştım.

★ ★

Babamın buraya gelme nedenini az çok tahmin ediyordum. Emir'in Elife 'Elmas' demesini anlayamıyordum. Elif'le ayrılmamızı istediğini biliyordu ama ayrı olduğunu inanmadığını söylememiştim. Neden Elif'i saklamamıştı? Babamın yordu ki. Emir yanınıza gelirken gözlerinizi kıstım. Babamın korumak için olduğunu düşünsem de bakışları hep bana anlatmaya çalışıyordu. "Hoş geldin yeğenim." dediğinde belli belirsiz gülümseyerek "Asıl sen hoş geldin amca." dedi. Babamın yanına oturdu. Gözlerim kulabalığın arasında kaybolan Elif'i ararken babam "Ee çocuklar nasıl geçiyor geçmez?" diye sordu.

"Cidden mi baba? Oturup muhabbet mi edeceksin bizim?" Babam kısa bir an bana baktıktan sonra gömleğimin yaka kısmını düzelterek arkasına yaslandı. "Elif nerede?" Sesi o kadar ciddi çıkmıştı ki buraya geliş amacımı daha iyi vurguluyamazdım. "Ne yapacaksın Elif'i baba?" dediğimde babamın sinirli gülümsemesi yumruklarımı sıkımda neden oldu. "Arkadaşlarının ne olduğunu merak ediyorum oğlum." Dişlerimi sıkarken babam "O gelmedi." deyince kaşlarını çatmıştı. Babam Emire baktı tekrar masada ona ikram ettiğim içkisine uzandı. "Gelmedi mi yorsun..." dediğinde Emir hızla başını sallarken ufak bir gırtlak duydum. Arkamı döndüğümde merdivenlerden inen babamın kolundaki Elif'i görünce ayağa kalktım. "Demek Elif gelmiş. İnsanlar çift yaratılmış derlerdi de inanmazdım."

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz. Hemen onu yere bırakın!" diye bağırdığımda babam keyifle gülümserken "İyi ki uyanmışım. Baksanıza ikizi değil ta kendisiymiş," diyerek alay ediyordu.

da sinirlenmeme neden oluyordu. Adamlarin Elif'i hala si-
stutuklerini görürken "Size kızı bırakmanızı emrettim lan."
bağırđım. "Sakin ol oğlum. Senin için önemsiz biri değil mi
bu kadar telaşlanmamalısın."

Babama nefretle baktıktan sonra dişlerini sıkarak adamlara
aldım. "O pis ellerinizi Elif'in üzerinden  ekmezseniz..."

Adamlar babama baktıktan sonra Elif'i serbest bırakırken tit-
reni fark ettim. "Söyle bakalım Elif, Demir'in çalışma oda-
sı ne arıyordun?" Emir ile göz goze geldiğimizde Elif'in kine
 zer bir korkunun onuda esir aldığını fark ettim. Elif titreyen
ile "Tut..." derken boğazını temizledi ve daha guclu bir sesle
ileti arıyordum." dedi. Babam bir sure Elif'i inceledikten
ara çıktı bardağını masaya koyup dirseklerini dizlerine dayadı

Demek defalarca geldiğin yerin tuvaletini bilmiyorsun
kaka Emir'in soylediği şey doğru mu? Sarhoş musun Sancak?
ile gözlerimiz buluştuğunda buğulu maviliklerini fark ettim
Babam "Boğaltın burayı." diye bağırđığında olduğu yerde sıç
neden yanaklarından birkaç damla suzulmesi içimi vakmıştı
 r kten korkuyordu ve onu ilk kez bu şekilde g ruvordum.
"Muzığı kesip adamlar herkesi zorla dışarı çıkarırken  nder,
adamlar ve yanındaki yeni çocuğun bize doğru y r lduğunu
aldım. Emir ile göz goze geldiğimizde ne demek istediğimi an-
amış gibi ayuklanırken hızla yanlarına gidip zar zor kulupten
armaya çalıştı. Bir sure sonra kulupte sadece Elif, ben, çete,
demir ve adamları vardı.

Bir sandalye getirin." dediğinde adamlardan biri arka tara-
dan çıkarırken "Nerede kalmıştık. Hah Elif bize tuvalete gittiğini
bilmiyordu." diyerek ayağa kalkan babamın arkasından birkaç
adamlar ledim. Bora ve Cem'in omuzlarımdan tutmasıyla ol-
uram yerde dururken ikisininde gözlerinde 'yapmamam' ge-
miştiydi. Adamı koşarak elindeki sandalyeyi locanın önüne
olduğunda babamın işaretiyle diğer adam Elif'i sandalyeye
tuttu. "Dokunma lan ona." diyerek birkaç adım attığımda ba-

bam sadece başını omzuna doğru çevirdi. Bu onun işine burnu mu sokmamam gerektiğini söyleme şekliydi.

Babam Elife doğru yürüdüktan sonra ellerini sandalyenin iki yanına koyarak üzerine eğildi. "Yalandan daha çok nefret ettiğim şey nedir sence Sancak?" Elif'in ufak titreyen bedeni içimi yakıp kavururken babam kulağını onun dudaklarına doğru çevirdi. "Duyamadım?"

Elif gözlerini sıkıca yumduğunda yanaklarından birkaç damla yaş daha düşünce "Ağlıyor musun?" diye sordu. "Senin cesur biri olduğunı sanıyordum ben Elif. Sözlerimi dinlemediğine göre."

"Ne sözü?" dediğimde babam beni umursamazken Eliften biraz uzaklaştı. "Bil bakalım ben buraya neden geldim?" dediğinde Elif yaşlı gözlerini ona çevirirken babam sakinliğini korumaya devam etti. "Evet" dediğinde e'leri uzatması tüylerimi diken diken yaparken bana doğru dönmesiyle yüzümdeki acı ifadeyi sildim. "Sizin hala birlikte olduğunuzu öğrendim ve müstakbel gelinimi canlı kanlı göreyim dedim."

Babamın tıslarcasına çıkan sesine inat soğukkanlılığımı korurken "Üzgünüm baba. Nefret ettiğin bir şey daha olmuş.

Yalan söylemişler." dedim. Babam tamamen bana dönüp yüzündeki keyifli gülümsemeyle "Esra'nın bana yalan söyleme cesaretini göstereceğini sanmam." demesiyle gözlerim çetenin üzerinde dolaştı. Esra böyle bir yalanı nasıl söylerdi. Neden? Ne zaman? Aklıma gelen düşünceyle "Lanet olsun!" diye fısıldadım. Kuzenini öpmemin intikamını bu şekilde almış olamazdı değil mi? Eğer öyleyse... Onu Elif'in gözyaşlarında boğardım.

"Ne oldu oğlum? Nasıl inkâr ederim diye mi düşünüyorsun?" Babama sertçe bakıp "Elif'le birlikte değiliz." dediğimde babamın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Benim için önemsiz biri deme ye devam ediyorsun yani." dediğinde gözlerim bir anlık Elif'e kaydıktan sonra babama döndüm ve başımı salladım. "Kanıyla o zaman."

“Anlamadım?”

“Bana bu kızla birlikte olmadığımı, senin için önemsiz olduğunu kanıtla ki bende Esra’nın yalan söylediğine inanayım ve ona vereceğim cezayı düşünmeye başlayayım.” derken eliyle adamlarından birine işaret etti. “Git bana çalışma odasından bir kâğıt getir.”

Adam koşarak yanımızdan ayrıldığında “Kâğıtla ne yapacaksın?” diye sorunca babamın dudağı yukarı kıvrıldı. Adam elinde bir A4 kâğıdıyla dönerken babam bana vermesini işaret etti. “Hayatta en çok acıtan şeylerden biri kâğıt kesikidir oğlum.” Babamın ne demek istediğini anlarken Elife baktım. Sandalyeden kalkmaya çalıştıkça başındaki adam onu oraya sabitleyemeye çalışıyordu.

“Ne olduğunu anladın sanırım. Ben dur diyene kadar bacağına kâğıt kesikini bırak bende senin söylediklerine inanayım.”

“Oğlun yerine bir kıza inanmayı mı tercih ediyorsun?” dediğinde babam bana doğru dönerken “Oğlum beni birçok kez kandırmaya çalıştığı için kanıtı ihtiyacım var ve en güzel kanıt bu. Hadi.” demesiyle Elif’in dudaklarından ufak bir hıçkırık kaçtı. Elimdeki kâğıtla Elife doğru ilerlerken gözlerini gözlerime sabitledi. Nasıl kıyabilirdim ona. Birlikte olmadığımızı kanıtlamak için canımı nasıl yakardım ama öte yandan bunu yapmazsam babam onun daha çok canını yakardı. Babamın “Hadi Demir!” diyen sesiyle Elif’in önünde diz çökerken “Demir” diye fısıldadı.

Affet beni mavi gözlüm. Senin iyiliğin için bunu yapmak zorundayım...

Babamın sabırsız sesi, “Hadi Demir, nasıl olduğunu unuttuysan biri gösterebilir.” dediğinde “Gerek yok.” derken kâğıdı elimde sertçe çekip gerginleştirdim. İlk kez ellerimin titrediğini hissediyordum ama bunu babama hissettirmemek için önünde diz çökerken, kâğıdı daha çok sıktım. Elif’in birkaç damla gözyaşı çıplak bacaklarına düşerken başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Yap hadi.” diye fısıldadığında başımı önüme eğdim. Bu

durumda bile beni düşünüyordu. Her zamanki gibi benim için kendini feda etmeye hazırды.

"Biliyordum."

Birinin kolundan tutmasıyla ayağa kalkarken adamlardan diğeri elimdeki kâğıdı aldı. "Madem birliktesiniz. Bunun bedeli-ni Elif Hanım'ın ödemesi gerekiyor." diyerek kâğıdı elinde tutan adama yapmasını işaret ederken "İyi izleyin." diye bağırdı. Beni tutan adamın elinden kurtulmaya çalışırken diğeri adam Elif'in önüne eğildi ve elindeki kâğıdı sağ bacağına hızla sürttü. Elif'in çığlığıyla bacağında uzun bir yarık oluşurken "Seni o kâğıtla öldürürüm lan!" diye bağıırıp adamın elinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Devam,"

Babamın uyarısıyla adam Elif'in bacağında bir yarık daha oluştururken çığlıkları kulübü inletiyordu. Bunu umursamayan babam "Devam et," diye bağırdı. Adam hiç durmadan Elif'in sağ bacağını kanlar içinde bırakırken "Yalvarırım dur." dememle babam "Dur!" diyerek bana döndü. "Ne dedin sen?"

"Baba"

"Sen az önce benim adamlarımdan birine bu kız için yalvardın mı Demir?" diye bağırdığında derin bir nefes alırken babam arkasını döndü. "Daha derin çizikler istiyorum. Gerekirse bacağı kopsun." Adam babamın emriyle sol bacağına daha derin kesikler atmaya başlayınca beni tutan adamın elinden kurtuldum. Elife doğru koşarken iki adamın beni yakalamasıyla babamın "Durma, Devam et." dediğini ve Elif'in çığlıklarını duyuyordum. "Babaaaaa!" diye kükrememle babam adama durmasını işaret ederken Elif'in bayıldığını yeni fark ediyordum.

"Sana bu kız seni güçsüzleştiriyor dedim! Bak işte kanıtı. Az önce adamlarımdan birine yalvarıyordun."

"Beni güçsüzleştiren sensin lan. Beni güçsüzleştiren benim karanlığım." diye bağırdığımda boğazımın alev alev yandığını hissettim. Babamın yüzündeki donuk ifadeye tükürmek istiyor-

lum. "Gidiyoruz." demesiyle adamlar beni serbest bıraktı. Hiçbir şey olmamış gibi, karanlık bir leşyiyici sürüsü gibi kapıya yöneldiler.

Elif'i tutan adamın ellerini çekmesiyle "Elif" diye fısıldayarak koştum. Tam yere yığılacakken ufacık bedenini kollarımın arasına aldım.

"Abi kanamayı durdurmamız lazım."

Cem'in sözüyle Elif'in bacaklarına bakarken "Lanet olsun" diye fısıldadım. Elif'i kucaklarken, "Bora benimle gel," diyerek merdivenlere doğru koşar adım yürüdüm. Merdivenleri tırmanırken Elif'in titreyen nefesini duyunca olduğum yerde durdum. "Demir" fısıltıyla çıkan sesinden sonra acıyla inleyince adımlarımı hızlandırarak merdivenleri çıkmaya devam ettim. "Çok canım acıyor."

"Benim de Elif'im."

Loş koridordan geçtikten sonra odanın önüne gelirken "Bora kapı!" diye bağırdım. Önüme geçip odanın şifreli kapısını açtıktan sonra bana dönünce "Bizimkilerin yanına dön ve ortalığı toparla." dedim ve yanından geçip odaya girdim. Bora arkamızdan kapıyı kaparken ben Elif'i yatağa yatırdım. "Demir" diyerek bacaklarına dokunmaya çalışırken ellerini tutup "Elif!" dedim uyaran bir sesle. Gözlerimin içine bakarken "Bu sefer beni dinleyeceksin." deyince başını salladı. "Sakın ellerini bacaklarına götürme, kalkmaya çalışma ve sakın yaralarına bakma." Gözyaşları içinde başını sallarken dizimden destek alarak üzerine eğildim ve alnından öptüm. "Zonkluyor." diyerek inlemeye devam edince hızla üzerinden kalkıp bacaklarına baktım. Şerefsiz adam. Bunun hesabını sormaz mıymı lan ben sana! Kandan derinliklerini göremesemde dikişe ihtiyaç yok gibi gözüküyordu. Dolaptan gerekli malzemeleri aldıktan sonra Elif'in yanına döndüm. Ellerini alnına dayanmış hıçkırıklarla ağlarken tekrar üzerine eğilip elimi yanağına koydum. "Şimdi sana pansuman yapacağım. Canın biraz daha yanacak. İstedğin kadar bağır ama lütfen ağlama."

Tekrar bacaklarına eğildiğimde babama duyduğum nefes daha da alevlenirken oksijenli suyla yaraların etrafını temizlemedim. Bu süre zarfında ağlaması duran Elif nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. "İyi misin?" dediğimde başımı sallayarak yattığı yerden kalkmaya çalıştı. "Kıpırdama ve derin nefes al. Bacanımı yakacak."

Elif derin nefesler alırken pamuğa alkolü döküp yaralarından birine bastırdım. Elif boğazı yırtılırcasına çığlık atarken bacağımın kasıldığını hissediyordum. Elleriyle yorgani sıkıca kavradı. Pamuğu çekip var gücümle nefesimi bacağına üflerdim. elimin titrediğini hissediyordum. Bu acıların hiçbirini hatırlamamıştı. Tekrar pamuğu bastırdığımda çığlıkları odayı inlemeye başladı. İki bacağımı çığlıklar ve inlemeler eşliğinde temizledikten sonra "Geçti güzelim." diye diye sargı bezleriyle sıkıca sardım. Elif'in eliyle yorgani sıkıca kavrarken diğer elini yumruk yapıp ağzına tutuyordu. Tüm bedeni kasılmıştı. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Hâlâ yanaklarından yaşların süzüldüğünü görünce "Ağlama" diye fısıldadım. Bakışlarını bana çevirdiğini gözlerindeki acı içime işliyordu.

"Şimdi neden senden uzak durmam gerektiğini anladın mı?"

İçindeki yangına rağmen sesim olabildiğince soğuktu. "Ama anlamadığım bir konu var." deyip Elif'in yanına oturdum. Kafamda babamın dediklerini toparlamaya çalışıyordum. Arkamı dönüp uzanan Elif'in gözlerinin içine baktım. Sanki neyi soracağımı anlamış gibi tedirgin bir şekilde bana bakıyordu.

"Bu neyin cezası Elif?"



Demir'in sorusuyla derin bir nefes aldım. Ne diyebilirdim ki... Gözlerindeki acı yerini yavaş yavaş sinire bırakıyordu. "Elif" dediğinde sessizce yutkundum. Bu soruyla neredeyse bir an bacaklarımın acısını bile unutacaktım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken "Ağlama." diye tekrarlayınca, yüzümü elimin tersiyle sildim. Sesi sabrımın

son demlerini yaşıdığını gösteriyordu. Yanımdan kalkıp sinirle yatağın önünde volta atmaya başladığında zar zor dirseklerimden yardım alarak doğruldum. Bacaklarımdaki sargılar daha şimdiden kanlanmaya başlamıştı. Demir önüme gelip diz çöktü. Avuç içlerini birbirine yapıştırarak başını ellerine dayadıktan sonra gözlerini kapattı. Her yerinin kan içinde olduğunu yeni fark ediyordum. Derin soluklar aldığını duyuyordum. Belli ki sakın kalmaya çalışıyordu. "Son kez soracağım." diyerek gözlerini açtığında nefesimi tuttum. "Bu neyin cezası?" Heceleri o kadar yavaş söylemişti ki tüylerim diken diken olmuştu. Sinirlendiğinde babasına benziyordu. Ağzımı bir şey söyleyecekmiş gibi aralayıp aniden kapattım. Demir burnundan nefes alarak ayağa hızla kalktı ve komidinin üzerinde duran gece lambasını ani bir hareketle duvara fırlattı. Cam lamba bin parçaya ayrılırken ufak bir çığlık atıp ellerimle ağzımı kapattım.

"İlla gidip babamdan mı öğrenmem lazım!"

Demir'in sinirle kapıya doğru yürüdüğünü görünce "Dur." diye bağırdım. Bir kıza inanıp bana zarar veren adam, emrine karşı geldiğim için oğlunu öldürebilirdi. Bunu göze alamazdım. "Emirlerine karşı gelmemin..." Demir olduğu yerde durup arkasını dönerken "Anladım?" dedi. Şu anda o kadar korkutucu duruyordu ki söyleyip söylememek arasında kaldım. "Hangi emirlerine?" dediğinde derin bir nefes aldım.

"Senden uzak durmam emrine." Demir birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra hızla yanıma gelip önümde diz çöktü. Tam bir şey söyleyecekken tekrar ayağa kalkıp oda da dolaşmaya başladı. Hiçbir şey söylemiyor sadece saçlarını karıştırıp yüzünü ovalayarak yürüyordu. Bu halinin fırtınadan önceki sessizlik olduğunu bildiğim için tekrar derin bir nefes aldım. "Sana" deyip tek eliyle boynunu

sıkarken durdu. "Benden uzak durmanı mı söyledi?" Başımı hafifçe salladığım an kısılmış gözleri bana çevrilirken "Ne zaman?" diye sordu. Sesi tıslar gibi çıktığı için kekeledim. "Bar.. se..lo..na"

"Ne dedin sen?"

O kadar bağırıyordu ki odada sesi yankılandı. Sessizce başımı önüme eğdiğimde "Elif!" diye bağırınca ufak bir hıçkırık dudaklarımın arasından kaçtı. "Ağlamayı kes ve ne olduğunu anlat." Demir'le göz teması kurmadan Barcelona'da yaşananları anlatırken Demir odada volta atmaya devam etti. "Sonra başıma silah dayayıp..."

"Başına silah mı dayadı?" Demir olduğu yerde durunca başımı salladım. Üzerime doğru gelerek "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" diye bağırmasıyla yatakta geri doğru gittim. "Kimseye bir şey..." Fısıltıyla çıkan sesi mi umursamadan hızla arkasını dönüp eline geçen ilk şeyi duvara fırlattı. "Onu öldüreceğim." deyip odanın içindeki masayı devirirken "Ahh!" diye bağırdı. "Onu öldürecekim lan!"

Sessizce Demir'in odayı darmaduman etmesini izlerken "Ben... Sana kötü... Korktum..." diye fısıldadım.

Bu gürültüde beni duymuş gibi olduğu yerde hareketsiz kalınca nefesimi tuttum. Başını bana çevirdiğinde gözlerindeki nefret sessizce yutkunmama neden oldu. Öfkeyle üzerime doğru yürümeye başladığında yatakta geriye doğru sürünmeye çalıştım. Bacaklarım o kadar acıyordu ki ben daha ilerleyemeden Demir tam karşımda durdu.

"Bana bunu söylemeyip benden ayrılmayı tercih ettin..."

"Demir ben seni korumak..."

"Kes!" diye bağırdığında gözlerim buğulanmaya başladı. "Aylardır içim içimi yiyor lan! Nerede hata yaptım diye düşünmekten beynim zonkluyor. Sensiz nefes almaya ça-



lısmaktan canım acıyor... Sen beni korumuş mu oldun şimdi ha! Sen bana babamdan daha az mı zarar vermiş oldun!" Demir'in bağıırışıyla başımı öne eğerken "Bana bak." dedi. Gözlerine bakmak istemiyordum. "Sana, bana bak dedim." diyerek eliyle çenemden tutup başımı kaldırınca gözlerindeki nefret ve hayal kırıklığı karışımı ifadeyle yüzleştirdim. "Aylardır benim ne halde olduğumu biliyor musun sen?" "Biliyorum." diye fısıldadığım an gözlerinde bir anlık şaşkınlık yakalarken çenemdeki elini çekti. "Aylardır sende vazgeçmeye çalışıyorum ben Demir. Aylardır kalbim senin için atmasın diye uğraşıyorum. Senin nefretini hissediyorum ve bununla yaşamaya çalış..." Sözlerimi bitirmeden Demir hızla arkasını dönüp odadan çıktıktan sonra kapıyı sertçe kapattı. Gözyaşlarımı serbest bıraktıktan sonra gözlerimi kalbim gibi dağılmış odada gezdirdim...



Hızla odadan çıktım. Elif'in söylediklerinin beni yumuşaltmasına izin veremezdim. Önce görülecek bir hesabım vardı. Çete'nin yanına uğramadan kulüpten çıktığımda Vedat ve adamlar ayaklanırken "Vedat! Araba." diye bağırdım. Arkamdan açılan kapıyla çetenin beni fark ettiğini anlarken elimi havaya kaldırıp durmalarını işaret ettim. "Siz gelmiyorsunuz."

"Abi"

"Anıl sözümü ikiletme." diyerek arkamı döndüğümde hepsinin yüzünde aynı ifade olduğunu gördüm. "Abi bari üzerini değiştirseydin." diyen Kaan sayesinde ellerim dâhil her yerimin kan olduğunu hatırlarken "Ona ayıracak vaktim yok." dedim. Bu çetede Elif komusunda güvenebileceğim tek kişinin yüzüne bakarak "Elif odada ve ben gelene kadar kapısının önünden ayrılmayacağım. Başına bir şey gelirse, önce senin canını alırım." dediğimde Cem, "Tamam abi. Merak etme. Yenge emin ellerde." dedi.

Araba gelince "Herkes işinin başına." dedim ve hızla arabaya binip yola koyuldum. Babamın mekânda olduğuna adım kadar

emindim. Dikiz aynasından sağ yanağımdaki kanı fark edince gözlerimi direksiyondaki kanlı ellerime çevirdim. Bunların hepsinin hesabını vereceksin Adnan Kara! Son sürat karargâhına ilerlerken tüm geceyi ve Elif'in dediklerini zihnimde canlı tutmaya çalıştım. Nefretim her saniye daha çok artıyordu. Mekânın önüne geldiğimde arabadan inip sertçe kapıyı kapattım. Beni gören korumalar "Demir Bey" diyerek üzerimi incelerken "Babam içeride mi?" diye sordum. Başlarını sallayarak kapıyı açtıklarında hızla içeri girdim. Sigara dumanı daha ilk saniyeden burnuma dolmuştu. Kimsenin selamına karşılık vermeyerek babamın odasına doğru ilerlerken, herkesin beni dikkatle incelediğini hissettim. "Demir Bey bir sorun mu var?"

"Kaybol!"

"Demir Bey, babanız bir görüşme..."

Adamın uyarısını umursamadan kapıyı hızla açarken odanın içindeki bütün bakışlar üzerime çevrildi. "Çıkın dışarı!" dediğinde sesimin sorgulanmayacak tonda çıkmasından dolayı herkes ayaklanırken, "Çabuk olun!" diye bağırdım. Babama doğru yürürken içerideki herkes odayı boşaltmıştı. Babam gözlerini üzerimde gezdirirken yüzü keyifli bir hal aldı. Yüzüne tükürmek isterken "İşte benim oğlum." demesiyle dişlerimi sıktım ve konuştum. "Ben senin oğlun değilim!"

"Anlamadım?" Babam oturduğu koltukta dikleşirken tam önünde durup ellerimi masaya sertçe vurdum. Önce ellerime daha sonra bana bakan babamın yüzünde keyiften eser kalmamıştı. "Artık senin Demir diye bir oğlun yok." Babamın kaşları hoşnutsuzsuzlukla çatılırken «Korkusuzsun." dedi soğuk bir tonda. "İstediğin bu değil mi?" diye tısladığımda "Bir kız için değil." dedi aynı ses tonuyla.

"Bu bir kız meselesi değil Adnan Kara. Bu, baba oğul meselesi... Sen emirlerine karşı gelindiğinde oğlunun hayatından bile vazgeçecek bir babaysan, ben deyaptıkları yüzünden babasını reddedecek bir oğulum." Babam ayağa kalkarken bende masadan

leğrulup dimdik ayakta durdum. Yüzündeki öfke artık umurunda bile değildi. Ondan korkmuyordum.

"Bu güçlü halin beni onurlandırsa da, söylediğin saçmalıklar canımı sıkıyor oğlum." dediğinde alayla güldüm. «İstediğin oldu Adnan Kara. Artık daha güçlüyüm, daha acımasızım, korkmuyorum. Daha kötüyüm ama sadece sana karşı." dedikten sonra birkaç adım geriledim. Yüzümde alaycı bir gülümsemeyle "Tebrik ederim. Nefretini kazandığın bir veliahtın var artık." dedim ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Kapıdan çıkarken "Pişman olacaksın Demir." diyen babama bakmadan olduğum yerde durdum.

"Sen de Adnan!"



Arabaya binip derin bir nefes aldıktan sonra yola çıktım. Babama meydan okumuştum ve bunun sonuçlarını az çok tahmin ediyordum. Yine de ondan korkmuyordum. Bu yaptığıyla sınırı fazla aşmıştı ve bunu en ağır şekilde ödeyecekti. Kulübe geldiğimde Vedat arabayı alırken hızla içeri girdim. Elif'in yanına uğramadan önce yeni kararlarımı Çete'yle konuşmam gerekiyordu. Merdivenlerden inerken barı temizleyen adamlardan birine "Viski" diye bağırdım. Locaya gidene kadar içkim hazırlanmıştı ve tek seferde kafama dikip "Bir tane daha" diyerek oturdum. Hepsinin beni incelediğini hissederken "Cem'i çağırın. Konuşmamız gereken önemli bir konu var." dedim. Kaan hızla telefonunu çıkarırken, garsonun getirdiği içkiyi tekrar kafama diktim ve derin bir nefes aldım. Cem gelene kadar kimseden çıt çıkmazken, "Sen sormadan söyleyeyim, Yenge iyi. Uyuyacağını söyledi." diyen sesle başımı salladım. Cem karşıma oturduğunda kaşlarını çatarken, "Ama abi kötü" deyince dirseklerimi bacaklarıma dayayarak öne doğru eğildim. Bir süre yeri izledikten sonra tekrar kalkıp koltuğa dayanırken, ciğerlerimdeki bütün havayı dışarı çıkardım. Cem'in ağzıyla yaptığı kalp ritmiyle "Cem!" diye uyarırken "Ec sen de anlat artık be abi." dedi.

"Artık biz bizyiz." dediğimde uğultu yükselirken "Kesin" dedim. Hepsi sorgulayan bakışlarla beni incelerken tekrar derin bir nefes aldım. "Az önce yaşananlar, Elif'in anlattıkları..." deyip Bora'ya döndüm. "Babam senden ve benden uzak durması için Elif'te Melek'i Barselona'da tehdit etmiş." dememle Bora'nın kaşları çatılırken birkaç kere bacağına vurdum. "Sonra konuşuruz." Tekrar bizimkilere döndüğümde kafalarının allak bullak olduğunu biliyordum. "Kısacası babama meydan okudum gençler ve onun gölgesinden çıktım. Bundan sonra bizim kurallarımız, gerekirse bizim karanlığımız var." Cem'in dudakları aralanırken Anıl ve Burak'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bora hala az önce dediğim şeyi idrak etmeye çalışır gibi kaşlarını çatarken, Kaan "Adnan amcaya meydan mı okudun?" diye sordu.

Başımı salladıktan sonra yaşananları en ince ayrıntısına kadar anlattım. "Şimdi" diyerek hepsiyle göz teması kurduktan sonra "Aranızda babamı ya da babalarını karşısına almak istemeyen ya da sonradan mızmızlanacak olan biri varsa şimdiden defolup gitsin." dedim. Bora "Her zaman yanımdayım abi." dediğinde omzuna vurarak "Eyvallah koçum." dedim. Cem "E kambersiz düğün olmaz." diyerek yanımda olduğunu belli ederken Kaan ve Burak gülmeye başladı. "Ee o kamberi dövecek adam da lazım olur şimdi." Anıl "Ben de toparlanmanıza yardım ederim bari." diyerek bana göz kırparken "İşte benim adamlarım." diye fısıldadım. Zamanında yanırları olsa da akılları başlarındayken onlara güveneceğimi biliyordum.

"Beraber yürüdük, biz bu yollarda. Beraber ıslandık, yağın yağmurda..."

"Cem!"

Herkes kahkahalarla gülerken Bora "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Bizim için yeni bir dönem başlayacak beyler. Babamın esaretinden kurtulacağımız aydınlık bir dönem. Kirli işlere son vereceğiz. Adam gibi işlerin altına imzamızı atacağız ama önce yapmamız gereken bir şey var."

Gözlerimi kısıp elimdeki bardağı sıkarken "Adnan Karadilim
atılım almak." dedim. Hepsinin gerildiğini hissediyordum.
Yeni hayatıma başlamadan önce babamın sayfasını sonsuza ka-
dın kapatmalıyım. Hepsinin aklında aynı soru olduğunu bili-
yordum ve verilecek tek bir cevap.

Onu kendi silahı ile vuracağız."

★ ★

Saatlerdir odada kıpırdamadan oturuyordum. Ka-
pının önündeki Cem'in nefesi tedirgin olmama neden
olurken, uyuyacağımı söyledim. Neden orada duruyor-
du ki? Demir nereye gitmişti. Bir süre sonra uzaklaşan
ayak sesleriyle derin bir nefes alırken ayağa kalkmaya
çalıştım. Bacaklarıma giren keskin acıyla kalktığım yere
otururken dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldım. Kâğıt
kesiği kurşundan bile daha çok can yakıyormuş meğer...
Bir süre odada gözlerimi gezdirdikten sonra tekrar ayağa
kalkmaya çalışırken kapının açılmasıyla "Demir?" dedim
sorgularcasına. Demir'i görmemle ona doğru yürümeye
çalışırken "Neden ayağa kalktın?" diyerek hızla yanıma
geldi. Her yerinin kan olması bir an nefesimi tutmama ne-
den olurken onların benim kanım olduğunu hatırlamak
bacaklarımı daha fazla sızlattı. "Neredeydin?" dememi
umursamadan beni kucağına alırken "Demir," dedim.
"İşim vardı."

"Ne işi?"

"Elif, seni ilgilendirse bilirdin." diyerek beni yatağa
bırakırken arkama yastık koyup başlığa dayanmama yar-
dım etti. Ne bakışları ona aitti, ne de sesi. Bir şey olmuştu
ve bunu benden saklamaya çalışıyordu. "Demir" diyerek
elini tuttuğumda derin bir nefes aldı. Elinden çekiştirerek
yatağın ucuna oturmasını sağladım."Babamın yanınday-
dım." dediğinde kasıldığımı hissederken gözlerimi kenet-
lenmiş ellerimize çevirdim. "Tahmin etmiştim." dediğim-

de gözlerini yüzüme çevirdiğini hissettim. “Gölgesinden çıktığımı yüzüne söylemek istedim.” dediği an heyecanla yüzüne baktım. Gözlerindeki ifade her zamankinden farklıydı. “Benim yüzümden mi?” diye sorduğumda tıslar gibi bir gülümsemeyle gözlerini kaçırdı ve ayağa kalkıp banyoya doğru ilerledi. Tam kalkmayı düşünürken banyodan “Sakin ayağa kalkma!” diye bağırdıktan sonra su sesini duyunca tekrar eski pozisyonumu aldım. Kısa bir süre sonra su sesi kesildi ve Demir belinde havluyla odaya girip hızla giyindi.

“Pişman mısınız?” diye sorduğumda hareketleri yavaşlarken “Evet” demesi boğazımın düğümlenmesine neden oldu. “Sana bunları yaşattığım için çok pişmanım.” Titrek bir nefes almamla yanıma gelen Demir’in gözlerinin içine baktım. Ellerimi sıkıca kavrayarak “Özür dilerim.” diye fısıldamasıyla başımı sorun yok der gibi sallarken uzanıp alnımı uzunca öptü.

“Bundan sonra ne olacak?”

“Yeni bir hayata başlayacağız ama...” Derin bir nefes alarak sustuğunda “Ama?” diye sordum korkarak. Sakın bana yeni hayatında yerim olmadığını söyleme Demir. “Ama önce yapmam gereken çok önemli bir iş var.” Demir’in cümlesi bir yandan rahatlamama neden olurken diğer yandan tüylerimi diken diken etmişti. Yapması gereken çok önemli iş ne olabilirdi? Sorsamda söylemeyeceğini bildiğim için aklıma gelen diğer cümle dilimden döküldü.

“Baban seni asla rahat bırakmayacak.” dediğimde başını biliyormuş gibi salladı. “Asıl sana yaptıklarını ödemedi ben onu rahat bırakmayacağım.” Yapacağı önemli iş, babasının bana yaptıklarının öcünü almak mıydı? Korkuyla “Lütfen” diyerek elimi

Demir’in yanağına koydum. “Bir bedel istemiyorum.” “Ama ben istiyorum.” dediğinde gözlerindeki karanlık içi-

mi titretirken “Demir” diye fısıldadım. Avucumun içine ufak bir öpücük bıraktıktan sonra üzerimden atlayıp yanıma uzandı. Dikkatli bir şekilde beni aşağı çektikten sonra burnunu saçlarımin arasına gömdü. Birkaç derin nefesten sonra “Çok özledim.” diye fısıldadı. Ellerini karnımın üzerinden bana doladığında, başımı ona doğru çevirdim.

“Demir”

“Hı?”

“Biz şimdi barıştık mı?” dediğimde yüzünde birden tebessüm oluşurken “Öyle gibi duruyor.” deyip beni kendine daha çok çekince kıkırdamama engel olamadım. Ne kadar acı çekersem çekeyim gerçeklerin ortaya çıkmasından dolayı huzurlu, Demir’le eskisi gibi olmamızdan dolayı mutluydum.

★ ★

Bacaklarımdaki acıyla, ellerimi yatakta gezdirirken “Demir” diye fısıldadım. Ses gelmeyince gözlerimi arayıp dirseklerimden yardım alarak hafifçe doğruldum. Oda dağınık ve boştu. Banyodan da ses gelmeyince iç çeke çeke oturdum. Zar zor ayakkabılarıma ayağıma geçirdikten sonra dikkatlice ayağa kalktım. İyi ki gece tekrar pansuman yapmıştık yoksa şimdi bacaklarımin zonklamasından adım bile atamayacağımı biliyordum. Duvarlara tutunarak odadan çıktıktan sonra yavaş adımlarla loş koridorda yürümeye başladım. Yürümek hiç bu kadar zor olmamıştı. Nefes nefese kulübün merdivenlerine geldiğimde korkuluklara tutunurken gözlerim sevdiğim adamı aradı. İlk Bora’yla göz göze geldiğimiz an mideme yumruk yemiş gibi hissederken dudaklarını kıpırdatmasıyla Demir arkasını döndü. Beni gördüğü gibi apar topar ayağa kalktı; “Neden uyandığını haber vermedin?”

Demir merdivenleri üçer beşer çıkarken acıyla bir basamak indim. Merdiven inmenin yürümekten daha zor ola-

cağını hiç tahmin etmemiştim. “Sen dur.” diyerek yanıma gelen sevgilim tek hamlede beni kucağına alırken yanaklarımın kızardığını hissettim.

Elimle eteğimi düzeltmeye çalışarak “Ben inerdim.” deyince “Biliyorum.” dedi benim ses tonumu taklit ederek. Merdivenleri indikten sonra hızlı adımlarla locaya ilerledi ve beni dikkatli bir şekilde oturttu. “Burak, odayı temizlet.” dediği an Burak hızla yanımdan ayrıldı. Demir yanıma oturup eliyle bardaki birine işaret ederken “Kahvaltı” dedi ve tam önüne dönerken tekrar adama işaret etti. “Vişne suyunu unutma.” Bu hareketiyle dudaklarım aralanırken, unutmamış diye düşünmeden edemiyordum. Demir omzunun üstünden başını arkaya çevirip “Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım.” deyince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Zihnimi okuyamıyordu değil mi? Bu hareketime gülümseyip yarım bir şekilde bana dönerek başımı tuttu ve kendine doğru çekip alnımı öptü. İstemsizce gözlerim kapanırken derin bir nefes aldım. Benden ayrıldıktan sonra önüne dönerken “Devam et.” deyince Bora boğazını temizledi.

“Abi dediğin gibi tüm arabalarını ve motorunu evinin otoparkına çektim. Yatını başka bir marinaya çektik boyanıyor. Daha sonra başka bir marinaya koyacağız. Özel uçağını da güvenilir bir depoya yerleştirdik.” Bora’nın anlattıklarına inanamazken Demir “Elif’in arabası ve motoru?” deyince şaşkın bir şekilde baktım. “Onlar da tamam.”

“Elif’inkiler derken?” diyerek Demir’in koluna dokunarak bana dönmesini sağladım. “Araban ve motorunu yeni evimize getirttim. Bundan sonra yanımdan ayrılmayı aklından bile geçirme.” Cevap vermeme beklemeden tekrar çetesine doğru dönerken kollarımı göğsümde bağladım. Her zamanki gibi bana fikrimi sorma gereği bile

daymamıştı. Ben evimi seviyordum ve oradan ayrılmak istemiyordum diye düşünürken "Elif'in evinde kim kalmak ister?" dediğinde "Ne!" diye bağırdım. Bu sefer hepsinin sözü bana çevrilmişti. "Benim evimde bunlardan biri mi kalacak? Asla!"

Hepsinin yüzü düşerken Demir'in gözlerinde bir anlık boşluk yakaladım. Sürekli lafına karıştığım için sinirlenmiş miydi? "Tamam" diyerek tekrar çetesine döndü ve bir süre sessizce bekledi. "Herkes kendine kalacak yer bulsun. Masrafları ben hallederim."

Önüne konduruluveren tepsiyle irkilirken "Afiyet olsun" diyen adama zorla gülümsemeye çalıştım. "Siz yemeyecek misiniz?" diye sorduğumda tekrar dikkatler üzerine çevrildi. "Yani... Açsanız..."

"Biz bir şeyler yedik. Afiyet olsun." diyen Demir'in ses tonu, biraz daha dikkatimi dağıtırsan birazdan seni yiyeceğim der gibi çıkıyordu. "Peki" dedim. Daha çok midemden konuşurmuş gibi çıkan sesimle ekmeğe uzanırken Demir "Silahlar ne durumda?" diye sordu.

"Toparlıyoruz abi."

"Peki adamlar. Güvenilir olmasına dikkat edin." "O iş Vedat'ta abi. Ben hallederim bir güzel de eğitirim, dedi."

Bir dilim ballı ekmeği ağzıma atarken, Demir "Güzel" dedi keyifli bir şekilde. "Mekân buldun mu Cem?"

"Birkaç yere bakıyorum abi,"

"Bulunmayacak bir yer olsun,"

"Arayan belasını da bulur mevlasını da abi." diyerek gülümseyen Cem'e dikkatlice bakarken, Demir arkasını döndü. "Ekmeği ağzında gevelemeyi bırak ve yut." Demir'e şaşkınlıkla bakarken, ağzımdaki ekmeği yutmadığımı nasıl anladı diye düşünüyordum. Bana anlam veremediğim bir şekilde baktıktan sonra tekrar önüne

dönünce yavaşça ağızımdaki lokmayı yuttum. Gözlerim arkadaki locada duran telefonuma takıldığında akşamdan beri bakmadığım aklıma geldi. Acaba mesaj var mıydı? Bizimkilerin deliye döndüğüne eminim...

“Şş Küçük Emrah”

Cem’in seslenmesiyle bakışlarımı ona çevirirken dudaklarımdan ufak bir “Hı?” sesi çıktı. Locadakilerin kahkahasıyla kendime gelirken “Neyseki kız kendini biliyor.” diyen Bora’ya tek kaşımı kaldırdım. Demir’in sorgulayan bakışlarına karşılık “Telefonu...” diye cevap veriyordum ki ayağa kalktı ve “Kahvaltını et.” diyerek arkadaki locaya gidip telefonu eline aldı. Tam çatalla salama uzanıyordum ki “Yüzdört arama elli altı mesaj mı?” demesiyle “Yuh” sesi yükseldi.

“Bu ne abi?”

Cem’e gözlerimi kısıp tehditkâr bir şekilde baktıktan sonra Demir’e dönerken kaskatı kesildiğimi hissettim. Bu çocuk neden gülmediğinde tüylerimi diken diken edecek bir ifadeye sahipti ki...

“Bakalım yüzdört arama kime aitmiş. Yirmidört Melek. Yirmi Önder. İki kere annen, üç kere baban... Hım... On yedi kere Emir, onsekiz kere Gökhan ve yirmi kere Kerem” Gökhan ve Kerem’i okurken sesindeki vurgu ve tek kaşının kalkması gerilmeme neden oldu. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerimi kaçırıp çatalın ucundaki salamı ağızıma sokmaya çalışırken “Sıra mesajlarda” dedi ve yanıma oturdu. Demir telefondaki mesajlara bakarken ağızımdaki lokma büyüdükçe büyüyor sanki beni boğuyordu. “İndirim mesajları... Bu kadar alışverişi sevdiğini bilmiyordum. Operatör, Melek, Önder, Emir...” derken aniden durmasıyla telefona doğru bakmaya çalışırken hızla telefonu göremeyeceğim şekilde döndürdü. Gözlerindeki kıskançlık ve sinir dolu ifade gelen mesajı daha da merak ettirirken

“Kerem” dedi. Kerem mi? Kerem değildir ya o... Gökhan atmıştır. Yani Kerem neden beni o kadar çok arasın ki... İlk şoku atlattıktan sonra omuz silkip kahvaltıma dönerken “İlgilenmiyorum” dedim. Demir’in bir süre bana baktıktan sonra tekrar telefona döndüğünü hissederken, hiçbir şey yiyemeyeceğimi anladım.

“Baş belası olma madalyası verseler sende koleksiyonu olur, bir...” Bir mi? Kaç tane atmıştı ki...

“Adama ne yaptın? Tavuğuna mı kışt dedin hala içerdesin, iki...”

“Effy cevap verir misin? Bak Gökhan’ı üstüne salacağım, üç...”

“Demir’in babasıymış kızım o! Seni istemeye gelmedi çaksana dışarı! Dört...”

“İçeri sokmuyolar. Effy korkmaya başlıyorum, beş...”

“Lütfen çık! Altı...”

Duyduğum mesajlarla dudaklarım aralanırken Demir sert bir şekilde telefonu masaya vurup bana döndü. “Bu çocukla aranda ne var?” Sesini ne kadar sakın çıkarmaya çalışsa da gözlerindeki fırtına gerilmeme neden olurken “Hiçbir şey.” dedim. “Hiçbir şey için fazla ilgili.”

“Arkadaşım”

“Arkadaş için fazla samimi.”

“Yakın arkadaşım”

“Ne zamandan beri?” Soruya soruyla karşılık verme işkencesinin bitmeyeceğini anladığımda uzun bir açıklama yapmaya karar verdim. “Gökhan’ın yakın arkadaşı. Sonuçta Gökhan da benim yakın arkadaşım. Otomatik olarak o da benim yakın arkadaşım oluyor. Dostumun dostu dostumdur gibi bir şey. Yoksa dünya ahiret bacım yani...” Cem’in kahkahasıyla ikimizde ona bakarken “Sıvama da üzerine tanımam yenge.” demesiyle tekrar Demir’e döndüm. Saçmalamam durumu kurtarmış mıydı? Bir

süre beni izledikten yavaşça kulağıma eğilip fısıldadı.
"Bir daha bu çocuğu yakınlarında görürsem... Sadece ahirette bacın olur."

★ ★

Tüm gün yeni hayatımızın ilk adımlarını atarken aklımın bir tarafı babamdan önce hesaplaşmamı gereken kişideydi. Elif'in odada olmasını fırsat bilip Burak ve Anıl'ı Esra'yı kulübe getirmeleri için gönderdim. Kulübün rutin hesaplarını kontrol eden ken duyduğum cırtlak sesle elimdeki kalemı masaya vurdum.

"Bırak!"

"Bırak değil o canım Burak." diyerek ayağa kalkan Cem tebesüm ederken, Esra avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Elif'in kendini kötü hissetmemesi için Esra'nın sesini bir an önce kessem fena olmayacaktı. Hızla ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Burak elini Esra'nın kolundan çekerken makyajı akmış sarışının birkaç adım gerilediğini gördüm. Kaçabileceğini misanıyordu gerçekten? Hızla kolunu kavrayıp kendime doğru çekerken sendeledi ve göğsüme çarptı. İçimdeki siniri zaptetmeye çalışsamda Esra bardağı çoktan taşırmış ve içindeki nefretin üzerine dökülmesi için bekliyordu.

"Buraya neden böyle getirildiğini merak ediyorsundur."

Esra korku dolu gözlerle yüzüme baktığında gözlerim zerikle açıldı. "Ha sen zaten biliyorsun." Başını eğerek gözlerini kaçırmaya çalışırken kolunu daha çok sıktım ve çenesini sertçe kavrayıp başını kaldırdım. "Madem biliyorsun. Sana tek bir soru soracağım Esra ve sen bana net bir cevap vereceksin." Esra ağlamasına kaldığı yerden devam ederken çenesini kırakmış gibi sıkıp başını sertçe salladım. "Anladın mı lan!" Başımı zar zor sallamasıyla ellerimi üzerinden çektim. Esra hızla çenesini ovalarken "Güzel" diyerek kollarımı göğsümde birleştirirken "Söyle bakalım Esra" dedim sakince. "Benim hayatıma karışma yetkisini sana kim verdi?"

Esra iç çekerek ağlamaya devam ederken gözlerimi Çete'nin

üzerinde gezdirdim. Hepsinin benimle aynı şeyleri hissettiğini biliyordum: Nefret!

Ağzının içinde bir şeyler gevelediğini duyarken kaşlarını çatıp "Ağlamadan konuş." diye söylenince daha çok ağlamaya başlaması sinirleriminin daha çok gerilmesine neden oluyordu. "Esra" diyerek derin bir nefes aldıktan sonra ellerimle yüzümü ovalayıp saçlarımı karıştırdım. "Babama saygımdan canımı çok fazla yakmayayım diyorum ama..." deyip hızla saçlarımı dibinden kavrarken "Beni çok zorluyorsun be güzelim." dedim. Esra'nın çığlığı hıçkırıklarına karışırken saçlarından daha çok çekip çenesini kavrardım. "Nerede lan senin cesaretin?"

"Demir."

"Sen babama nasıl yalan söylersin!"

Esra'nın yüzüne yaklaşıp "Ben Elif'le sevgilimiydin lan?" diye tısladığımda Esra acıyla yüzünü buruşturdu. "Sen ne cüretle böyle bir şeye cesaret edersin Esra?"

Esra'nın konuşmadan ağlaması üzerine ellerimi serbest bıraktım. Esra dengesini kaybederek geriye doğru sendelerken başıyla Burak ve Anıl'a tutmalarını işaret ettim. İkiside aynı anda kolunu tutarken Esra başı önde ağlamaya devam ediyordu.

"Bundan sonra" dediğimde başını ürkekçe kaldırırken gözlerindeki pişmanlık zerre umurumda değildi. "Sakin karşıma çıkma. Yoksa Elif'in akıttığı gözyaşlarında seni boğarım."

★ ★

Gözlerimi araladığımda bacaklarımdaki sızlamanın yok denecek kadar azalmış olmasından daha iyi hissettiğim şey Demir'in bana sıkıca sarılarak uyuyor olmasıydı. Kıpırdandığım an beni kendine çekince gülümseyerek tekrar kıpırdandım. "Daha fazla içime giremezsin Elif'im. Zaten en derindesin." dediğinde dudaklarım aralanarak Demir'e bakarken gözlerini açmadan gülümsedi. "Yüzünün şu halini o kadar özlemişim ki..."

"Gözün kapalıyken ne halde olduğumu nerden bili-

yorsun akıllım?” dediğimde gözlerini aralayıp burnumu öptü. “Sensiz nasıl yaşadığımı sanıyorsun? Her mimiğin aklıma kazılı...”

“Aşkım...” diyerek başımı göğsüne yasladığımda burnunu saçlarımda gezdirip başımın üstünü öptü. “Bacakların nasıl?”

“Yaşayacaklar.” dediğimde derin bir nefes aldığını duyarken başımı kaldırdım. Saçlarımı okşayarak daldığı noktanın içinde kaybolduğuna şahit olurken elimi yanağına koydum. Bakışları yavaşça bana döndüğünde zorla gülümsemeye çalıştı. Konuşmak istediğini biliyordum. Tıpkı asla konuşmayacağını bildiğim gibi... Tam dudaklarımı aralamıştım ki avucumun içine ufak bir öpücük koyup elimi yanağından çekti. “Yine de pansumanını yapalım. Sonra da doğru okula...”

Okul sözünü duyduğum an gözlerim fal taşı gibi açılırken “Okul mu?” dedim. Demir çoktan yanımdan kalkıp pansuman yapacağı ilaçları almıştı. Önümde çömelirken “Demir bu halde okula mı gideceğim?” diye sordum.

“Tabi ki...” dediğinde yüzüne hayretle bakarken o sarı bezlerimi dikkatlice çözmeye başladı. “Tabi ki ne?”

“Demir sana diyorum... Tabi ki ne?!”

Demir bıkkınca bana baktıktan sonra ayağa kalkıp yanıma oturdu. “Tabi ki gideceksin.”

“Ne demek gideceksin. Demir ben bu halde okula nasıl giderim? İki bacağım da boydan boya sargılı. Bizimkiler ne olduğunu sormayacak mı?”

“Telefonda idare ettiğin gibi edersin.”

“Birinin gözünün içine bakarak yalan söyleyemiyorum Demir!”

“Elif o okula gidilecek! Konu kapandı.” diyerek tekrar önüme çömelip hızlı bir şekilde pansumanımı yaptı. Bu süre zarfında hiç konuşmazken okula gitme konu-

sunda neden bu kadar ısrarlı olduğunu anlamıyordum. “Saçını yıkamamızı ister misin?” diye sorduğunda ayağa kalkıp “İstemez.” diye cevap verdim. Demir bir süre yüzüme baktıktan sonra arkasını dönüp dolaplara doğru yürüdü. “Hem benim formam bile yok.” derken elindeki askıyla bana dönmesi dudaklarımın aralanmasına neden oldu. “Varmış...” diye fısıldarken Demir formalarını yatağın üstüne koydu. Bazen her şeyi planlaması fazla sinir bozucu oluyordu. Hızlı bir şekilde üzerimizi değiştirdikten sonra aynanın karşısına geçtim. Belli ki bu evdeki formam değildi. Yoksa şu anda bütün bacaklarımın gözler önünde olması gerekiyordu. Bu formanın eteği diğerine kıyasla biraz daha uzun olsa da yine de bacaklarımın sargıları meydandaydı. Demir’in beni izlediğini aynadan fark ederken ona doğru döndüm. “Baksana. Mumya gibiyim. Her yerimde sargı var.”

Demir bu benzetmemle ufak bir kahkaha atarken “Gülme.” dedim kaşlarımı çatıp. Anında dudaklarını birbirine bastrarak gülmesini engellemeye çalıştı. “Hala gülüyorsun.” dediğimde bana doğru sıcak bir tebessümle gelirken nedense içimdeki sinirin yok olduğunu hissediyordum.

“Hazırsan çıkalım.”

Burnumdan soluyarak olduğum yerden kıpırdamazken “Keçi” diyerek beni kucağına aldı. “İstesen de istemersen de o okula gi-di-le-cek.”



Okula geldiğimizde Demir’e karşı olan sinirim bahçe-deki kalabalıkla eski yerini almıştı. Şimdi ben insanlara ne açıklama yapacaktım. Demir hiçbir şey söylemeden arabadan inince kemerimi çözüp dikkatlice arabadan indim. Daha ilk saniyeden otoparktaki gözler bacaklarıma toplanmıştı. “Sana okula gelmek istemediğimi söyledim.” diye fısıldadığımda Demir tek kaşını kaldırırken “Bende

okula gelineceğini söyledim. Ayrıca benim yanımda kimse sana laf edemez. Yürü kahvaltımızı yapalım." dedi. "Sen yap." diyerek yürümeye başladığımda kolumda bir el hissederken "Nereye?" sorusuna "Senin yanında laf edebilecek insanlara açıklama yapmaya." dedim ve hızla kolumu elinden kurtardım. Arkama bakmadan yürümeye başladığımda görüş alanıma bizimkiler girerken adımlarımı yavaşlattım. Ben şimdi onlara ne diyecektim ki? Önder beni farkeder etmez kaşlarını çatıp hızla ayağa kalkarak bana doğru koşmaya başladı. Bu hareketi diğerlerinin de dikkatini çekince aynı şekilde hepsi ayaklandı. "Effy" diyerek bana sıkıca sarılan Önder yüzünden birkaç saniye nefes alamazken "Bacakların?" diyerek benden ayrıldı ve bacaklarına bakmaya başladı. "Önder ne yapıyorsun?" "Ben size demiştim." Önder hızla arkasını dönüp Emir'i kolundan çekelerken "Onlara inanıp kulüpten ayrılmayalım, demiştim." diye bağırdı. Bahçede bize bakmayan diğer gözlerde bu bağırıyla bize dönerken "Kimlere inanıp?" diye sordum. "Demir'in seni koruduğunu, sonrada sorunlarınızı konuşmak için yalnız kalmak istediğinizi söylediler." Demek bu yüzden arkadaşlarım o gece gitmişlerdi ve telefonda uydurduğum yalana kolaylıkla inanmışlardı. "Şey sorun yok sadece ufak bi..."

"Bakın burada kim varmış?" diyen sesle arkamı dönerken Kerem'in yüzündeki alaycı gülümseme bacaklarımı görmesiyle aniden silindi. "Effy" diyerek yanıma koşar adım geldiğini görünce göz ucuyla Demir'e baktım. Saldırmaya hazır ifadesi daha da gerilmeme neden olurken Kerem ellerimi tuttu. "Bacakların?"

Elimi zorla ellerinden kurtarıp "Dejavu" dedikten sonra gülümsemeye çalıştım. Kerem kaşlarını çatarken diğerleri olanları anlatmam için gözümün içine bakıyordu. "Önce şöyle bir oturalım," diyerek boşta olan bir banka yürür-

ken diğerlerinin peşimden geldiğini duyuyordum. Banka oturduğum an bizimkiler etrafıma toplanırken derin bir nefes aldım. Tam ağzımı açıyordum ki karşıdan abartılı yürüyüşüyle gelen kızıl saçlı kıza gördüm. Her hareketini ağır çekim izler gibi takip ederken odak noktasının Demir olduğunu fark etmem güç olmadı. "Ee?" diyen Önder'e, gözlerimi kızıl kaltaktan ayırmadan bir dakika işareti yaptım. Kız Demir'in bacağına nazik bir dokunuş bıraktıktan sonra yavaşça kulağına doğru eğilince hızla oturduğum yerden kalktım. "Aha bizim kız dellendi."

Kız, Demir'den uzaklaştığında, hahayt benim sevdiğim sana tepki vermez ki, diye düşünürken hiç beklemediğim bir şekilde gülümsemesi kafamdan aşağı kaynar suların dökülmesine neden oldu. Demir o kıza gülümsemiş miydi yani... "Effy ne oluyor ya?" diyen Gökhan'ı umursamadan onlara doğru yürürken ayaklarımı sertçe yere vuruyordum. Ne bacağım umurumdaydı ne de birazdan olacaklar...

"Günaydın beyler,"

Çete'nin yüzünde ne yaptığımı anlamaya çalışan bir ifade varken Demir daha da keyifli bir şekilde arkasına dayandı. Sırf beni kışkandırıp yanına getirmek için güldün değil mi Demir! "Sanada günaydın," diyen Kızıl'a birkaç saniye bakıp tekrar Demir'e döndüm.

"Ee o kadar komik ne konuşuyordunuz bakalım?"

"Sen anlamazsın şekerim." Kızılın cevabıyla tıslar gibi güldükten sonra "Sen anladığına göre çok zorlanmam diye düşünüyorum." dedim. Herkes kendini gülmek için tutarken Cem "Effy attı gol oldu." deyince kız öfkeyle soludu.

"Demir çetene bir şey söyler misin canım?" Canın çıksın, derken "Tabi" diyen Demir'e öfkeli bir bakış attım. Demir arkasına dönüp çetesine baktıktan sonra "Arkada-

şamüdüürün odasına kadar eşlik edin.” dedi. Kız şoke olmuş bir vaziyette Demir’e bakarken “Bu ne demek oluyor Demir?” diye sordu. Demir tekrar önüne dönerek kızılın yüzünü hiçbir mimik yapmadan süzdü. “Kadında belli bir kalite ararım güzelim, hani sende olmayan şey...” Kızın yüzü saçları gibi kıpkırmızı olmaya başlarken Demir “Kuzenininki gibi sen de kaydını okuldan aldırıyorsun.” dedi ve başıyla Kaan’a işaret etti. Esra okuldan kaydını mı aldırdı, diye düşünürken kız hızla arkasını dönüp yürümeye başladı.

“Bir hışımla geldi geçti peh peh peh...”

Cem’in sözleri yüzünden gülümsememe engel olamazken, “Kerem’in sana dokunmasının bir bedeli olacaktı değil mi?” diyen Demir’e kaşlarını çatıttım. Tüm bu kışkırtma birkaç saniyelik yakınlaşma için miydi? “Sen... Sen...” diyerek söyleyeceklerimi yutmaya çalışırken hızla arkamı döndüm. Sırf kıskançlığından beni sinirlendirmek zorunda mısın sen?

“Elif” Demir’i umursamadan yürümeye başladığımda öfkeden gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. “Elif!”

Demir’in yükselen sesiyle bir şeye çarpıp kendimi yerde bulmam bir oldu. Hadi ama ya... Ömrümün bütün kazaları bir yıla toplanmış olamaz değil mi, derken çarptığım şeyin ne olduğuna bakınca ağzım aralandı.

“Baba?”

Babamın kızgın ifadesiyle okulda ne işi olduğunu anlamaya çalışırken kolumdan tutan Önder’i yeni fark ediyordum. “Babamın burada ne işi var?” diye fısıldadığımda Önder kalkmama yardım ederken “Asıl benim babamın ne işi var?” diye fısıldadı. Babamın arkasındaki Oğuz amca’yı fark ettiğim an, sıçtık der gibi gülümserken bu işin sonunun hiç de hayırlı olmayacağını anladım.

“Babacığım. Oğuz amcacığım. Bu ne kadar hoş bir

surpriz böyle... Hayırdır inşallah? Hangi rüzgârattı sizi buralara?"

Babamın yüzünde tek bir hareket olmazken, Oğuz amca babamın omzuna elini koydu. "Çocuklarımızı görmeye geldik."

"Aaa" diyerek Önder'e dönüp bir şey anlayıp anlamadığını gözlerimle sormaya çalışırken Babam "Bacaklarının hali ne Effy!" dedi. Babamın sinirini sesinden bile anlar-ken gülmeye çalışıp "Yeni moda baba. Mumya stayla..." dedim ve Önder'e dirsek atıp gülmeme eşlik etmesini sağ-lamaya çalıştım. İkimizde birazdan olacaklardan endişe ederek gülmeye çalışırken bizimkiler etrafımıza toplandı. Melek'in "Enver amca, Oğuz amca hoşgeldiniz. Neden geldiniz?" diyen sesini fark ederken, ne oluyor buradaba-kışına dudak büktüm. Bütün okulun gözleri üzerimizde toplanırken, bir gün için bu kadar bakış yeter, Allah'ım sen bizi kurtar, diye söylenirken zilin çalmasıyla "Şükür ya Rabb'im" dedim. "Bizim derse gitmemiz lazım. Hadi gençler!" diyerek dönerken babam Önder'le ikimizin gömleğinin ense kısmından tuttu. "Siz ikiniz haricindeki-lere iyi dersler. Görüşürüz çocuklar."

Önder'le küçükken olduğu gibi birbirimize bakıp yut-kunurken Demir'le göz göze geldim. O bile askıda durur gibi babamın ellerindeki halimize şaşkın bir şekilde bakı-yordu. "Yürüyün." diyen babam bizi serbest bırakıp okul dışına doğru ilerlerken, yürüyelim bakalım, diye fısılda-yıp takip etmeye başladım.

★ ★

Yol boyunca kimsenin ağzını bıçak açmamıştı. Fırtına önceki sessizlikle pahalı bir restorana girerken içimden bildiğim tüm duaları okumaya başladım. Gözlerim an-nem ve Afet teyzeyi ararken babam adımıza ayrılmış bir masaya oturdu. Bunu önceden mi planlamıştı yani...

Garsona kahvaltı sipariş ettikten sonra ellerini masanın üzerinde birleştirip Önder'le ikimize bakmaya başladı. Biz de masanın altından elele tutuşarak birbirimize güç vermeye çalışıyorduk. Babamı ilk kez bu kadar sinirli görüyordum. "Bize söylemeniz gereken bir şey var mı?" Bu cümle daha çok, dökülün der gibi çıksada ağzımızı açmadık. Ne anlatacaktık ki? Babam ikimize göz gezdirdikten sonra derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. O zaman ben başlayayım." deyip boğazını temizledikten sonra "Demir Kara ve Esra Sipahi" dedi. Şimdi sıçmıştık işte. Kim olduklarını sormaları ayrı dert, bizimle aralarındaki bağı anlatmamız ayrı dert...

"Onlarla ilgili ne söylememiz gerekiyor babacığım?" dediğimde Önder'in elini sıkarken, ah sesini duysamda yüzümdeki tebessümü silmedim. "Mesela böyle insanlarla gerçekten sevgili olup olmadığınızı söyleyebilirsiniz." dediği an bu sefer elimi sıkın kişi Önder olurken "Hi?" dedim. "Sanırım doğru." diyen Oğuz amcaya hiçbir şey söylemeden bakarken "Yok öyle bir şey ya." dedi Önder. Bari birimiz ortamı kurtaracak diye derin bir nefes alırken "Bir ara takıldık sadece." diyen Önder'e, Allah razı olsun der gibi baktım. "Bir ara takıldınız..." diyerek Önder'i yineledi babam. Dudaklarım aralanırken "Siz bunu nereden duydunuz ki?" diye sordum.

"Duymamamız mı gerekiyor?"

"Hayır da. Ne zamandan beri önemsiz işlerle uğraşıyorsunuz baba?" diyen Önder'in elini sıkıttım. Deli cesareti mi vardı bu çocukta. Yavuz hırsız psikolojisine mi bürünüyordu anlamıyorum.

"Bize gönderilen mektuplarda hiç de önemsiz işler gibi durmuyorlardı." Babamın cebinden çıkardığı mektuba uzanırken, Önder benden önce davranıp elinden kaptı ve hızla açıp yazılanları okumaya başladı. Gözlerimle yazıları takip ederken şaşkınlıktan dudaklarımın aralanmasına engel olamadım. Resmen ikisinin de

çetelesini çıkarıp babamlara postalamışlardı. Kahvaltılarımızın gelmesiyle Önder apar topar mektubu toplayarak cebine sokuştururken ben gözlerimi babamdan ayıramıyordum. Kızgınlığının arkasındaki kırgınlık, bu mektubu gönderenin evine ateşler salmak istememe neden oluyordu. Bir süre sessizce kahvaltımızı yaparken babamın bir şey yemediği gözümünden kaçmadı. Tıpkı onun gibi hepimiz tabağımızdaki şeylerle oynuyorduk. “Yeni başlangıç yapacağım dediğinde sayfanın beyaz olacağını düşünüyordum Elif.”

“Ya sen Önder? Effy’ye göz kulak olacağım diye okuldan ayrılmadın mı? Bu şekilde mi koruyorsun onu?”

“Baba”

“Elif senin böyle adamlarla ne işin olur?”

“Afiyet olsun efendim.” Duyduğum sesle başımı gelen kişiye çevirmek yerine gözlerimi sıkıca yumarken içimdeki sesi Önder dışarıya vurdu. “Buyurun cenaze namazına.” Önder’in karnına elimin tersiyle vurduktan sonra Demir’e dönerken yanındaki kişi kaşlarımın çatılmasına neden oldu. “Sizin burada ne işiniz var?” diye fısıldamamı takmadan babama elini uzatan Demir “İyi günler efendim.” dedi. Esra’nın rahatsız tavrı bu işin altından onun çıkacağını işaret ederken

“Sen ne hakla bizi takip edersin?” diye kükredi babam.

Demir’in yüzündeki ifadesizlik birazdan babama saldıracakmış gibi hissettirirken “Bir yanlış anlamayı düzeltmek istemiştik. Müsaadenizle oturabilir miyiz?” diye sordu. Dudaklarım yavaşça aralanırken Demir’den gözlerimi alamıyordum. Onu ilk kez birine karşı bu kadar kibar görsem de anladığım kadarıyla bu kibarlığı babamı pek etkilememişti. Kaşları hafif çatık bir halde Demir’e bakarken Oğuz amca başıyla oturmalarını işaret etti. “Neymiş o yanlış anlama delikanlı?” Aslanım amcam be,

diye sevinirken babam tek kelime etmeden Demir'i izlemeye devam etti. "Sanırım elinize bir mektup geçmiş," dediğinde Önder cebindeki mektubu çıkarınca Demir hızla elinden aldı ve göz gezdirdi. Sinirlendiğini boyun damarlarının gerilmesinden anlarken rahatsızca boğazını temizleyip yanında oturan Esra'ya döndü. "Evet Esra?" Hepimiz ürkmüş kıza bakarken Esra bizimle göz göze gelmemek için başını öne eğdi. Onu da ilk kez bu kadar korkmuş görüyordum. "O mektupları ben gönderdim," dediğinde Önder "Ne?" diye bağırarak ayağa kalkınca Oğuz amca kaşlarını çatıp "Otur yerine," dedi uyararak bir tonda. Önder'i elinden tutup oturması için çekti. Tirirken Demir'in birkaç saniye ellerimize bakmasıyla hızla elimi elinden çektim. "Kıskançlığımdan gerçekleri biraz çarptırdım. Orada yazılan çoğu şey yalandır." "Ama doğru şeylerde var?" diyerek Esra'nın açığını yakalayan babam Demir'in elinden mektubu aldı ve tekrar göz gezdirdi. "Evet, var," diyen Demir'e şaşırmış bir şekilde bakarken "Ama hepsi babamın yaptığı şeyler," diye devam etti. Demir'in yalandan nefret ettiğini biliyordum ve sırf durumu kurtarmak için yalan söylemeyeceğini de... Babam bir süre daha göz gezdirdikten sonra mektubu katlayıp ceketinin iç cebine koydu. "Bak evlat, senin ya da babanın yaptığı işler zerre kadar umurumda değil. Tıpkı kızımın başına tekrar bir olay gelirse, kim olduğunuzun umurumda olmayacağı gibi..."

"Gelmeyecek. İzin vermem."

"Evet, gelmeyecek," diyerek Demir'in gözüne anlayamadığım bir şekilde bakan babam Esra'ya döndü. "Bir daha kendi küçük oyunlarına kızımı ve Önder'i dâhil edersen, inan bana seni oynadığın o küçük oyunun başkahramanı yaparım." Babamı ilk kez bu kadar tehditkar görürken bu konuda yalnız olmadığımı Önder'in açılan

gözlerinden anlıyordum. "Umarım anlaşılmayan bir şey yoktur." dediğinde Esra başını yavaşça sallarken Demir de başını bir kere indirip kaldırdı. "Güzel" diyen babam tekrar tabağına dönerken "Açıklamanız bittiğine göre kalkabilirsiniz." dedi. Demir bir süre babamı inceledikten sonra ayağa kalkıp Esra'nın kolundan tuttu ve zorla ayağa kaldırdı. "Size afiyet olsun." deyip hırsıyla arkasını dönerken içindeki öfkeyi Esra'ya kusacakmış gibi yürümeye başladı. Ben bakışlarımla onları takip ederken "Bir daha..." diyen babama doğru döndüm. Gözlerini tabağından ayırıp bana çevirdiğinde nefesimi tutarken, "Seni o çocuğun yanında görmeyeceğim." dedi.

"Ama baba!

"Konu kapanmıştır Elif Sancak."



"Allah'tan, bacaklarıma ne olduğunu sormayı unuttu." Babamlar bizi okula bıraktıktan sonra bahçedeki banka otururken, Önder "Ama ben unutmadım." deyince ofladım. Zil çalana kadar başımdan geçenleri kısaca anlattım. "O çocuğu öldüreceğim." diyerek banktan kalkan Önder'in elini kavrarken "Onun bir suçu yok." dedim. "Nasıl yok! Hani seni korumuştı, hani sorunlarınızı konuşmak için beraberdiniz."

"Önder lütfen. Demir'den önce düşünmemiz gereken bir konu var. Babam yüzüme bakmıyor farkında mısınız?" Önder'in yüz ifadesi anında yumuşarken "Bir süre sonra kızgınlığı geçer." diyerek bana moral vermeye çalıştı. "Babamı ilk kez böyle gördüm. Açıkçası kızgınlığı geçer mi bilmiyorum."

"Haklı değil mi Effy?" diyen Önder'e kaşlarını çatarak bakarken "Bana öyle bakma." dedi melodik bir şekilde. Suratımı buruşturup "Şaklabanlık kaldırarak durumda değilim." deyince Önder tüm nefesini dışarı üfledi. "Kızı-

yoruz laf, eğlendirmeye çalışıyoruz laf. Ne yapayım daha ben sana...”

“Babamla aramı düzeltecek bir çare bul ve bu Demir’le benim ilişkimi etkilemesin.”

Zilin çalmasıyla kendimi toparlarken Önder yanağıma ufak bir öpücük kondurdu. “Bulacağız. Sen canını sıkma.” Zorla gülümsemeye çalışırken “Yalnız anlamadığım bir konu var.” dedi. “Demir bir sorun olduğunu, mektup olayını falan nasıl bildi?”

Babama o kadar kafayı takmıştım ki Demir’in bizi nasıl bulduğu tamamen aklımdan çıkmıştı. “Bilmiyorum. Soralım.” diyerek saate baktıktan sonra “Bu saatte okulda değildir.” dedim ve ceplerimdetelefonumu aramaya başladım. “Ha şu ilk ders sonrası tüyme âdeti.” diyen Önder’i umursamadan mesaj yazdım.

Gönderilen: Demir

Konuşmamız gereken bir konu var sanırım.

Melek, Gökhan ve Kerem bize doğru gelirlerken telefonum çalmaya başladı. Bu kadar hızlı cevap alacağımı düşünmüyordum, telefonu açıp ayağa kalktım.

“Demir?”

“Kuşkuculuk sesine bile yansımış güzelim.” Demir’in sesindeki sakinlik nedense Esra’nın akibetini düşündürürken “Bu kadar hızlı cevap almayı beklemiyordum sadece.” dedim.

“Senin aramanı bekliyordum sadece.” diye cevap veren Demir’e ne diyeceğimi bilemezken “Sizi nasıl bulduğumu ve mektup olayını nasıl bildiğimi soracağınızı tahmin ettiğim için telefon elimdeydi.” diye devam etti. “Nasıl?” Demir’in gülümsediğini hissediyordum. “Orasını boşver. Baban hala benimle görüşmemeni mi istiyor?”